

EXCLUSIV

EDITURA MIRON

Ultimul ei
best-seller,
apărut simultan
la Warner
Books și la
editura noastră.

SANDRA BROWN

Exclusive
by Sandra Brown

© copyright for romanian language

by MIRON

©copyright 1996 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
și prin nici un fel de mijloc – electronic
sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare și redare a informației,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

A decorative border with floral and scrollwork motifs, featuring four corner medallions and connecting lines.

SANDRA BROWN

Exclusiv

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON

București

ISBN 973-95059-3-9

Capitolul 1

– Arătați bine, doamnă Merritt.

– Arăt ca dracu'.

Vanessa Merritt arăta într-adevăr ca dracu', dar Barrie se simți jenată că fusese prinsă făcînd un compliment nesincer. Încercă să se reabiliteze, cu eleganță:

– După toate prin cîte ați trecut, aveți dreptul să fiți puțin răscolită. Oricare altă femeie, inclusiv eu, *mai ales* eu, s-ar mulțumi să arate ca dumneavoastră, chiar și cînd aveți cea mai dezavantajoasă înfățișare.

– Îți mulțumesc.

Amestecă indiferentă în ceașca de *cappuccino*. Dacă nervii ar fi emis sunete, cei ai Vanessei Merritt ar fi clăntănit la fel ca lingurița, cînd o puse la loc în farfurioară, cu gesturi tremurătoare.

– Dumnezeule! Pentru o țigară, numai, te-aș lăsa să-mi smulgi toate unghiile cu cleștele.

Categoric, nu fusese niciodată văzută fumînd în public, așa că Barrie se miră să afle că era fumătoare. Deși dependența de nicotină putea explica de ce era atît de nervoasă.

Mîinile nu-i stăteau un moment locului. Își răsucea șiragul de perle, se juca încontinuu cu cerceii discreți cu diamante din urechi și-și potrivea la nesfîrșit ochelarii de soare *RayBans* care aproape îi ascundeau cearcănele vinete și umflate de sub ochi.

Ochii aceia spectaculoși contribuiau în mare mă-

sură la frumusețea ei. Pînă azi. Azi, remarcabilul lor albastru ca marea reflecta durere și deziluzie. Azi, arătau ca ochii unui înger care tocmai întrezărise pentru prima oară, înfricoșător, iadul.

– Tocmai mi s-au terminat cleștii, spuse Barrie. Dar le am pe astea.

Scoase din geanta ei mare de piele un pachet de țigări nedesfăcut și îl împinse peste masă.

Se vedea limpede că o tenta pe doamna Merritt. Ochii ei răvășiți scrutară nervoși terasa exterioară a restaurantului. Nu mai era ocupată decît o singură masă, de către cîțiva bărbați, iar un chelner slugarnic se învîrtea prin apropiere. Chiar și așa, refuză țigara.

– Mai bine nu. Dar dumneata nu te jena.

– Nu fumez. Le port doar în caz că vreun interlocutor de-al meu are nevoie să se relaxeze.

– Înainte să-i dai lovitura de grație.

Barrie rîse.

– Tare mi-aș mai dori să fiu atît de periculoasă.

– De fapt, cel mai talentată ești la reportaje de interes uman.

Avu o surpriză plăcută să constate că doamna Merritt era la curent cu lucrările ei.

– Vă mulțumesc.

– Unele dintre emisiunile duminicale au fost de-a dreptul excepționale. Ca aceea despre bolnavul de SIDA. Și cea cu mama a patru copii, singură și fără casă.

– Aceea a candidat la un premiu de specialitate.

Barrie nu văzu nici un motiv să precizeze că ea însăși își scrisese materialul.

– M-a făcut să plîng, spuse doamna Merritt.

– Și pe mine.

– De fapt, ești atît de talentată, încît adeseori m-am întrebat de ce nu te-ai afiliat unei rețele.

– Am avut unele greutăți.

Fruntea netedă a Vanessei Merritt se încreți.

– Nu cumva un reportaj despre judecătorul Green, care...

– Da, acela a fost, o întrerupse Barrie; nu era o conversație în care să-și dorească enumerate eșecurile. De ce m-ați căutat, doamnă Merritt? Sînt încîntată, dar și curioasă.

Surîsul Vanessei Merritt se șterse treptat. Pe un ton scăzut, serios, spuse:

– M-am exprimat clar, nu-i așa? Nu-ți dau un interviu.

– Înțeleg.

Nu înțelegea. Barrie Travis nu avea nici un indiciu de ce îi telefonase din bun senin doamna Merritt, invîtînd-o la o cafea. Se cunoșteau superficial de cîțiva ani, dar, categoric, nu erau prietene.

Pînă și locul ales pentru întîlnire era curios. Restaurantul se număra printre cele cîteva înșirate pe malul canalului de legătură dintre Potomac și Tidal Basin. După căderea întinericului, cluburile și ospătăriile de pe Water Street se umpleau de oameni, majoritatea turiști. Unele făceau afaceri culinare respectabile, dar la mijlocul după-amiezei, în zi de lucru, restaurantele erau aproape pustii.

Poate că locul acela fusese ales tocmai pentru izolarea sa.

Barrie lăsă să cadă un cub de zahăr în *cappuccino*, apoi îl amestecă alene, privind peste balustrada de fier a terasei.

Era o zi mohorîță, noroasă. Apele canalului făceau valuri. Iahturile și iolele ancorate în portul de agrement tresăltau pe undele cenușii. Umbrela de pînză de deasupra mesei se clătina trosnind în vîntul cu rafale care purta miros de ploaie și pește. De ce stăteau afară, într-o zi atît de urîță?

Doamna Merritt amestecă laptele spumos din *cappuccino* și în sfîrșit luă o sorbitură.

– S-a răcit.

– Doriți altul? o întrebă Barrie. Chem ospătarul.

– Nu, mulțumesc. De fapt, nici pe ăsta nu-l voiam. O cafea însemna doar, știi...

Ridică dintr-un umăr, cîndva suplu și elegant, dar acum devenit ciolănos de-a binelea.

– Doar o scuză? completă Barrie.

Vanessa Merritt înălță capul. Prin ochelarii de soare, Barrie îi distinsese în ochi o sumbră sinceritate.

– Trebuia să vorbesc cu cineva.

– Și v-ați gîndit la *mine*?

– Ei bine, da.

– Fiindcă vreo două articole de-ale mele v-au făcut să plîngeți?

– Și de-asta, și datorită mesajului de condoleanțe pe care mi l-ai trimis. M-a emoționat. Adînc.

– Mă bucur că v-a oferit puțină mîngîiere.

– Nu... Nu am multe prietene apropiate. Dumneata și cu mine sîntem cam de aceeași vîrstă. M-am gîndit că ai putea fi o bună cutie de rezonanță.

Înclină capul. O coamă de păr castaniu se rostogoli înainte, ascunzîndu-i parțial pomeții obrazilor clasici și bărbia aristocratică.

Cu voce calmă, Barrie spuse:

– Mesajul n-a putut exprima destul regretul meu pentru cele întîmplate.

– De fapt, a reușit. Îți mulțumesc.

Vanessa Merritt scoase din poșetă un șervețel și și-l strecură sub ochelarii de soare, pentru a se șterge la ochi.

– Nu știu de unde-mi vin, spuse ea, vorbind despre lacrimile ce îmbibau șervețelul. Pînă acum, ar fi trebuit să fiu deshidratată complet.

– Despre asta doriți să vorbim? întrebă cu blîndețe Barrie. Despre copil?

– Robert Rushton Merritt, izbucni cu tărie femeia. De

ce evită toată lumea să-i rostească numele? A avut un nume, pentru numele lui Dumnezeu. Timp de trei luni, a fost o *persoană* și a avut un *nume*.

– Presupun...

Nu-i lăsa lui Barrie timp să răspundă.

– Rushton era numele de fată al mamei mele, explică doamna Merritt. I-ar fi plăcut ca primul ei nepot să-i poarte numele de familie.

Privind peste apele turbulente ale canalului, continuă să vorbească, cu voce îndepărtată.

– Și întotdeauna mi-a plăcut numele de Robert. E un nume direct, fără căcănării.

Vulgaritatea o surprinse pe Barrie. Era o asemenea abatere de la personalitatea de doamnă sudistă a Vannessei Merritt. În toată viața ei, Barrie nu se mai simțise niciodată atât de incapabilă să răspundă. În împrejurările date, ce s-ar fi potrivit mai mult? Ce-i putea spune unei femei care tocmai își îngropase copilul? *Ce înmormîntare frumoasă?*

Deodată, doamna Merritt întrebă:

– Ce știi despre asta?

Barrie fu prinsă pe nepregătite. Era cumva sfidată? *Ce știi dumneata despre pierderea unui copil? Ce știi dumneata cu adevărat despre ceva?*

– Vă referiți la...? Adică, la moartea copilului... vreau să zic, a lui Robert?

– Da. Ce știi despre ea?

– Nimeni nu se pricepe cu adevărat la S.I.D.S.¹, nu-i așa? Întrebă Barrie, bîjbîind să prindă înțelesul ascuns al întrebrii.

Răzgîndindu-se vizibil în legătură cu țigara, doamna Merritt deschise pachetul. Avea mișcări ca ale unei

1. – *Sudden Infant Death Syndrome* = Sindromul Morții Infantile Subite (n.tr.)

marionete, smucite și dezarticulate. Degetele care-i ridicară țigara la buze tremurau. Barrie pescui repede o brichetă din geantă. Vanessa Merritt nu reîncepu să vorbească decât după ce trase de câteva ori în piept, adînc. Tutunul n-o calma. În schimb, devenea tot mai agitată.

– Robert dormea, pe-o parte, rezemat pe o pernă din acelea mici, așa cum mi se arătase să-l pun. S-a întîmplat atît de repede! Cum s-a putut...

Vocea i se frînse.

– Vă învinuiți singură? Ascultați-mă.

Barrie întinse mîna peste masă, îi luă doamnei Merritt țigara și o strivi în scrumieră. Apoi strînse mîna rece a femeii între palmele ei. Gestul său impulsiv fu observat de oamenii de la cealaltă masă.

– Robert a murit în leagăn. Moartea de S.I.D.S. a copiilor mici li se întîmplă la mii de mame și tați, în fiecare an, și nu e nici măcar unul care să nu-și pună la îndoială talentele părintești. Firea umană ne îndeamnă să punem orice tragedie pe seama cuiva, așa că oamenii se învinuiesc singuri. Nu cădeți în capcana asta. Dacă începeți să vă considerați responsabilă de moartea copilului dumneavoastră, s-ar putea să nu vă mai reveniți niciodată.

Doamna Merritt scutura viguros din cap.

– Nu înțelegi. A fost vina mea.

După ochelarii de soare, ochii îi săgetau în jur. Își retrase mîinile dintre ale lui Barrie, le duse de la obraz la tăblia mesei, în poală, la linguriță, la gît, într-o nepotolită căutare a liniștii.

– Ultimele câteva luni de sarcină au fost insuportabile.

Cîteva momente, își acoperi gura cu mîna, ca și cum ultimul trimestru ar fi fost indescritibil de chinuitor.

– Apoi, s-a născut Robert. Dar, în loc să-mi revin, așa cum sperasem, mă simțeam tot mai rău. Nu

puteam...

– Ce nu puteați? Să faceți față? Toate noile mame trec prin post- partum și se simt copleșite, o asigură Barrie.

Vanessa Merritt își frământa fruntea cu vîrfurile degetelor.

– Nu înțelegi, repetă ea, într-o șoaptă încordată. Nimeni nu înțelege. Nu am pe nimeni căruia să-i spun. Nici măcar pe tatăl meu. O, Doamne, nu știu ce să fac!

Dezlănțuirea emoțională îi era atît de evidentă, încît oamenii de la masa alăturată se întoarseră s-o privească. Chelnărul se apropie, cu o expresie neliniștită.

Barrie vorbi repede, printre dinți:

– Vanessa, te rog, stăpînește-te. Toată lumea se uită.

Fie din cauză că Barrie i se adresase pe numele mic, fie din vreun alt motiv, criza se potoli imediat. Activitatea nervoasă a miinilor încetă. Lacrimile îi secară pe loc. Dădu pe gît cafeaua rece pe care cu cîteva clipe înainte susținuse că n-o voia, apoi sfîrși prin a-și tampona înțepată, cu șervetul, buzele incolore. Barrie urmări cu uimire transformarea.

Complet restabilită, cu voce calmă, stăpînită, femeia spuse:

– Conversația a fost strict confidențială, just?

– Absolut, răspunse Barrie. Mi-ați dat clar de înțeles, atunci cînd m-ați chemat.

– Ținînd cont de poziția dumitale, și de a mea, îmi dau acum seama că am greșit propunînd această întîlnire. Nu mi-am mai venit în fire, de cînd a murit Robert. Crezusem că aveam nevoie să discut despre asta, dar m-am înșelat. Comentariile nu fac decît să mă înnebunească și mai mult.

– V-ați pierdut copilul. Aveți dreptul să vă descărcați, îi puse Barrie o mîină pe braț. Fiți mai blîndă cu dumneavoastră înșivă. S.I.D.S. se întîmplă, pur și simplu.

Femeia își scoase ochelarii de soare, privind-o pe Barrie drept în ochi.

– Oare?

Apoi, Vanessa Armbruster Merritt, Prima Doamnă a Statelor Unite, își puse la loc ochelarii *RayBans*, își trase pe umăr cureaua poșetei și se ridică. Agenții din Serviciul Secret de la masa vecină se ridicară și ei, grăbiți. Li se alăturară încă trei, care stătuseră postaji de-a lungul balustrăzii de fier, nevăzuți.

Strînseră rîndurile, grupați, în jurul Primei Doamne, și o escortară de pe terasa restaurantului, spre limuzina care o aștepta.

Capitolul 2

Barrie scormoni în geantă după monede pentru automatul de răcoritoare.

– Are careva vreo două fise cu împrumut?

– Nu pentru tine, obrăjori-dulcișori, replică un monteur video care trecea pe-alături. Deja m-ai tapat de șaptescinci de cenți.

– Ți-i achit mâine. Jur.

– Las-o baltă, buci-de-zahăr.

– Ai auzit vreodată de hărțuirea sexuală la locul de muncă? strigă Barrie după el.

– Sigur. Am și votat-o, replică omul, peste umăr.

Barrie reșunță să mai vîneze mărunțiș prin fundul genții, conchizînd că o dietă lichidă nu merita efortul căutărilor.

Își croi drum prin sala redacțională a postului de televiziune, orientîndu-se prin labirintul boxelor, pînă ajunse la a ei. O singură privire spre suprafața biroului i-ar fi trezit pornirea obsesivă de a-și duce un tăiș de brici la încheieturile mîinilor. Barrie își trînti geanta pe birou, cu acest prilej dînd jos trei reviste.

– O citești vreodată pe una din alea?

Glasul familiar o făcu să geamă. Howie Fripp era secretarul de redacție al departamentului de știri, superiorul ei imediat și, pe de-a-ntregul, un cui în cap.

– Normal că le citesc, minți Barrie. Din scoarță-n

scoarță.

Era abonată la un număr de periodice. Revistele soseau cu regularitate, adunându-se în zgîrie-nori pe biroul ei, pînă era nevoită să le arunce, cel mai adeseori necitite. Își consulta cu religiozitate horoscopul din *Cosmopolitan*. Cam atîta acoperea timpul pe care-l acorda publicațiilor dar, numai din principiu, nu-și lăsa abonamentele să se anuleze. Toți telereporterii buni erau maniaci ai știrilor, citind tot ce le cădea în mînă.

Iar ea era o bună reporteră de televiziune.

Era.

– Nu-ți sîcîie conștiința să știi că mii de copaci își dau viața numai pentru ca tu să continui să citești probleme pe care nu le citești?

– Howie, tu ești cel care mă sîcîie. În plus, îți dă mîna să predici despre conștiința ecologică, pe cînd fumul celor patru pachete ale tale pe zi poluează toată atmosfera.

– Ca să nu mai pomenim și bășinile.

Îi detesta acel mic rînjat plin de răutate aproape la fel de mult pe cît disprețuia mințile înguste ce conduceau W.V.U.E., un post de televiziune independent, sub standarde și cu buget redus, care se lupta să supraviețuiască printre trusturile monolitice de informații din Washington, D.C. Trebuise să cerșească banii pentru a produce materialele care cîștigaseră omagiile Primei Doamne. Avea idei pentru multe altele. Însă conducerea postului, inclusiv Howie, nu era de aceeași părere. Ideile ei erau blocate de oameni cărora le lipsea talentul, viziunea și energia. Locul lui Barrie nu era acolo.

Nu aceeași convingere îi urmărește și pe deținuții din închisori?

– Îți mulțumesc foarte mult, Howie, că nu ți-ai pomenit bășinile.

Se trînti pe scaunul biroului și își trecu cu degetele prin păr, dîndu-și-l la o parte din jurul feței. Coaforul ei

nu prea avea de ce să se laude, iar vîntul umed de pe terasa restaurantului i-l aiurise complet.

Ciudat loc de întîlnire a ales.

Dar mai ciudată a fost întîlnirea propriu-zisă.

Ce scop a avut?

La întoarcerea spre postul de televiziune, Barrie recapitulase fiecare cuvînt rostit în timpul întrevederii cu Prima Doamnă. Analizase toate inflexiunile din vocea Vanessei Merritt, îi cîntărise fiecare gest al mîinilor, îi studiasse limbajul trupului, revăzuse acea tulburătoare întrebare finală care jucase rolul de salut la despărțire, dar cu toate acestea nu-și putea explica exact ce se întîmplase. Sau, exact, ce nu se întîmplase.

– Ți-ai consultat corespondența pe computer? întrebă Howie, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

– Încă nu.

– Tigrul ăla care scăpase de la bîlciul ambulant? L-au prins. De fapt, nici nu fugise. Ergo, n-avem subiect.

– O, nuuu! exclamă ea dramatic. Și eram atît de nerăbdătoare să fac reportajul.

– Auzi, ar fi putut să fie un subiect gras. Mîța aia putea să mănînce vreun plod, sau ceva.

Regreta sincer ocazia pierdută.

Ăsta era Howie.

– De ce-mi trîntești mereu mie toate subiectele de căcat? Fiindcă nu mă placî, sau nu mă placî fiindcă sînt femeie?

– Aoleu, nu mă lua iar cu feminismele. Ești la ciclu, sau ce ai?

Barrie oftă.

– Howie, ești un caz fără speranță.

Fără speranță. Asta era. Vanessa Merritt părăuse fără orice speranță.

Nerăbdătoare să exploreze acest fir logic, Barrie reluă:

– Ascultă, Howie, dacă nu te-a adus ceva concret încoace, am multă treabă, după cum vezi.

Howie se retrase pînă la paravanul care-i despărțea carcera – cum își numea Barrie mica boxă aglomerată – de cea învecinată. Indiferent de anotimp, purta cămăși albe cu mîneacă scurtă. Întotdeauna. Întotdeauna cu pantaloni negri, care erau întotdeauna lucioși. Avea cravate cu agrafă. Sortimentul de azi era deosebit de urît și avea o pată pe vîrfurile destrămate, care-i ajungea doar pînă la mijlocul pieptului cît butoiul, complet disproporționat cu fundul inexistent și picioarele subțiratic, crăcănate.

Încrucșișîndu-și simultan brațele și gleznele, spuse:

– Ar fi drăguț un reportaj, Barrie. Înțelegi, un *reportaj*. Ceea ce ești plătită să produci, pe o bază mai mult sau mai puțin cotidiană. Ce-ai zice de unul pentru actualitățile de diseară?

– Lucram la un subiect care n-a ieșit, murmură ea, în timp ce-și buta computerul.

– Cu ce era?

– Dacă tot n-a ieșit, ce rost mai are să discutăm?

Vanessa Merritt spusese că lunile dinaintea nașterii copilului fuseseră insuportabile. Chiar și fără acel cuvînt descriptiv, tare, simpla ei atitudine demonstra clar că trecuse printr-o perioadă foarte grea. După naștere, „insuportabilul” devenise și mai rău. Dar ce anume fusese atît de insuportabil? *Și de ce să mi-o spună mie?*

Howie continua să îndruga verzi și uscate, fără a-și da seama că Barrie îl asculta doar parțial.

– Nu-ți cer să transmiți în direct cum își zboară careva creierii, sau primii pași ai omului pe Marte, nici vreun extremist islamic ținîndu-l pe papă ostatic la Vatican. Un reportaj drăguț și simplu ar fi foarte bun. Ceva. Orice. Șaizeci de secunde de umplut, între a doua și a treia pauză publicitară. Asta-i tot ce-ți cer.

– Ce dovadă de miopie din partea ta, Howie,

remarcă Barrie. Dacă ăsta ți-e cel mai reușit discurs stimulativ de care ești în stare, nu mă mir că obții rezultate atît de nesatisfăcătoare de la subalterni.

Secretarul de redacție își depărtă membrele și se îndreptă cît era de înalt, pe toți cei o sută șaizeci și cinci de centimetri ai săi, cu tot cu prelungitoare în pantofii scîlciți.

– Știi care-i problema cu tine? Ai gărgăuni la cap. Vrei să fii Diane Sawyer. Ei bine, iată un spot de știri pentru tine – nu ești. Și nici n-ai să fii vreodată. N-ai să te măriți în viața ta cu un regizor celebru de film, nici n-o să ai propria emisiune de știri-magazin. Nici măcar de respect și credibilitate în meseria asta n-o să ai parte. Fiindcă ești o împiedicată și-o știe toată lumea din breaslă. Așa că nu mai aștepta tu *marea bombă* și mulțumește-te cu ceva pe măsura ta și a talentului tău limitat. Ceva ce să pot băga în emisie. Okay?

Barrie îi închisese sonorul exact după declarația cu „gărgăunii la cap.” Prima oară cînd auzise acest discurs fusese în ziua cînd o angajase, din bunătațe sufletească, spunea el. În plus, adăugase, direcția îl bătuse la cap să angajese încă o „fustă”, iar Barrie „arăta okay”. De-atunci, auzise aceeași cuvîntare în aproape fiecare zi de lucru. Trei ani la rînd.

Avea cîteva mesaje intrate în computer, dar nimic ce să nu poată fi lăsat pe mai tîrziu. Închise aparatul și se ridică în picioare.

– E prea tîrziu ca să fac ceva pentru astă seară, Howie. Dar îți voi da un material mîine. Promit.

Înhățîndu-și geanta, și-o agăță la loc pe umăr.

– Ei! Un-te duci? strigă redactorul după ea, în timp ce se îmbulzea pe-alături.

– La bibliotecă.

– Pentru ce?

– Documentare, Howie.

În timp ce trecea pe lîngă automatul de răcoritoare,

îi dădu un pumn. Pe tobogan lunecă o Coca-Cola dietetică.

O luă ca pe un semn bun.

Jonglînd cu geanta, un braț de cărți și cheile, Barrie descuie ușa din spate a casei sale de la oraș și se prăvăli înăuntru. În momentul cînd trecu pragul, fu supusă unui sărut umed și arzător pe buze.

– Mulțumesc, Cronkite, își șterse ea balele de pe față. Și eu te iubesc.

Cronkite și frații săi fuseseră desemnați pentru euthanasie la ecarisaj, în ziua cînd Barrie hotărîse că avea nevoie de un tovarăș patrupe, după ce cel biped anunțase că îi trebuia spațiu și ieșise pe vecie din viața ei.

Îi fusese greu să aleagă cățelandrul cruțat de moarte, dar nu-și regretase niciodată alegerea. Cronkite era mare și pletos, cu unduiri clare de ogar auriu în bagajul genetic. Ochii lui mari și căprui o priveau acum adoratori, în timp ce cu coada îi bătea tam-tam-ul pe pulpă.

– Du-te să-ți faci treaba, îl îndemnă ea, arătînd cu capul spre petecul de curte dosnică. Leși pe ușița cățelilor.

Cîinele scheună. Barrie oftă.

– Bine, aștept. Dar grăbește-te. Cărțile astea sînt grele.

Cronkite udă încîntat cîteva tufișuri, apoi se repezi în casă, înaintea lui Barrie.

– la să vedem dacă avem ceva interesant la poștă, spuse ea, înaintînd spre intrare, unde corespondența îi zăcea morman sub fanta din ușă.

– Notă, notă, notă întârziată. Invitație la cină, la Casa Albă.

Îl privi pe cîine, care înclină întrebător capul.

– Voiam doar să te verific dacă ești atent.

Cronkite o urmă la etaj, în dormitor, unde Barrie își schimbă rochia și pantofii cu un tricou al clubului *Redskins* ce-i venea aproape pînă la genunchi și o pereche de șosete sport. După ce-și dădu cu o perie prin păr, și-l legă în coadă de cal. Privindu-și imaginea în oglindă, mormăi:

– Trăsnet.

Apoi își alungă din minte propria-i înfățișare, concentrîndu-se asupra muncii.

De-a lungul anilor, cultivase numeroase surse – funcționari, secretare, amanți iliciți, cameriste, copoi, o mînă de oameni aflați în poziții-cheie – care îi ofereau ocazional informații valoroase și piste de încredere. Una dintre aceștia era o tînă ră numită Anna Chen, care lucra în administrația *Spitalului general D.C. Savuroasa*. Fîșneața Anna Chen, agățată prin telefonul fără fir al spitalului, o îndruma adeseori spre subiecte interesante. Se număra printre cele mai acreditate surse ale lui Barrie.

Sperînd că nu era prea tîrziu ca s-o prindă la birou, Barrie îi căută numărul în Rolodex-ul de-acasă și îl formă. Centralista spitalului îi făcu imediat legătura.

– Bună, Anna. Aici Barrie Travis. Mă bucur că te-am găsit.

– Tocmai plecam. Ce e?

– Ce șanse aș avea să pun pîna pe-o copie după raportul de autopsie al micului Merritt?

– Faci bancuri?

– Atît de mici?

– Aproape imposibil, Barrie. Regret.

– Bănuiam eu, dar nu pierzi nimic întrebînd.

– De ce-l vrei?

Barrie execută cîteva acrobații verbale cu privire la motive, care pîrură să liniștească sursa.

– Mulțumesc oricum, Anna.

Dezamăgită, închise. Un raport de autopsie ar fi fost un punct de pornire bun, deși încă nu-i era clar spre ce anume pornea.

– Ce vrei la cină, Cronkite? întrebă, în timp ce cobora la bucătărie; deschizînd camera, recită articolele din menu: Specialitățile de astă seară includ *Kibbles and Bits*, pui Alpo și ficat, sau *Gravy Train*.

Cîinele schelălăi decepționat. Făcîndu-i-se milă, Barrie propuse:

– Luigi's?

Limba lui lungă și roz se rostogoli imediat afară din bot, Cronkite începînd să gîfie ca un pervers cu ochiul lipit de gaura cheii.

Conștiința o îndemna să cineze cu o Cuisine slabă, dar ce mama dracu'? Cînd își petreci serile acasă, în tricou de fotbalist și șosete de gimnastică, conversînd cu o corcitură și neavînd altă perspectivă decît ore nesfîrșite de cercetare, ce mai contau cîteva sute de grame de lipide?

În timp ce Barrie comanda două pizza prin telefon, Cronkite începu să scheaune că voia afară. Acoperi microfonul.

– Dacă-i așa de urgent, folosește ușița căteilor.

Cronkite privi scîrbit spre deschizătura tăiată în ușa din spate. Era destul de mare ca să încapă, dar nu atîta încît Barrie să se teamă de intruși. În timp ce relua comanda de pizza, îndreptă degetul spre ușiță. Cu o expresie umilită, Cronkite se tîrî afară. Cînd fu gata să revină, Barrie terminase de vorbit, așa că-i deschise ușa propriu-zisă.

– Pizzele sînt garantate în douășcinci de minute, altfel, le primim pe gratis.

În timp ce aștepta livrarea, își turnă un pahar de

Merlot și îl duse la etajul doi, unde-și amenajase un birou la domiciliu. Investise într-un fond de depozit pentru a-și cumpăra casa, amplasată în modernul cartier Dupont Circle. Clădirea era elegantă, avea personalitate și se afla într-o poziție strategică față de toate locurile din oraș.

Inițial, închiriasse ultimul etaj, care era un apartament separat. Dar, când chiriașul se mutase în Europa, cu șase luni achitate în avans, Barrie folosisese banii suplimentari pentru a converti cele trei odăițe înghesuite într-un singur birou/studiu spațios.

Un perete întreg al încăperii era acum afectat de depozitării de benzi video. Avea rafturi întregi. Își păstra toate reportajele proprii, emisiuni de semnificație istorică și toate edițiile de știri-magazin. Benzile erau aranjate alfabetic, pe tematici. Se duse direct la înregistrarea dorită, o băgă în video și o urmări în timp ce-și sorbea încet vinul.

Moartea și funeraliile lui Robert Rushton Merritt fuseseră documentate minuțios. Tragedia părea de două ori mai nedreaptă, întrucât li se întâmplase soților Merritt, a căror căsnicie era considerată o pildă de perfecțiune.

Președintele David Malcomb Merritt ar fi putut poza în afișe pentru toți tinerii americani de sex masculin care aspirau la funcția supremă. Era de o frumusețe clasică, athletic, atractiv și charismatic pentru bărbați și femei deopotrivă.

Vanessa Merritt era perechea ideală a soțului ei. O femeie seducătoare. Frumusețea și farmecul ei de vișă sudistă compensau oarecum orice neajunsuri. Ca de pildă, spiritul. Și înțelepciunea. Nu era considerată un dinam în sectorul creierelor, dar nimănui nu părea să-i pese. Publicul dorise o Primă Doamnă de care să se îndrăgostească, iar Vanessa Armbruster Merritt satisfăcuse cu ușurință această nevoie.

Părinții lui David erau de mult decedați. Nu avea nici o rudă în viață. Tatăl Vanessei însă, compensa cu prisosință această lipsă. Cletus Armbruster era senatorul senior de Mississippi de când îl ținea minte lumea. Supraviețuise mai multor președinți decît își aminteau majoritatea americanilor că votaseră.

Împreună, formau un triumvirat fotogenic, la fel de celebru ca oricare familie regală. Încă de pe vremea administrației Kennedy, nici un președinte american, împreună cu soția lui și viața lor personală, nu atrăseseră atît de mult atenția și adorația publicului, pe tot întinsul țării și al lumii. Orice făceau, oriunde se duceau, singuri sau amîndoi, se isca agitație.

În consecință, America își ieșise din minți de-a binelea cînd se anunțase că Prima Doamnă era însărcinată cu întîiul copil al cuplului. Copilul avea să facă perfecțiunea și mai perfectă.

Nașterea a beneficiat de mai multă presă decît *Furtuna în Deșert* sau purificările etnice din Bosnia. Barrie își amintea cum privise, la un monitor din sala redacției, a enșpea relateare despre sosirea juniorului Merritt la Casa Albă. Howie remarcase acu: „Trebuie cumva să căscăm ochii după o stea luminoasă la Răsărit?”

Singurul eveniment care se bucurase de tot atîta atenție din partea presei a fost moartea aceluiași copil, trei luni mai tîrziu.

Lumea s-a prăbușit șocată și îndurerată. Nimănui nu-i venea să creadă. America jelea.

Barrie își termină vinul, derulă banda pentru a treia oară și privi din nou desfășurarea tristă a imaginilor de la înmormîntare.

Palidă și de o frumusețe tragică în ținuta ei de doliu, Vanessa Merritt era incapabilă să stea pe picioare fără sprijin. Se vedea clar că avea inima frîntă. Îi trebuiseră ani de zile pentru a concepe copilul, încă un aspect personal al vieții sale care fusese explorat și exploatat

în mare amănunțime de către mass-media. Pierderea copilului pe care se luptase să-l aducă pe lume făcea din ea o veritabilă eroină tragică.

Președintele manifesta un stoicism curajos, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji slabi, prelingându-se prin cutele atrăgătoare ce-i încadrau gura. Învățații îi comenteau atenția față de soție. În ziua aceea, David Merritt fusese considerat în primul rînd ca un soț și un tată, care întîmplător mai era și șeful statului.

Senatorul Armbruster plîngea fără jenă într-o batistă albă. Contribuția sa la micul sicriu al nepotului a constatat într-un mic drapel al statului Mississippi, înfipt între lăcrămioarele și trandafirii albi.

Dacă s-ar fi aflat în situația Primei Doamne, Barrie ar fi dorit să sufere în intimitate. Ar fi nemulțumit-o camerele de luat vederi și comentatorii. Chiar știind că acei colegi ai ei își făceau doar datoria – ba chiar, Barrie însăși se aflase în miezul problemei – înmormîntarea fusese un spectacol cu public, împărțit prin satelit întregii lumi. Cum rezistase Vanessa Merritt atît de bine?

Se auzi soneria.

Privi la ceas.

– La naiba! Douășpatru de minute și treișnouă de secunde. Știi, Cronkite, spuse ea, în timp ce coborau scara, cred c-o fac anume, numai ca să ne crească speranțele.

Venise Luigi personal. Era un italian scund și rotofei, cu chip trandafiriu, asudat, buze cărnoase de heruvim și o claie de păr negru, cîrlionțat, pe piept. Capul îi era complet chel.

– Miss Travis, exclamă el, *tt tt*-ind la vederea echipamentului ei. Sperasem că a doua pizza din seara asta era pentru un cavalier.

– N-n. Cea cu perișoare e pentru Cronkite. Sper că n-ai făcut abuz de usturoi. Îi dă gaze. Cît costă?

– V-o trec pe nota de plată.

– Mulțumesc.

Întinse mâinile spre cele două cutii, a căror aromă îl făcea pe Cronkite să execute un dans extatic în jurul picioarelor ei. Cercurile descrise de cline, merlot-ul și foamea o amețeau.

Luigi însă, n-avea de gând să predea pizzele fără predica pe post de comandă suplimentară:

– Sînteți vedetă de film...

– Lucrez la actualitățile TV.

– Tot aia-i, o contrazise el. Îi zic cucoanei: „Miss Travis e o clientă aleasă. De două, trei ori pe săptămână, ne cheamă. Bravo nouă, da' păcat de ea. Stă prea mult singură.” Iar cucoana zice...

– Că poate domnișoara Travis preferă să fie singură.

– Nu. Zice că nu vă întâlniți cu bărbați fiindcă lucrați tot timpul.

– Mă întîlnesc cu bărbați, Luigi. Dar toți cei de soi sînt ocupați. Cei pe care-i întîlnesc eu sînt fie căsătoriți, fie homosexuali, hidoși sau se exclud din alte motive. Însă îi apreciez gria.

Întinse din nou mâinile spre cutii. Acestea fură re-trase iarăși.

– Sînteți drăguță, Mis Travis.

– Nu opresc circulația pe stradă.

– Aveți păr frumos. O culoare nostimă, blondă. Și piele aleasă. Și niște ochi de un verde foarte neobișnuit.

– Un căprui deschis foarte banal.

Deloc spectaculoși. Deloc ca, să zicem, limpezile lacuri de safir ale Vanessei Merritt.

– Cam micuță p-aicea, se îndreptară ochii lui Luigi spre sînii ei.

Barrie știa, dintr-o îndelungată experiență, că dacă-i permitea, urma să-i înceapă o evaluare a siluetei.

– Dar nu prea micuță, se grăbi el s-o asigure. Sînteți subțirică peste tot.

– Și devin și mai subțirică, smulse ea pizzele. Mulțumesc, Luigi. Adaugă la notă un bacșiș frumos pentru dumneata și transmite-i salutări soției.

Închise ușa mai înainte ca italianul să se fi putut lansa într-o nouă lamentație a lipsei ei de viață sentimentală.

Cronkite se agita în draci, așa că-i servi pizza lui, cu cutie cu tot. Apoi se așeză la masa din bucătărie, cu pizza, cu încă un pahar de vin și cu cărțile pe care le luase după-amiază de la bibliotecă. Pizza, ca de obicei, era prima-ntîi. Al doilea pahar de vin se prelingea pe gît și mai lin decît primul. Studiile despre S.I.D.S. erau fascinante.

Din toate trei, documentarea fu aceea pe care o termină complet, jinduind la mai mult.

Capitolul 3

Încruntându-se sceptic, Howie Fripp se scobi în ureche cu vârful dințat al cheii de la mașină.

– Nu-ș' ce să zic.

Barrie simți un imbold primar să sară peste biroul lui și să-i sfîșie beregata cu dinții. Nimeni altcineva nu-i mai descătușa acest aspect feroce al personalității. Numai Howie. Și nu doar dezgustătoarele lui deprinderi personale și faptul că era misogin îi trezeau asemenea instincte sălbatice. Ci și lașitatea smiorcăită și lipsa de vizionarism.

– Ce nu-ți place?

– E deprimant, răspunse el, întărindu-și spusele cu un fior. Bebeluși murind în paturi. Cine vrea să se uite la un serial despre așa ceva?

– Părinții tineri. Viitorii părinți. Părinții cărora li s-a întîmplat. Oricine care vrea să fie informat și lămurit, ceea ce, sper, include măcar o parte din telespectatorii noștri.

– Trăiești parcă într-o lume de vis, Barrie. Telespectatorii noștri se uită fiindcă după știri dăm reluările cu *Cheers*.

Barrie încercă să-și stăpînească nervozitatea din glas. Dacă știa că era iritată, Howie devenea și mai obtuz.

– Datorită tematicii, serialul nu va fi vesel. Dar nici

pesimist nu e necesar să fie. Am luat legătura cu un cuplu care a pierdut un copil bolnav de S.I.D.S., acum doi ani. De-atunci, au făcut altul, și sînt dispuși să dea un interviu despre cum au înfruntat durerea.

Ridicîndu-se în picioare, încercă să încheie toată tîrguiala:

– Impactul va consta în lumina de la capătul tunelului. Victoria asupra sorții nedrepte. Poate fi foarte înviorător.

– Ai și programat un interviu?

– Cu condiția să-l aprobi tu, desigur, îl învrednici ea cu o mîngîiere. Voiam să-mi pregătesc toată muniția înainte de a veni la tine, Howie. M-am documentat o săptămîină încheiată, discutînd cu pediatri și psihologi. E un subiect oportun, mai ales după moartea micului Merritt.

– Tuturor li se face rău să mai audă despre asta.

– Dar abordez problema din cîteva unghiuri unice.

Nu era numai o parte din argumentele de vînzare. Cu cît cercetase mai mult Sindromul Morții Infantile Subite, cu atît devenise mai fascinată de depănarea subiectelor întru totul la fel de interesante și demne de studiu ca esențialul. În timp ce se documentase, ajunsese să-și dea seama că nu le putea acoperi într-o singură ediție de nouăzeci de secunde.

Numai Howie îi stătea în drum.

• – Nu-ș'... repetă el.

Cheia de contact îi efectua un Roto-Rooter în cealaltă ureche, pe cînd îi citea propunerea. Era detaliată, dar scurtă. Cu siguranță, chiar și un om cu capacitatea lui mintală limitată o putea înțelege.

Ceruse trei episoade, pentru a le transmite în seri consecutive, în cadrul celor două buletine de știri zilnice. Fiecare avea să se concentreze asupra cîte unui alt element al S.I.D.S. Propusese să fie anunțate intensiv cu mult timp înainte.

În ultimă instanță – bineînțeles. asta nu figura în propunere – un producător de știri din rîndurile telespectatorilor avea să-i aprecieze munca și să-i ofere un angajament în afara acelei leprozerii a jurnalisticii de televiziune cunoscută și ca departamentul de știri W.V.U.E.

Howie rîgîi. Cheia scosese la iveală un cocoloș de ceară brună, pe care și-l șterse pe prima pagină a propunerii.

– Nu-s convins...

– Am și un interviu cu doamna Merritt.

Redactorul lăsă să cadă cheia slinoasă.

– Hai?

Era o minciună, desigur. Dar, în împrejurări disperate...

– Am băut recent cafeaua împreună.

– Tu și Prima Doamnă?

– Exact. La invitația ei. În timpul conversației, am menționat realizarea unui serial. I-a plăcut ideea și a fost de acord să-mi împărtășească gîndurile ei.

– În fața camerei?

Barrie avu o bruscă viziune cu Vanessa Merritt încercînd să se ascundă după ochelarii *RayBans*, ținînd o țigară interzisă în mîinile-i tremurătoare – o viziune a acelei femei pe post de epavă emoțională.

– Bineînțeles că în fața camerei, își dădu ea ochii peste cap.

– În propunere n-ai spus nimic despre Prima Doamnă.

– Am păstrat-o ca surpriză.

– Bine, sînt surprins, replică el sec.

Nu se pricepuse niciodată să mintă, dar nici Howie nu era un excepțional judecător de caractere, așa că se consideră asigurată.

Secretarul de redacție se aplecă peste birou.

– Dacă doamna Merritt consimte să dea un in-

terviu...

– O să-l dea.

– Tot va trebui să dai zilnic materialul regulat.

Cu aceste cuvinte, se rezemă de spătar, începînd să se scarpine între picioare.

Barrie cîntări condiția, apoi scutură din cap cu fermitate.

– Subiectului ăstaia merită să-i acord toată atenția, Howie. Doresc mult să-i afectez tot timpul meu.

– Și eu doresc mult s-o fut pe Sharon Stone. Dar nu primim întotdeauna ce vrem, nu?

Barrie se mai gîndi.

– Okay. Condiția se acceptă.

– Barrie Travis.

– Cine?

Prima Doamnă își dresе vocea înainte de a repeta numele.

– Barrie Travis. E reporteră la W.V.U.E..

– A, mda? Cu o voce cam răsuflată?

David Merritt, Președintele Statelor Unite, își prinse un buton de manșetă purtînd sigiliul prezidențial.

– Am văzut-o recent la o conferință de presă. Reportajele ei despre Casa Albă sînt de obicei favorabile, nu-i așa?

– Foarte.

– Și ce-i cu ea?

Vanessa, deja îmbrăcată și așezată pe un fotoliu, luă o înghițitură de vin alb.

– Realizează un serial despre S.I.D.S. și vrea să includă un interviu cu mine.

Merritt își puse sacoul tuxedo și se studie în oglin-

dă. La începerea mandatului, preferase să nu aibă valet personal. Nici chiar cel mai experimentat marchitan nu știa cum să-i pună fizicul în evidență mai bine decât el însuși. Croiala hainei îi accentua umerii lați și talia îngustă. Își ținea părul bine pieptănat, dar niciodată dat cu gel. În secret, îl prefera suflat de vînt. Purta hainele formale cu eleganță și grație. În blugi, era băiatul din vecini.

Plăcîndu-i ceea ce vedea în oglindă, se întoarse spre soția lui.

– Și?

– Și vine diseară la recepție. Dalton i-a promis un răspuns.

Dalton Neely era secretarul de presă al Casei Albe. Fusese ales personal și bine instruit de Merritt și primul său consultant, Spencer Martin.

– De fapt, cererea oficială a sosit prin biroul lui Dalton.

Vanessa își scutură o pastilă de valium din flaconul pe care-l avea în poșeta de seară cu mărgele.

– Barrie Travis îmi telefonează la cabinet de cîteva zile. Nu i-am primit apelurile, dar e foarte insistentă.

– Reporterii își cîștigă existența fiind insistenți.

– Ei bine, pe mine insistența ei m-a pus într-o situație neplăcută. Dalton m-a interpelat azi după-amiază cu cererea. Amîndoi vor să le dau răspunsul în seara asta.

Străbătînd rapid distanța care-i despărțea, Președintele o apucă de mînă și-i luă din palmă mica tabletă galbenă. Scoase din poșetă flaconul și aruncă pastila la loc în el, după care îl vîrî în buzunar.

– Îmi trebuie, David.

– Ba nu-ți trebuie deloc. Și nici asta, îi luă el paharul de vin, punîndu-l deoparte. Anulează efectele medicamentelor.

– E abia al doilea.

– Al treilea. Mă minți, Vanessa.

– Bine, am pierdut șirul. Mare lucru. Am...

– Nu e vorba de vin. Despre reportera asta. Nu te-a pus în nici o situație neplăcută, – tu singură ai făcut-o. N-a început să-ți telefoneze la cabinet decît după ce te-ai întîlnit cu ea, acum vreo două săptămîni. Nu așa s-a întîmplat?

Fusese informat despre întîlnirea lor în aceeași zi, așa că nu îl mira cererea unui interviu de către Barrie Travis. Ceea ce-l deranja era faptul că, fără consimțămîntul lui, Vanessa inițiasse o conversație cu cineva din mass-media. Vanessa și o reporteră, mai ales una cu reputația de a nu fi deloc de încredere, alcătuiau o combinație periculoasă.

– M-ai spionat? se răsti ea.

– De ce ai stabilit întîlnirea aia cu ea, Vanessa?

– Aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva. E o crimă?

– Ai ales o reporteră ca să i te spovedești? rîse el sceptic.

– Mi-a trimis un mesaj emoționant. M-am gîndit că ar fi o conversație plăcută.

– Data viitoare, încearcă la un preot.

– Faci din țințar armăsar, David.

– Dacă era un fleac, atunci de ce nu mi-ai spus și mie?

– N-a fost important, pînă nu mi-a cerut interviul ăsta în fața camerei. Înainte, întîlnirea noastră nici n-a meritat să fie pomenită. Mi-a promis că tot ce-am spus în după-amiaza aceea rămîne confidențial. Aveam nevoie de cineva – de o femeie – cu care să stau de vorbă.

– Despre ce?

– Tu ce crezi? strigă ea.

Sări din fotoliu, înhăță paharul cu vin și îl dădu pe gît, sfidătoare.

Președintele făcu un efort să-și înfrîneze nervii.

– Nu mai ești tu însăși, Vanessa.

– A dracu' de multă dreptate ai, nu sînt. Ar fi mult mai bine să mergi fără mine astă seară.

Recepția, în cinstea unei delegații de prietenie din țările scandinave, urma să fie prima ei apariție oficială de la tragica moartea a lui Robert Rushton. Mica întrunire formală părea convenabilă pentru reaparitia Vanessei în viața publică. Se retrăsese în urma morții copilului. Trei luni fuseseră timp destul. Electoratul trebuia s-o vadă revenită în acțiune.

– Firește că vii, spuse Președintele. Vei fi regina balului. Întotdeauna ești.

– Dar...

– Nici un *dar*. M-am săturat să-ți tot găsesc scuze. Trebuie să răzvim prin asta, Vanessa. Au trecut douăsprezece săptămîni.

– Există o limită a suferinței?

Nu-i luă în seamă tonul acid.

– În seara asta, vei apărea ca o pur-sînge ce ești. Ajunge doar să fii fermecătoare și zîmbitoare ca de obicei, și totul va fi bine.

– Nu-i pot suferi pe toți oamenii ăia, uitîndu-se la mine cu milă și neștiind ce să zică. Iar cînd cineva spune totuși ceva, e atît de ipocrit, încît îmi vine să urlu.

– Mulțumește-le doar pentru bunele sentimente și las-o așa.

– Dumnezeule! țipă ea, cu vocea frîngîndu-i-se. Cum poți să reduci totul la...

– Fiindcă n-am încotro, fir-ar să fie. Și nici tu.

Se încruntă la ea cu atîta furie, încît femeia căzu la loc în fotoliu. Îl privi lovită.

Președintele se întorse și vorbi din nou, cu minie stăpînită:

– Îmi place rochia ta de seară. E nouă?

Umerii Vanessei se prăbușiră. Înclină capul. Privind-o în oglindă, David îi recunoscuse în aceste gesturi reflexe acceptarea înfrîngerii.

– Am slăbit, murmură ea. Nimic din garderobă nu mi se mai potrivește.

Se auzi o bătaie în ușă. Președintele se duse să deschidă.

– Salut, Spence. Sînt gata să ne primească?

Spencer Martin aruncă o privire peste umărul lui David, studiind camera. Zărind-o pe Vanessa și paharul de vin gol pe gheridon, răspunse tot cu o întrebare:

– Dumneavoastră sînteți gata pentru ei?

Președintele expedie intenționat preocuparea consilierului.

– Vanessa are puțin trac, dar, după cum știi, își revine întotdeauna.

– Poate că o cam grăbim. Dacă nu se simte în stare...

– Prostii. E în stare.

Se răsuci spre soția sa, întinzîndu-i brațul.

– Gata, iubito?

Ridicîndu-se, Vanessa porni încet spre ei, fără a-l privi pe nici unul direct în ochi.

Una dintre trăsăturile personalității lui David era aceea de a ignora lucrurile pe care nu voia să le accepte, ca, de pildă, antipatia dintre soția sa și primul consilier. Pentru a umple cu ceva tăcerea penibilă, spuse:

– Nu arată minunat în seara asta, Spence?

– Într-adevăr, domnule Președinte.

– Mulțumesc, replică teapănă Vanessa.

Pe cînd ieșeau în hol, își luă soțul de braț, întrebînd:

– Ce să-i spună Dalton lui Barrie Travis?

– Barrie Travis reportera? interveni Spence. La ce să-i răspundă? Îl privi el întrebător pe Președinte.

- I-a cerut lui Dalton un interviu cu Vanessa.
- Despre ceva anume?
- Despre S.I.D.S., replică Președintele.

Barrie era amețită de-a binelea. Cuvintele îi șiroiau ca apa dintr-un hidrant spart.

- Treceam prin dreptul șirului de primire, cu partenerul meu. Nu te agita. E un prieten pederast care încă mai stă la păstrare. Ne scărpinam unul altuia spatele, ca să zic așa. Avea o invitație la recepție și-i trebuia o însoțitoare de sex feminin, iar eu aveam ocazia să vorbesc personal cu Președintele și Prima Doamnă.

Oricum, lunec de-a lungul șirului, prefăcându-mă cât puteam de calmă și blazată, și când ajung la Președinte, îmi apucă mîna între ale lui, jur pe Dumnezeu, și zice: „Domnișoară Travis, vă mulțumesc atît de mult că ați venit. Întotdeauna e o plăcere să vă primesc la Casa Albă. În seara asta, sînteți strălucitoare.”

De fapt, nu-mi amintesc exact cuvintele, dar ajunge să spun că n-am fost tratată ca o străină, sau o cunoștință oarecare, nici măcar ca o reporteră de rînd. Nici Barbara Walters n-ar fi putut să fie primită mai călduros.

Cronkite căscă și se instalează mai comod în mijlocul patului.

- Te plictisesc? întrebă Barrie, oprindu-se să-și tragă respirația. Nu pari să-ți dai seama de importanța primului meu interviu în exclusivitate cu Prima Doamnă, de la moartea copilului ei.

În realitate, Președintele a adus vorba înaintea mea. A spus că doamna Merritt îl informase despre serialul

meu despre S.I.D.S. O găsește o idee excelentă și a îndemnat-o pe Prima Doamnă să participe. M-a lăudat că atrag atenția publicului asupra acestui fenomen sfișietor. Apoi, a spus că el și doamna Merritt îmi vor acorda deplina lor cooperare. Eu am... Bine, hai să zicem așa. Dacă ar fi fost un act sexual, aș fi avut orgasme multiple.

Se vîrî în pat lîngă Cronkite, care ocupa două treimi din suprafață și nu voia să se clinească nici c-un centimetru. Potrivindu-se în echilibru pe marginea saltelei, Barrie adăugă:

— Nu-mi doresc decît să fi fost Howie acolo ca să vadă.

Capitolul 4

Era conștient că televizorul mergea, dar nu se auzea decît zgomotul de fond, pînă începu vocea familiară. Îl făcu să ridice capul din lavabou, unde-și stropise fața cu apă rece. Apucînd un prosop, dădu colțul, spre dormitor.

— ...pe care, din păcate, dumneavoastră și Președintele Merritt o împărtășiți cu mii de alte perechi.

N-o recunosc pe reporteră. Avea vreo treizeci de ani, poate mai mult. Păr blond, lung pînă la umeri. Ochi mari și buze cărnoase, făgăduind distracții grozave, deși acum nu zîmbeau nici ochii, nici buzele. Voce lîmpede, senzuală, neobișnuită pentru un om de televiziune; majoritatea vorbeau de parcă ar fi absolvit aceeași școală de dicțiune sterilă. Numele apărea în supraimpresiune peste partea de jos a micului ecran. Barrie Travis. Nu-i spunea nimic.

— Președintele și cu mine am fost uimiți să aflăm numărul de familii care trec prin aceeași tragedie, spunea Vanessa Merritt. Cinci mii pe an, numai în țara noastră.

Gray Bondruant recunoștea și știa bine fața și vocea aceea, cu toate că, observă el imediat, fusese instruită cum să se comporte în timpul interviului. Își ținea miinile în poală, stăpînită, neîngăduindu-și nici un gest. Expresiile feței erau coordonate cu grijă.

Reportera trecu la un insert cu doctorul George Allan, medicul personal al familiei Merritt, care avusese neplăcuta sarcină de a-l declara pe Robert Rushton Merritt decedat, în camera de copii din Casa Albă. Doctorul Allan spunea că știința medicală încă mai încerca să izoleze cauzele și mijloacele de prevenire ale Sindromului Morții Infantile Subite.

Apoi, discuția deveni mai personală.

– Doamnă Merritt, cu toții am fost martorii durerii dumneavoastră și a Președintelui Merritt în timpul funeraliilor.

Apărură secvențe de la înmormântare.

– Au trecut de-atunci trei luni. Rănile, cu siguranță, trebuie să fie încă vii, dar știu că pe telespectatorii noștri i-ar interesa să audă orice comentariu pe care ați binevoi să-l exprimați.

Vanessa se reculese un moment.

– Tatăl meu are o zicală: „Adversitatea e o mare șansă deghizată.” Ca întotdeauna, tatăl meu are dreptate, zîmbi ea fugar. David și cu mine simțim că am devenit mai puternici, ca pereche și ca indivizi, fiindcă ni s-a pus la încercare limita de rezistență și am supraviețuit.

– Mănînci rahat.

Gray Bondruant făcu ghemotoc prosopul și îl aruncă prin dormitor, după care luă telecomanda, nedorind să mai asculte.

Se opri, însă. Vanessa spunea:

– Președintele și cu mine sperăm că oamenii care trec printr-o tragedie similară, să se poată îmbogăți cu curajul și cu experiența supraviețuitorilor ca noi. Într-adevăr, viața merge înainte.

Înjurînd, Bondruant apăsă butonul Off.

Răspunsuri scrise, semnate, stampilate și predate Vanessei pentru a le memora și repeta papagalicește.

Cuvinte alese de Dalton Neely. Poate și de tatăl ei, Clete Armbruster. Probabil chiar și de către Președinte, cu aprobarea finală a lui Spencer Martin.

Oricît de mult fuseseră repetate și revăzute înainte de interviu, nu erau cuvintele Vanessei. Ea le rostise, dar nu spontan și nu din suflet. Se îndoia că reportera cu voce sexy era conștientă de înșelătorie. Vanessa fusese la fel de bine programată ca o păpușă vorbitoare cu un cip de computer în cap. Dezvăluirea sentimentelor ei lăuntrice n-ar fi fost potrivită. Mai mult ca sigur, n-ar fi fost nici politică.

Simțind că pereții dormitorului îl sufocau, Bondruant se duse în bucătărie să-și ia o bere, după care ieși pe veranda din față. Lată de trei metri și umbrită sub copertină, veranda se întindea pe toată lungimea casei. Se tolăni în balansoarul cu țesătură din papură și duse berea la gură. Mușchii gâtului său bronzat se unduiră, în timp ce bea pe jumătate cutia dintr-o singură înghițitură prelungă.

Arăta ca o reclamă la bere. Imaginea lui, cu pieptul gol, bînd în decorul acela rustic, ar fi putut vinde milioane de cutii din orice sortiment cu denumire nouă, dar Bondruant nu-și dădea seama, nici nu-i păsa. Știa că avea impact asupra oamenilor, însă niciodată nu se ostenea să analizeze de ce. Vanitatea nu-i stătea în fire, categoric nu în timpul ultimului an, cînd trecuseră săptămîni întregi fără a se mai întîlni cu cineva. Dacă mergea la Jackson Hole, putea să se bărbierească. Sau să rămîină neras.

Era așa cum era. Ia-mă cum sînt sau lasă-mă-n pace. Aceasta era, și fusese dintotdeauna, atitudinea lui, și le-o comunica tacit tuturor celor pe care-i întîlnea, ceea ce constituia unul dintre motivele pentru care nu se integrase bine în scena orașului Washington. Se

bucura să fi scăpat de ea. Confidenților prezidențiali li se cerea o anume cantitate de conformism; Gray Bondruant era un nonconformist.

Cu ochii săi albaștri, reci și duri ca un ghețar, privi spre piscurile colțuroase și înzăpezite ale munților Teton. Aflați de fapt la kilometri întregi distanță, munții păreau destul de apropiați ca să-i atingă. Maiestatea munților vineții. În curtea casei lui. Ca să vezi.

Strivi cutia goală de bere, ca și cum ar fi fost un ambalaj din staniol pentru gumă. Și-ar fi dorit să poată reface ultimele zece minute. De ce nu stătuse afară puțin mai mult, înainte de a intra să se spele? Ce capriciu al sorții îl făcuse să pună televizorul pe acel post anume, la acea oră anume?

Își dorea să nu fi văzut niciodată reportajul. *Îți mulțumesc nespus, Barrie Travis, oricine naiba ești.* Zile întregi, de- acum încolo, aveau să-l bîntuiască gîndurile la David, la Vanessa și la copilul care murise în camera din Casa Albă.

Ceea ce-l înfuria mai mult decît orice era faptul că emisiunea putea redeștepta interesul publicului față de el. Oamenii începeau să se gîndească, să presupună, să completeze punctele de suspensie. Iar apoi, iarăși avea să zboare căcatul peste tot.

David Merritt se plimba prin fața mesei sale din Biroul Oval. Avea mînele cămășii suflecate pînă la coate; își ținea mîinile adînc înfundate în buzunare. Sub o șuviță de păr rebelă, fruntea îi era încrețită.

– N-am auzit niciodată de asta. Ce naiba e?

– Se numește sindromul lui Münchausen prin procură, denumit după un conte german care avea obiceiul să-și provoace dureri.

– Credeam că ăla e masochism, remarcă Spencer Martin.

Doctorul George Allan ridică din umeri și-și mai turnă un scotch din stocul personal al Președintelui.

– E cam în afara domeniului meu, și nu l-am studiat în amănunt.

– Barrie Travis, da.

Merritt o spusese pe ton de reproș, iar medicul o luă ca atare. Cu o expresie spășită, spuse:

– Cuvintele „prin procură” se aplică dacă durerea e provocată altcuiva, în special unui copil.

– Și ce legătură are asta cu S.I.D.S.? întrebă Merritt. De ce s-a implicat Barrie Travis atât de profund?

Doctorul Allan sorbi rapid din scotch.

– Fiindcă adulții atinși de această tulburare o duc uneori la extrem. Își chinuiesc copiii, uneori omorându-i chiar, într-o încercare de a atrage asupra lor atenția și compătimirea. Unele decese infantile misterioase, anterior atribuite S.I.D.S., sînt acum reinvestigate ca posibile asasinate.

Bombănind o înjurătură, Merritt se așeză la birou.

– De ce n-a putut boarfa aia de Travis să atace subiectul fără să bage în el toate poveștile astea horror? Mai toarnă-mi un din-ăla, vrei?

Medicul se supuse.

– Mersi.

Merritt bău îngîndurat cîteva momente, după care îl privi pe Spence. Nu-i plăcu ceea ce vedea. Spence era într-o dispoziție meditativă, iar subiectul de gîndire era tulbure.

– Poate n-ar fi trebuit s-o încurajez pe Vanessa să

acorde interviul, îndrăzni Președintele.

– Nu sînt de acord. Ce rău s-a putut întîmpla? întrebă doctorul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, George, tu ar trebui să știi mai bine ca oricine, replică iritat Merritt. Serialul ăsta nenorocit a făcut-o să se cațere iar pe pereți.

– Oamenii observă, remarcă liniștit Spence.

Merritt îi aruncă o privire tăioasă, pretinzînd nume.

– Personalul, domnule. Au observat schimbările de stare ale Primei Doamne și sînt îngrijorați din pricina ei.

Cu un nou reproș întipărit pe chip, Merritt se întoarce spre medic.

– Nu-i pot controla schimbările de stare cu medicamente, cînd bea atît de mult, spuse doctorul Allan.

Merritt se frecă cu pumnii în orbite.

– Și Clete mă bate la cap cu povestea asta. Îi tot reamintesc că și-a pierdut copilul. Adăugînd și starea în care e, cum s-ar putea aștepta să nu fie puțin cam instabilă?

– Fiecare persoană reacționează altfel față de tragedii, încercă medicul să fie de folos. Unii oameni se afundă în muncă, sperînd să se epuizeze pînă nu mai au energia de a-și rumega gîndurile. Alții îl caută pe Dumnezeu, aprind lumînări și se roagă. Unii...

– Am priceput, bine, am priceput, se răsti Merritt. Socru-meu nu pricepe.

– Vorbesc eu cu el, dacă doriți, se oferi Spence.

Președintele rîse acru, ca un lătrat.

– Clete nu te place, Spence. Ești ultimul om pe care l-ar dori să comenteze sănătatea emoțională a Vanessei. Și nici ea nu moare după tine.

Reveni spre doctor.

– Dar tu, George – poate dacă ai vorbi cu el, dacă i-ai explica...

– Îi telefonez mâine și-i spun că mi-ați vorbit despre preocupările lui. Îl voi asigura că e urmărită atent.

– Mulțumesc, zîmbi Merritt, de parcă problema s-ar fi rezolvat.

– Nu numai pentru Clete trebuie să ne facem griji, adăugă Spence. Anul viitor sînt alegeri. Administrația asta are nevoie de Prima sa Doamnă. Avem nevoie de Vanessa, cît mai curînd, restabilită bine și gata pentru campanie.

Se răsuci spre medic.

– Poți face față?

– Desigur. Altă alternativă n-avem.

– Întotdeauna există o alternativă.

Replica lui Spence răsună prin birou ca un vînt înghețat.

– Iisuse, Spence, spuse Merritt. Ești la fel de vesel ca un clopot de înmormîntare. Iartă-l pe Domnul Vai-și-Amar de colo, George, se ridică el în picioare, pentru a-i strînge mîna medicului. Vanessa e în mîinile tale pricepute, așa că nu-mi fac griji. Și-ți mulțumesc că ne-ai explicat povestea asta cu Münchhausen, deși n-are nici o legătură cu moartea lui Robert.

Privindu-l pe doctor în adîncul ochilor, adăugă:

– Robert a încetat să mai respire în leagăn. Explicație necunoscută. A fost concluzia ta oficială, și ți-o menții. Corect?

– Absolut. S.I.D.S.

Doctorul Allan își termină scotch-ul și-și luă rămas bun.

– Ar face bine să reușească, remarcă Spence, cînd rămase singur cu Președintele.

– Nu te teme. O să meargă.

– Dar Vanessa?

– A reușit întotdeauna, nu?

– Înainte, da. Acum, nu mai sînt atît de sigur că poate să se adune.

Numai Spencer Martin i-ar fi putut vorbi atît de franc Președintelui despre Prima Doamnă.

Cîtă vreme aprecia preocuparea principalului său consilier, Merritt o considera disproporționată față de problemă.

– Îmi păstrez hotărîrea. Publicul avea nevoie s-o vadă pe Vanessa dînd interview-ul ăla, Spence. A arătat superb. A vorbit excelent.

Spence continua să stea încruntat.

– Atunci, de ce prefer să nu-l fi aprobat? Percep niște vibrații proaste. Mă deranjează că ea a luat prima legătura cu reportera, nu invers.

– Și pe mine m-a deranjat asta, la început, recunosc Merritt. Dar a ieșit bine. I-a făcut o reclamă bună, și ei, și nouă. Cum spunea George, ce rău s-a întîmplat?

Cînd Spence întîrzie cu răspunsul, Președintele îl privi tăios.

– Ei bine, vom vedea, replică Spence, în stilul său laconic.

– În regulă, cine e?

– Cine?

Barrie nici măcar nu ridică privirea. Avea în poală un teanc de mesaje telefonice, cărți poștale și scrisori de la telespectatori, toate în legătură cu serialul ei despre S.I.D.S. Nici în cele mai optimiste vise nu se așteptase la o reacție atît de bogată.

– Rea mai ești, Barrie, că ni-l ascunzi.

În sfârșit, înălță capul.

– O, Dumnezeuule!

Secretara sălii redacționale era complet ascunsă după enormul aranjament floral pe care-l adusese în boxa lui Barrie.

– Unde vrei să-l pun?

– Ăă...

Ca de obicei, suprafața biroului arăta ca un câmp de bătălie.

– Pe jos, cred.

După ce depuse aranjamentul, secretara se ridică.

– Oricine-ar fi, chiar dacă arată ca un broscoi, ca să arunce atîția parai pe flori, aș zice că e strîngător la viața lui.

Barrie scosese din plic cartea de vizită prinsă pe buchet și zîmbea.

– Și eu aș zice, dar e înșurat.

– Toți ăia bunii sînt.

Barrie îi întinse cartonașul femeii, ai cărei ochi ieșiră din orbite cînd citi semnătura familiară din coada mesajului scris de mînă. Țipătul ei atrase cîtiva redactori grămadă în boxă.

Barrie ceru cartea de vizită înapoi și-și făcu vînt cu ea.

– Un mic semn de apreciere din partea Președintelui, lăudîndu-mi talentul și intuiția, elogiîndu-mă pentru valoarea serialului și mulțumîndu-mi pentru cum mi-am făcut datoria în slujba patriei.

– Încă o vorbă, și borăsc.

Grupului i se alăturase și Howie.

Barrie rîse, punînd cartea la loc în plic. Era un obiect pe care să li-l arate nepoților.

– Mă invidiezi doar că nu ești și tu prieten personal

cu soții Merritt.

Howie și ceilalți colegi se buluciră afară, câțiva bodogănind despre norocul *unora*.

Cînd rămase singură, Barrie dădu un telefon. Vorbind încet, întrebă:

- Ești liber diseară?
- Vorbești serios?
- Ce-ai în congelator?
- Două biftecuri.
- Aduc eu vinul.

Aruncă o privire spre buchet.

- Și florile. Sosesc în juma' de oră.

Capitolul 5

– Și zici că asta-i juma' de oră?

– Nu mai fii ciufut și-ajută-mă.

Barrie, cărînd buchetul Președintelui, două sticle de vin și o pungă de la băcănie, se înghesui pe ușa din față a lui Daily Welsh.

– Ai jefuit un mormînt recent, sau ce? o întrebă el.

– Citește cartea de vizită, deșteptule.

Daily desprinsese cartea de aranjamentul floral și fluieră încet.

– Destul de impresionant.

– Totul, într-o singură zi de muncă, zîmbi veselă Barrie.

– Și pentru bisuri ce faci?

– Cu oricare alt prilej, aș oferi o ripostă usturătoare față de talentul tău neabătut de a da cu pietre în tot ce-i bun, dar sînt obosită, așa că mă fac că n-am auzit și destup în schimb vinul.

– Cu asta votez și eu.

Intrară amîndoi în bucătărie, cea mai atrăgătoare încăpere, în comparație cu celelalte. Era o casă de o urîtenie aparte. Daily agresă un sertar înțepenit pentru a scoate tirbușonul.

– Cum o duci? întrebă Barrie, arătîndu-și preocuparea.

– Încă n-am murit.

Însă Ted Welsh – sau Daily, cum îi spuneau prietenii – arăta de parcă următoarea sa respirație trudită avea să fie și cea de pe urmă. Făcuse enfizem de la nenumăratele țigări fumate în timpul nenumăratelor zile când muncise pentru o offeră știri publicului.

Proaspăt ieșit din liceu, începuse să lucreze pe post de curier la un cotidian. De unde și porecla. Își croise drum în sus, prin mai multe medii de informare, pentru a deveni directorul de știri al unui post de televiziune afiliat din Richmond, de unde ieșise prematur la pensie, datorită evoluției rapide a bolii.

Nefiind încă destul de bătrîn pentru a beneficia de Asistența Socială – și, probabil, neavînd să atingă nicio-dată acea vîrstă – trăia dintr-o pensie modestă. „Bif-tecurile” puse la dezghețat pe bufet erau de fapt niște pateuri cu carne tocată. Temîndu-se de asta, Barrie luase și două cotlete cînd se oprise să cumpere vinul. Daily sorbi din soiul ales Sonoma County, în timp ce ea pregătea cina.

În timp ce-și împingea butelia de oxigen portabilă mai aproape de scaun, ca să nu-i stea în drum, spuse:

– Lui Cronkite o să i se scoale dacă prinde un iz al oaselor ăstora.

– Slabe șanse. A fost neutralizat.

– A, uitasem. Pînă și pe el l-ai castrat.

Barrie trînti pe bufet un borcan cu marinată de carne și se răsuci spre el.

– Nu-ncepe cu *asta*!

– Dar e adevărat. Tai boășele fiecărui tip pe care-l întîlnești. E modul tău de a respinge un bărbat înainte să te poată respinge el pe tine.

– Pe tine nu te-am respins.

1. – *Daily* = zilnic; publicație cotidiană (n.tr.)

– Eu nu contez, rîse el țiitor. Oricum sînt prea bătrîn și bolnav ca să-mi mai fie bună de ceva. Nu reprezintă nici o amenințare. Ceea ce aduce vorba despre altceva. N-ar trebui să-ți irosești serile venind în vizită la mine. Dacă de-altceva mai bun nu ești capabilă în materie de companie masculină, duci o viață destul de jalnică.

– Dar te iubesc, Daily, străbătu Barrie distanța dintre ei, sărutîndu-l pe obraz.

– Scutește-mă, o împinse el la o parte. Și vezi să nu arzi fripturile alea. Pe-a mea o vreau în sînge.

Barrie nu se lăsa înșelată de artagul lui. Împărtășeau o afecțiune reciprocă. Prietenia lor pornise cam cu zdruncinături, însă acum era de neclintit. Ajunseseră la nivelul de comunicare unde răstelile erau aproape echivalente cu niște tandrețuri.

– Mi-aș da douăzeci de ani din viață pentru o țigară, remarcă el, în timp ce degustau cafeaua, după masă, în *living room*.

– Ți i-ai și dat deja.

– Aha. Exact.

Stătea în fotoliul său pliant ros pînă la urzeală, cu aparatul respirator alături. Furtunurile de plastic purtau oxigenul din butelia portabilă direct în nări.

De cealaltă parte a încăperii, Barrie se relaxa pe canapea. Își adună picioarele sub trup, strîngînd la piept o pernă.

– Recent, m-am întîlnit cu altcineva care avea o criză de nicotină. Cineva la care nu te-ai aștepta în veci.

– Cine?

– E confidențial.

– Și cui am să-i spun? Aici nu vine nimeni, numai tu.

– Ai putea avea și alți prieteni. Nu inviți pe nimeni.

– Nu le pot suporta mila.

– Atunci, ar trebui să te înscrii într-un grup de sprijin.

– Cine are chef să-și petreacă timpul cu o gașcă de

bolnavi, sugînd vînt? Literalmente. *

– Am mai discutat asta, replică Barrie cu voce melo-dioasă. Hai să nu-ncepem iar.

– Mie îmi convine, mîrîi el. Cine-i fumătorul misterios?

Barrie ezită.

– Prima noastră Doamnă.

Sprîncenele lui Daily săltară cu interes.

– Nu pe bune? Draci, înainte de interviu?

– Nu. În ziua aia ne întîlniserăm la o cafea.

– Acum, după ce ai discutat cu ea ca de la om la om, încă o mai crezi bătută-n cap?

– N-am considerat-o niciodată așa.

Daily îi aruncă o privire lungă.

– Așa ai numit-o de zeci de ori, stînd exact acolo unde șezi acum. Frumoasa din Mississippi. Nu așa o porecliseși? Ai descris-o ca pe una din femeile alea care n-au avut niciodată o idee originală, și nici măcar nu s-au prefăcut. Toate opiniile ei sînt formate de bărbați, bărbați pe lîngă care se gudură, și anume taică-su și bărbat-su. E insipidă și cretină. Am omis ceva?

– Nu, cam asta e tot.

Offînd, Barrie își trecu absentă vîrf de degetului peste buza ceștii.

– Și încă sînt de aceeași părere, dar îmi pare și rău pentru ea. Vreau să zic, să-ți pierzi copilul. Dumnezeu!

– Și?

Barrie nu-și dădu seama că rămăsese tăcută, pe gînduri, pînă cînd întrebarea lui Daily o readuse la realitate.

– Și, ce?

– Îți rozi obrazul pe dinăuntru, semn sigur că ai ceva în minte. Toată seara te-am așteptat să te descarci, orice-ar fi.

Își putea ascunde sentimentele de oricine, dar

niciodată de Daily. Când era derutată, tulburată sau agitată în oricare alt mod, Daily o localiza cu acel radar interior care făcuse din el un excelent reporter.

– Nu știu ce e, îi spuse ea cu sinceritate. Doar că...

– Te mănîncă ceafa?

– Cam așa ceva.

– Probabil înseamnă că ai mirosit ceva, dar încă nu știi ce.

Daily se aplecă înainte în fotoliu, cu ochii strălucindu-i la fel de viu ca ai unui cîine de pompier la primul dangăt al clopotului. Avea obraji roșii, făcîndu-l să arate sănătos cum de săptămîni întregi nu mai fusese, întinerit de mirosul unei piste fierbinți.

Interesul lui acut o făcu pe Barrie să se simtă vinovată că abordase subiectul. Îl aștepta o mare dezamăgire. Probabil că nu era nimic senzațional. Pe de altă parte, cu ce strica împărtășindu-i cîteva gînduri? Poate deslușea el ceva din ele. Fie asta, fie îi putea spune că ideile ei schițate nu duceau nicăieri.

– Serialul despre S.I.D.S. a trezit mult interes, începu ea. Ți- am spus că l-a luat păsărica?

Emisiunea fusese transmisă prin satelit, fiind recepționată în toată țara.

– Fără-ndoială, i-a dat carierei tale un șut în fund. Asta voiai, nu? Atunci, care-i problema?

Barrie privi în ceașcă, învîrtind cafeaua care se răcise prea mult ca s-o mai bea.

– Când ne-am întîlnit prima oară, avea sentimente explicabile de vinovăție, așa că i-am amintit că nimeni nu poate fi acuzat pentru un deces în leagăn – se întîmplă pur și simplu. În mod curios, ea a replicat: „Oare?”

Întrebarea asta și tonul pe care a pus-o, m-au determinat să fac ceretări despre S.I.D.S. Atunci, am dat peste cazul bizar al unei femei căreia îi muriseră de sindromul ăsta patru copii. Ceea ce, ulterior, s-a

dovedit că nu era adevărat.

– Avea ăla... cum îi zice...

– Sindromul Münchhausen prin procură, completă Barrie. Unele decese în leagăn devin acum suspecte. Mamele sînt acuzate că și-au omorît propriii copii ca să atragă atenția. Ei bine...

Trase adînc aer și îl ținu în piept, ridicînd capul, pentru a-i adresa lui Daily o privire pătrunzătoare.

Acesta i-o susținu un răstimp perceptibil. În cele din urmă, spuse:

– Poate-ar fi mai bine să-mi reglez nivelul de oxigen. Fie nu-mi vine destul, fie e prea mult. Un moment, am avut impresia că insinuai că Prima Doamnă a Statelor Unite și-a asasinat propriul copil?

Barrie puse ceașca de cafea pe măsută și se ridică în picioare.

– N-am spus una ca asta.

– Așa părea.

– Nu insinuez așa ceva, Daily. Jur.

– Atunci, de ce-ți tot rozi obrazul?

– Nu știi! Însă ceva e în neregulă.

Se lăsă la loc pe marginea canapelei, apucîndu-și capul între mîini.

– M-am întîlnit cu Vanessa Merritt de două ori în ultimele cîteva săptămîni. Prima oară, era încordată ca un drogat în ziua a doua de dezintoxicare – o femeie ajunsă clar la limita colapsului emoțional. În ziua interviului, era cu totul altă persoană. Superioară. Rece. Controlată. Corectă. Și cam... cam la fel de *umană* ca măsuta asta.

– A fost un interviu reușit.

– A fost neînsuflețit, Daily, și-o știi foarte bine, i-o întoarce ea; strîmbătura lui Daily îi demonstrează că era de acord. Interviul cu doamna Merritt ar fi trebuit să fie punctul culminant al serialului. Cînd colo, a fost cel mai slab. Era atît de inertă. Dacă la fel ar fi arătat și prima

oară, probabil că nici nu observam. Dar contrastul dintre prima Vanessa Merritt și a doua a fost dramatic.

– Deci, a înghițit vreo două valiumuri înainte de a apărea în fața camerei, ridică din umeri Daily.

– Poate. Sînt convinsă că era tranchilizată în seara cînd am văzut-o la recepție – fie asta, fie era beată. Seducătoare ca întotdeauna, dar abulică. Aproape... nu știu... speriată. Președintele a acoperit...

Se întrerupse, pentru a lansa încă o săgeată.

– Și mai e ceva. M-a salutat de parcă el și cu mine am fi fost amici de-o viață. Natural, atenția lui m-a flatat, dar mi s-a părut totuși ciudat. A fost entuziasmat de serial, înainte și după ce l-am produs. Vreau să zic, uită-te la florile astea. Prețul lor trebuie să fi creat o gaură serioasă în datoria națională.

– Ceea ce-ți face praf toată teoria, nu? N-ar fi avut sentimentele astea față de tine și serialul tău, dacă nu-i puneai soția într-o lumină favorabilă.

– Sînt doar surprinsă de tratamentul ăsta zaharisit. Prezint activitățile Casei Albe de multă vreme. De ce, așa deodată, Președintele și cu mine am devenit buni prieteni?

– Barrie, ești reporteră. El e un împricinat față în față cu realegerea de la anul. Trebuie să-i îndulcească pe toți ziariștii. Cine cîștigă presa, a cîștigat alegerile.

Fu nevoită să accepte valabilitatea explicației lui Daily. David Merritt știuse, încă din primul lui mandat în Congres, cum să curteze mass-media. Povestea de dragoste se prelungise și pe perioada campaniei sale prezidențiale. Sclipiciul romantic începea să se șteargă, deși comentariile din presă rămîneau în mare măsură favorabile. Însă Barrie Travis era o reporteră mărunță, care deținea o influență egală cu zero. De ce o îndulcea pe ea?

Mintea îi săgeta de la o enigmă la alta, la fel cum nu mai înceta s-o facă de cînd o întîlnise prima oară pe

Vanessa Merritt. Nu zăbovea prea mult asupra nici unui gând, temîndu-se să nu ascundă toate capcane.

– Probabil că aş putea să elimin nepotrivirile fără să-mi piară somnul, cu excepția unui singur lucru, îi spuse ea lui Daily. Și cred că aici e buba. Cînd am terminat interviul, m-a îmbrățișat. Pe *mine*.

Daily continua s-o facă pe avocatul diavolului.

– Dădea bine la propagandă.

– Nu, a fost o scuză.

– Pentru ce?

– Pentru a se apropia suficient ca să-mi șoptească la ureche ceva fără s-o audă nimeni. Mi-a spus: „Barrie, te rog, ajută-mă. Nu înțelegi ce încerc să-ți spun?”

– La dracu'!

– Exact asta simt și eu, Daily. A fost prima și singura dată cînd a manifestat o emoție sinceră. Părea disperată. Ce crezi că a vrut să zică?

– De unde naiba să știu eu? Putea însemna „Ajută-mă ca soțul meu să fie reales.” Sau, „Ajută-mă să trezesc conștiința publică față de S.I.D.S.” Ori, „Ajută-mă să-mi înving durerea.” Putea să însemne orice, sau nimic.

– Dacă e nimic, atunci nu-i nimic, replică Barrie. Dar dacă este ceva, implicațiile devin explozive.

Daily clătină din cap.

– Eu tot n-o înghit. De ce și-ar fi omorît copilul, după ce s-a chinuit atît de mult să aibă unul?

– Credeam că problema asta am lămurit-o. Sindromul Münchhausen.

– Nu corespunde profilului, argumentă el. Femeile afectate de tulburarea asta caută de obicei compătimirea și atenția celorlalți. Vanessa Merritt a depășit-o pe Prințesa Di, în materie de presă. Beneficiază de mai multă atenție decît oricare altă femeie din lume.

– Dar o primește din partea cui contează cu adevărat?

– Președintele? Crezi că e o soție neglijată și că a făcut asta ca să-i zgâlțâie cușca?

– E o posibilitate.

– Cam redusă.

– Dar posibilă, insistă Barrie. Amintește-ți compătimirea publică față de Jackie Kennedy când a murit micul Patrick. A devenit o icoană.

– Din mult mai mutle motive decît pentru că pierduse un copil nou-născut.

– Însă tragedia aceea a contribuit la legenda în care s-a transformat. Poate că această Primă Doamnă vrea să-și creeze și ea o aură asemănătoare.

– Următoarea teorie, spuse Daily, cu un gest de lehamite.

– H.I.V. Dacă unul dintre ei poartă virusul? Copilului îi puteau ieși analize pozitive. Doamna Merritt nu putea risca umilința ca lumea să afle despre istoricul ei sexual sau al soțului.

– Încă o posibilitate foarte redusă. Dacă vreunul dintre ei era seropozitiv, s-ar fi aflat pînă acum – să zicem, cînd a rămas gravidă. Președintele își face examene medicale de rutină. Un asemenea secret n-ar fi rămas secret prea multă vreme.

– Cred că ai dreptate.

Se mai gîndi un moment.

– Poate scăpăm din vedere lucrul cel mai evident. Dacă motivația a fost simpla pizmă dintotdeauna? Mi-a făcut impresia unei femei obișnuite să i se facă pe plac, o femeie care nu tolerează refuzul.

– Unde bați?

– Și-a omorît fiul ca să-l pedepsească pe Președinte pentru aventurile lui.

– Zvonurile de aventuri.

– Haide, Daily, gemu Barrie. Toată lumea știe că e un afemeiat. Pur și simplu n-a fost prins în pat cu nici o fată goală, încă.

– Și pînă va fi prins, cu tot cu echipa de la „60 de minute” pe fază ca să-l filmeze și Mike Wallace care să-i tragă pe video mărturisirea, escapadele lui rămîn un zvon.

– Doamna Merritt trebuie să știe.

– Normal că știe. Dar va zîmbi și se va preface că nu știe nimic, exact cum au făcut toate celelalte soții ale tuturor celorlalți demnitari virili, în întreaga istorie a președinției.

– Eu totuși cred că motivația femeii neglijate e a dracului de valabilă.

Daily se trase îngîndurat de buza inferioară.

– Barrie, povestea asta a atras asupra ta atenția întregii bresle. O atenție pozitivă, de astă dată.

– Ieșirea mea la rampă nu are nici o legătură.

– Ești sigură? Serialul a fost atît de bun, încît a pus temporar în umbră fiascul cu judecătorul Green și a dovedit că detractorii tăi s-au înșelat. Meriți osanalele, dar păzește-te să nu te-apuce lăcomia. Ești sigură că nu exploatezi atenția cîștigată pe neașteptate, inventînd un nou subiect? Ai putea folosi toată agitația asta ca pe un bilet de ieșire din obscuritatea profesională?

Era gata să-i răspundă cu un nu ferm și indiscutabil, dar se opri să-și reexamineze motivele. Nu cumva deforma faptele pentru a corespunde propriilor ei scopuri? Oare lăsa ambiția să-i încețoșeze obiectivitatea? Mai rău, revenea la obiceiul de a se repezi spre concluzia greșită, în scopul de a crea un reportaj mult mai dramatic?

– Cînstit, nu. Am privit lucrurile obiectiv și din toate unghiurile posibile. Femeia și-a pierdut copilul. Pentru asta, o compățimesc din toată inima. Dar nu e posibil ca, în loc de a fi victima unei sorți crude, să fie victima răutății nebănuite, care a împins-o să comită cea mai îngrozitoare crimă imaginabilă? Asta-i întrebarea care nu mă slăbește din gheare.

Din capul locului, am mirosit ceva putred. De ce mi-a telefonat și m-a invitat la o întâlnire? N-a mai făcut niciodată asta – cu nici un reporter, din câte știu eu. Și, în timp ce vorbeam, parcă ar fi încercat să-mi comunice ceva fără a o spune de-a dreptul. Dacă acel ceva era o confesiune?

Dacă ar fi fost altcineva, nu Prima Doamnă, n-aș fi așteptat atîta timp ca să-i anchetez povestea. Cred că sînt datoră față de mine însămi să scormonesc puțin mai adînc. Și, cu riscul de a părea incredibil de demagogă, cred că i-o datorez și națiunii.

– Okay, răspunse Daily. Dă-mi voie să-ți mai pun doar o singură întrebare.

– Zi-i.

– De ce naiba mai pierzi vremea pe-aici?

Capitolul 6

După o săptămână de urmărire zeloasă a unor piste care nu duceau nicăieri, ardoarea lui Barrie începu să se potolească. Singurul rezultat al timpului petrecut pe urmele poveștii lui Robert Rushton Merritt și a morții acestuia era frustrarea.

Explorase toate unghiurile discutate împreună cu Daily, dar nici unul nu dăduse roade. Era prinsă ca într-o capcană. Subiectul necesita o investigație pe scară largă, care nu putea fi efectuată fără a dezvălui motivul.

Pentru a înrăutăți și mai mult situația, prostata lui Howie își făcea iarăși de cap – desigur, o regalase cu toate dezgustătoarele detalii – așa că fusese mai arțăgos ca de obicei. Invidios pe succesul serialului, o însărcina cu subiectele pe care alți reporteri le refuzau, cele plasate în coada listei de emisiuni. Barrie le lucra fără să se plîngă și cît putea de repede, pentru a putea afecta mai mult timp tematicii care o devora.

Simplul gînd că Prima Doamnă își putuse sufoca copilul era trădător. Care era în prezent pedeapsa pentru trădare? Spînzurătoarea în public? Plutonul de execuție?

Barrie ajunsese să se teamă că ea, și nu Vanessa Merritt, suferea de un colaps mintal. Auzea inflexiuni vocale care nu existau, descifra înțelesuri ascunse în

remarci trecătoare. Ar fi fost cazul să renunțe la obsesiile astea ridicole și să-și concentreze eforturile asupra reportajelor cu care o încotoșmăna Howie, în loc de a-și miza viitorul pe o stea care probabil avea să explodeze, formînd o gaură neagră în jurul ei și al carierei lui Barrie.

Dar nu putea să renunțe. Dacă, după cîteva obstacole, Woodward și Bernstein¹ ar fi renunțat la afacerea Watergate?

Se afla în boxa ei, studiîndu-și însemnările în căutarea vreunei noi perspective, cînd regizorul știrilor de seară o smulse din concentrare.

– Ura, Barrie! Introducerea reportajului pe care l-ai făcut pentru seara asta...

– Ce-i cu ea?

– S-a auzit un bîzîit în microfon. Howie zice să faci o introducere în direct, din platou.

Se uită la ceasul de pe birou. Mai avea opt minute pînă la intrarea în emisie.

– În caz că n-ai observat, azi după-amiază m-am udat learcă, exact cînd terminam de filmat materialul. Am încă părul ud.

– Și machiajul de la ochi e...

Gesturile mîinii lui peste propriu-i chip erau descurajatoare.

– Dar, sau facem așa, sau aruncăm materialul. Howie zice că asta-i marea ta șansă spre culmi.

– Nu bag mîna-n foc, oftă Barrie, dar ca să fie pace, o fac.

Își luă geanta.

– Dacă mă caută cineva, sînt la toaletă.

– Te-aștept acolo, rugîndu-mă să se întîmple o

1. – Cei doi ziariști de la *Washington Post* care au precipitat căderea Președintelui Richard Nixon (n.tr.)

minune, strigă după ea regizorul.

După emisiune, Barrie reveni la birou și-și verifică mesajele. Unul provenea de la un idiot care o pisa de ani de zile, susținînd că fabricanții unui popular laxativ îl legaseră cu un descîntec woodoo care cauza constipație cronică. Altul era de la o idioată nou apărută, ce se recomanda Charlene și o admonesta pe Barrie pentru a fi fost opacă și timpită făcută grămadă. Iar unul sosise de la Anna Chen, sursa ei din Spitalul General D.C.

– Anna?

– Bună.

Vocea Annei Chen era înceată și prudentă, iar Barrie observă că nu i se adresase pe nume, deși îi recunoștea neîndoieľnic glasul. Instinctiv, întinse mîna după hîrtie și creion.

– Problema pe care am discutat-o acum cîteva zile? Începu funcționara de la spital.

– Da.

– Nu există nici un exemplar.

– Înțeleg.

Barrie așteptă, simțind că femeia avea mai multe de spus.

– Procedura nici măcar nu s-a efectuat.

Înghiți un nod.

– Nu s-a efectuat? E o... o procedură benevolă? În, ăă, împrejurări anormale, nu e obligatorie?

– De obicei, da. Dar, în situația asta, medicul curant a hotărît că nu era necesară. A ordonat ca procedura să fie ocolită, și așa s-a făcut.

Doctorul George Allan, medicul personal ai Președintelui, îi ordonase legistului să nu efectueze o autopsie. Barrie apăsă cu creionul atît de tare, încît se rupse vîrfurile.

– Ești sigură?

– Acum trebuie să te las.

– Doar cîteva întrebări?

– Scuză-mă.

Anna Chen închise. Barrie își îndesă notele în geantă, înșfăcă impermeabilul și umbrela și se repezi afară din sala redacției.

Nu se așteptase cu-adevărat ca Anna Chen s-o aștepte în cabinetul ei din spital. Totuși, fu dezamăgită să-l găsească încuiat și întunecos. Revenind la mașină, folosi telefonul celular.

– Ai o carte de telefon? îl întrebă ea pe Daily, în momentul cînd îi răspunse.

– Bună seara și ție.

– N-am timp de politețuri.

Simțindu-i agitația, Daily întrebă:

– Metro D.C.?

– Începe de-acolo. Caută un domiciliu pe numele Anna Chen. C-h-e- n.

– Cine e?

– Nu pot să spun.

– Aha. O sursă. Ce se coace?

– E prea lung ca să-ți explic la telefon.

– Te-am văzut astă seară la știri.

Barrie auzi paginile foșnind în apropiere.

– Cum arătăm?

– Se poate și mai rău.

– Atît de prost...? Ce se-aude cu Chen-ii?

– Nici o Anna, dar figurează un A. Chen.

– Dă-mi-l pe-ăla. Telefonul și adresa, te rog.

Funcționara de la spital locuia într-o clădire recent reamenajată, din Adams Morgan, un cartier împluțit, bogat etnic. Renovarea clădirii nu inclusese și un

ascensor, așa că Barrie abia mai respira cînd ajunse la apartamentul de la etajul doi. Nedorind să-i dea Annei Chen posibilitatea de a o evita, nu telefonase dinainte. Fu ușurată să audă prin ușă sonorul unui televizor.

Sună. Televizorul fu imediat dat mai încet. Simți că era privită prin vizorul ușii.

– Te rog, Anna, trebuie să-ți vorbesc.

După un timp ce păru foarte îndelungat, se auziră încuietori răsucite, iar ușa se deschise cîțiva centimetri, blocată de lanț. Prin crăpătură, Barrie văzu doar jumătate din fața frumoasă a Annei Chen.

– Ce cauți aici? Nu trebuia să vii.

– Dacă tot am venit, pot intra?

– Ce dorești?

– Ce *doresc*? Nu e clar? Vreau să întreb de ce nu i s-a făcut autopsie lui...

– Acum închid ușa. Te rog să nu mă mai deranjezi.

– Anna! Își propti Barrie piciorul în ușă. Nu înțeleg. Nu poți să dai telefon și să-mi arunci la picioare așa ceva, după care să nu...

– Nu știu despre ce vorbești.

Lui Barrie nu-i venea să creadă.

– Anna, ce se întîmplă? Nu pricep.

Și, imediat, înțelese. Ochii frumoși, migdalați, ai femeii, erau plini de groază.

Coborînd vocea în șoaptă, Barrie întrebă:

– Ai fost instruită să nu-mi vorbești?

– Te rog, pleacă și gata.

– Te-a prevenit cineva să nu vorbești cu mine? Ai fost amenințată? De cine, Anna? De superiorii tăi din spital? De cineva de la medico-legal? De doctorul Allan?

Continuînd să vorbească scăzut, spuse grăbită:

– Nu te voi nominaliza ca sursă. Îți jur. Doar dă din cap dacă am dreptate. Doctorul George Allan a dat ordin la cabinetul legistului să nu facă autopsia. Avea

împuternicire de la Președinte personal?

Femeia încercă să închidă ușa din nou, speriată, strângînd laba piciorului lui Barrie ca într-o menghină.

– Anna, te rog, spune-mi ce știi.

– Nu știi nimic. Pleacă. Lasă-mă-n pace.

Femeia asiatică se aruncă în ușă cu toate cele patruzeci și cinci de kilograme ale ei. Barrie avu inspirația să-și retragă piciorul. Rămase pe palier, privind cifrele de alamă de pe ușă care indicau apartamentul 3C și întrebîndu-se cine naiba îi pusese căluș Annei Chen. Și de ce.

Vanessa Merritt închise televizorul din apartamentul său privat. Plutea pe apele canalului, cînd o zărise în-țîmplător pe Barrie Travis, în studioul de știri al W.V.U.E. Cum putea fi atît de năîngă fata aia? De ce nu price-puse aluzia? Dar la o adică, în cîteva privințe, Vanessa era ușurată că n-o înțelese.

Nu dorea cu adevărat să i se dezvăluie secretul, dar nu știa cît mai putea suporta să-l păstreze. Oricum, se temea să n-o coste viața.

Își turnă încă un pahar din vinul interzis. La naiba cu dojenile medicului, ale tatălui și ale soțului ei. Cum puteau ei ști de ce avea sau nu avea nevoie? N-aveau nici o posibilitate să înțeleagă ce suferise. Se înhăitaseră împotriva ei. Și...

Gîndul i se risipi înainte de a și-l duce pînă la capăt. I se întîmpla frecvent. Nu părea capabilă să urmeze un gînd mai mult de cîteva secunde, înainte de a-i pierde șirul.

La ce se gîndea?

La copil, da. Întotdeauna. Dar mai era și altceva...

Cînd ochii îi reveniră spre televizor, își aminti. Barrie Travis. Cășteaua aia tîmpită. Trebuia s-o pocnească-n cap c-un ciomag pînă să priceapă? De ce nu se prinsese? Sau poate o făcuse, dar se temea prea mult ca să ia măsuri. Era proastă, sau doar lașă? Oricum, rezultatul era același. Din direcția aia, nu se putea aștepta la nici un ajutor.

Vanessa se socotise deșteaptă folosind-o pe reporteră ca intermediar. Ideea încolțise cînd o zărise pe Barrie la o recentă conferință de presă, pe gazonul de la răsărit. Nu era cea care dezvăluise povestea „morții” judecătorului Green de la Curtea Supremă? Nu ea pusese într-o conferință de presă o întrebare incredibil de idioată, care provocase un hohot spontan de rîs?

Slaba credibilitate a lui Barrie Travis făcuse din ea persoana ideală pentru scopul Vanessei, și anume, de a-i arunca vreo cîteva aluzii unui reporter iresponsabil, cineva care să pună bulgărele în mișcare, să înceapă să pună întrebări pîrînd inițial deplasate, dar căroră jucătorii importanți aveau să le caute în cele din urmă răspunsurile. Dacă Vanessa ar fi sădit sămînța povestirii pe lîngă un om de categorie grea al rețelelor de știri, s-ar fi expus în mod primejdios. Astfel, avea să se afle, dar nu direct de la ea.

Sau, cel puțin, așa sperase. Barrie Travis fusese o alegere nefericită. Nu era numai nesocotită, ci și neghioabă.

Încotro să se îndrepte în continuare?

Din obișnuință, întinse mîna după telefon.

– Salut, tăticule.

– Bună! o salută senatorul. Voiam să te sun mai tîrziu. Ce faci?

– Bine.

– O seară liniștită acasă?

– David ține un discurs la nu știu ce convenție sindicală. Am uitat unde.

– Vrei să vin și să-ți țin de urît?

– Nu, dar îți mulțumesc.

Nu putea bea la fel de mult cînd era tatăl ei prin apropiere.

– N-ar trebui să stai singură, draga tatei.

– David se întoarce la noapte. Va întârzia, dar a promis că mă trezește din somn.

După o pauză, în timpul căreia Vanessa putu vizualiza expresia adînc încruntată a tatălui ei, acesta spuse:

– Poate-ar fi bine să mai treci pe la ginecolog. Să vezi dacă nu-ți mai poate da niște hormoni, sau ceva.

Punea toate afecțiunile femeiești pe seama dezechilibrului hormonal.

– Aș leza orgoliul lui George.

– Mă cac pe George și orgoliul lui, tună senatorul. Aici e vorba de sănătatea ta. George e băiat bun, și presupun că-i un medic compenent pentru problemele de rutină, ca dureri de burtă și accese de gripă. Dar tu ai nevoie de un specialist. De un psihiatru.

– Nu, tăticule. N-am nevoie. Totul e sub control.

– Pierderea micuțului Robert ți-a dat peste cap tot organismul.

Vanessa luă o înghițitură de vin, pentru a înăbuși junghiul acut de remușcare pe care i-l provocaseră cuvintele lui.

– David n-ar fi de acord. Prima Doamnă nu poate folosi doctori de cap.

– Se poate rezolva confidențial. În plus, cine să-și facă o părere proastă despre tine, dacă soliciți ajutorul atunci cînd ai mai mare nevoie de el? Discut eu cu David.

– Nu!

– Puiule...

– Te rog, tăticule, nu-l alarma. Răzlesc eu. Doar că va dura ceva mai mult timp decît crezuserăm.

Învățase în umbra maestrului, senatorul Cletus Arm-

bruster, practica politicii. Când își urară noapte bună, îi smulsese promisiunea de a nu vorbi cu David despre sănătatea ei.

Ca să se calmeze, mai împinse pe gît un valium cu vin, după care pluti pînă în baie și-și puse cămașa de noapte și capotul. Rezemată în pat, încercă să-și rezolve ceva din corespondența personală, dar nu-și putea controla stiloul. Încercă să citească din noul best-seller despre care vorbea toată lumea, însă îi venea greu să vadă clar și să înțeleagă cuvintele. Se pregătea să renunțe și să stingă lampa, cînd cineva ciocăni la ușă. Se dădu jos din pat, străbătînd camera.

– Vanessa?

Deschise ușa.

– Bună, Spence.

– Dormei?

– Citeam.

Spence nu pierdea niciodată ocazia s-o calce pe nervi. Își trecu degetele prin păr.

– Ce dorești?

– Președintele mi-a cerut să văd ce faci.

– Serios? întrebă ea sarcastic.

– Regreta că a trebuit să te lase singură astă seară.

– De ce-ar fi seara asta altfel?

Ochii lui Spencer Martin nici nu tresăriră. Era nevoie de mai mult decît o simplă impertinență pentru a-l provoca. Făcea parte din antrenamentul lui.

Administrația Nixon îl avusese pe Gordon Liddy¹, care purta o cicatrice în centrul palmei, după ce și-o ținuse la flacăra unei lumînări pînă i se topise carnea. Liddy nu-l întrecea cu nimic pe Sprague. Era un personaj sinistru cu drepturi depline. Și neprețuit pentru

1. – G. Gordon Liddy, unul dintre „toți oamenii Președintelui”, ar-tizan al loviturii de la Watergate (n.tr.)

Președinte.

– Pot să-ți aduc ceva? Întrebă el, cu curtoazie înfumurată.

– Ca de pildă?

– Orice.

– Nu te deranja.

– Nu e nici un deranj, te asigur. Cum te simți?

– Grozav de futu-i mă-sa. Cum te simți tu?

– Ești tulburată. Dă-mi voie să-l chem pe doctorul Allan.

– N-am nevoie de el, strigă Vanessa. Am nevoie de...

Făcu o pauză, pentru a-și aduna curajul.

– Am nevoie de cineva care să recunoască faptul că am avut un fiu și că a murit.

– E un fapt recunoscut, Vanessa. De ce stăruie asupra lui? Ce rost are să răscolești mereu faptul că fiul tău...

– Zii-i pe nume, ticălosule, se repezi ea înainte, înhățându-l de reverele sacoului impecabil croit. Vă e greu, ție și lui David, să-i roștiți numele, nu? Nu vă lasă conștiința. Spune-l! răcni. În clipa asta să-l spui!

Un agent din Serviciul Secret năvăli în cameră.

– Domnule Martin, s-a întâmplat ceva?

– Prima Doamnă nu se simte prea bine, răspunse Spence. Cheamă-l pe doctorul Allan, să vină imediat.

O împinse înapoi în cameră și închise ușa.

– Vrei să mă încui aici, Spence?

– Deloc. Dacă vrei să te dai în spectacol de față cu personalul, te poftesc, spuse el lin, gesticulînd spre ușă.

Vanessa tăcu, îmbufnată, turnîndu-și însă sfidătoare încă un pahar de vin. Cînd sosi medicul, îl terminase și mai bea unul.

– E beată, George, anunță Spence.

Cînd doctorul Allan încercă s-o examineze, Vanessa

se împotrivi.

– Vanessa, medicamentele nu-ți îngăduie să bei atât de mult.

Apoi, Spence îi ordonă să-i dea ceva care să-i închidă gura.

– Zău că nu e cazul. Trebuie să măresc doza, ca să aibă efect.

– Nu-mi pasă ce trebuie să faci, replică omul de oțel.

Vanessa își dezgoli brațul.

– Dă-mi doctoria aia nenorocită! Singurele ocazii cînd cunosc pacea sînt în somn. Și, cum spunea și Spence, acum nu dorm, sînt beată.

În timp ce medicamentul i se răspîndea prin organism, în încăpere intră cu pași întinși David. Se vedea clar că era furios pentru scena pe care o crease Vanessa în lipsa lui.

Cu atît mai rău, domnule Președinte, spuse ea în gînd, deși acum era prea relaxată ca să mai articuleze cuvintele.

David, Spence și doctorul Allan discutară încet, încordați, la picioarele patului. În încheiere, Vanessa îl auzi pe Spence spunînd:

– Nu putem permite să continue așa.

Ce anume, exact, voia să spună? Își dorise dulcea uitare, dar acum se chinuia s-o înfrunte.

Dormea adînc cînd au venit după ea, chiar înaintea zorilor.

Capitolul 7

Președintele Merritt își termină conversația la telefon cu Barrie Travis și se întoarce spre consilierul lui.

– Ce părere ai?

Spencer Martin auzise fiecare cuvânt, în difuzor.

– Tatona terenul, dar te-ai descurcat bine, răspunse el. I-ai refuzat cererea, însă ai făcut-o cu eleganță. A telefonat pe la Dalton?

– Da. A procedat ca la carte.

– Atunci, ai fost și mai elegant că ai refuzat-o personal. Cred că, după părerea ei, nu era nimic rău în a-ți solicita un interviu în exclusivitate pentru a discuta despre strategia campaniei electorale. Se pare că acum e la per tu cu Vanessa, și i-ai mai trimis și florile alea. E firesc să creadă că are acees oricând în Biroul Oval.

David Merritt privi prin ferestrele cu vedere spre curtea întreținută cu grijă a Casei Albe. Vizitatorii stăteau la coadă de-a lungul gardului cu zăbrele de fier, așteptând să facă turul standard, în timpul căruia căscau gura la tacîmurile foștilor președinți.

În sinea lui disprețuia publicul american, dar iubea poziția de președinte și avea să regrete la abandonarea acelei adrese, chiar și după al doilea mandat. Nici nu se gîndea că n-avea să existe și un al doilea. Reale-

gerea era o concluzie stabilită dinainte. Făcea parte din programul pe care și-l stabilise demult, în acel parking de rulote din Biloxi. Cu foarte puține abateri, totul mersese conform marelui plan. Nimic nu avea voie să intervină în viitorul pe care și-l orînduise David Malcomb Merritt. Nimic.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Spence spuse:

– Mă întreb de ce a aruncat întrebarea asta de la urmă, despre Vanessa.

– Starea soției mele preocupă pe toată lumea, în ultima perioadă. Ar fi fost mai suspect dacă nu po-menea de ea.

– Probabil, murmură Spence.

Lipsa lui de convingere îl făcu pe Merritt să se întoarcă, întrebător.

Spence ridică din umeri și spuse:

– Atîta doar că, acu' cîteva săptămîni, Barrie Travis a picat ca din cer. Acum, de fiecare dată cînd dăm un colț, hop și ea.

Înjură printre dinți.

– Ce-a avut în cap Vanessa cînd a făcut figura aia? Și de ce e reportera asta în continuare nesătulă? Pot înțelege că și-a băgat nasul prin D.C. General înainte de serialul cu S.I.D.S., dar de ce pe urmă?

– Și pe mine m-a nemulțumit, recunosc Merritt. Însă sursa ei a fost ajutată să-și înțeleagă greșeala. Cred că domnișoarei Travis îi va fi foarte greu să-și mai cultive o altă sursă în spitalul ăla.

O fi crezut Barrie Travis că sursele ei erau secrete, dar cele ale lui Spence erau și mai secrete. Președintele nu întrebese în ce fel sau de către cine fusese interpelată Anna Chen în problema comunicării unor informații confidentiale presei. Fusese doar asigurat de Spence că problema era rezolvată – iar dacă Spence

spunea așa ceva, o putea grava în piatră.

Spence era omul cel mai comod. Dacă apărea o problemă, se ocupa el de ea. Nu se cerea nici o explicație. Nici o expunere rațională. Nici un argument. Spence nu dădea bătăi de cap. Spre deosebire de prietenul lor Gray Bondruant, care insistase să cunoască fiecare „de ce“ al oricărei nenorocite de solicitări executive.

Cînd era necesară acțiunea, David Merritt dorea acțiune fără necesitatea de a o justifica. Dorea expeditivitate și puțin îi păsa de moralitatea faptei. Lui Gray îi păsa. Integritatea însemna mult pentru Gray.

– Cred că Barrie Travis nu-i decît o reporteră excesiv de zeloasă. Și-a obținut cele cincisprezece minute – cu prelungiri – iar acum încearcă să-și forțeze la maximum contactul cu celebritatea. Din păcate, a devenit o pacoste.

Președintele chicoti.

– E o mare încurcă-lume și toți o știu. Calmează-te. Nu are atîta minte ca să provoace vreo pagubă serioasă.

– Nu știu, David, spuse îngrijorat Spence. Cred că e mai deșteaptă decît era considerată. Dacă nu era acea singură gafă, cu atîta publicitate, ar fi putut deveni o forță mass-media de avut în vedere. Afurisita ei de tenacitate spune enorm despre caracterul său.

– Sau nepăsarea și ambiția oarbă.

– Oricum o iei, dacă mai continuă cu povestea asta, ne-ar putea crea neplăceri.

Merritt își privi consultantul. Adeseori, între ei nu era nevoie de cuvinte. La fel ca doi luptători de gherilă croindu-și drum printr-o junglă infestată de dușmani, puteau comunica fără vorbe, avertizîndu-se unul pe altul numai din priviri despre posibilele riscuri. Se aflau

într-o atare situație.

– Dacă te simți mai bine așa, Spence, rămii pe problemă.

– Așa mă simt mai bine.

Barrie își privea gânditoare stenograma conversației telefonice cu Președintele Merritt. Nu găsea nici o greșală, în tot ceea ce spusese sau cum spusese. Fusese o mică șuetă amicală. Președintele vorbise ferm, dar politicos, când îi refuzase un interviu în exclusivitate, dar acest lucru n-o dezamăgise, nici n-o surprinsese măcar. Cererea fusese numai un pretext. Scopul apelului era acela de a se interesa despre Prima Doamnă.

Din ziua aceea înnorată și vîntoasă când se întîlnise cu Vanessa Merritt la un *cappuccino*, Barrie căutase drama sub fiecare cărămidă din Washington. Nu găsisese nimic. Sursele amuțiseră. Pagerul pe care-l purta douăzeci și patru de ore pe zi, cu numărul cunoscut numai de către sursele ei și de Daily, nu piuise nici măcar o dată, așa că încălcaseră regulile și le telefonase. Nimeni nu știa nimic. Fusese gata să accepte ideea că i-o luase imaginația înainte, și nu pentru prima oară.

Apoi, misteriosul incident cu Anna Chen îi bruscaseră convingerea ezitantă. Chiar a doua zi dimineată, Dalton Neely convocase o conferință de presă pentru a anunța că doamna Merritt se retrăgea din viața publică pentru o perioadă de timp neprecizată. În continuarea acestei introduceri șocante, citise o scurtă declarație din partea Președintelui:

„Senatorul Armbruster și cu mine considerăm că responsabilitățile de Primă Doamnă ale Vanessei nu i-au acordat timpul necesar pentru a-și reveni complet

de pe urma tragiceii dispariții a fiului nostru. Am insistat față de ea cît de valoroasă e pentru noi, ca persoană individuală și ca patriotă. E datoare față de familie și țară să se refacă pe deplin, fizic și emoțional, înainte de a relua istovitorul program pe care și-l impune. În acest scop, își ia o vacanță prelungită.”

Se răspunsese la întrebările din sală. Această vacanță de recuperare avea să se desfășoare sub supravegherea doctorului George Allan, afirmase Neely ca răspuns la o întrebare. Negase categoric că era implicat alcoolul sau oricare altă substanță. Barrie însăși strigase mai tare decît colegii ei, întrebînd cînd era posibil să se întoarcă Prima Doamnă; i se spusese că era prea devreme pentru a se emite supoziții.

De-atunci, Neely oferise presei înfometate de știri informări periodice despre starea doamnei Merritt. Conform doctorului Allan, reacționa favorabil la odihnă și relaxare. În aceeași dimineață, cînd Barrie vorbise cu Președintele, acesta îi mulțumise că se interesa de soția lui și-i promisese că avea să-i transmită salutările ei. Își revenea rapid, evoluînd excepțional de bine. Nici n-ar fi putut să fie mai mulțumit de progresele ei.

Totul era atît de per-futui-fect.

– Pe dracu’, mormăi Barrie. Iarăși avea mîncărimi în ceafă. Ceva nu era în regulă. Întinse mîna după telefon.

– D.C. General. Cu cine doriți?

– Cu Anna Chen, vă rog.

– Domnișoara Chen nu mai lucrează la noi.

– Mă scuzați?

– Domnișoara Chen nu mai lucrează la noi. Vă poate ajuta altcineva?

– Ăă, nu. Mulțumesc.

Barrie închise grăbită și telefonă la Anna Chen acasă. O voce plăcută, sintetizată pe computer, îi răspunse că numărul nu mai era valabil. În nici cinci minute, Barrie fu în mașină, gonind spre blocul Annei

Chen. Urcă în fugă cele trei tronsoane de scară și sună la ușa apartamentului 3C. După mai multe încercări, se convinge că locuința era pustie.

Nervoasă, sună la vecinul de vis-à-vis. Lipindu-și urechea de ușă, auzi înăuntru mișcări și o conversație șoptită.

– Alo? strigă ea, bătînd în ușă. O caut pe domnișoara Chen.

Vecinul era un tînăr, tip de funcționar, cu coadă-de-cal lucioasă și cămașă cu monogramă, descheiată pînă la fermoarul pantalonilor, care se vedea clar că fusese închis în grabă; un colț al poalelor cămășii i se prinsese în prohab. Privind peste umărul lui, Barrie văzu că se întreținea cu o tînără. Stăteau la un picnic pe podeaua livingului.

– Mă scuzați că v-am deranjat...

– Dacă o căutați pe Anna, s-a mutat, o întrerupse locatarul, vizibil grăbit să se întoarcă la picnic. Sau la ce-o fi făcut.

– Cînd?

– Săptămîna trecută. Vineri, joi poate. Înainte de weekend, fiindcă administratorul a făcut curățenie în apartament simbătă. Toată ziua au intrat și au ieșit muncitori.

– Aveți idee...

– Unde s-a mutat? Nu. Dar lucrează la D.C. General.

– Ba nu mai lucrează nici acolo.

– Hm. Atunci, nu mai știu nimic.

– Mulțumesc că ai venit, Daily.

Barrie intră în casă pe ușa din spate. Bucătăria era plină de aburi aromați.

– Cum aş fi putut rezista unei invitaţii atât de distinse? „Să fii acolo la şapte. Începe cina.“

Daily stătea la aragaz, amestecînd într-o oală cu sos de spaghetti, cu un şorţ de Crăciun legat peste mijloc. Barrie îşi aminti vag că primise şorţul cadou cu vreo doi ani în urmă şi de atunci nu-l mai văzuse. Se întrebă unde-l găsisese Daily.

– Miroase delicios, îl potoli ea pe Cronkite, care era înnebunit de sosirea ei. I-ai dat de mîncare?

– O perişoară crudă, pe care a înghiţit-o întreagă.

Daily puse deoparte lingura şi se întoarse spre ea.

– Cum se face că a trebuit să cobor la colţ, s-o iau pe alee şi să intru prin spate? Ne jucăm de-a spionii, sau ce?

– După cină.

Daily se mulţumi cu promisiunea. De cum fură spălate vasele, se făcură comozi în livingul ei. Cel puţin, Daily stătea comod, instalat într-un fotoliu moale, cu capul mare al lui Cronkite rezemat în poală. Barrie umbla prin cameră, agitată. Verifică de două ori uşa din faţă ca să vadă dacă era încuiată şi cu zăvorul pus. Trase jaluzelele la ferestre, împiedicînd pe oricine de afară să privească înăuntru.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă Daily.

Barrie ridică vertical degetul la buze şi deschise televizorul. Puse volumul la un nivel care spărgea timpanele, apoi trase o otomană lîngă fotoliul lui Daily.

– Probabil ai să zici că exagerez, spuse ea, dar cred că sînt urmărită. Azi după-amiază mi-am deconectat telefonul celular. De-acum încolo, nu mai vreau înregistrări telefonice. Cînd vorbim, trebuie să fim foarte atenţi ce spunem, mai ales în legătură cu Vanessa Merritt.

Daily dădu din cap spre televizorul care urla:

– Crezi că ţi-au plantat microfoane?

– Nu m-ar mira nimic.

Îl informă despre dispariția Annei Chen, adăugînd:

– Am vorbit cu administratorul clădirii. N-a lăsat nici un mesaj, doar a plătit lichidarea, și-a făcut bagajele și a întins-o.

– Putea să aibă o duzină de motive pentru a pleca. Altă slujbă, altă locuință.

– N-a lăsat nici o adresă, nici la spital, nici la administrator. Ciudat, din partea cuiva care nu face decît să se mute.

– Poate încearcă să scape de vreun iubit impulsiv.

– Era speriată, dar nu de un iubit impulsiv. Era speriată de a fi fost văzută vorbind cu mine. Cineva știa că îmi strecurase informații și au făcut-o să-și țină gura.

Daily se trase de buză, fără să spună nimic.

– De ce nu s-a făcut autopsia copilului? continuă Barrie. Doctorul Allan n-a fost prezent la moartea lui. În caz de deces accidental, legea obligă la autopsie pentru a stabili cauza.

– Vorbim despre Președinte și Prima Doamnă a Statelor Unite, Barrie. Legea poate fi adaptată.

– Dacă ție ți-ar muri copilul fără nici o cauză vizibilă, n-ai vrea să știi exact de ce? De ce ar obiecta soții Merritt față de o autopsie, dacă n-au nimic de ascuns?

– Mulți oameni sînt împotriva autopsiilor, dădu Daily din mîină. Următorul argument.

– Revin mereu la mesajele stranii ale Vanessei către mine. *Ar putea* să fi fost niște confesiuni aluzive?

– Dacă și-a asasinat copilul, de ce s-ar confesa?

– În adîncul sufletului, vrea să se demaște crima. Vrea să fie pedepsită.

– Știi, cu cît vorbești mai mult, cu atît devine mai bolnavă.

– Și unde e? întrebă Barrie nerăbdătoare, continuînd să vorbească încet. La Highpoint?

Cuibul privat al familiei Merritt de pe râul Shenandoah se afla la două ore cu mașina, la sud-vest de Washington.

– Ar fi logic, răspunse Daily, deși versiunea oficială e că se odihnește într-un „loc nedezevăluit”.

– Dacă se odihnește doar, și în rest e sănătoasă, de ce atîta secretomanie?

– Dacă fiica lui ar fi grav bolnavă, Clete Armbruster s-ar afla drept în miezul problemei. Ar interna-o în cea mai bună instituție medicală din țară, supunînd-o la toate analizele pe care le pot face. Ai vorbit cu cineva din cabinetul lui?

– Am încercat. Declarațiile lui Neely au devenit lozincă personalului.

– Dacă i-ar fi periclitată sănătatea, senatorul nu s-ar mulțumi cu o odihnă prelungită. S-ar lupta cu ghearele și cu dinții ca să-i pună la dispoziție cel mai bun tratament posibil.

– De asemenea, dacă senatorul ar ști că n-a comis o crimă, s-ar lupta la fel de tare ca s-o acopere și s-o apere pe ea.

– Căcat, aruncă Daily. Am nimerit drept cu capul înainte.

– Îmi tot pui obstacole în cale, replică arțăgoasă Barrie. Nu vrei să am dreptate.

– Nu vreau să *greșești*. Nu vreau să te repezi la cineva cu drujba-n mînă, cum ai făcut-o în cazul judecătorului Green. Și în alte cazuri.

– Nu suferă nici o comparație. Absolut nici una.

– Și nici nu vreau. După o serie de fiasco-uri, abia ai început să cîștigi puțină credibilitate. Îți poți imagina ce furtună de căcat vor isca teoriile astea ale tale, dacă transpiră?

– Și tu îți poți imagina cît de sus și rapid se va înălța

cariera mea, dacă se dovedesc întemeiate?

– Înainte de a începe să fantazezi despre propria-ți emisiune-magazin, mai bine recunoaște ce ai. O presimțire, Barrie. Atîta tot. O presimțire, care în ziaristică echivalează cu zero.

– Ba nu echivalează deloc, insistă ea cu emfază. Dacă nu ești de față efectiv cînd cineva sare de pe un bloc, sau se prăbușește un avion, sau e prins un uci-gaș cu pistolul fumegînd în mîină lîngă un cadavru, orice articol bun începe cu o presimțire, un instinct care-ți spune că situația ascunde mai mult decît se vede cu ochiul liber.

Probabil n-ai să crezi, Daily, dar motivele mele nu sînt strict egoiste. Mă preocupă soarta Vanessei. A fost solicitată la limită cum pe nimeni n-am mai văzut. Să zicem că am luat-o eu razna, iar copilul a murit de S.I.D.S., așa cum s-a anunțat. Poate că suferința a făcut-o să-și piardă mințile. Dacă devine o pacoste pentru Casa Albă, nu e posibil s-o fi izolat undeva, ca s-o țină departe de ochiul publicului?

– Crezi că Președintele o ține sechestrată împotriva voinței ei?

Exprimată astfel, ipoteza părea ridicolă.

– Ar fi complet neplauzibil, nu?

– Nu mai neplauzibil decît tot ce-am mai frecat pe aici.

Daily cugetă un moment.

– Și pe urmă, puterea are propria ei psihologie unică. Istoria a demonstrat că, pentru unii președinți, scopul scuză orice mijloace. Cred că s-ar putea extinde și pînă la sechestrarea unei prime doamne dezechilibrată emoțional care poate sta în calea realegerii.

Barrie se cutremură.

– Dumnezeule, teoriile astea ale noastre nu fac decît

să se înrăutățească.

- Sînt încă doar simple teorii, Barrie.
- Nu-mi mai tot aminti, bombăni ea.
- E datoria mea.
- Nu-mi mai ești șef.
- Adevărat. Nu-ți sînt decît prieten. Ascultă, Barrie...

Tăcu cîteva clipe, pentru a respira de cîteva ori, țiitor.

- Ai, în sîrșit, lumea de partea ta. Măcar o dată, stai mai calmă.

Nu-i plăcea tonul lui.

- Ora de psihologie, Daily? A sosit momentul să deschidem căpățîna lui Barrie ca să vedem ce-i ticăie înăuntru?

- Știu deja ce ticăie la tine-n cap. Și, mai important, o știi și tu.

- Atunci, de ce mai discutăm? Întrebă ea, furioasă.

- Poți să mă privești în ochi și să-mi spui că motivația ta de a insista cu povestea asta periculoasă nu are nici o legătură cu cîștigarea aprobării a doi oameni care...

- Da, pot să te privesc în ochi și să-ți spun asta. În plus, indiferent ce motivație am, e un subiect care trebuie lămurit. De acord?

- Dacă subiectul există într-adevăr, da, răspunse Daily ursuz.

- Okay, atunci nu mai tot aduce-n discuție copilăria mea cicatrizată și ajută-mă.

- Cum?

- Cine ar vorbi cu mine? Senatorul Armbruster?

Daily clătină din cap.

- Orice-ar crede în inima lui, ar urma linia celorlalți și ar apăra-o pînă la ultima suflare. E politician pînă-n măduva oaselor. N-ar compromite pe nimeni plasat de

partidul lui la Casa Albă, chiar de-ar fi Jack Spintecătorul. Și, cu siguranță, nu pe ginere-său. El l-a făcut pe David Merritt președinte, aproape cu mâinile goale.

– Bine. Deci, cine îi mai cunoaște atât de intim pe soții Merritt? Dacă există cineva apropiat de ei, care a căzut în dizgrație. Sau cineva care...

Deodată, un nou gând o făcu să se îndrepte.

– Acel... acel... militar care a salvat ostaticii.

– Bondruant?

– Bondruant! Da! Gray Bondruant!

– Gray.

– Exact. Gray. Se avea la cataramă cu familia Merritt. Poate ar vorbi cu mine.

Pe Barrie o duru să audă pîrîitul sufocat din rîsul lui Daily.

– Ai avea mai mult noroc luînd un interviu unei mure de pe Muntele Rushmore.¹ Sînt mult mai prietenoase și mai vorbărețe decît Bondruant. El e cam la fel de abordabil ca o cobră.

– Și care-i povestea lui? De unde-a apărut?

Daily ridică din umeri.

– Poți să ghicești și singură.

– Doar nu s-a materializat cînd l-a numit Merritt consilier, spuse ea frustrată.

– Dar așa se pare, remarcă Daily. Spencer Martin e întru totul la fel de secretos. Ceea ce se știe despre ei dinaintea administrației Merritt n-ar umple nici un degetar. Opinia mea – cultivă aura asta misterioasă.

1. – Portretele gigantice ale președinților George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln și Theodore Roosevelt, sculptate în versantul granitic al Muntelui Rushmore de lângă Rapid City, South Dakota (n.tr.)

– Pentru ce?
– Pentru efect, presupun.
– Ce-a făcut Bondruant înainte de misiunea de salvare?

– A plănit-o, cred. Toți trei – Martin, Bondruant și Merritt – au făcut armata la recunoaștere, în Infanteria Marină. Dintre toți trei, Președintele e cel mai cizelat, politicianul înăscut. Spencer Martin e un intrigant abil. Rolul din administrație îi vine ca o mănășă. Iar Bondruant... El este cel mai complex din trio. Vrei să știi ceva? Tipul m-a speriat întotdeauna de mă căcam pe mine. La drept vorbind, cred că și Președintele se căca de frica lui.

– Credeam că Merritt l-a concediat fiindcă se atașase puțin cam prea mult de Vanessa.

Daily mormăi:

– Cum de ești atât de pe dinafară? Unde erai când s-a întâmplat? N-a trecut atât de mult timp de-atunci.

– Howie se înfuriase pe mine, nu știu din ce cauză, și mă pusese să lucrez la niște acuzații de escrocherie în luptele profesioniste. Am pierdut întoarcerea lui Bondruant și, pe urmă, despărțirea lui de Washington.

– De fapt, n-ai prea avut ce pierde. Bondruant îi nemulțumise pe toți reporterii din Washington. Evita camerele și nu dădea interviuri. Ziarele de scandal își tipăreau jegurile obișnuite, dar bineînțeles că nu publicau adevărul.

– Și care era adevărul?

– Nu știu. Însă dacă Merritt crezuse că Bondruant i-o trăgea Primei Doamne, de ce să-l fi ales pe el în fruntea misiunii ăleia de salvare? A făcut din Bondruant un erou național. Nu sună ca fapta unui soț gelos, ce zici?

O amenință cu degetul.

– Și mai e un lucru pe care l-ai înțeles greșit. Președintele nu l-a concediat. În urma misiunii, i-a cerut lui Bondruant să-și reia postul la Casa Albă. Bondruant a răspuns: „Îți mulțumesc, dar nu.”

– De unde știi toate astea?

– Nu ești singura care ai surse, domnișorico. Oi fi eu cu un picior în groapă, dar celălalt e încă binevenit în mai multe cercuri distinse din Washington.

– Dacă ești atît de informat, unde-i acum Bondruant?

– S-a mutat undeva în Vest. Într-unul din statele alea pătrate.¹

1. – Wyoming, Colorado, Utah, New Mexico, Kansas (n.tr.)

Capitolul 8

A mers pînă la a-l invita la masă. S-au dus la braseria lui favorită. L-a lăsat chiar și să mănînce, înainte de a-și pleda cazul.

– Te rog, Howie. Dă-mi lumină verde. În cîteva zile ar fi de așteptat s-o termin.

Howie își șterse sosul sandwich-ului cu carne tocată, cu ultima bucățică de pîine, și o vîrî în gură. Mestecînd, spuse:

– Deplasările sînt scumpe, să știi. N-avem bugetul necesar.

– Plătesc din banii mei. Voi păstra chitanțele. Postul mă poate rambursa mai tîrziu. Dar numai dacă iese materialul.

Spera ca acest sacrificiu să-l cucerească. Îi mai în-tărea și stimulenta de a produce un reportaj în exclusivitate care să electrizeze națiunea, cum se considera cît pe-aci să reușească. Numai un subiect de o asemenea magnitudine ar fi determinat-o să frîngă pîinea împreună cu Howie Fripp.

Redactorul rumegă – o ceapă crudă, și cererea lui Barrie.

– Unde pleci?

– Nu pot să spun.

– Și te-aștepți să-ți dau liber cînd nu-mi spui unde mergi sau despre ce e vorba?

– E ceva exploziv. Secretul e cheia reușitei.

Coborî vocea în șoaptă, aplecîndu-se spre el, deși miasele de ceapă și usturoi care emanau din gura lui Howie îi făceau ochii să lăcrimeze.

– Dacă se află la ce lucrez, ar putea fi periculos pentru toți cei ce știu.

– Mai slăbește-mă, gemu el. De ce nu-ncerci să vinzi maldărul ăsta de rahat la N.B.C.? Vreun bulangiu de-acolo chiar ar putea să-l cumpere.

– Mersi, Howie. Speram să spui asta.

Întinse mîna după geantă.

La început, luat pe nepregătite, Howie își îngustă ochii, viclean.

– Cum de nu suferi?

– Fiindcă acum pot merge la Jenkins cu conștiința împăcată. N-am vrut să ocolesc lanțul de comandă, așa că te-am întrebat mai întîi pe tine. Din moment ce mi-ai refuzat rugăminta, sînt liberă să mă duc la G.M.

Pomenirea directorului general al W.V.U.E. umplu inima lui Howie de groază.

– Jenkins o să-mi susțină hotărîrea, spuse el, simulînd încrederea. O să se strice de rîs fiindcă ai avut tupeul să-i ceri timp de deplasare.

– N-aș crede, replică veselă Barrie. Ți-am spus despre referatul pe care mi l-a scris?

Howie își îngustă din nou ochii.

– Era o cronică entuziastă a serialului meu cu S.I.D.S. Vrea să-i mai fac și alte reportaje speciale ca ăla. Zice că talentul meu se irosește pe subiecte de mizerie. Ar mai vrea și să fac ceva programe în serviciul public. Poate și niște exterioare, cu apariții personale, discursuri, chestii de-astea.

Se încruntă.

– Credeam că ți-a spus pîn-acum. Nu? Mă rog, cred că-i atît de ocupat încît încă n-a apucat.

Improviza din mers, dar Howie o înghițea.

– O să mă gîndesc, mormăi el.
 – Nu-i nevoie. Serios. Lasă. Mă înțeleg eu cu Jenkins.

– Stai așa! Așteaptă! Mi-ai trîntit povestea asta pe neanunțate.

Meditînd, ciuguli din mărarul său din farfurie.

– Juri că subiectu-i atît de gras?

– Gargantuesc de-a binelea.

Howie se benoclează la o tînăra care trecu în jogging pe lîngă vitrină, mai luă o îmbucătură de murături și se scărpină la subsuoară.

– Bine, poți să-ți iei cîteva zile. Însă n-ar strica să nu-mi faci laba.

Barrie se cutremură, numai imaginîndu-și.

– Bună sosită la Ponderosa¹, spuse Barrie în sine, în timp ce intra prin poarta deschisă, pornind pe aleea prunduită spre casa lui Gray Bondruant.

Călătorind sub nume fictiv, folosind acte de identitate false pe care i le făcuse un fost pușcăriaș – una dintre cele mai nesavuroase surse ale lui Daily – și plătind cu bani gheață, ca să nu lase urme prin documente, Barrie ajunsese la destinație spre seară. Spera că măsurile ei de prevedere fuseseră exagerate, dar prefera să nu riște.

Chiar și după standardele din nord-vestul statului Wyoming, proprietatea lui Bondruant se afla departe de cărările bătute. Casa cu un singur nivel a fermei era

1. – Ferma din celebrul serial t.v. western „Bonanza” (n.tr.)

amplasată lângă o dumbravă de plop montani, care tocmai îmbrăcau spectaculoasele culori de toamnă. În scopul de a ajunge la casă, traversase un pîrîu a cărui apă limpede șipotea prin matca pietroasă.

Casa era construită din bușteni și pietre. O verandă acoperită se întindea pe toată lățimea. Într-un padoc pășteau trei cai. Spre fund, se afla un hambar ce arăta mai vechi decît casa și un garaj separat, deschis și gol, cu excepția unui snowmobil. Cîteva rînduri de lemne pentru foc stăteau stivuite lângă peretele exterior al garajului. În afara cailor, nu se mai zărea nici un semn de viață.

Acum, că ajunsese, Barrie suferea de o criză păcătoasă de nevricale. Terenul înconjurător era aspru și impunător. Lanțul muntos o făcea să se simtă mică și neînsemnată, cum fără-ndoială avea s-o considere și Gray Bondruant. Coborînd din mașina închiriată, se întrebă exact ce avea să-i spună în introducere. Din puținul pe care-l auzise și citise despre el, știa că nu prea avea șanse s-o întîmpine cu brațele deschise.

Se agitase degeaba; nu era acasă. Își dădu seama după cîteva minute de sunat și bătut la ușă. Lua-l-ar naiba! Era activată mintal pentru întîlnirea cu fostul ofițer din Infanteria Marină. Cheltuise prea multe eforturi și bani din buzunar ca să se retragă atît de repede. Nici chiar un drum imediat înapoi la Jackson Hole n-o atrăgea.

Hotărî să aștepte întoarcerea lui Bondruant. Se așeză în balansoarul cu țesătură din papură, de pe veranda din față. Peisajul munților Teton era uluitor, așa că se bucură să șadă, legănîndu-se, în timp ce contempla acea minune a naturii. Totuși, nu trecu mult pînă deveni conștientă de un alt fenomen natural, biologic de astă dată. Avea nevoie la toaletă.

După alte cincisprezece minute, își lăsă geanta lângă scaun și reveni la ușa din față. Întrucît garajul

fusesse lăsat deschis, avea șanse ca și casa să fie descuiată. Așa era.

Ușa se deschidea direct într-o zonă de locuit. Grinzi expuse susțineau plafonul înalt. Un șemineu enorm domina zidul de piatră din capătul opus al încăperii. Decorul era absolut masculin. Piese mari de mobilier erau tapitate cu piele verde- pădure. Ferestrele nu aveau decorațiuni. Covoare de lână împletită, arătând ca niște imense pături de șa, împeștrău podeaua din esență tare. Domnea o tăcere absolută, fără a se auzi nici măcar un ticăit de ceas. Camera mirosea slab a fum de lemne și... și a bărbat.

Esența masculină era atât de puternică, de pătrunzătoare, încât Barrie întoarse repede capul, aproape așteptându-se să-l vadă pe Bondruant că se materializa din senin.

Dojenindu-se pentru o asemenea atitudine prostescă, trecu repede prin odaia centrală, găsind un dormitor spațios. Și acolo, suprafețele erau tari, cu excepția patului nefăcut, pe care evită intenționat să-l privească. Intră în baia alăturată.

O singură periuță de dinți atârna de suportul aflat deasupra lavoarului. Pe un raft stăteau prosoape împăturite. Dintr-un cârlig de alamă, pe dosul ușii, atârna o cămașă. Nu putu rezista impulsului de a o atinge. Bumbac. Neapretată. Comodă.

Baia era în genere ordonată, deși observă că o sticlucă cu colonie avea capacul prăfuit, de nefolosință. Fu ispitită să deschidă dulăpiorul cu oglindă pentru a arunca o privire, dar consideră că ar fi comis o grosolană indiscreție.

După ce folosi toaleta, se spală pe mâini și se șterse pe un prosop prins de inelul din crom, montat în perete. Prosopul era destul de umed. Nu demult, proprietarul își ștersese cu el fața sau mâinile. Găsi acest lucru cam deconcertant, avînd o senzație stranie prin abdomen.

Din nou, fu intens conștientă de locatarul casei, ca și cum ar fi fost alături, invizibil.

Linieștea și izolarea provocau ciudățenii, conchise Barrie.

Reveni pe același drum prin dormitor, făgăduindu-i gazdei absente că, de îndată ce bea un pahar cu apă, avea să iasă.

Găsi fără greutate bucătăria. În frigider se afla un bax de bere. Nici o sticlă cu apă. Nici răcoritoare. Preferă apa de la robinet, adăugînd cîteva cuburi de gheață dintr-un congelator plin cu hălci de vită și cam ațîț.

Reveni pe verandă pentru a-și continua așteptarea. Cu siguranță, avea să se întoarcă pînă la căderea serii. N-ar fi lăsat casa descuiată, dacă plănuia să lipsească un interval de timp semnificativ.

Asfințitul portocaliu se transformă într-un crepuscul violet. Răsăriră stelele, mai multe stele decît văzuse vreodată, după o viață întreagă trăită la oraș. Calea Lactee tăia o brazdă strălucitoare drept pe deasupra.

Odată cu lăsarea întunericului, temperatura scăzu. Barrie își cuprinse trupul cu brațele. În pofida frigului, tot adormea, lovindu-se cu bărbia în piept ori de cîte ori îi cădea capul. Trupul ei era cu două ore în avans față de ora din vest, iar deșteptătorul îi sunase dimineață la cinci.

– E o sminteală, spuse, clănțănind din dinți.

Înainte de a se răzgîndi, intră în casă și se culcă pe canapeaua lungă, din piele, ghemuindu-se ca să-și țină de cald. La cîteva secunde după ce puse capul pe pernă, adormi.

Capitolul 9

Bilele de biliard țăcăniră, iar Howie Fripp emise un pufnet toxic când cea ținută de el căzu în gaură.

– Jocul meu. Cît face?

– Trei.

– Ma-măăă! Cinșpe parai. Doar dacă nu vrei să faci cinci din șapte.

– Nu, mulțumesc. M-ai curățat.

Howie întinse mîna după cele trei hîrtii de cinci dolari pe care i le oferea adversarul. Îndesă banii în buzunar și ar mai fi făcut un comentariu țațoș despre extraordinara-i victorie, cînd ceva din ochii celui alt îl preveni că n-ar fi fost o idee prea bună să se umfle în pene.

– Cel puțin, poți să-mi faci cinste c-un rînd.

Învinsul partidei zîmbea, însă cam subțire.

– Un păhărel? Sigur, sigur, răspunse Howie. Ce iei?

Omul ceru votcă cu gheață. Howie se duse la bar și făcu comanda. Aduse votca și o bere pentru el înapoi la masa aleasă de celălalt ca să se așeze.

– Nu pot sta prea mult, spuse Howie, revenind.

De fapt, era gata de plecare. Tipul ceruse o marca anume de votcă. Un rînd, două, cu el, ar fi lichidat cîștigurile lui Howie.

– Tre' s-ajung devreme la lucru.

Omul luă o înghițitură.

– În ce domeniu lucrezi?

– Ziaristică de televiziune, se laudă Howie, scuturându-și sare în bere. La W.V.U.E.

– Apari la televizor?

– Nnț, nu fac căcaturi în emisie. Asta-i o treabă de idiști, moace vorbitoare. Nu, eu repartizez subiectele la reporteri.

– Deci, ești mai mult sau mai puțin răspunzător de ceea ce se transmite?

– Sînt complet răspunzător pentru ceea ce se transmite.

Delectîndu-se cu interesul celuiilalt, Howie începu să dezvolte și să brodeze.

– Eu hotărăsc care reporter face care subiect, care materiale se imprimă pe bandă, care primesc spațiu și cît de mult. În fiecare zi de la Dumnezeu, tre' să iau un milion de decizii.

– O poziție de mare răspundere.

– Presiunea mă face să înfloresc, declară el expansiv.

Omul așezat în fața lui era cel pe care Howie Fripp ar fi vrut să-l vadă în propria-i oglindă de bărbierit. Uneori, se amăgea chiar crezînd că avea și el asupra altora același impact cu al acestuia asupra lui. Noul său prieten avea o conversație calmă. Indiferent de situație, își păstra sîngele rece. Nu se enervase nici chiar cînd fusese bătut la sînge în trei partide de pool la rînd. Era genul de om care le inspira femeilor o poftă necontrolată, iar bărbaților, respect temător.

– Probabil că ești la curent cu tot ce se-ntîmplă, remarcă omul. Află știrile înaintea tuturor.

– Exact.

– Și, ce se mai coace?

Howie își cotrobăi prin minte după ceva care să-l impresioneze pe impresionantul individ.

– Mmm, păi, ia să vedem noi. Am avut un reporter

de față la împușcăturile alea din trei părți, aseară, după câteva minute de cînd se întîmplase. A tras cadavrele pe video înainte să fie acoperite.

Omul zîmbi pe jumătate și se uită la ceas.

– Și, ăă, ia să vedem...

– Ei bine, mi-a plăcut partida. Ar fi timpul să plec.

– Dar cel mai grozav din ultima vreme a fost serialul ăla cu S.I.D.S. Știi, moartea în leagăn, preciză Howie; sperînd să-i recîştige atenția.

– Zău?

Bingo!

– Eu am venit cu ideea să-l facem. Un fel de urmare după povestea cu puștiul Președintelui, înțelegi.

– Ce tragedie!

– I-am luat un interviu Primei Doamne.

– Aia a fost o mare lovitură. Nu prea dă interviuri, nu-i așa?

– A fost în exclusivitate pentru W.V.U.E.

– Cum ați reușit?

– Știi cum merge. Am dat niște telefoane. Am investit câteva favoruri.

Ridică din umeri, într-un mod care spunea că tratativele cu Casa Albă nu erau mare scofală.

– Mai iei un rînd?

– Nu, mulțumesc. Dacă mă-mbăt, poate cad de acord să-mi mai razi o partidă, rînji omul.

Howie rînji și el. Nu avea nici un prieten. Poate tocmai își făcea unul. Gîndul îl ameți de-a binelea.

– Am văzut emisiunea aia cu Prima Doamnă, comentă celălalt. Foarte incisiviă. Cum o chema pe reporteră?

– Barrie Travis.

Howie îi povesti noului său prieten cum ajunseser s-o angajeze.

– Pe-atunci, nu era-n stare să-și facă rost de-o slujbă. Mi-am zis, ce puia mea? Să-i dau o șansă, și din

învoiala asta să mai câștig câteva puncte la mișcarea feministă. Și-i destul de arătoasă.

Noul său prieten chicoti.

– Dacă sîntem siliți să lucrăm cu ele, de ce să nu le angajăm pe alea drăguțe, nu?

Howie se hlizi. Noul lui prieten vorbea același limbaj.

– P-asta ai bunghit-o, amice, îi făcu el cu ochiul. Barrie și cu mine am avut o treabă, un timp, da' s-a îngălat, lucram împreună, una alta, așa c-a trebuit să-i dau papucii. S-a purtat mișto. Nu mi-a făcut nasoale, ca altele. A ieșit din ea o reporteră bunuță. Se agită. Poate-i cam prea ambițioasă pentru binele ei propriu.

– Nu zău. Cum așa?

– A, păi știi. Datorită succesului cu serialul, pe care eu l-am produs de fapt, i-au intrat gărgăuni la cap și stele-n ochi. Mă scoate din minți cu povestea asta fierbinte de care s-a apucat.

– Serios?

Tovarășul său nu se mai uita la ceas. Stătea re-zemat comod de spătar, învîrtindu-și gheața din pahar.

– Ce poveste?

– Habar n-am. Nu vrea să zică.

– Haide. Cui crezi c-am să-i spun?

– Jur că nu știu. Da' zice că dacă povestea iese așa cum crede ea, o să facă Watergate-u' s-arate ca Mickey Mouse.

Zîmbetul celuiilalt se lăți cu un centimetru.

– Atunci, precis e tare.

– Destul de tare ca să-și fi luat câteva zile libere să facă niște cercetări în provincie.

– Unde?

Glasul celuiilalt dobîndise o asprime care opri pumnul lui Howie la jumătatea distanței dintre farfuria

cu alune de pe masă și gură. Deodată, își spuse că poate era indiscret, poate nu trebuia să-și bată atîta gura cu reportajul lui Barrie.

– N-a vrut să-mi spună.

Zîmbetul comeseanului reveni.

– Nici măcar o aluzie?

– Nimic.

– Fata ta-i plină de secrete.

– E o fustă. Ce pot să zic? Cine să-nțeleagă o boarfă?

Howie întise mîna spre bere, ca să împingă pe gît alunele.

– Ei, s-a făcut tîrziu și trebuie să te duci la serviciu devreme. Mulțumesc pentru vodcă.

Howie se săltă de pe scaun odată cu noul său prieten.

– Mi-a făcut plăcere.

– Era și cazul, pramatie ce ești. Te duci acasă mai bogat cu cinșpe dolari.

– Poate mai jucăm și altă dată, spuse Howie, sperînd că nu părea peste măsură de nerăbdător; nu voia ca tipul să-l ia drept poponar. Vin aici două seri pe săptămîină. Cînd n-am alte planuri. M-adun și eu cu băieții, știi.

– Atunci, probabil c-am să te mai văd.

Își strînseră mîinile.

Howie îl privi plecînd, invidiindu-i și admirîndu-i atitudinea încrezătoare și știind, aproape cu siguranță, că n-avea să-l mai vadă niciodată.

Din motive care rămîneau un mister pentru el, Howie părea incapabil să-și facă ușor prieteni.

Spencer Martin parcursese cu mașina două cvar-taiuri, pînă se întrezări întîmplător în oglinda retrovizoare. Rîzînd, ridică mîna să-și scoată șapca de basebal cu păr lung, cîrlionțat, cusut pe dinăuntru. Își mai dezlipi și mustața falsă. Avea să-i fie necesar ceva mai mult efort pentru a scăpa de duhoarea fumului de țigară și bere stătută din bomba pînă unde-l urmărise pe Howie Fripp.

Ce *gînganie*, își spuse Spence, în timp ce revenea spre Casa Albă.

Aflase, însă, de la Fripp, ceea ce doreau să știe el și David – Barrie Travis continua să se țină pe urmele unei povești pe care o considera fierbinte. Oare povestirea aceea avea legătură cu Președintele, doamna Merritt sau moartea lui Robert Rushton Merritt?

Era convins că Fripp nu știa; altfel, ar fi dat din gură. În acel punct, nici Spence nu știa. Dar principala sa prioritate era aceea de a afla.

– Ei, mă bucur că vă bucurați, doamnă Gaston... Nu, sînt convins că doamna Merritt va fi mulțumită de ce-am ales... Bun. Acum, cu privire la aranjamentele de mîine, va veni să vă ia o mașină, la șase și jumătate. Știu că e devreme, dar... Okay. Foarte bine. Atunci, abia aștept să vă văd. Noapte bună.

Mîna doctorului George Allan încă mai ținea receptorul telefonului, pe care-l privea îngîndurat, cînd soția sa intră cu două cești de cafea aburindă. Puse una în fața lui pe birou, iar pe cealaltă o luă cu ea, așezîndu-se în fotoliul de piele din fața lui.

– Cine-a fost?

Cabinetul său de-acasă se afla la etajul întâi al reședinței stilate și totuși confortabile de lângă zona din Massachusetts Avenue, cunoscută că Embassy Row. George Allan gustă din cafea.

– Băieții s-au culcat?

– S-au culcat, dar i-am mai lăsat zece minute pînă la stingere. Cine era? Întrebă din nou Amanda, arătînd spre telefon.

– O soră particulară pe care am angajat-o pentru Vanessa. Ar fi grosolan de puțin spus că doamna Gaston e încîntată de noua sa pacientă. Nu-i vine să creadă că o va îngriji pe Prima Doamnă.

– Vanessa are nevoie de îngrijiri continue?

Soții Allan îi cunoșteau pe David și pe Vanessa Merritt încă din perioada chinurilor de tineri căsătoriți.

– Doar ca măsură de prevedere, replică George. David consideră că trebuie să aibă permanent alături o persoană calificată medical.

– Credeam că se odihnește doar.

– Așa e.

– Dacă are nevoie de îngrijiri medicale constante, n-ar trebui să fie internată în spital?

– Nu mă mai interoga, Amanda.

George se ridică din fotoliul de la birou atît de repede, încît acesta lunecă pe rotile, ciocnindu-se de perete. Se duse la bar să ia o carafă cu brandy și-și turnă în cafea.

– Nu te interogam, spuse ea încet.

– Nu pe dracu'. Toate conversațiile pe care le avem zilele-astea se transformă în anchete.

– Fiindcă ești atît de defensiv, replică Amanda. Pînă și întrebările cele mai nevinovate te calcă pe nervi.

– Întrebările tale nu sînt niciodată nevinovate, Aman-

da. Sînt iscoditoare și suspicioase.

– iar tu ești paranoic, strigă ea. Cu ce te are la mînă David de ți-e frică de orice, chiar și de mine?

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Știu că de cînd ai acceptat postul ăsta, ai devenit cu totul altul.

– Greșești, Amandal

– Tati?

George se răsuci în loc, pentru a-i vedea pe cei doi fii ai săi stînd în ușă. Arătau extrem de drăgălași și vulnerabili, în pijamale, cu fețele lucind de curățenie. La vederea lor, furia i se evaporă.

– Salut, băieți. Intrați.

Ezitară în prag, pînă cînd cel mai mare îndrăzni să facă primul pas în arena ostilă. Fratele său mai mic se luă după el. George reveni pe scaun, îi săltă pe fiecare pe cîte un genunchi și-i strînse la piept.

Miroseau a săpun, a pastă de dinți și a șampon. Miroseau a curățenie. Aproape uitase cît de frumos era mirosul *curat*. De mult nu-l mai simțise la el însuși.

– Am primit un A pe lucrarea la mate, îi spuse mîndru băiatul cel mare.

– Profesorul m-a pus azi să citesc cu voce tare, ciripi și cel mic. Am știut toate cuvintele.

– Excelent! Meritați amîndoi o răsplată. Ce-ați zice de weekend- ul ăsta? Un film? Sau un parc de distracții? Ceva deosebit.

– Și mami?

George aruncă o privire spre Amanda.

– Sigur, și mămica. Dacă vrea să vină.

– Vrei, mami?

Amanda le zîmbi fiilor ei.

– Ceea ce vreau în clipa asta e să vă băgați în pat amîndoi.

După încă o rundă de îmbrățișări și alte tactici de amânare, îi scoase pe amîndoi din birou, conducîndu-i pe culoar pînă la camera lor.

Amanda se afla în dormitorul conjugal, cînd George sosi și el, peste o jumătate de oră. Își peria părul, pe care încă îl mai purta în aceeași tunsoare scurtă pînă la bărbie, lucioasă, de pe vremea cînd se cunoscuseră. Asemenea ochilor, părul ei avea culoarea ciocolatei de calitate.

Era gata să se culce, avînd pe ea numai chiloții și un tricou subțire. George stătu un moment în ușă, privind-o. Îl apucase pe loc pofta de ea, cînd fuseseră prezentați, la o petrecere de 4 Iulie. Începuseră să se întîlnească, dar avusese nevoie de șase luni pentru a-și găsi destul curaj ca să-i ceară să se culce cu el. Ea răspunsese da, și dorise să știe de ce așteptase atît de mult. S-au căsătorit înainte de următorul 4 Iulie.

N-o nemulțumiseră niciodată rigorile pe care le impunea profesiunea lui. Era realizată cu drepturi depline și avea propriile ei interese. Pe lîngă întemeierea unui cămin fermecător pentru familie, preda istoria artei la Universitatea Georgetown. Era consilier voluntar la un azil de femei. Pe terenul de tenis, era capabilă și competitivă. Organiza mari petreceri și stăpînea bine mai multe limbi. Știa să se îmbrace cu gust și să se comporte în orice situație.

O iubea. Dumnezeu, cît o mai iubea!

Îi urmări mișcările grațioase ale brațelor suple în timp ce continua să se pieptene. O sută de mișcări în fiecare seară, după cum o învățase mama ei din Virginia. Era un obicei înduioșător. Ridicarea și coborîrea sînilor îl fermeca. Sfîrcurile se distingeau vag prin bum-bacul moale al tricoului.

– Iartă-mă că mi-am ieșit din fire, începu George cu

glas calm, spășit.

Ochii căprui-închiși ai Amandei se întoarseră spre ai lui, în oglindă.

– Nu vreau scuze, George, se răsuci ea cu fața. Îl vreau pe *soțul* meu.

Se apropie de ea, o cuprinse cu brațele și o strînse la piept.

– Mă ai.

Chiar în timp ce se agăța de el, scutură negativ din cap.

– David te are. Mi te-a luat, mie și băieților.

George o îndepărtă puțin, trecându-și degetele prin părul ei mătăsos.

– Nu-i adevărat, Amanda.

– Ba este. Mă tem că n-am să te mai primesc niciodată înapoi.

– Nu plec nicăieri, șopti el, cu buzele lipite de ale ei. Tu și băieții însemnați pentru mine mai mult decît însăși viața. N-aș putea suporta să vă pierd.

Îl privi atentă în ochi.

– Ne pierzi, George. În fiecare zi, aluneceți tot mai departe. Oricît de tare aș încerca, am impresia că nu mai ajung la tine. Ții secrete. Devii un străin.

Vocea i se frînse, ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

– Te rog, nu plînge. Nu.

Îi sărută pomeții proeminenți, apoi buzele tremurătoare.

– Totul e-n regulă.

Mințea. Mai mult, știa că *știa* și ea că mințea. Își dădea seama din felul cum îl strîngea la piept. Sărutarea ei era mai mult decît arzătoare, era disperată.

Amanda aduse acea disperare și în pat, reacționînd în timpul dragostei cu patimă descătusată, ca și cum sexul feroce ar fi putut învinge influența lui David Merritt

asupra lui George. Fără inhibiții, îl luă în gură și-și desfăcu coapsele în calea sărutărilor lui. La vremea când o pătrunse, amîndoi delirau de dorință.

După care, sătui sexual, goi și umezi, rămaseră îmbrățișați, șoptind declarații de eternă iubire și devotament.

Dar știau amîndoi că devotamentul lui George față de Președinte era întru totul la fel de absolut... și mult mai pretențios.

Capitolul 10

Barrie se trezi cu țeava unei puști înfiptă sub sînul stîng.

Înfrîngîndu-și implusul de a sări și a o lua la fugă, nu-și mișcă decît ochii, care urmăriră arma pe toată lungimea, pînă la o pereche de ochi mai reci, mai albaștri și mai necruțători decît oțelul țevii.

– N-ar strica să fie ceva serios.

Încercă să înghită, dar i se uscaseră literalmente gura de frică.

– Ce?

– Motivul pentru care te afli în casa mea.

Îi înghionti sînul, ridicîndu-l ușor cu pușca.

– Ei?

– Am sosit aseară. Nu erai aici, așa că am așteptat cîteva ore pe verandă. S-a făcut noapte și frig. Mi-era somn. Ușa era descuiată. N-am crezut că ai să te superi.

– Ei bine, m-am supărat.

– Mă numesc Barrie Travis.

Ochii bărbatului se îngustară infim. Barrie putea să jure că îi recunoscuse numele, deși nu dădu nici un semn.

– Am venit tocmai de la Washington D.C. ca să te întîlnesc.

– Atunci, te-ai trambalat degeaba.

Ridică pușca pe umăr.

– Dacă tot știi unde-i ușa, poți să ieși și singură.

– Se dădu la o parte, pentru a-i face ei loc să se ridice.

Barrie se descovrigă încet, sculîndu-se spășită în picioare. Apoi își luă avînt și-l palmui cu putere peste obraz.

– Cum îndrăznești să mă ameninți cu arma?! Ești nebun? Puteai să mă omori!

Omul strînse din fălci.

– Cucoană, dacă voiam să te omor, la ora asta erai rece. Cu care ocazie, n-aș fi făcut mizerie pe canapea.

Dintr-o singură mișcare fluentă, se aplecă, îi luă geanta de pe podea și i-o aruncă.

– Ieși afară și ia-ți și maculatura asta cu tine.

Înainte de a pleca din Washington, Barrie compilase o întregă bibliotecă din toate ziarele de scandal care tipăriseră titluri pe toată pagina despre presupusa lui aventură cu Prima Doamnă. Erau niște mizerii, dar o înfuria faptul că Bondruant se autoservise cu conținutul genții ei.

– Mi-ai umblat prin geantă?

– Tu ești intrusa, nu eu.

– Nu sînt materialele mele preferate de lectură, domnule Bondruant. Sînt documentare. Lucrez în presă.

– Un motiv mai mult ca să te cari de-aici.

Presupunînd că avea să se supună, Bondruant îi întoarse spatele și intră în dormitor.

Barrie se bucură de momentul de reculegere. Avu-sese cîteva experiențe destul de brutale la viața ei, dar niciodată nu mai fusese amenințată cu pușca. Categoric, nu de aproape. Gray Bondruant era atît de înfricoșător pe cît fusese îndemnată să se aștepte, deși nu-l credea în stare s-o fi împușcat.

Voise s-o sperie, nimic mai mult. Sperase s-o pună pe fugă. Ei bine, Barrie încă nu era gata să agite steagul alb.

Își netezi părul, își aranjă hainele și apoi drese vocea.

– Domnule Bondruant?

Lipsa răspunsului n-o descurajă. Intră pe ușa deschisă a dormitorului.

– Aș... oh!

Își scosese cămașa. Grăsime corporală, zero. Toate celelalte, zece. Un zece categoric. Părui îi creștea în formă de V peste piept, în josul torsului îngustat. Pe coaste avea o cicatrice urâtă, care o intriga.

Toate tabloidele publicaseră același instantaneu granular, părînd a fi singura fotografie care se găsea. În cea mai mare parte, o acopereau ochelarii negri, de aviator. Bărbie și fălci de granit, o tăietură îngustă pe post de gură, părul suflat de vînt deasupra unei frunți înalte, și ochelarii. Asta era tot.

Acele trăsături bidimensionale din fotografie erau cu totul altceva în carne și oase. Încercă să nu caște ochii.

– Domnule Bondruant, am așteptat ore întregi ca să te întîlnesc.

– Te privește.

– Ai putea cel puțin...

– Nu-ți datorez nimic.

Trăgînd de timp, Barrie întrebă:

– Ce oră e?

– În jur de patru.

Își scoase o cizmă și șoseta și le lăsă să cadă în locul unde stătea.

– *Dimineața?*

– Ai venit tocmai de la D.C. ca să mă-ntrebi cît e ceasul, domnișoară Travis?

Căzură și a doua cizmă și șosetă.

– Nu, am venit tocmai de la D.C. ca să vorbim despre Vanessa Merritt.

Aceste cuvinte îl făcură să se oprească. O fixă cu o privire dură ca de diamant.

– Ai făcut atîta drum, de pomană.

– E de o importanță vitală să discutăm.

Bondruant își descătără-mă cureaua, se descheie la blugi și, scoțîndu-și-i, rămase gol.

Era clar că se așteptase ca Barrie să țipe și s-o ia la fugă. Refuză să manifeste vreo reacție – deși, categoric, avea una.

– Nu mă poți șoca, domnule Bondruant.

– A, ba fac prinsoare că pot, replică el încet.

Trecu pe lîngă ea, spre baie. Apoi, se răsuci deodată și o cuprinse în brațe.

Fie contactul brusc cu pieptul lui, fie profunda uimire, îi tăiară respirația, făcînd-o să amuțească, incapabilă de vreo mișcare. Ochii lui o țineau ca sub imperiul unei vrăji, în timp ce mîinile îi bîjbîiau pe sub pullover. Avea mînele destul de largi ca să-i tragă de pe umeri bretelele combinezonului. Nici chiar atunci, Barrie nu se mișcă. Nu se mișcă pînă nu-i simți palmele aspre pe sîni. Se rezemă, clătinîndu-se, de perete, trăgîndu-l după ea.

În timp ce gura i se cobora pe sînul ei, se arcui în calea acesteia, nerușinat de dornică să-i simtă buzele, limba, pe piele. Avea senzația că fiecare celulă din trup i se deștepta în urletele unei sirene. Năvălea printr-însa un val de patimă, de *viață*, care nu putea fi stăpînit, sau măcar dirijat. Niciodată nu mai trăise așa ceva, acel asalt al carnalității, acel atotcuprinzător, covîrșitor, primordial, inconștient instinct de a se împerechea – curînd, repede, *acum!*

Se poticniră împreună, orbește, spre pat. Barrie își

scoase puloverul peste cap, cu acest prilej rupîndu-și o bretea a combinezonului și dezvăluindu-și sînul. Căzură de-a curmezișul așternutului mototolit, unde mîngîierile se transformară într-un meci de lupte fără reguli sau limite. Vîrîndu-i mîna sub fustă, Bondruant îi trase jos chiloții.

Și o atinse.

Adînc. Înăuntru.

Atingerea lui era ca o lovitură de trăsnet, numai do-
goare și lumină. Gemînd de plăcere, Barrie își potrivea
șoldurile după mîngîierile lui. Buzele sale îi cutreierau
abdomenul, sărutîndu-l ușurel. Săgetînd-o cu limba
peste piele, urcă ciugulind spre sîni. Barrie își depuse
mîna pe obrazul lui tare, încîntată de textura ca a șmir-
ghelului pe palma ei.

Degetele lui mîngîietoare erau atît de erotice și su-
gestive, și găseau așa de bine locurile, încît orgasmul o
învinsese aproape înainte de a-și da seama. Prea exta-
ziată ca să se mai jeneze, îi apăsă mîna cu a ei,
împingînd-o și mai adînc în trup, frecîndu-se de ea,
strîngînd-o cu putere între coapse.

După ce valurile se potoliră, rămase ca victima unui
naufragiu – umedă, istovită, cu ochii închiși și pîntecele
ridicîndu-i-se și coborînd rapid. Cînd în sfîrșit deschise
ochii, Bondruant o privea. Îi luă mîna și o conduse spre
sexul lui.

– Spune-mi acum, ceru el, cu glas îngroșat. E vreun
lucru pe care n-ai să-l faci?

Buzele lui Barrie se despărțiră, într-o suflare mirată.
Înghiți în sec.

– Ce ți-ai pus în cap?

Apucîndu-i fiecare genunchi în cîte o mînă, i-i înde-
părtă încet. Cînd își coborî fața spre ea, primul țipăt de
surpriză se dizolvă într-un geamăt de voluptate pur ani-

malică. Nu era timid. Nu se sfia să-și strecoare mîinile sub șoldurile ei și s-o ridice către el.

Încet, degetele lui Barrie începură să-i exploreze lungimea dură. Degetul mare atinse vârful neted. Apoi se răsuci și-l căută cu buzele. Bondruant gemu, înjurînd spurcat, cînd Barrie îl luă în gură.

Dar pînă și acele momente de senzație oarbă, absolută, n-o putuseră pregăti pentru primul spasm al penisului său în ea, nici pentru sălbăticia netemperată a mișcărilor. Nu era un val de senzații lent, cald, unduitor, orgasmul acela. Nu. Era o meteorică explozie de energie și foc care o învălui deodată, înăbușind orice altceva, lăsînd în urmă-i un vid mut, orb, fără aer.

Cînd în fine își reveni și deschise ochii, Bondruant stătea în picioare lîngă pat. Avea pielea îmbrobonată de transpirație, ceea ce-i încîrliga cîteva fire de păr de pe piept. Chipul îi era încordat și ferm. Lîngă trup, pumnii i se încheștau și se destindeau cu gesturi reflexe.

– Să nu crezi că m-am răzgîndit. Cînd ies de sub duș, ar fi bine să nu te mai găsesc.

Se întoarse și intră în baie, trîntind ușa după el.

Barrie închise ochii, rămînînd absolut neclintită. Era unul dintre acele momente cînd se prefăcea că visa. Un joc rămas din copilărie. Cînd situația din casă devenea insuportabilă, cînd certurile părinților scăpau de sub control, se vîra în pat, închidea strîns ochii și-și închi-puia că lumea reală era coșmarul, și curînd avea să se trezească într-o altă lume, una a încîntării, a iubirii și a păcii, o lume unde totul era plăcut și oamenii își găseau bucuria unul alături de altul.

Trucul nu reușise niciodată în copilărie, iar acum nu se întîmplă altfel. Cînd deschise din nou ochii, se afla tot în dormitorul lui Gray Bondruant, pe patul lui, iar haine – aștepta cîte îi mai rămăseseră pe trup, – îi stăteau

în dezordine.

La fel ca toate celelalte.

Își adună mințile atîta cît să se scoale și să se îmbrace. Apa dușului continua să curgă, cînd Barrie ieși din dormitor. Geanta era acolo unde o lăsase, pe canapea. O luă, îndesă în ea combinezonul rupt și se duse la ușa din față.

Acolo însă, se opri. Dacă pleca acum, n-ar fi cîștigat nimic, decît o stinghereală atît de grea, încît înainte nici nu și-ar fi putut-o imagina. Nu exista nici o o explicație pentru comportamentul ei, așa că nu-și insultă conștiința cu vreo încercare de a și-l justifica sau explica rațional.

Se întîmplase. Ea lăsase să se întîmple. Rectificare: participase activ, lacom, spre a face să se întîmple. Era un fapt împlinit. Nu mai putea schimba istoria.

Experiența o costase scump. Nu-i mai rămînea decît să se împace cu consecințele propriilor ei fapte, să salveze atît cît se mai putea o situație dezastruoasă, sperînd să-și recapete măcar o zdreanță din vechea demnitate. Între timp, poate reușea să învețe ceva din vizita acolo.

Cînd Bondruant intră în bucătărie, zece minute mai tîrziu, Barrie îl aștepta, cu spatele spre bufet, în defensivă.

– Doar ca să ne înțelegem, domnule Bondruant, nu știu ce s-a întîmplat acolo.

– Doar ca să ne înțelegem, domnișoară Travis, eu știu.

Nepăsător, luă din dulap o cană și-și turnă o cafea din ibricul pe care Barrie îl pusese la fiert din proprie inițiativă.

– Ia-ți carnețelul. Poate vrei să notezi.

Și se răsuci spre ea:

– Se numește „futing“.

Barrie tresări în sinea ei; pe dinafară, se menținu scorțoasă.

– Speri că, dacă ești destul de oribil, am să plec. Nu ții.

– Și ce-ar ține?

– Să vorbești cu mine.

– Nici o șansă, răspunse el furios. Unul dintre motivele pentru care am plecat din Washington a fost ca să scap de reporteri. Majoritatea ați fi în stare să vă vindeți și sufletele pentru un articol. Și dacă nu există nici un subiect, inventați voi unul.

O măsură din cap pînă-n picioare, disprețuitor.

– Deși, tu ai un sistem propriu, domnișoară Travis. N-ai vîndut nimic, ai dat pe de-a moaca.

Barrie arătă din cap spre dormitorul din spatele lui.

– A fost un... accident.

– N-aș prea crede. Puia mea știa exact încotro se ducea.

Barrie își strînse buzele, pentru a-și stăpîni replica. Mai încerca și să nu plîngă, ceea ce jurase să nu facă.

– Te rog, domnule Bondruant, încerc să salvez ce mi-a mai rămas din integritatea profesională.

– Nu știam că ai așa ceva.

Întinzînd brațele în lături, îl întrebă:

– Arăt de parcă aș fi venit în casa ta cu gîndul să te seduc?

Bondruant îi examinează ținuta sumară.

– Nu tocmai. Dar, cînd s-a ivit situația, n-am auzit nici o obiecție din jumătatea ta de pat.

Barrie simți că roșea la amintirea sunetelor care se auziseră din jumătatea ei de pat.

– Am venit aici numai ca să-ți pun cîteva întrebări despre soții Merritt.

– De cîte ori trebuie să-ți spun? Nu-ți spun o iotă.

– Nici măcar că articolele din ziare sînt niște minciuni?

– Sînt.

– N-ai avut o legătură cu Vanessa Merritt?

– Nu te privește.

– Tu ai făcut-o să fie atît de nefericită?

– Dacă e nefericită, poate fi din cauză că tocmai i-a murit copilul.

– Ești sigur?

– Dacă-s *sigur*?

– Ești sigur că a *murit*? Sau, cumva, Robert Rushton Merritt a fost asasinat?

Capitolul 11

Gray îi întoarse spatele, înjurînd în tăcere. Îi sărise direct la beregată. Intervieva cu tot atîta ferocitate cu cîtă se regula.

Încă dinainte de-a o fi trezit, o recunoscuse ca fiind reportera care o interviewase pe Vanessa în urmă cu cîteva săptămîni. Se părea că din interviul acela nu obţinuse tot ce dorea. Parţial, se aşteptase să vină, ea sau altcineva de aceeaşi teapă, să apară şi să-nceapă să-l tăvălească iarăşi prin rahat. Săptămîni în şir îşi acumulase resentimentele faţă de intruziunea iminentă.

Prin urmare, nu se simţea deloc vinovat pentru ceea ce se întîmplase. Fusese posomorît şi la mare nevoie de-o cordeală. Ea consimţise – asta, vorbind cu menajamente. Pregăteşte o asemenea scenă şi e firesc să se întîmple ceva.

De fapt, se îndoia că planul ei iniţial constase în seducţie. Fusta lungă, puloverul şi ghetetele, nu erau concepute spre a inspira fantezii sexuale. Avea ochii încă buhăiţi de somn, iar machiajul i se cojise pe obraji. Rujul i se ştersese de mult, şi avea ochii de groază.

Vocea însă era incredibilă. Vocea ei era un vis erotic. Nu numai că făgăduia un sex incredibil, ci îl şi servea.

Dacă credea că o tăvăleală bună prin fîn avea să-i slăbească poziţia, nici că se putea înşela mai amarnic.

Acum, îi reproșa și mai mult invazia casei și a intimității lui. Îi cîștigase disprețul.

Golindu-și ceașca de cafea, întinse mîna după o tigaie și o cratiță și le puse pe aragaz. Luă din cămară o cutie de ardei iuți, o deschise și vărsă conținutul în cratiță, după care începu să spargă ouă într-un castron. Le bătu spumă și-și mai turnă o ceașcă de cafea, sorbind din ea în timp ce ardeii fierbeau la foc scăzut.

– Pot să beau și eu? Barrie întinse o cană goală.

– Ia-ți. Tu ai făcut-o. Nu vreau să fiu vinovat că adormi la volanul mașinii.

Observă că ținea cana mare între două mîini foarte mici. Simțindu-i privirea, Barrie ridică ochii spre el.

– Îmi cer scuze că te-am pălmuit. În viața mea n-am mai lovit pe cineva. Ești un om foarte provocator, domnule Bondruant.

– Mi s-a mai spus, replică el, amestecînd ardeii. Cum m-ai găsit?

– Mai mult prin surse din D.C. Nu-ți face griji. Am fost discretă.

– Nu-mi fac niciodată griji, domnișoară Travis. Sau, ești domnișoară? Nu cumva tocmai ai comis un adulter?

Această remarcă, mai mult decît fapta în sine sau oricare alte insulte anterioare, o stîrni. Ochii îi scînteiară de furie.

– Nu, n-am comis nici un adulter. Mă înclin asupra mult mai marii tale experiențe în domeniu. Și poți să-mi spui Barrie, mulțumesc.

Gray se întoarse spre aragaz, aruncă o linguriță de unt în tigaie și aprinse ochiul de dedesubt. În timp ce privea untul topindu-se, se gîndea cum să scape de ea fără a o arunca de guler afară. Cu foarte puțin efort cerebral, putea înșira o duzină de căi de a ucidă un om pe loc, în tăcere și fără durere. Însă gîndul de a vătăma fizic o femeie îl îngrețoșa.

– Ai o locuință frumoasă, remarcă ea, smulgîndu-l din gînduri.

– Mersi.

– Cîți acri?

– Cinzeci, plus-minus.

– Stai singur?

– Pînă în dimineața asta.

– Sînt sigură că știi de existența unui oraș numit Bondruant, nu prea departe de-aici. Este vreo...

– Nu. E o coincidență.

– Ții animale? Altele în afară de caii din corral.

– Am o mică turmă de vite.

– Deci, de-acolo e toată carnea din congelator.

Gray se răsuci, privind-o pătrunzător.

– Am băut un pahar cu apă și am luat cu împrumut cîteva cuburi de gheață, spuse ea, ridicînd sfidătoare bărbia.

– Și ce-ai mai găsit în timp ce-ți băgai nasul peste tot?

– Nu-mi băgam nasul.

Gray reveni spre aragaz, întinse untul topit pe fundul tigăii, apoi turnă ouăle. Băgă două felii de pîine în prăjitor, luă din dulap o farfurie, apoi amestecă ouăle cu un tel pînă ajunseră pe gustul lui. Le puse în centrul farfuriei. Peste ouă turnă ardeii ce bol-boroseau și presără din belșug Tabasco. Pîinea prăjită sări ca la un semnal. Adăugă în farfurie ambele felii, luă o furculiță, duse totul la masă și se așeză, încălecînd spătarul scaunului.

Cu coada ochiului, o privi pe Barrie apropiindu-se. Se așeză în fața lui. Fără s-o ia în seamă, își îndesă în gură cîteva dumicați. Abia cînd se întrerupse pentru a lua o înghițitură de cafea, întrebă:

– Ți-e foame?

– Oarecum.

– Vrei puțin?

Barrie privi nehotărîtă farfuria.

– Nu-s sigură.

– E pe aragaz, ridică Gray din umeri.

Ridicîndu-se de la masă, Barrie reveni peste cîteva momente, cu o porție mai mică din gustarea lui. O privi cum lua o bucățică, nesigură. Mestecă, înghiți, apoi începu să mănînce cu poftă.

– E o zonă izolată, remarcă ea, printre înghițituri. Nu te simți singur?

– Nu.

– Plictisit?

– Niciodată.

– Înainte să, ăă, te retragi, ai dus o viață foarte aventuroasă. Nu ți-e dor de agitația Washington-ului?

– Dacă mi-ar fi, m-aș întoarce.

– Cum îți petreci timpul?

– Cum poftesc naibii.

– Din ce trăiești?

– E nepoliticos să-mi discuți finanțele.

– Atunci, nici o problemă, fiindcă ai tras deja concluzia că reporterii sînt nepoliticoși.

Și ridică sprîncenele, întrebătoare.

– Fac agricultură.

Simplitatea răspunsului păru s-o surprindă.

– Crești vite?

Gray dădu din cap.

– Zău? Hmm. Te pricepi?

– Am învățat în copilărie.

– Unde?

– Acasă la taică-meu.

– Asta nu-mi spune prea multe.

– Nici nu e cazul, domnișoară Travis.

Frustrată, oftă.

– Te-ai dovedit capabil în operațiuni militare sub acoperire și ai fost consilier prezidențial. Categorical, în creșterea vitelor nu se găsește nimic captivant. Mi-e

greu să accept ideea că găsești cariera asta nouă interesantă și provocatoare.

– Puțin îmi pasă ce accepți.

– Nu faci decît să stai aici și să călărești toată ziua?

Nu se osteni să-i răspundă.

– Îți îngrijești vitele ca un mic văcar conștiincios și nimic mai mult?

– Mhm. Cînd au nevoie de îngrijire.

– Acolo ai fost ieri? La vite?

– Nu. Ieri m-am dus la Jackson Hole.

– Dintr-acolo am venit eu. Trebuie să ne fi încrucișat pe drum.

Își împinse la o parte farfuria goală.

– Foarte bun micul dejun. Mulțumesc.

Gray rîse.

– Dacă era o balegă de vacă, ai fi mîncat-o și ai fi zis că a fost delicioasă.

– De ce-aș fi făcut asta?

– Fiindcă vrei ceva de la mine. Întrucît prin sex n-ai obținut-o, te-ai gîndit s-o-ncerci prefăcîndu-te prietenoasă. Toată sporovăiala asta nu-i o nouă încercare de a mă dezarma? Cîstit, domnișoară Travis, prima abordare mi-a plăcut mai mult.

– N-a fost o *abordare*. Ți-am spus, a fost...

– Un accident. Ia spune-mi, sări în pat cu fiecare bărbat pe care-l întâlnești?

– Ascultă...

– Nu te-a iubit tăticul tău?

Barrie coborî privirea spre tăblia mesei, după care o ridică aproape imediat iarăși spre el.

– Cred că nu te pot acuza că ai o părere atît de proastă despre mine.

– A, acum trecem de la amicitie la penitență.

– Lua-te-ar dracu', strigă ea, lovind cu putere în masă, pe cînd se ridica în picioare. Sînt sinceră.

Se ridică și el.

– Nu, domnișoară Travis, ești fie curajoasă, fie proastă. Nu-mi dau seama care din două. Dar, oricum, n-am să-ți vorbesc nici despre mine, nici despre soții Merritt. Și nu mă interesează nici ce ai tu de spus despre ei.

– N-ai auzit ce-am spus adineaori despre moartea copilului lor?

– Am auzit. N-am dat atenție. Și voi continua la fel.

Puse farfuria ei peste a lui, le duse pe amîndouă la chiuvetă și dădu drumul la apă.

– De ce nu-i dai atenție?

– Fiindcă e genul de comentariu pe care-l aruncați voi, reporterii, sperînd că vreun ageamiu va mușca momeala.

– Crezi că am făcut o declarație atît de gravă doar de amorul artei?

Gray închise apa și se întoarse spre ea.

– Mda. După scurtul timp de cînd ne cunoaștem, am motive să cred că ai fi în stare de orice ca să-ți iasă o apariție pe 20/20. În loc să te-ncurci cu mine, de ce nu te culci cu un producător de rețea?

– Fiindcă nici un producător de rețea pe care-l cunosc n-a fost amantul Vanessei Merritt.

Propria lui explozie de furie îl sperie pînă și pe el. Înainte de a se lăsa în voia miniei, o ocoli pe Barrie și porni spre spatele casei. O auzi venind după el. Se mișca atît de repede încît, deodată, ajunsese în fața lui, oprindu-l cu mîinile pe piept.

Barrie respira greu.

– Crezi c-am venit aici ca să-ți ofer sex în schimbul unei povești savuroase? N-am făcut-o. De fapt, mă doboară modul cum m-am compromis, pe mine și meseria mea. Nu mă cunoști, deci trebuie să mă crezi pe cuvînt cînd îți spun cît de mult voiam să fug pe ușa aia din față și cît de greu mi-e să te privesc în față măcar.

Ceva din vocea ei îl făcu să aștepte, ascultînd.

– Faptul că încă mă mai aflu aici ar trebui să-ți demonstreze măcar în parte cât de importantă e afacerea asta, domnule Bondruant. Nu numai pentru mine și cariera mea. Pentru toată lumea. Te rog, ascultă-mă pînă la capăt. După aia, dacă-mi ordoni să plec, voi pleca. Fără discuție. Cinci minute, de acord?

Juca foarte bine, își spuse el, dar nu îndeajuns. Prudența sa înăscută îi fusese intensificată de instrucția militară, care-l deprinsese să nu accepte niciodată aparențele de suprafață a orice sau oricine. Învățase din experiență că ziariștii erau niște hiene vicioase. Îți curățau oasele fără un dram de remușcare, după care te lăsau dezgolit și vulnerabil în timp ce porneau spre următoarea victimă.

Totuși, în pofida declarațiilor lui contrare, devenea tot mai interesat de ceea ce știa, sau dedusese, Barrie Travis, despre moartea de S.I.D.S. a copilului Vanessei. Știind că nu proceda deloc bine și sperînd să nu regrete prea mult după aceea, acceptă cele cinci minute.

– Afară.

Se instalează în balansoar. Barrie se așează pe prima treaptă, cuprinzîndu-și genunchii cu brațele. Probabil îi era frig, dar Gray nu-i oferi nimic cu care să se apere de răcoarea zorilor.

Acum, cînd el îi acordase o ureche binevoitoare, părea nehotărîtă să înceapă, deși avea bloc-notesul pregătit.

– E atît de frumos aici.

În dimineața aceea, valea era învăluită în ceață. Munții nu se vedeau, dar răsăritul iminent al soarelui făcea ceața să fie trandafirie ca vata pe băț. Aerul era răcoros și curat.

– Hambarul pare mai vechi decît casa și garajul.

Are spirit de observație.

– Era aici cînd am cumpărat proprietatea. Fusese construit pe locul vechii case. Eu am făcut doar cîteva

reamenajări.

Caii se fugăreau vioi prin ocol.

– Cum îi cheamă? Întrebă Barrie.

– N-au nume.

O văzu mirîndu-se.

– Caii tăi nu au nume? Ce trist. De ce?

– Ăsta-i interviul, domnișoară Travis?

Barrie clătină din cap, nedumerită.

– Încă n-am cunoscut pe nimeni care să nu-și boteze animalele. O parte din personalitatea lui Cronkite constă în numele lui.

Fața i se împlînzise, animată.

– E un bebeluș mare și lăluu, afectuos și răsfățat. Ar trebui să ai un câine, adăugă ea. Ți-ar ține bine de urît.

– Îmi place singurătatea.

– Ai demonstrat-o cu prisosință.

– Trece timpul.

Și i-o servi. Din ambele țevi.

– Cred că Vanessa Merritt și-a asasinat propriul copil.

Gray strînse din dinți, ca să nu spună nimic.

Barrie vorbi fără întrerupere, timp de cîteva minute. Gray le pierdu numărătoarea, dar trecuseră cu siguranță mai mult de cinci. Îi expuse mai multe motive pentru care Prima Doamnă și-ar fi putut ucide copilul, după care îi explică în detaliu etapele cercetărilor și obstacolele pe care le întîlnise.

– Iar acum, doamna Merritt s-a retras din viața publică. Nu ți se pare ciudat?

– Nu, minți el.

– Cînd s-a izolat, după moartea copilului, a fost de înțeles. Și Jackie Kennedy a făcut la fel, cînd și-a pierdut copilul. Dar a fost pe o perioadă precisă, și vremea a trecut. Dacă se odihnește doar, cum insistă cei apropiați ei, atunci de ce nu stă cu tatăl ei? Sau de ce nu s-a dus acasă în Mississippi?

– De unde știi că nu s-a dus?
– Nu știu, recunosc ea, încruntată. Dar s-a anunțat că e în îngrijirea doctorului Allan, care încă se mai află la Washington. Nu-nțeleg de ce atâtea secrete.

– Nu e nici un secret.

– Atunci, cum explici comportamentul ciudat al Annei Chen? A fost întotdeauna o sursă de nădejde, dispusă să coopereze.

– Ai ofțicat-o?

– N-o cunosc atât de bine ca s-o supăr.

– Eu nu te cunosc deloc, iar tu m-ai supărat pe mine.

– Era speriată, insistă cu încăpăținare Barrie. Știu să recunosc spaima când o văd.

– Bine, poate că era speriată, replică el nerăbdător. Poate că a văzut doar un șoarece. Și poate că purtarea Vanessei e puțin cam neobișnuită, dar nu merită puțină discreție, ca să sufere fără a fi iscodită de tine?

Această Barrie Travis, această reporteră cu voce sexy, redeștepta ambiguitățile care-l munciseră și pe el. Cu un nod în stomac, se ridică și merse pînă la marginea verandei.

– Christoase, prin ce-o fi trecînd!

Își trecu nervos cu degetele prin păr, închise strîns ochii și încercă să-și țină în frîu cu forța propriii demoni.

Trecură cîteva momente înainte de a-și aminti că era și ea prezentă. O surprinse privindu-l, cu o expresie ciudată pe față.

– N-a fost o simplă aventură. Ai iubit-o cu adevărat, nu-i așa? întrebă ea, cu voce înceată. Și încă o mai iubești.

Blestemîndu-se pentru a fi consimțit fie și doar cele cinci minute de discuție cu ea, se aplecă și, pentru a doua oară în acea dimineață, luă geanta mare de piele, îndesîndu-i-o în brațe.

– Timpul a trecut.

Încleștîndu-și mîna pe brațul ei, o ridică în picioare. Barrie se agăță de un căprior al copertinei, ca să se sprijine.

– După tot ce ți-am spus, altceva nu mai ai de zis?

– Te afli pe o linie desperecheată care nu duce nicăieri, domnișoară Travis. Toate inadvertențele astea sînt deformări ale faptelor, asamblate de imaginația ta sucită și mintea ta îngustă și ambițioasă, ca să plăsmuiești o poveste urîă, dar senzațională.

Dacă ți-ajută la ceva, te sfătuiesc să renunți, pînă nu superi pe cineva din administrație, care ți-ar putea face cu-adevărat rău. Uită despre copilul ăla și moartea lui.

– *Nu pot* să uit pur și simplu. Ceva în legătură cu moartea lui sună fals.

– Cum poțtești. Dar, orice altceva mai faci, uită și de mine.

Intră în casă și încuie ușa.

Capitolul 12

Cînd a fost chemat la directorul general, lui Howie i s-au lichefiat măruntaiele. Ieșind din toaletă, s-a dus direct în biroul cu mochetă de la etajul întâi. O secretară încrezută îi spuse că „dumnealor“ îl așteptau și să intre imediat.

Jenkins era așezat la birou. În fața ferestrei stătea în picioare un alt bărbat, în vreme ce al treilea ocupa un fotoliu.

– Intră, Howie, îl pofti Jenkins.

Cu genunchii ca de cauciuc, înaintă în birou. De regulă, o asemenea întîlnire neprogramată însemna vești proaste, ca o scădere drastică a audienței, o reducere majoră de buget sau o muștruluiială multilaterală.

– Bună dimineața, domnule Jenkins, salută el, încercînd să pară calm; intenționat, rămase cu ochii spre șeful său, evitîndu-i pe cei doi oameni cu înfățișare severă care-l priveau de parcă ar fi ieșit la inspecție. Cu ce vă pot fi de folos?

– Domnii sînt de la F.B.I.

Sfincterii lui Howie se încleștară. Nenorociții de la fisc. În ultimii trei ani, nu mai completase nici un formular de impozit.

– Vor să-ți pună cîteva întrebări despre Barrie Travis.

Howie aproape izbucni în rîs de ușurare. Sudoarea

rece i se prelinsese de la subsuori, adunându-se în jurul taliei.

– Ce-i cu ea?

– Ai trimis-o într-o misiune? întrebă Jenkins.

– Ăă...

Era o întrebare delicată, iar Howie avea nevoie de timp pentru a-și pregăti răspunsul. Dacă răspundea că da, iar Barrie intrase în rahat pîn-la gît, însemna să sară și el alături de ea. Dacă răspundea că nu, iar instinctul ei privind o poveste fierbinte top-secret se dovedea corect, atunci își sacrifică propria contribuție.

Aruncă o privire spre agentul F.B.I. care stătea profilat în lumina ferestrei. Tipul părea foarte preocupat, la fel ca partenerul său.

– Nu, răspunse Howie. Mi-a cerut permisiunea să-și ia cîteva zile libere pentru a investiga un subiect, dar nu eu i l-am repartizat.

– Ce subiect? întrebă agentul de lîngă fereastră.

– Nu știu. Ceva ce cocea ea singură.

– N-a discutat cu dumneata? întrebă atunci al doilea agent.

– Nu concret – nu subiectul în sine. Tot ce mi-a spus a fost că era un material fierbinte.

– N-ai nici o idee?

Noul amic pe care și-l găsisese la bar aseară îi pusese exact aceleași întrebări.

– Nu, domnule.

– Mi se pare cam greu de crezut.

– E adevărul, insistă Howie. Am încercat să-i smulg oarece informații, dar a spus că nu vrea să intre în amănunte pînă nu găsește ceva concret cu care să-și susțină afirmațiile.

– Ești superiorul ei imediat, așa-i?

– Da, domnule.

– Și n-ai idee ce subiect urmărește reportera dumneata?

Howie simți că-l lăsașu puterile, așa că trecu imediat în defensivă.

– Ei, tre' să-mi înțelegeți filosofia de lucru cu personalul, care constă în a-mi lăsa subalternii să aibă inițiativa. Când un reporter crede că a prins o pistă fierbinte, îi las frîu mai liber. Dar se înțelege că, în schimbul generozității mele, mă aștept la un material al dracu' de bun la sfîrșit.

Jenkins nu era impresionat. Practic, îi reteză lui Howie ultimele cuvinte.

– Dar domnișoara Travis este plecată săptămîna asta?

– Da. A plecat, ia să vedem noi, alaltăieri. A spus că probabil va lipsi tot restul săptămînii.

Unul dintre agenți întrebă:

– Unde s-a dus?

– N-a vrut să-mi spună.

Agenții schimbară o privire plină de înțeles. Howie își dori să fi știut care era înțelesul.

– Postul de televiziune îi suportă cheltuielile?

Întrebarea îi aparținea lui Jenkins, care, încruntat tot timpul, se mohorîse și mai mult în ultimele cîteva minute.

– Numai dacă produce un reportaj, explică Howie învoiala pe care o avusese cu Barrie. N-am vrut să toace fondurile companiei la nimereală.

Asta ar fi trebuit să-i aducă vreo cîteva puncte.

– Cu politica cum stă?

Howie întoarse capul spre agentul de la fereastră.

– Politica?

– Înclinațiile politice. În general, tinde spre stînga sau spre dreapta?

Se gîndi un moment.

– Cred că s-ar putea spune că e liberală. Știți, ia întotdeauna partea celor oprimați. Femei, poponari, străini, din-ăștia. L-a votat pe Președintele Merritt.

Zîmbi spre tot grupul celorlalți, care nu zîmbeau.

– Președintele i-a trimis recent flori. Pe chestia asta, i s-a suit la cap.

Nici un agent nu comentă afirmația. Cel din fotoliu întrebă:

– Domnișoara Travis e membră a vreunei organizații? Grupuri de activiști, secte religioase, culte?

– Da, răspunse Howie, dînd entuziast din cap. E metodistă.

Unul dintre agenți își rostogoli ochii în orbite. Celălalt spuse:

– Ai numi-o fanatică religioasă?

– Nu. Nu se opune să arunci cuvinte porcoase, sau chestii de-astea.

– Simpatizează cu vreo grupare secesionistă anume sau organizații radicale?

– Din cîte știu eu, nu. Dar a participat la cîteva proteste.

– Împotriva cui?

– Împotriva interdicției asupra cărților. Distrugerea pădurilor virgine. Sepii mîncate în loc de pește ton. Din-astea.

– Nimic subversiv?

– Nu.

– Și viața ei personală?

– Nu vorbește prea mult.

– Iubiți?

– Nici unul stabil.

– Colocatare?

– Locuiește singură.

– Prieteni apropiați?

Howie clătină din cap.

– N-am auzit-o niciodată pomenind vreunul. E una din femeile alea care, știți, s-au măritat cu cariera.

– De părinți ce știți?

– Au murit.

– Le cunoști numele? Unde-au locuit?

– Regret. Au murit înainte să se fi angajat ea aici.

Dornic să pară important și informat, Howie aproape uitase că discutau despre Barrie, nu despre un criminal înrăit. Îl încercă o mustrare de conștiință. O fi fost Barrie o belea pe capul lui, dar se simțea prost să discute atât de liber despre ea cu federalii.

– Are vreun necaz? A făcut ceva rău?

– Doar un control de rutină, se ridică în picioare agentul așezat. A telefonat cu regularitate ca să se intereseze despre sănătatea Primei Doamne, denotînd un interes aparent anormal de mare față de doamna Merritt și situația dumneaei.

Howie se relaxă.

– Ei, ce naiba, telefonează ca prietenă. S-au apropiat destul de mult cînd a intervievat-o Barrie.

Al doilea agent spuse:

– Casa Albă tinde să devină bănuitoare cînd cineva începe să pună întrebări obraznice despre Președinte sau alți membri ai familiei dumnealui.

Cei doi le mulțumiră lui Jenkins și Howie pentru timpul acordat și plecară.

Howie nu reuși să scape la fel de ușor. Privirea încruntată a lui Jenkins îl ținea ca o pereche de cătușe la glezne.

– Știi ceva ce nu spui? Întrebă directorul.

– Nu, domnule.

– Ce-i subiectul ăla fierbinte?

– Cum le-am spus și dumnealor, domnule Jenkins, jur pe Dumnezeu că nu știu. Dar Barrie a zis că va face din Watergate o joacă de copii.

– Deci este politic?

– N-a spus. Doar că e tare.

Jenkins îndreptă spre el degetul, autoritar:

– N-am chef de demenți radicali în postul meu TV.

– Barrie nu-i o dementă, domnule. E o reporteră

bună. Chiar dumneavoastră i-ați spus, în referat.

– Nu i-am trimis nici un referat. Ce futu-ți mama mă-tii îndrugi acolo, Fripp?

– George?

Vanessa nu era sigură că se făcuse auzită, dar medicul ridică privirea spre ea și zîmbi.

– Mă bucur să văd că te-ai trezit. Cum te simți?

– Nu prea bine.

Avea grețuri și-i era greu să-și focalizeze privirea asupra imaginilor lui multiple, unduitoare. Își amintea vag o scenă neplăcută. George îi făcuse o injecție ca s-o adoarmă. Părea să fi trecut foarte mult timp de-atunci.

– Ce-i cu mine? Unde-i David?

– Președintele și cu mine am convenit că ai nevoie de odihnă totală, la pat, așa că te-am adus aici.

O bătu pe braț, însă Vanessa probabil că nu i-ar fi simțit atingerea, dacă nu-și privea mîna, unde un ac intravenos îi infiltra în circulație o soluție limpede.

Îi atrase atenția o mișcare în cealaltă parte a patului. O soră îi zîmbea.

– Eu sînt Jayne Gaston, se prezentă ea.

Avea în jur de cincizeci și cinci de ani, o față lată, plăcută, și păr cărunt, scurt.

– Doamna Gaston stă cu tine zi și noapte, spuse George. Te îngrijește excelent și pînă acum ai fost o pacientă ideală.

Vanessa era zăpăcită și dezorientată. Camera arăta vag familiară, dar nu-și amintea cînd o mai văzuse.

– De ce mi se face intravenos?

– Ca să fim siguri că nu te deshidratezi, explică

doctorul. N-ai putut suporta nici un lichid pe cale bucală.

Sora îi lua tensiunea.

– Sînt bolnavă? Întrebă Vanessa, cuprinsă dintr-o dată de panică.

Ce-i ascundeau? Avusese un accident și-și pierduse vreun membru? Avea cancer în fază terminală? Fusesse împușcată?

Toate aceste posibilități înfricoșătoare fură înlocuite pe dată de terifianta realitate: David o adusesese acolo.

– Unde-i David? Vreau să vorbesc cu el.

– Președintele e plecat azi pe Coasta de Vest, răspunse George, cu zîmbetul amabil la locul lui. Dar cred că revine diseară. Poate vorbești cu el mai târziu.

– De ce am nevoie de soră? Sînt pe moarte?

– Firește că nu, Vanessa. Culcă-te la loc, o apăsă ușurel George pe umăr, cînd încercă să se ridice; privi spre Jayne Gaston. Mai bine să-i mai aducem.

– Dar, domnule doctor Allan...

– Te rog, doamnă Gaston.

– Desigur, doctore.

Și ieși din cameră.

– Unde-i tatăl meu? Întrebă Vanessa, cu vocea răsunînd îndepărtată și slabă chiar și în propriile ei urechi. Vreau să-l văd pe tatîcul. Cheamă-l. Spune-i să vină să mă ia de-aici.

– Mă tem că nu pot face asta, Vanessa. Nu fără a primi mai întîi aprobarea lui David.

Sora reveni cu o seringă. Îi făcu Vanessei o injecție în coapsă.

– Ai să te faci bine mai repede dacă te relaxezi și ne lași să avem grijă de tine, îi spuse George cu blîndețe.

– Ce se întîmplă cu mine? Încă n-am născut?

Jayne Gaston îl privi pe doctorul Allan.

- Biata de ea. Încă mai crede că e însărcinată. George dădu din cap cu amărăciune.
- Copilașul meu, suspină Vanessa. E la voi?
- Să plecăm, pentru ca acum să se odihnească.
- Nu, vă rog, scrișni Vanessa. Nu mă părăsiți. Toți mă urâți. Știu că așa e. Ce-mi ascundeți? Copilul meu a murit, nu-i așa?

Doctorul Allan îi făcu surorii semn să-l urmeze afară din cameră. Doamna Gaston închise încet ușa în urma lor.

Vanessa se chinuia să-și aducă aminte ceva. Era un lucru important, dar nu-l putea percepe prea bine. Trebuia să gândească, să-și amintească. Era ceva ce trebuia să-și aducă aminte. Ce anume?

Apoi, din adâncul ei se ridică în spirală un geamăt. Își amintea trupul neînsuflețit pe care-l ridicase din leagăn. Auzea ecouri ale propriilor ei zbierete, exact așa cum reverberaseră în noaptea aceea prin sălile Casei Albe.

– Copilul meu, suspină ea. Copilașul meu. O, Doamne. Îmi pare rău.

În loc s-o slăbească, groaza o electriză. Nu știa clar ce scop avea, dar știa că nu mai putea să zacă acolo neputincioasă. Fără a lua în seamă durerea, smulse banda adezivă ce-i ținea acul intravenos lipit pe dosul mîinii. După ce scăpă de ea, își înghiți greața și smulse din venă micul cateter.

Cînd încercă să se ridice în capul oaselor, avu senzația că o apăsa o nicovală pe piept, ținînd-o ținută pe pat. Adunîndu-și fiecare dram de putere pe care-l mai avea, își impuse în sfîrșit să se salte în șezut. Camera se clătină. Copacii pe care-i vedea prin fereastră păreau să crească din pămînt sub un unghi de patruzeci și cinci de grade. Avu o senzație de vomă, icnind în gol.

Creierul îi părea incapabil să telegrafieze mesaje

picioarelor. Avu nevoie de cinci minute și un efort incredibil pentru a și le târî peste marginea patului. Apoi, picioarele îi rămaseră atârinate deasupra podelei, în timp ce își învingea greața și neconținutele valuri de amețeală. Pînă la urmă, își adună destul curaj și energie pentru a se împinge spre marginea saltei și a-și reze-ma tălpile pe podea.

Picioarele nu o susțineau. Căzu grămadă lîngă pat și rămase acolo, suspinînd, gîfîind greu, prea slăbită ca să se ridice, ca să strige măcar după ajutor. Își dorea moartea.

Nu. Blestemată să fie dacă le ușura atît de mult treaba.

Hotărîtă, se târî pe covor ca o formă de viață primitivă, folosind o mînă, un picior, un umăr, un călcîi, înaintînd cu greu, scuturată de spasme.

Cînd în sfîrșit ajunse la ușă, era learcă de sudoare. Părul și cămașa de noapte i se lipeau de piele. Se ghemui în poziție fetală, odihnindu-se, cu cîte un fior, în timp ce i se răcea transpirația.

În cele din urmă, înălță capul și privi în sus spre clanța ușii. Părea la fel de inaccesibilă ca luna. Încercă să bată cu pumnii, dar mîinile ei nu reușeau decît să plesnească slab ușa. Atunci, își rezemă palmele de lemnul rece și se târî în sus, încordîndu-și mușchii brațelor și ai pieptului, pînă reuși să-și strîngă un picior sub ea, apoi și pe celălalt, și se ridică în genunchi.

Apucă de clanță cu ambele mîini și reuși s-o apese, prăbușindu-se în același timp peste ușă. Aceasta se deschise, iar Vanessa căzu pe culoar, lovindu-se dureros la umăr, cu junghiuri de durere săgetîndu-i brațul.

– Doamnă Merritt! O, Doamne Dumnezeu! Doctore Allan!

Glasuri strigînd. Pași în fugă. Mîini apucînd-o de subsuori, ridicînd-o.

Moale, sleită, se clătină între cei doi agenți ai Serviciului Secret, în timp ce o duceau înapoi spre pat.

George Allan împinse agenții în lături.

– Mulțumesc, domnilor.

– Să chem o ambulanță, doctore Allan? Întrebă unul din ei.

– Nu va fi necesar.

Îi ascultă inima cu un stetoscop.

– Doamnă Gaston, vrei să pregătești o nouă linie intravenoasă, te rog?

Celălalt agent întreabă dacă să-i telefoneze Președintelui sau domnului Martin. Medicul răspunse că urma să dea el însuși telefon, de îndată ce starea doamnei Merritt se stabilizea. Cei doi agenți se retraseră.

– S-o legăm, îi spuse George surorii. De brațe și picioare.

– Nu e cam excesiv?

– Nu putem risca să se dea jos din pat și să cadă iarăși, doamnă Gaston.

– Aș fi fericită s-o ajut dacă ar vrea să se scoale, domnule doctor Allan. De fapt, s-ar putea să-i facă bine dacă se dă jos din pat. Cred că e prea tranchilizată.

– Îți apreciez opinia, spuse George, pe un ton care-i contrazicea afirmațiile, dar eu știu ce e mai bine pentru pacienta mea. Te rog să-mi respecti ordinele, care mai sînt și ale Președintelui Statelor Unite. Ne-am înțeles?

– Da, domnule doctor Allan.

Ochii Vanessei erau închiși, dar urmărise aproape toată conversația, deși unora dintre cuvinte îi era greu să le deslușească sensul. De ce nu se putea ridica, dacă așa voia?

Unde era David?

Unde era tatăl ei?

Unde era ea?
În iad, poate.
Nu, sigur în iad.

- Unde?
- În Wyoming.
- Căcat!

După ce-i dăduse Președintelui vestea proastă, Spence rămase tăcut, în timp ce făcea jogging alături de el. Revărsarea verbală care urmă fu colorată, și nu numai. Merritt recurgea la limbajul pe care-l învățase de la tatăl său, fost muncitor pe șantierul naval din Biloxi.

Originile lui Merritt fuseseră expuse în timpul primei sale campanii pentru un fotoliu în Congres. La vremea când candidase pentru președinție, electoratul știa bine că nu dusesse o viață de bogății și privilegii. Mama lui muncise ca bucătăreasă în învățământul public, dar familia cu două salarii rareori fusese solvabilă. Niciodată nu avuseseră o locuință proprietate personală. David Merritt își petrecuse copilăria în domiciliu închiriat, într-un parking cu rulote de mîna a doua.

În loc să încerce a-i ascunde umilele începuturi, comitetul de campanie îl prezentase ca pe o întruchipare a visului american. Era un Abraham Lincoln, al secolului XXI. Învinșese sorți incredibili, pentru a deține cel mai înalt post din lume. Tutela senatorului Armbruster îl ajutase enorm, dar propria inteligență și hotărîrea lui Merritt îl aduseseră din capul locului în atenția lui Armbruster.

Ceea ce nu se dăduse publicității era indecența sărăciei tinărului Merritt. Nu multă lume știa că amîndoi părinții săi fuseseră alcoolici. Își orînduise viața mai mult

sau mai puțin singur, cu mult timp înainte ca părinții să fi avut bunul simț de a muri amîndoi, în comă alcoolică. Singura oară cînd își permisesese să se îmbete fusese în ziua înmormîntării tatălui său. Băuse pentru a-și sărbători eliberarea de doi oameni pe care-i disprețuise și-i detestase de cînd își aducea aminte.

Acum, Spence îl privi pe Președinte.

Ca de obicei, izbucnirea nu durase mult. Rămăsese tăcut, cu excepția respirației aerobice. Spence alesese acel moment pentru a-i da tulburătoarea veste, fiindcă era o problemă de ordin personal și necesita discreție deplină. Pe traseul de jogging era improbabil să-i audă agenții din Serviciul Secret care se țineau după ei la cîtiva metri distanță. Aveau atîta minte să nu se apropie prea mult atunci cînd Președintele conversa cu Spence. Tot ce discutau între ei era strict confidențial.

– De unde știi că Barrie Travis s-a dus în Wyoming? pufni Președintele.

– N-a trecut pe-acasă de două zile. Și-a predat cîinele la un centru de îngrijire.

– N-am întrebat dacă e plecată din oraș, se răsti Merritt. Am întrebat de unde știi că s-a dus în Wyoming.

Spence nu se lăsă intimidat. Considera nervozitatea o slăbiciune, chiar și la președinți – *mai ales la președinți*.

– Cît timp erai în California, am vorbit cu tălîmbul ăla de coleg al ei.

Îi povesti lui Merritt despre întîlnirea cu Howie Fripp într-un bar din cartier.

– Tipul e un cretin. Dar, chiar și-așa, nu cred că știe unde s-a dus Travis, fiindcă ieri dimineață le-a vîndut aceeași poveste celor doi agenți F.B.I. care s-au dus la postul de televiziune. Au zis că putea de frică. Dacă știa ceva, ar fi spus.

– I s-a percheziționat casa?

– Oficial, nu. Nu avem mandat, nici motiv viabil ca

să obținem unul.

– Și neoficial?

– Neoficial, a cercetat-o cel mai bun meseriaș, raportă Spence, cu un rînjit înghețat. I s-a părut că încerca să-și acopere urmele. N-a găsit nici o însemnare, nici o hîrtiuță sau chitanță, orice care ar fi indicat că pleca sau de ce pleca. Ceea ce-a găsit au fost cîteva cărți de la bibliotecă întîrziate, toate legate de tulburările psihice ale femeilor și S.I.D.S.

Merritt își șterse fruntea asudată.

– Nu s-a potolit.

– Așa zic și eu. I-am localizat mașina într-o parcare de la *Aeroportul Național*, apoi am început să parcurgem listele de pasageri ale tuturor curselor cu plecare de-acolo, pe ultimele cîteva zile. N-a călătorit sub nume propriu, și nu s-au găsit nici operațiuni de credit în vreun cont de-al ei.

Președintele se opri din fugă. Se opri și Spence. Agenții din Serviciul Secret încetîniră, păstrînd distanța.

– E groaznic de paranoică, comentă Merritt.

– Exact. Cînd nu i-am găsit numele în nici un registru, am controlat la agențiile de voiaj, pînă am găsit-o pe cea care-i vînduse biletul. Travis călătorea sub pseudonim și a plătit cu bani lichizi drumul pînă la Jackson Hole. Angajata liniei aeriene a recunoscut-o într-o fotografie.

– S-a dus la Gray.

– Da. S-a dus la Gray.

Expresia lui Spence era la fel de sumbră ca a Președintelui.

– Cel puțin, asta e cazul să presupunem.

Merritt privi în gol, pe gînduri.

– Gray urăște reporterii. Nu cred că i-ar vorbi.

– Ești dispus să-ți asumi riscul ăsta?

– La dracu', își scutură Merritt o picătură de sudoare de pe vîrfurile nasului. Dacă e prea tîrziu? Dacă a vorbit cu

Gray, dacă el i-a spus ceva...

– Atunci, avem o potențială problemă, completă Spence.

– Înaintea unui an electoral, nu ne putem permite nici măcar probleme „potențiale“.

– De acord.

Spence îl privi pe Merritt în ochi.

– Cred că trebuie să garantăm tăcerea reporterei ăsteia.

Președintele dădu din cap și-și reluă jogging-ul.

– Fă ce găsești de cuviință.

Spence își potrivi pasul după al lui.

– Mă ocup neîntârziat.

Capitolul 13

– Faci mișto de mine? F.B.I.-ul?

– Așa a zis Howie.

Barrie se privea în oglindă, în timp ce vorbea prin interurban cu Daily, din camera ei de motel din Jackson Hole. Oare din cauza luminii slabe din încăpere, sau dintr-a spaimei crescînde, arăta atît de palidă?

– Doi agenți s-au prezentat la W.V.U.E. și l-au chestionat despre mine.

Îi relată lui Daily tot ce-și amintea că-i povestise Howie.

– L-au speriat de-a făcut pe el. Literalmente. A intrat în detalii care nu suportă repetiție, despre dereglările pe care le are la intestinul gros.

– Nu-i de rîs, Barrie.

Un alt mecanism defensiv pe care și-l formase în copilărie consta într-un sardonice simț al umorului. De astă dată, hazul nu reuși să ușureze cu nimic gravitatea situației. Sperase că Daily avea să-i spulbere îngrijorarea. Cînd colo, i-o accentua.

– Ce crezi că înseamnă?

– Cred că-nseamnă că i-ai neliniștit pe unii.

– Care unii?

– Poate numai pe Dalton Neely. Telefoanele tale repetate l-au nemulțumit pe secretarul de presă al Casei Albe; ele insinuează că nu spune tot adevărul

despre starea de sănătate a Primei Doamne. Modul lui de a-ți spune să încetezi a constata în a asmuți federalii pe tine.

– Sau?

– Sau, oftă el, ar putea ajunge tocmai pînă-n Biroul Oval. Howie n-a emis nici o teorie?

– Lui și lui Jenkins li s-a spus că era strict o anchetă de rutină, după care Howie le-a explicat că interesul meu față de Vanessa era o prelungire prietenoasă a ultimului interviu.

– Și au înghițit-o?

– Așa păreau. Probabil că asta a închis problema.

– Probabil.

După un moment, Barrie spuse:

– Daily, sîntem de acord asupra unui punct pe care nici unul din noi nu-l crede.

Tăcură o vreme, singurul sunet din aparat fiind respirația șuierătoare a lui Daily. În cele din urmă, o întrebă:

– Aproape că uitasem – cum a fost Bondruant?

Inima lui Barrie execută un impecabil salt mortal. Cum a fost Bondruant? În pat, fusese de-a dreptul fabulos. Afară din pat...

– Cam cum mă așteptasem. Ostil. Taciturn.

– Nu te-a primit cu brațele deschise, mm?

La o adică, o făcuse.

– Mă rog, nu tocmai.

– A adus vreo lumină asupra subiectului?

– Nici o rază. Nu intenționat, cel puțin. Sînt convinsă că între el și Vanessa au existat sentimente puternice. Din partea lui, în orice caz.

– Crezi că au făcut porcărioara?

– Indiferent că au consumat sau nu relația, el încă mai e atașat emoțional. Într-un moment necontrolat, a deplîns iadul prin care trece Vanessa. Presupun că se referea la suferința datorată morții copilului.

– Niciodată să nu presupui nimic, Barrie. Nu ascuți? Nu înveți? Găsește *faptele*.

– Ei, nu mă întorc să mai fac o rundă cu el, dacă asta-mi propui. Mi-a spus să uit subiectul și, pe lângă asta, să-l uit și pe el. Intenționez s-o fac pe asta de la urmă. O să-mi fac reportajul, dar îl fac *sans* Bondruant.

– Ce se-ntîmplă cu tine?

– Cu mine nu se întîmplă nimic.

Dumnezeule, ar fi *murit* dacă Daily afla vreodată cum își sacrificase integritatea și obiectivitatea reportericească pentru cîteva minute de extaz sexual.

– Okay, spuse el fără convingere. Pari doar îngrozitor de defensivă.

– Mă îngrijorează reportajul.

– Deci, te ții de el?

– Categorical. De cînd se bucură patronul unui reporter minor de atențiile F.B.I.-ului? Cu cît mi se închid mai multe uși în față, cu atît devin mai convinsă că cineva are ceva de ascuns.

– Cînd te-ntorci?

– Mîine. Iau din nou urma la Washington. Vreo veste despre Vanessa?

– Aceași mîncătoare de căcat.

– Te sun mîine seară cînd ajung acasă. Tu te simți bine?

– Perfect, răspuns el, fără să sune deloc perfect. Barrie? Dacă ai dat peste ceva urît de tot... Ei bine, fii atentă. Okay?

Preocuparea lui era înduioșătoare și o făcea să se topească de dorul său. Chiar și după ce închise, rămase cu mîna pe receptor, neîndemnîndu-se să rupă contactul emoțional. Daily îi era mai mult ca o rudă decît ca un prieten, mai apropiat decît îi fuseseră ambii părinți.

Obosită, se duse în baie și începu să se dezbrace.

Oglinda de deasupra lavaboului nu era mai generoasă decît cea a măsuței de toaletă. Arăta de groază. Ceea ce-i mai rămăsese din machiaj era vechi de treizeci și șase de ore. Se închegase în ridurile subțiri din jurul ochilor, pîrînd să le adîncească și mai mult cu fiecare zi. Avea treizeci și trei de ani. Cum avea să arate la patruzeci și trei? Dar la cincizeci și trei? Nu avea nici un termen de comparație. Mama ei nu trăise atît de mult.

Barrie dădu la o parte perdeaua de la duș și dădu drumul la apă. Țipă, cînd jetul dușului o lovi în piept, și coborî privirea ca să vadă din ce cauză o usturase. Avea pe sîni zgîrieturi slabe, trandafirii. Înțepături de barbă nerasă.

Dumnezeule, ce făcuse?

Își vîrî capul sub sita dușului, dorindu-și ca stropii puternici să-i spulbere amintirile despre Gray Bondruant. Gol, era svelt, dur și suplu. Trupul lui nu mai avea perfecțiunea netedă a tinereții. Cunoscuse loviturile și uzura. Însă urmele și cicatricile îl făceau cu atît mai atrăgător, exact la fel cum tîmplele încărunțite și încrețiturile din jurul ochilor îi făceau chipul și mai interesant.

Avea nevoie de odihnă, își spuse Barrie, frecîndu-și spuma de șampon prin păr. Oboseala și stressul o făceau să fie fragilă emoțional și primejdios de meditativă. Mai întîi, cu Daily. Apoi, cu părinții ei. Acum, cu un bărbat înalt și aspru, cu ochi albaștri ca două raze laser și gură crudă.

Nu te-a iubit tătîcul tău?

Nu, domnule Bondruant, nu m-a iubit. Și nici pe mama mea n-a iubit-o.

Dacă ar fi iubit-o, de ce o înșela? De ce își făcuse din adulter un obicei, în toată viața lui conjugală? De ce mințise și contestase acuzațiile soției lui, și o antrenase în acele violente ciocniri și răcnete care umpleau nop-

tile lui Barrie cu nefericire și groază? De ce continuase să-și tortureze familia cu aventurile lui pînă murise de inimă într-o cameră de hotel din Las Vegas, în timp ce pițipoanca lunii în curs îl ungea între picioare cu gel afrodisiac mirosind a nucă de cocos? Nici măcar atîta considerație nu avusese să pice mort în stil decent.

Și ce făcuse proasta și tîmpita de mamă a lui Barrie? Îl mustrase vreodată pentru a-și fi trădat jurămintele maritale? Îl certase pentru că-și ignora fiica, pentru că era prea ocupat să se reguleze ca să-i mai observe vreunul dintre ritualurile de trecere din copilărie spre începuturile maturității? Strigase și îl zgîlțise pentru a fi fost cel mai puțin afectuos, cel mai puțin atent părinte din istorie? Chiar și după moartea lui, spusese cuiva ce regal pui de cățea era și fusese dintotdeauna?

Nu. Îl înmormîntase în mare stil, după care, incapabilă să conceapă viața fără el, se dusesse acasă și înghițise un flacon de pastile.

O săptămîină, două înmormîntări.

Da, domnule Bondruant, cu siguranță că ai atins o coardă sensibilă.

Barrie ieși de sub duș și întinse mîna după un prosop. Citise cărțile, ascultase colocviile. Cunoștea psihologia. Fetele respinse de tații lor obișnuiau s-o apuce pe o cale din două: deveneau nimfomane, căutînd dragostea și atenția sub orice formă, din partea tuturor bărbaților pe care-i întâlneau, sau respingeau complet bărbații, de obicei în favoarea altor femei.

Barrie nu făcuse nici una, nici alta.

Nu devenise o tîrfă, jinduind la atențiile masculine și bazîndu-se pe ele ca să-și regăsească respectul de sine. Nici pe cealaltă cale n-o apucase. Apetitul sexual nu-i era trezit decît de bărbați. Cînd se afla în compania unuia pe care-l găsea atractiv fizic, fermecător într-un fel sau altul, inteligent în oarecare măsură, îi plăcea foarte mult sexul. Singura regulă neabătută era aceea

de a stabili ea momentul, locul și parametrii relației. Ea dădea semnalul.

Pînă la episodul sexual din dimineața aceea.

Niciodată nu-și mai pierduse astfel controlul. Acel gen de plonjon necugetat, nepăsător, inconștient, în patimă, era riscant pentru psihic. Exemplul cel mai la îndemîna: propria ei mamă. Barrie jurase să nu repete greșeala fatală a mamei sale de a iubi orbește și a lăsa să-i fie maltratată cea iubire.

Își oferea trupul atunci cînd i-o permiteau dorința și împrejurările. Dar era hotărîtă să nu lase pe nimeni să-i fută vreodată mințile și, în nici un caz, inima.

Gray se trezi tocmai la timp pentru a vedea perna coborîndu-i spre față.

Instinctiv, încercă să ducă mîna la pistolul de sub pernă, dar brațele îi erau imobilizate de o pereche de genunchi, proptiți de-o parte și de alta, atacantul stîndu-i călare pe piept. Se încordă, zbătîndu-se. Își arcui trupul. Încercă să inspire aerul inexistent.

Iar ticălosul rîdea.

Gray recunoscuse rîsul cu o fracțiune de secundă înainte ca perna să fie aruncată în lături, Chipul lui Spencer Martin se aplecă deasupra lui, rînjind.

– Te moleșești aicea la frontieră, bătrîne.

Gray îl îmbrînci la o parte și se rostogoli jos din pat.

– Fir-ai al dracu' de sonat. Puteam să te omor.

– Nu cumva e cam pe dos? replică Spence, continuînd să rîdă. *Eu* puteam să te omor.

– Ce naiba cauți aici, furișîndu-te în casa mea, să te jii de jocuri? lisuse, cît e ceasul? Tre' să mă piș.

– Și eu mă bucur că te văd, Gray, îl urmă Spence pînă la ușa băii. Ai dat jos cîteva livre de pe tine.

Gray luă o pereche de blugi agățați pe ușă. În timp ce și-i trăgea, își măsură din priviri fostul coleg.

– Tu ai pus cîteva. Se vede că bucătarul șef al Casei Albe își cunoaște meseria.

Spence își păstră pe buze rarissimul rînjete.

– Știi ce-mi lipsește cel mai mult de cînd ai plecat?

– Farmecul meu?

– Lipsa ta totală de farmec. Cei mai mulți mă pupă-n cur. Sînt sfătuitoarea de încredere și cel mai bun prieten al Președintelui. Oricît de bătălan aș fi, oamenii se dau peste cap ca să mă perie. Dar nu tu, Gray. Tu îi tratezi pe toți la fel. Ca pe niște căcați, adăugă el.

– Deci de-asta ai venit aici? Ți-era dor de mine?

Îl conduse pe Spence prin casă, pînă în bucătărie. Nu avea decît un singur ceas, aflat deasupra aragazului. Îl consultă. Aproape ziuă. Trecuseră douăzeci și patru de ore de cînd o distrase pe Barrie Travis în aceeași cameră. Simetria perfectă a situației nu-i scăpă din vedere.

– N-ai fost niciodată prea vesel, Gray. Dar aveai o companie plăcută. Îți serveai scopul.

Gray îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Mda, mi l-am servit, nu? Am fost acolo cînd ai avut mai multă nevoie de mine.

Îl mai privi apoi cîteva secunde, înainte de a se întoarce.

– O cafea?

– Te rog. Ai ceva de mîncare?

Pregăti un mic dejun copios, similar cu cel pe care i-l servise lui Barrie în ajun. În timp ce mîncau, tăcerea fu spartă numai de clinchetul tacîmurilor în farfurii. După un timp, Spence întrebă:

– Mereu e așa?

– Cum?

– Așa de liniște.

– Nu, sorbi Gray din cafea. De obicei, e și mai liniște. Nu vorbește nimeni.

– Singuraticul Gray, remarcă Spence. Eroul puternic și tăcut, viteaz și nezâmbitor, care a fugit de publicitate, căutându-și o viață solitară. La naiba! E material de legendă. Cine știe? Poate că, peste o sută de ani, elevii vor cânta melodii folk despre tine.

Gray tăcu.

După misiunea de salvare a ostaticilor, fusese abordat de editori și producători de film dornici să-i transforme aventura reală în divertisment. Îi oferiseră sume fabuloase, dar nu fusese tentat niciodată. Economisise destul ca să-și cumpere proprietatea aceea și să trăiască toată viața confortabil. Tot ce voise era să fugă, și fugit era.

Gray luă vasele de pe masă, apoi reveni cu carafa de cafea și mai turnă câte o ceașcă pentru fiecare. În sfârșit, readuse vorba la motivul pentru care venise Spence în Wyoming.

– Tu. Nimic mai simplu, răspunse Spence. David m-a trimis cu un comision la Seattle. M-am gândit că, din moment ce tot treceam pe-aici, să-ți fac o vizită.

L-o fi trimis David pe Spence cu un comision, dar nimic din ceea ce făcea Spence nu era vreodată simplu. Pentru fiecare acțiune, avea o multitudine de motive. Astfel, era acoperit. Își pregătea poziții de rezervă, pentru eventualitatea că acțiunea intra în atenția prea mare a mecanismelor de control și echilibru încorporate sistemului federal.

Spence fusese cel mai bun militar din întreaga lor divizie de infanterie și recunoaștere. Era campion la toate – armament, inteligență, supraviețuire. Nu cunoștea frica. Spence era o mașină. Gray n-ar fi fost surprins să-i găsească în craniu un computer în loc de creier. Sau un motor în piept, unde ar fi trebuit să aibă

inima.

Știa cu absolută certitudine că omul așezat la masa micului său dejun nu avea suflet.

– Minți, Spence.

Spencer Martin nici nu clipi măcar.

– Pe cinstea ta că mint. Și nici nu-ți pot spune cât mă bucur că te-ai prins, Gray. Ești la fel de ager ca-ntotdeauna. Nu ți s-a tocit perspicacitatea.

Se aplecă spre el.

– Te vrea înapoi.

Deși era surprins, Gray își păstră calmul rigid.

– David are nevoie de tine la Washington, insistă Spence.

– Are pe dracu'.

– Ascultă-mă, ridică Spence ambele mâini, cu palmele înainte. E un om mîndru. Ce naiba, nu ție trebuie să-ți spun asta. E încăpățînat și hotărît, iar cel mai greu îi e să dea înapoi sau să-și ceară scuze că a greșit.

– Așa că te-a trimis pe tine în locul lui.

– Nu-ți cad în genunchi, dar te rog, în numele lui David, să-ți muți curul înapoi la Washington, unde ți-e locul.

– Curul meu stă exact unde-i e locul.

Spence aruncă o privire spre spectaculosul peisaj din afara ferestrelor.

– Nu ești un Grizzly Adams, Gray.

– Îmi plac munții.

– Și mie. Sînt excelenți pentru cățărăt, schi și yodelere. Păstrează locul de-aici pentru vacanțe – dar întoarce-te cu mine la Washington. Ți se irosesc talentele. Președintele are nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. Țara are nevoie de tine.

– Emoționant spici. Cine ți l-a scris? Neely?

– Vorbesc serios.

– Țara are nevoie de mine? pufni Gray. Nu mai

mînca căcat. Puțin îi pasă *țării* dacă-s mort sau viu. Am făcut treaba pentru care eram instruit. Țara mea nu mi-a cerut mai mult de-atît și-s al dracu' de sigur că nici eu nu i-am cerut altceva. Așa se cade să fie.

– Okay, să lăsăm patriotismul. Cum rămîne cu David?

– Pe dracu', n-are nici o nevoie de mine. Îi cresc acțiunile pîn-la cer. Celălalt partid o să sacrifice cine știe ce nenorocit ca să contracandidateze la anu', ceea ce-o să reiasă ca fiind un costisitor exercițiu de zădărnicie, fiindcă David își va face și al doilea mandat. Are nevoie de mine ca de-un ac în cur.

– Nu-i așa.

Spence se ridică, se întinse și privi pe fereastră. Soarele răsărise, priveliștea devenind uluitoare. Zăpada de pe culmi părea spuzită cu aur.

– Povestea asta cu Vanessa, reluă Spence, e o potențială grenadă de mînă.

– Care „poveste“?

Spence se răsuci.

– Moartea copilului. E înnebunită.

– Cum ar fi orice mamă.

– E mai mult decît atît, clătină Spence din cap. Suferința i-a exacerbat cealaltă problemă. Una peste alta, nu poate fi lăsată singură.

Îi spuse lui Gray că Vanessa se afla la Highpoint, sub supravegherea lui George Allan și a unei surori cu program permanent.

– David se teme să nu facă vreo prostie.

– Ca de pildă, să nu se sinucidă?

– Nu e exclus. Oricum, David s-a gîndit că dacă te întorci, ai putea avea un efect stabilizator asupra ei.

– Are mai multă încredere în capacitățile mele de vindecător decît merită. În plus, dacă nu-și poate ține soția în mînă, ce se-așteaptă să fac eu?

– Să potolești noile bîrfe despre căsnicia lor, replică

direct Spence. În ultima vreme, Vanessa a fost mult plecată. Știi cum vorbesc oamenii. Se iscă zvonuri. O căsnicie reușită ar contribui mult la realegerea lui David. Una pe butuci, ar fi dezastruoasă. Dacă te întorci, zvonul ăla ar fi înăbușit odată pentru totdeauna. O fi David un om iertător, dar niciodată n-ar înrola din nou un bărbat care a fost amantul nevastă-sii.

Gray scrîșnea din dinți atît de tare, încît îl dureau fălcile. Sub masă, pumnii i se încleștaseră.

– Situația se mai complică și datorită reporterei ăleia, continuă Spence. Barrie Travis. Pune niște întrebări care-s puțin cam prea personale ca să avem liniște. Are acreditări neimpresionante.

Rezemîndu-și brațul pe computerul laptop de care nu se despărțea niciodată, rezumă istoricul profesional al lui Barrie Travis.

– Dar, de cînd i-a acordat Vanessa acel interviu, se dă cea mai bună prietenă și confidentă a Primei Doamne. E doar o încurcă-lume – dar, uneori, un tun scăpat de sub control poate reprezenta amenințarea cea mai mare.

– Este o amenințare. A fost aici.

– *Aici?* Cînd?

– Ieri.

Spence reveni la scaun și-și trecu mîinile peste față.

– Credeam că-și bagă nasul doar prin Washington, dar dacă te-a căutat pe tine, are gînduri serioase.

– A, are gînduri foarte serioase, ba bine că nu. Avea o raniță întreagă plină cu tăieturi din ziare despre mine și Vanessa. Și-a făcut lecțiile și a pregătit prăvălia ca să vîndă bunătățile. I- am spus că n-am nimic de declarat despre soții Merritt și nu mă interesează nimic din ce are ea de spus despre ei.

– *A spus ceva despre ei?*

Gray chicoti:

– Ține-te bine, amice. Crede că Vanessa și-a omorât copilul, și s-a susținut doar că era decedat în leagăn.

– Sper că glumești.

– M-ai știut vreodată pe mine să glumesc?

– Iisuse Christoase, șopti Spence. Știam noi c-a luat-o pe extremă, da'... Chiar o crede pe Vanessa în stare de așa ceva? E ridicol.

– Normal că e.

– Dar dacă Travis lasă măcar să-i scape una ca asta, nici nu mai e nevoie să-ți spun cât rău ar putea să provoace, nu numai lui David și campaniei de la anul, ci și Vanesei. În prezent, e foarte fragilă. George a trebuit să-i mărească dozajul de medicamente ca să-i păstreze echilibrul. S-a atașat foarte tare de pileală, ceea ce agravează problema. Dacă teoria lui Travis devine publică, Vanessa ar fi distrusă complet.

Gray putea să-și imagineze mintea lui Spence tăcând pe o singură linie: să apere și să păstreze președinția lui David și, implicit, propria lui poziție.

– Unde-i acum boarfa de Travis?

Gray ridică din umeri:

– În drum spre Washington, cred. I-am spus să dispară.

Spence sări din nou în picioare.

– Mai bine telefonez la Washington. David trebuie să afle imediat.

– Telefonul e în dormitor, pe noptieră.

– Mersi. Și, a propoz, excelent micul dejun, mai aruncă Spence peste umăr, ieșind din bucătărie.

Gray deschise radioul să asculte știrile și vremea, în timp ce făcea curat la bucătărie. Metodic, puse alimentele perisabile la loc în frigider și ingredientele în cămară.

În timp ce strângea toate lucrurile, deschise sertarul unde-și ținea ustensilele mari și schimbă lingura cu coadă lungă cu un Beretta.

Apoi, deschise robinetele și începu să umple chiuveta cu apă fierbinte, plină de săpun. Cufundă în ea vasele murdare. În timp ce le spăla, nu scăpa din ochi prăjitorul de pâine. Când suprafața cromată a acestui reflectă o mișcare în spatele lui, smuci pistolul de la cingătoare, se răsuci și trase.

De pe mîna înarmată îi picurau clăbuci de săpun pe dușumeaua bucătăriei.

Capitolul 14

Zborul lui Barrie spre Washington a fost lung și turbulent. *Aeroportul Național* era la fel de haotic ca un bazar turcesc. Când își scoase mașina din parking și ajunsese la postul de televiziune, era amețită complet. Spera să se strecoare înăuntru, să-și verifice corespondența și mesajele de la birou, apoi să plece nevăzută și netrebuind să discute cu nimeni.

În computer nu avea mesaje; existau patru, pe robotul telefonului. Două erau de la cunoștințe, unul de la spălătoria chimică, anunțând că nu-i puteau scoate pata de pe bluză, iar ultimul de la zărghita de Charlene, vrînd să știe de ce Barrie nu-i răspunsese la nici un apel anterior.

Barrie se întrebă care era marea bombă a Charlenei: teroriști infiltrați printre Micii Cercetași, activități mafioate în rîndurile eschimoșilor, cianură în fulgii de porumb?

– Nenorocita, murmură ea, în timp ce ștergea mesajele telefonice. Probabil e doar singură și vrea să aibă cu cine sta de vorbă.

– Cine?

– Fi-ți-ar, Howie! exclamă ea, învîrtindu-se cu scaunul. Îți dă nu știu ce fiori bolnavi să te apropii pe furiș și

să mă sperii?

– Nu te-ai fi speriat, dacă nu aveai conștiința încărcată.

– Să nu-ncepi. Am draci.

– *Tu* ai draci? Țipă el cu glas ascutit. Da' eu? Eu am fost ăla de ți-a acoperit curu' cînd au apărut aici federalii. Eu am mințit și m-am făcut de băcănie-n fața lui Jenkins. Referat, mare căcat!

– iartă-mă, Howie. Serios. N-aș fi mințit, dacă nu era necesar.

Se ridică să plece, dar redactorul îi tăie calea.

– Ce investighezi, Barrie? Spune-mi.

– Pînă n-am mai mult, nu.

– De ce n-ai luat și un operator cu tine?

Se întrebese cînd avea să-i dea prin cap lui Einstein acolo de față că nu ceruse un operator video care s-o însoțească pe urmele unei mari bombe. Ce însemna un reportaj de televiziune fără imagini?

– Ar fi fost prematur să iau operatorul. Vei fi primul care să afle cînd e cineva gata să intre în emisie cu o declarație.

Expresia lui deveni urîță. Și mai urîță.

– Mai am doar cîțiva ani pînă la pensie. Dacă-ți închipui c-am de gînd să-mi fac pensia praf de dragul tău, mai gîndește-te. De la bun început ai fost un mare risc, dar ți-am dat o șansă.

– Pentru care îți port recunoștință veșnică. Acum, am traversat Diviziunea Continetnală și două fuse orare. Sînt obosită, nervoasă și deloc proaspătă în materie de igienă. Merg să-mi iau cîinele și mă duc acasă să mă culc. Noapte bună.

Se strecură pe lîngă el.

– Okay, perfect, bagă-te-n groapă. Da' să nu te aștepți să mă las și eu tîrît după tine! Asta-i ultima oară

cînd îmi mai pun pielea la saramură.

Ajunsesese aproape prea departe ca să-l mai audă, cînd Howie lansă strigătul de despărțire:

– Și arăți ca dracu'!

Se gîndise să-l lase pe Cronkite la centru peste noapte, dar conchise că avea nevoie de companie. În plus, detesta să-l țină închis mai mult timp decît era necesar.

Ajunse la centrul de îngrijire cu cîteva minute înaintea închiderii. Atît personalul cît și Cronkite se bucurară nespuse s-o vadă.

– E cuminte, dar îngrozitor de răsfățat, spuse tînăra care i-l dădu în primire.

– Mda, știu. Dar e un prinț printre cîini.

Barrie îngenunche și-i ciufuli blana, în timp ce Cronkite o lingea cu entuziasm pe față.

Exuberanța nu-i scăzu în drum spre casă.

– Îți promit că primești ceva bun de cum ajungem înăuntru, îi spuse ea, coborînd din mașină. Doar te rog să te calmezi.

Întrucît cineva ocupase locul de parcare din fața casei, trebui să aleagă altul, la jumătate de cvartal distanță.

– Cronkite, te rog!

Patruzeci de kilograme de cîine trăgeau lesa. Știind că era aproape de casă, unde-l aștepta tratația, mai că înnebunise.

– Bine, bine.

Barrie îi desprinse lesa de zgardă. Altfel, nu-i rămînea decît să se lase tîrîtă după el. Odată eliberat, Cronkite decolă pentru o milisecundă, după care se repezi

în lungul străzii, țâcănind cu ghearele pe trotuar.

– Să intri pe ușița cățelilor, mai strigă Barrie după el.

Se aplecă spre bancheta din spate, pentru a-și lua geanta și valiza.

Unda de șoc a exploziei o lovi ca un pumn gigantic, trântind-o pe spate la pământ.

O gigantică sferă de foc erupse pe cerul nocturn, scăldînd tot cartierul în sinistru aură roșie a iadului.

– Odoamneodoamneodoamneodoamne!

Reuși să se ridice în patru labe. Cîteva secunde, nu putu decît să caște ochii la infernul de la jumătate de cvartal distanță, în locul unde se aflase casa ei. Deasupra se învălătucea fum negru, acoperind un pătrar de lună.

Un timp, fu prea năucită ca să se miște. Apoi, adrenalina își făcu efectul. Clătinîndu-se pe picioare, se ridică și o luă la fugă pe trotuar. Cel puțin, încercă să fugă. Era de fapt mai mult o împleticeală poticnită.

– Cronkite!

Zbieretul era doar puțin mai sonor decît un horcăit.

– Cronkite! Aici, băiatu'!

Nu simți dogoarea, cînd porni împiedicată pe alea de cărămizi care ducea spre ușa din față.

– Cucoană, ai înnebunit?

O pereche de mîini o prinseră de la spate, trăgînd-o înapoi.

– Ajutați-mă, careva, strigă un bărbat. Vrea să se ducă înăuntru.

O năpădiră alte mîini, ținînd-o pe loc. O tîrîră de-a latul străzii, în curtea unui vecin, la adăpost. Barrie încerca să se facă înțeleasă, dar nu putea decît să suspine.

– Cronkite. Cronkite.

– Cred că Cronkite e cîinele ei.

– A fost. Dacă era în casa aia, a...

– Știe cineva ce s-a-ntîmplat?

– A cui era casa?

Barrie nu era decît vag conștientă de glasurile din jur. Vecinii șiroiau din case. Trotuarul și strada erau pline de gură-cască. Din depărtare se auzea vaietul sirenelor.

Cînd vecinii bine-intenționați se convinseseră că Barrie n-avea să se repeadă în incendiu, îi dădură drumul, îndepărtîndu-se să privească focul. Barrie se chirci în gardul viu dintre peluze, privind cu groază cum proprietatea ei continua să se dezintegreze. Nimeni nu-i dădea nici o atenție. Trecătorii tăifăsuiau între ei, încercînd să reconstituie succesiunea evenimentelor.

– Uite că vin și pompierii. Pot să treacă?

– Sper să ne stropească acoperișurile.

– Era cineva în casă?

– Numai un animal. Zicea cineva că era cîinele locatarei.

Neauzită, Barrie scînci:

– Cronkite.

Acesta fu ultimul ei cuvînt, înainte ca o mîină mare să-i acopere gura și s-o smucească înapoi prin-gardul viu.

Încercă să strige, dar mîina de peste gură nu făcu decît să mărească apăsarea. Barrie își înfipse călcîiele în iarba din curtea vecinului, însă cel ce-o capturase o smuci de pe picioare. Cînd ajunseră la alea din spațele casei, îi dădu în țurloaie destul de tare pentru a-l face să slăbească strînsoarea, dar se eliberă numai atîta cît să cadă și să-și julească genunchii pe asfalt. Urlă, însă era imposibil să se facă auzită prin tot tă-răboiul și confuzia gloatelor și a mașinilor de pompieri.

Se adună pe picioare, și din nou fu cuprinsă în acea sufocantă îmbrățișare de urs.

– Gura sau te lovesc.

Crezîndu-l în stare, nu mai opuse nici o rezistență, în timp ce era tîrîtă prin altă curte, apoi altă alee, și încă o

curte. În sfîrșit, ajunseră la o mașină parcată lîngă trotuar, la două străzi distanță de a ei.

Cînd răpitorul duse mîna la clanță, dinții lui Barrie se înfipseră cu putere în partea cărnoasă a palmei, și-i trînti un cot în burtă. Omul tresări, mormăind o înjurătură; Barrie o luă la goană. Libertatea ei dură foarte puțin. Omul o apucă de păr, oprind-o brusc.

Fu răsucită și zgîlțuită atît de tare, încît se temu să nu se spargă.

– Nu te mai lupta, fir-ai a dracu'. Încerc să-ți salvez viața.

Cînd creierul i se opri din zdruncinat, își dădu seama că se afla în fața lui Gray Bondruant.

– Ai ochelarii la tine?

Stătea la volanul mașinii, în drum spre o suburbie din Maryland. Conducea abil, dar respectînd limita de viteză. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie oprit pentru o amendă. Privea în retrovizor dar, după cîteva străzi, se convinse că nu erau urmăriți. Nu-l căuta nimeni. Încă.

Dîndu-și seama că pasagera sa nu percepusese întrebarea, privi spre ea. Se uita drept înainte, prin parbriz, aiurită.

– Ai ochelarii la tine? repetă el.

Barrie se întoarse, privind-l fără expresie cîteva secunde, apoi dădu din cap. În mod inexplicabil, reușise să-și păstreze geanta pe umăr.

– Scoate-ți lentilele de contact și pune-ți ochelarii, o instrui Gray.

Își umezi buzele, înghiți în sec.

– De unde-ai știut...

– Știu. Fă-o și gata. Pe urmă, bagă-ți părul sub șapca aia.

Adusese o șapcă de baseball. Stătea pe banchetă, între ei.

– Ce... De ce...

– Fiindcă nu vreau să riscăm să fii recunoscută.

– De cine?

– De tipii care ți-au făcut casa praf, de cine credeai?

– Mi-a murit cîinele.

Vocea i se frînse. Farurile unei mașini ce venea din sens opus i se reflectară în ochii înlăcrimați. Începu să plîngă, în liniște. Gray preferă lașitatea și nu mai spuse nimic. Nu găsea nimic de spus. Nu se prisa pricepea la așa ceva. Dar o prefera plîngînd, decît comportîndu-se ca o zombie.

Continuă să conducă, lăsîndu-se efectiv purtat de curent. Cînd lacrimile lui Barrie se potoliră în sfîrșit, Gray trase în parcajul unei cafenele non-stop.

– Avem multe de vorbit, spuse el. Nu te pot duce acolo dacă ai să-mi cazi în brațe, atrăgînd atenția.

O așteptă să-și scoată lentilele de contact și să-și pună ochelarii. Îi văzuse în geantă, cînd i-o cercetase după ce o descoperise adormită pe canapeaua lui.

– N-ai o batistă?

– Nu.

Barrie își șterse nasul cu mîneca.

– Atunci, sînt gata. Dar lasă șapca aia. N-o să mă recunoască nimeni.

Înainte de a o putea opri, Barrie deschise portiera și coborî. Gray o ajunse din urmă în timp ce o întîmpina cafegioaica zîmbitoare, care îi conduse la un separeu. Refuză menu-ul cu coperți lucioase.

– Doar două cafele, vă rog.

Era un local bine luminat. Nu erau ocupate decît cîteva mese. O parte din sală fusese delimitată cu cordoane; pardoseala era spălată cu o soluție care com-

promitea aroma de șuncă friptă și sirop de clătite.

– Domnule Bondruant, cum se face c-ai reușit să mă răpești la doar câteva secunde după ce mi-a explodat casa?

Se abținu să răspundă pînă cînd chelnerița le turnă cafelele și se retrase.

– N-am făcut-o eu, dacă acolo bați.

– Exact acolo bat.

– Ei bine, te înșeli.

Privindu-și cafeaua, adăugă:

– Îmi pare foarte rău pentru cîine.

– Spune asta un om care nici măcar nu le-a dat nume cailor, îi aminti ea.

– Ascultă, ți-am făcut o favoarea smulgîndu-te de acolo.

– Dar de ce să mă *smulgi*? De ce nu m-ai escortat pur și simplu de la locul faptei?

– Fiindcă nu erai în stare să ascuți de glasul rațiunii. A trebuit să ie iau de-acolo, și mai repede nu se putea. Am bănuț că te urmăreau și am avut dreptate. Dar dacă acum vrei să ne despărțim, mie-mi convine.

– Nu știu despre ce vorbești, exclamă ea, însă încet, ca să nu atragă atenția.

– Atunci, mai bine taci din gură și lasă-mă să-ți spun.

Barrie se rezemă de vinilinul separeului și-și încrucișă brațele pe piept.

Gray luă cîteva înghițituri de cafea.

– Mai întîi, vreau să știu exact ce s-a întîmplat. E firesc să presupunem că Brinkley...

– Cronkite.

– Cronkite a intrat în casă înaintea ta.

– Este – *era* – o ușiță pentru cîini, în ușa din spate.

– Pe-acolo intri de obicei, prin spate?

– De obicei.

– Atunci, probabil că au minat ușa aia.

Barrie se aplecă peste masă:

– *Cine?* Și tu ce cauți aici? De ce m-ai urmărit pînă la Washington? M-ai urmărit la întoarcere, nu?

– Am venit să te previn că ai întrebat ce nu trebuia, pe cine nu trebuia. Mergi pe urma unei povești pe care Președintele n-o poate lăsa să fie dezvăluită.

Barrie păli și mai mult. Nervoasă, își trase buza de jos între dinți.

– De unde știi?

– La nici douăzeci și patru de ore după ce-ai plecat de la mine, am primit o vizită de la Spencer Martin.

– Are vreo legătură cu Casa Albă?

– S-ar putea spune și așa. Pe lîngă David Merritt, e cel mai puternic om din țară.

– Atunci, de ce nu-l vedem și auzim mai mult?

– Fiindcă nu vrea. Umblă prin sălile Casei Albe ca o stafie, și așa preferă, pentru că anonimatul îl face și mai puternic. Ține capul la cutie, dar e primul consilier al lui Merritt.

– Ai rămas în urmă, domnule Bondruant. Principalul consilier al Președintelui este...

– Lasă-l încolo pe Frank Montgomery. Țsta-i un manechin, un lacheu. Merritt îi aruncă un os, el îl aduce. Are un titlu, un birou frumos, privilegii, dar Spence e alter-ego-ul lui David. Nu face nici un pas fără să-l consulte mai întîi pe Spence. Participă la fiecare hotărîre, indiferent cît de majoră sau minoră. E ceea ce s-ar putea numi un facilitator.

– Și ce facilitează?

– Corvezi.

Barrie ridică o sprînceană.

– Corvezi care l-ar compromite pe Președinte dacă ar fi să se ocupe personal de ele.

Nu era nevoie să intre în detalii.

– Cu alte cuvinte; există unele zone cenușii ale sarcinilor pe care le execută Spencer Martin pentru Președinte. Iar tu o știi, fiindcă ai fost...

– Tot un facilitator.

– Înțeleg.

Ochii ei erau ca două oglinzi ale propriei lui conștiințe, privindu-l prin ochelari.

– Dar mi-am dat demisia. Nu l-am mai văzut sau auzit pe Spence de peste un an – de cînd am plecat din Washington. Apoi, a doua zi după ce ai venit tu la mine, a apărut și el.

– Coincidență?

– Nu. A venit să mă viziteze pentru că fie ghicise, fie știa că trecuseși și tu, să-mi pui întrebări despre Vanessa.

– Și ce i-ai spus? Despre mine, vreau să zic.

Gray știa de ce întrebase – dorea să știe dacă se lăudase față de amicul său cu ultima cucerire sexuală. Mîna, unde-l mușcase, îl durea ca toți dracii. La cîteva secunde după ce se cunoscuseră, îl plesnise. În unele privințe, această Barrie Travis era îndrăzneată și plină de energie. În acel moment, însă, arăta extrem de vulnerabilă și, la naiba, tocmai îi fusese omorît cîinele, așa că, deși avea ocazia ideală s-o pună iar într-o situație penibilă, refuză.

– I-am spus lui Spence că veniseși să-ți bagi nasul, că aveai ideea aia cretină, cum că Vanessa își omorîse copilul și lăsase ca moartea lui să treacă drept S.I.D.S.

– I-ai spus asta? exclamă ea. Nu-i de mirare că mi-au incinerat casa.

– Dacă negam, m-ar fi prins cu minciuna imediat, așa că a trebuit să-i fac jocul. Dar am știut imediat că mirosiseși ceva. Altfel, de ce ar fi fost Spence atît de neliniștit, încît să vină tocmai pînă-n Wyoming ca să afle

ce știam?

– Ești absolut sigur că ăsta a fost scopul vizitei?

– Mhm.

Avea în buzunarul de la piept biletul unei linii aeriene comerciale, tur-retur de la Washington la Jackson Hole.

– Și?

– Și, Spence mi-a spus că-i făcea Președintelui un comision la Seattle. Pentru un asemenea comision, ar fi luat un avion guvernamental. În plus, biletul fusese emis pe un nume fals. Apoi, în Jackson Hole, a închiriat o mașină sub un alt nume fals. N-avea intenția să se ducă la Seattle. Nu, domnișoară Travis, nu a fost o vizită de curtoazie. Povestea ta reprezintă o amenințare extremă pentru administrația lor, și vor face tot posibilul ca s-o împiedice să iasă la lumină.

– Dumnezeule, șopti Barrie, ridicându-și la buze degetele lipsite de sânge. Tocmai începe să se lege. Am avut dreptate. Copilul ăla n-a murit de S.I.D.S.

– Când ai bănuț prima oară asta?

Barrie privea în gol.

– Domnișoară Travis?

– Scuză-mă, își masă ea tîmplele. Auzindu-mi ipoteza din gura altcuiva, sună mai *reală*. Implicațiile sînt năucitoare... și înspăimîntătoare.

– În special pentru omul care ocupă Casa Albă. Pune-mă la curent. Când ai bănuț prima oară că era ceva în neregulă?

– Vanessa mi-a telefonat din senin și mi-a cerut o întîlnire. Am înțeles imediat că se stăpînea numai printr-un efort de voință.

Gray ascultă captivat în timp ce Barrie îi povestea tot ce se întîmplase după prima lor întîlnire și-i explica măsurile pe care le luase pentru a produce serialul TV.

– L-am văzut – partea cu Vanessa.

– Vanessa Merritt cea pe care am interviewat-o eu în fața camerei era complet diferită de femeia cumplit de nefericită cu care mă întâlnisem în urmă cu câteva săptămîni.

– Deloc surprinzător. Vanessa e maniaco-depresivă. Îi privi buzele pline deschizîndu-se cu uimire.

– Ești sigur? Cînd i s-a pus diagnosticul?

– Demult. La scurt timp după căsătorie, cred.

Era clar că Barrie rămăsese stupefiată.

– Cum au putut-o ține sub obroc atîția ani?

– Fiindcă boala e bine tratată și urmărită atent. Episoadele maniacale au făcut-o să fie excelentă în campanie. Era mereu cu capul sus. Mereu prezentă. Bineînțeles, ia litium ca să i se regularizeze schimbările de stare, așa că nu sînt vizibile decît pentru cineva care-o cunoaște bine. Mai ia și antidepressive, precum și antipsihotice. Cînd e sub tratament, funcționează bine. Singurul lucru adevărat pe care l-a spus Spence e că moartea copilului a dat-o peste cap. În clipa cînd am văzut-o la televizor, am știut că ceva era groaznic de în neregulă, conchise el.

– Deci, o cunoști foarte bine.

Gray eschivă proiectilul, spunînd:

– Pe David îl cunosc și mai bine.

– Chiar crezi că el și principalul său ajutor mi-au aruncat casa în aer?

– Nu m-ai ascultat? Pe toți dracii, da, așa cred. Probabil că Spence a aranjat totul înainte de a pleca spre Jackson Hole. Cînd au să descopere că singura victimă de astă seară a fost cîinele tău, vor încerca să te lichideze prin alte metode.

Albă la față, Barrie inspiră rapid printre dinți. Cu o voce mai răgușită ca de obicei, spuse:

– Vrei să zici că viața mea nu valorează nici cît hîrtia pe care e scrisă.

– În esență, mda.

Își rezemă fruntea în palmă.

– Cred că-mi vine să vărs.

– Nu, o opri el tăios. Nu putem face o scenă. Respiră pe gură.

Gray stătu încordat pînă cînd greața îi trecu. După un timp, Barrie ceru un pahar cu apă, iar el îi făcu semn ospătăriei. Aceasta observă că Barrie nu se simțea bine.

– E bine doamna?

– Grețuri de dimineață, răspunse Gray, gîndindu-se cît de tembel îi arăta zîmbetul fals. Doar că pe ea o apucă seara.

– A, o să treacă peste cîteva luni, scumpo. În ce lună ești?

– Ăă...

– Într-a treia, interveni Gray.

Bătînd-o pe Barrie pe umăr, chelnerița se oferă să-i aducă o ceașcă de ceai fierbinte.

– O să-și revină, spuse Gray. Dar vă mulțumesc oricum.

Calmată, chelnerița se îndepărtă. Barrie luă cîteva sorbituri de apă.

– Minți foarte bine.

– Tu, nu.

– Știu.

Gray își dădu seama că încă mai era în stare de șoc. Lacrimile erau gata să pornească.

– Eu te-am tîrît în povestea asta, nu-i așa, domnule Bondruant?

Ridică indiferent din umeri.

– Eu am făcut-o, insistă ea, cu voce tremurătoare.

Fiindcă am venit la tine, și viața ta e în pericol. Cunoști povestea pe care ei n-o pot lăsa să fie spusă.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât devenea mai agitată.

– Ai riscat îngrozitor venind aici. Ar fi trebuit să rămii în Wyoming. Dacă te duci acum acasă, poate-au să uite că știi. Vor crede că m-ai lăsat în plata Domnului.

Naivitatea ei îl amuza, dar rămase serios.

– Ei nu uită. Nici nu lasă probleme nerezolvate. Geografia nu contează. Vor ca orice s-a întâmplat cu copilul, și orice se întâmplă cu Vanessa, să rămână îngropat la doi metri sub pământ. Și curiozitatea noastră la fel.

– Cum ai ajuns aici atât de repede?

– Am spart computerul lui Spence și am apărut la aeroport cu mașina lui, aruncînd cheile și actele în cutia de control. Apoi, am folosit jumătatea de întoarcere a biletului.

Știind că la Jackson Hole zbura un număr limitat de curse comerciale, Barrie întrebă:

– Ai fost în același avion cu mine?

Gray dădu din cap.

– Nu te-am văzut.

– Nici nu trebuia.

– Aha.

Tăcu, încercînd să-și dea seama cum scăpase neobservat.

– De ce nu m-ai avertizat la un moment dat pe drum? Dacă-mi spuneai, acum Cronkite ar mai fi fost în viață.

– Am calculat greșit. Nu m-am așteptat ca primul lor avertisment să fie lovitura de grație. Credeam că vor începe cu o amenințare voalată, cum probabil a primit sursa ta de la spital. Dar văd că nu se-ncurcă. N-au vrut să taci de frică – te-au vrut moartă.

– Ai mai spus.

Barrie începu să-și roadă obrazul pe dinăuntru.

– Cu Spence cum a rămas?

– Adică?

– Adică, cum i-ai luat biletul de avion? Cum ai reușit să-l păcălești?

Gray îi susținu privirea mult timp, întrebându-se cît ar fi fost cazul să-i spună. În cele din urmă, nu răspunse decît atît:

– N-am reușit.

Capitolul 15

– Daily, el e Gray Bondruant. Gray, Daily Welsh.

Barrie îi fu recunoscătoare lui Daily pentru a nu fi făcut scandal că-i apăruseră în prag la ora două noaptea. Nu-i dojeni, nici nu-i bombardă cu întrebări. Se mulțumi să mormăie, în timp ce se dădea la o parte, făcându-le semn să intre.

Se vedea clar că-l sculaseră din pat. Țepii părului său cărunt și rar îi stăteau în jurul capului ca vîrfurile din coroana Statuiei Libertății. Avea pe el un maiou ros și un șort de boxer care-i ajungea aproape pînă la genunchii noduroși. Perechea de șosete negre nu reușea deloc să-i avantajeze picioarele albe, virtualmente spîne.

La plecarea din cafenea, conveniseră că aveau nevoie de un loc unde să se odihnească, să se adune și să decidă ce urmau să facă în continuare. Îndrămat de Barrie, Gray condusesse pînă acasă la Daily. Acum, fata își putea da seama ce zicea în sinea lui: dacă de-atîta era capabilă în privința unui refugiu, atunci viitorul lor se afla într-adevăr în pericol.

Căsuța lui Daily nu prea se putea numi fortăreață și, pentru un străin, proprietarul părea a fi un om cumplit de bolnav, a cărui viață depindea de modestul său talon de pensie și aparatul respirator – ceea ce, din păcate, era cu desăvîrșire corect.

– Știu că abuzez îngrozitor, Daily, spuse Barrie, în

timp ce acesta mergea prin living, aprinzînd lămpile. Dar n-am avut unde să mergem... L-au omorît pe Cronkite.

Mîna lui Daily încremeni pe un comutator.

– L-au omorît pe Cronkite? Cine-a făcut-o?

– E o poveste lungă.

– Avem toată noaptea.

Durerea din expresia lui îi reflecta sentimentele. Deschise brațele, iar Barrie se cuibări la pieptul lui. De obicei, ea era aceea care-l îmbrățișa, în timp ce el o făcea pe mitocanul și-și rîdea de efuziunile ei sentimentale.

De astă dată, nu numai că avu inițiativa îmbrățișării, ci o ținu strîns, bătînd-o pe spate, cam stîngaci, dar sincer.

– Ticăloși bolnavi. Ce-au făcut, i-au pus otravă în mîncare? Dacă pun eu mîna pe ei... Cine-a făcut-o?

Barrie se desprinsese de el, scoțîndu-și ochelarii pentru a se șterge la ochi.

– Sînt multe de povestit.

Daily porni instinctiv spre șezlong, trăgînd după el butelia de oxigen, pe roțile. Barrie își ocupă locul obișnuit, pe canapea. Gray rămase în picioare. Pînă acum, Daily nu manifestase nici o curiozitate față de faptul că eroul național dispărut revenise din izolare și stătea în mijlocul casei lui, la miezul nopții.

Acum, dădu din cap spre Gray.

– El ce caută aici?

– Casa mea a sărit în aer, aseară.

– A explodat? Adică, *badabum*?

O privi, apoi pe Gray, și din nou pe Barrie.

– S-a dus, Daily. E distrusă. Totul. Inclusiv videoteca mea, spuse ea cu amărăciune, gîndindu-se la benzile de neînlocuit pe care le colecționase de-a lungul anilor. Bondruant e de părere că mi-a fost minată ușa din dos: Cronkite a intrat înaintea mea, prin ușa lui.

Daily rămase cu gura căscată.

– Cine să facă una ca asta?

– Președintele.

– Pardon? Președintele Statelor Unite?

– Bondruant consideră că explozia urmărea să mă omoare pe mine, datorită întrebărilor pe care le-am pus despre sănătatea Vanessei și moartea copilului ei, îi explică Barrie.

– Iisuse! Daily ridică privirea spre Gray. Ce te face să crezi... Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu. Mă faci să-mi sucesc gîtul.

Pentru prima oară după cîteva ore, lui Barrie îi veni să zîbească. Gray se așează în singurul loc rămas liber – alături, pe canapea.

– Ce te face să crezi că Merritt a ajuns atît de departe ca să-i închidă gura lui Barrie? îl întrebă Daily.

– L-a însărcinat pe Spencer Martin să se ocupe de mine, numai fiindcă vorbisem cu ea.

– Definește „să se ocupe”.

– Să mă asasineze.

– Credeam că voi doi erați prieteni.

– Am fost. Totuși, a venit în Wyoming ca să mă asasineze, fiindcă se temea că Barrie îmi spusese teoria ei despre moartea copilului. Din asta, ar trebui să deduci cît de hotărîți sînt să bage povestea la fund pînă nu se află.

Încruntat, Daily își netezi cîtiva țepi din coroana de pe cap.

– Ești sigur de asta? Întrebă el sceptic.

– E sigur, răspunse Barrie. Spune-i, Bondruant.

În timp ce Gray îi relata lui Daily particularitățile viziunii lui Spencer Martin în Wyoming, Barrie se întrebă cum de nu-l recunoscuse printre pasagerii din avionul spre Washington. Nu fusese prea atentă la tovarășii ei de călătorie, dar Gray n-ar fi trebuit să iasă în evidență? Evident, se asigurase că nu. Talentul lui cameleon

nu-i stimula deloc încrederea. În multe privințe, o făcea și mai suspicioasă.

– Deci, din cîte se știe, Spencer Martin nici n-a trecut prin Wyoming, rezumă Daily.

– N-a atins nimic din casa mea, în afară de tacîmurile cu care a mîncat, iar pe alea le-am spălat. Modul cum evita să se atingă de lucruri a fost unul dintre primele semnale de alarmă pe care le-am receptat.

– Unde-i Martin acum? întrebă Daily.

Gray rămase inexpresiv. Tăcerea tensionată se prelungi pînă cînd Barrie fu nevoită să răspundă:

– Domnul Bondruant nu ține să spună cum a reușit să scape de el.

Privi profilul rigid al omului așezat lîngă ea. Nu se îndoia că era în stare să omoare pe cineva, chiar și pe un fost prieten. Ochii lui reci și gura ca o tăietură îngustă păreau s-o confirme. Dacă-l ucisese pe Spencer Martin în legitimă apărare, era scuizabil. Dar îl putea crede pe cuvînt?

Daily formulă o întrebare pe care ea însăși și-o pusese:

– Pînă acum, n-ar fi fost firesc ca Spencer Martin să ia legătura cu Președintele?

– În mod normal, da. Chiar a ieșit din bucătărie, pretextînd că dădea un telefon la Casa Albă. Dar n-ar fi telefonat pînă nu-i putea prezenta lui David un raport complet, inclusiv exterminarea mea. Probabil că în noaptea asta David se-nvîrte prin casă, întrebîndu-se de ce nu mai primește nici o veste de la Spence, dar nu poate trimite pe nimeni în Wyoming să-l caute, fiindcă Spence n-ar trebui să se afle acolo.

– Mai devreme sau mai tîrziu, cineva îi va observa lipsa și va începe să-l caute, remarcă Barrie.

– Spence n-a avut niciodată familie sau prieteni apropiați, spuse Gray. Toată viața lui au fost David și administrația sa. Ca să înțelegi asta, trebuie să știi de

unde provenea Spence. A fost un copil firav, ridiculizat, bătut la școală, batjocorit fiindcă era scund. Însă era mult mai deștept decât majoritatea celorlalți.

Toți acei ani în care era ținta bătașilor, l-au determinat să devină cel mai tare bătaș dintre toți. Și-a atins scopul – a devenit cel mai temut bătaș din Washington. Se înțelege că a i te opune lui Spence e totuna cu a scuipa în Biroul Oval. Spence n-ar fi informat pe nimeni unde pleca. Dădea socoteală numai în fața lui David.

– Nici chiar primul ajutor al Președintelui nu poate fi atît de autonom, argumentă Barrie. Departamentul Justiției, procurorul general Yancey, F.B.I.-ul...

Se întrerupse, cînd Gray începu să clatine din cap.

– Bill Yancey e un om de treabă, spuse el. Aproape prea bun ca să convină administrației. Yancey și David s-au luat de piept în mai multe rînduri, de cînd a fost ales. Dar crede ce-ți spun: rețeaua de agenți ai lui Spence Martin e la fel de rafinată și nemiloasă ca SS-ul celui de-al treilea Reich. Operează ca niște cîrțițe în toate agențiile guvernamentale, inclusiv Serviciul Secret. Oamenii lui Spence stau permanent în gardă. Dacă ordinele lui contravin celor primite prin canalele oficiale, lui Spence i se supun indivizii ăștia.

Barrie își strînse coatele în mîini.

– Mă sperii.

– Sînt într-adevăr niște personaje de speriat. Majoritatea sînt ofițeri cu instrucție specială, care s-au retras și nu mai au în ce războaie să lupte.

Barrie se întrebă dacă era conștient că se descria și pe sine însuși.

– Dacă e ceva realmente vital, adăugă Gray, Spence ar face treaba cu mîinile lui.

– Ca de pildă, asasinarea unui fost camarad din recunoaștere.

Gray recepționează remarca lui Daily cu un zîmbet

acru.

– Exact. Cam așa ceva. Deși, cel mai adesea, îi trasează altcuiva misiunea. De obicei, se procedează în lipsa lui Spence din oraș, ca să aibă un alibi dacă făptașul propriu-zis e prins sau lasă urme concludente. Sînt convinși că și pentru casa lui Barrie a făcut un aranjament similar. Nu e ceva neobișnuit să fie plecat. Va trece un timp pînă să devină cineva destul de curios pentru a începe să pună întrebări.

– Merritt va fi curios.

– Odată ce David va afla că trăiesc, răspunse el declarației lui Barrie, va ști că Spence n-a reușit să îndeplinească misiunea pentru care s-a dus în Wyoming.

Acest comentariu grav îi făcu să tacă un timp. În cele din urmă, Daily se întoarse spre Gray:

– Admir ce-ai făcut acolo, în Orientul Mijlociu.

Gray primi complimentul cu o ușoară aplecare a capului:

– Dar?

– Dar iartă-mă pentru ce-ți spun acum: s-ar putea să ne servești rahat cu polonicul.

Insulta nu păru să aibă nici un efect asupra lui.

– Ai tot dreptul să fii bănuitor. Nu e nici un secret că între mine și David existau tensiuni, cînd am plecat din Washington.

– Din cauza nevesti-sii.

Lui Barrie nu-i venea să creadă temeritatea lui Daily. Făcea afirmațiile și puneă întrebările pe care ea nu îndrăznise să le rostească.

– Vanessa a făcut și ea parte din conflictul final, da.

– Atunci, de ce aș crede ceva din tot ce ne-ai spus?

– Cu alte cuvinte, s-ar putea să scornesc totul în scopul de a dărîma președinția lui David Merritt.

– Mi-a trecut și asta prin minte, recunosc Daily, cu candoarea lui caracteristică.

Mult mai stăpînit decît se așteptase Barrie, Gray spuse:

– Nu eu am început-o. N-am căutat-o pe domnișoara Travis cu un subiect-bombă. Ea a venit la mine să-mi pună întrebări despre moartea copilului, întrebări care reflectau propriile mele suspiciuni.

Aceste cuvinte o surprinseră pe Barrie, înfuriind-o totodată.

– De ce nu mi-ai spus? M-ai lăsat să cred că mă considerai o tîmpită de ultima speță. Ai...

– Lasă omul să vorbească, Barrie, o întrerupse Daily; îl privi pe Gray. Ce anume ți-a trezit bănuielele?

Gray se ridică, începînd să se plimbe în timp ce vorbea:

– Vanessa poate fi dulce și fermecătoare. Dar mai poate fi și cea mai exasperantă, egotistă și manipuloare ființă pe care a creat-o vreodată Dumnezeu. E foarte influențată de tatăl ei și de David, însă am văzut-o întorcîndu-le mașinațiile spre propriul ei folos, și fără ca ei să-și dea seama.

– N-o înfățișezi într-o lumină prea favorabilă. De fapt, femeia pe care tocmai ai descris-o corespunde primelor mele impresii despre ea, recunoscui Barrie.

– Ideea mea e că, în ciuda problemelor ei, știu cu toată certitudinea că Vanessa își dorea un copil mai mult decît orice pe lume, continuă Gray. Era dispusă să suporte orice pentru a avea un copil, chiar dacă doctorii se împotriveau sarcinii, datorită bolii.

– Boală? Îi privi întrebător Daily.

– E maniaco-depresivă, îi explică Barrie, după care îi povesti cele aflate de la Gray.

– Fir-aș al dracu', murmură Daily, buimăcit.

– Mare păcat că nu și-a anunțat public starea, remarcă Barrie. Mii de oameni ar fi avut de cîștigat, dacă știau. Pe alți pacienți, i-ar fi încurajat capacitatea ei de a duce o viață plină și realizată, în ciuda bolii.

• – Pînă nu demult, preciză Gray.

– Exact, confirmă și Barrie.

– N-ar fi trebuit să fie lăsată singură în noaptea aia.

– S-a declarat că doica din Casa Albă ceruse o noapte liberă pentru o chestiune de familie, le reaminti Daily.

– Își depusese cererea din timp, adăugă Gray. În-trebarea este: de ce nu a existat o doică de rezervă? De ce a fost lăsată Vanessa singură să se ocupe de copil, numai cu David și Spence alături în caz de urgență, cînd toți cei implicați știau că Vanessa era ade-seori incapabilă să rezolve urgențele?

– Fiind maniaco-depresivă, Vanessa nu avea numai sentimentele normale trăite de o femeie în urma nașterii unui copil. Sentimente de nemulțumire, inadaptare, persecuție, și așa mai departe.

Barrie îl privi pe Gray:

– De-asta nu ți-ai destăinuit nimănui suspiciunile, nu-i așa? Voiai s-o aperi.

– O apăram cu tăcerea mea, dar nu în modul la care te referi. Înțelegi, nu sînt de aceeași părere cu tine. Vanessa nu și-a sufocat copilul.

– Nu mai înțeleg nimic, replică iritată Barrie. Ești de acord că n-a murit de S.I.D.S.

– Corect.

– N-are nici un sens, spuse ea încet. Dacă Vanessa nu l-a sufocat, atunci cine...

Argumentul îi pieri brusc de pe buze. Aruncă o privire spre Daily, care urmărise discuția. Ochii li se întîl-niră, se susținură, și văzu că neașteptata lui revelație corespundea cu a ei.

Se răsuci înapoi spre Gray:

– Merritt?

Gray dădu din cap.

– Dar de ce?

– Ce l-ar face pe un om să urască un copil de trei

luni atît de mult încît să-l omoare?

Nici n-avea nevoie să se gîndească.

– Copilul nu era al lui.

Gray dădu din cap cu bruschete, după care îi întoarse spatele, ducîndu-se la fereastră.

Bineînțeles. Asta explica atît de multe întrebări rămase în aer. Deznădejdea și completa neputință a Vanesei. Refuzul autopsiei. Violentele tentative de a înăbuși orice comentarii. Implicarea lui Bondruant. Mai cu seamă, implicarea lui Bondruant.

Încet, privirea lui Barrie se îndreptă spre el. Continua să stea cu spatele spre ei, privind prin despărțitura draperiilor decolorate.

Daily se ridică.

– Ei bine, eu găsesc că a-l acuza pe Președintele Statelor Unite de pruncucidere e destul de palpitant pentru o singură noapte. Cel puțin, pentru un bășinos bătrîn ca mine. Mă duc la culcare. Sînteți bineveniți să stați aici cît de mult e nevoie.

Una dintre roțile căruciorului său cu butelia de oxigen scîrțîia. O auziră în timp ce se îndepărta pe culoar, spre dormitorul său. Cînd închise ușa după el, în casă se lăsă o tăcere grea.

Barrie spuse calmă:

– Președintele a aprobat din toată inima s-o intervievez.

– Ca să-i inducă pe toți în eroare. Ce anume e mai suspect: să abordeze public o problemă, sau s-o țină sub tăcere?

– Cred că ai dreptate.

– Eu aș paria pe tot ce am.

– Te temi pentru Vanessa, nu-i așa?

Gray se răsuci și o privi pe Barrie, dar nu spuse nimic.

– Cîta vreme părea să se fi adaptat bine, continuă Barrie, organizîndu-și gîndurile în timp ce vorbea, ți-ai

alungat bănuielile cu privire la moartea copilului. Dar, cînd mi-ai văzut interviul cu ea, ți-ai dat seama că nu era în apele ei, chiar ținînd cont de fluctuațiile sale de dispoziție și comportament. Asta, te-a făcut să nutrești noi îndoieli. Apoi, am apărut eu la tine, iar teoria mea a confirmat lucrul de care te temuseși atîta vreme – că moartea copilului nu fusese cauzată de S.I.D.S. Vizita lui Spencer Martin a pus capacul.

Acum, crezi că și viața Vanessei e în primejdie. Dacă David Merritt a asasinat un copil nou-născut, ce scrupule ar avea să-și omoare soția, pentru a se asigura că prima crimă rămîne secretă?

– Absolut nici unul, răspunse Gray. Chiar dacă nu crezi nimic din tot ce ți-am spus, de asta să fii sigură. Va face orice pentru a-și apăra președinția și a obține al doilea mandat. Orice.

Barrie își frecă brațele, pentru a-și alunga un neașteptat fior.

– Pari gata să cazi de pe picioare, remarcă el. Reluăm discuția dimineată. Dormi puțin.

– Glumești? N-aș fi în stare să închid ochii.

– Culcă-te și închide-i. Ai să adormi.

Prea obosită ca să se mai opună, Barrie gesticulă spre fundul casei:

– Camera de oaspeți, în lipsa unui termen mai potrivit, e în capătul holului. E acolo un pat de campanie, dar nu ți-l recomand. Cronkite a dormit ultimul în el.

Gray privi spre ușa închisă a dormitorului lui Daily.

– Ai încredere în el?

– Pe viață și pe moarte.

– Atunci, există toate șansele să se știe că ești aici.

– Nu știe nimeni c-am venit.

– Vrei să-mi explici?

– Nu vreau.

Prietenia sa cu Daily era o problemă care-i privea numai pe ei doi, și nu se simțea îndemnată să-i

împărtășească lui Bondruant motivele.

– Aici nu mă va căuta nimeni. Deocamdată, sîntem în siguranță.

– Bine, răspunse el, morocănos. Mă culc aici. Ia tu patul de campanie.

Barrie porni pe culoar, aproape prea obosită ca să mai pună un picior în fața celui alt. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atît de epuizată fizic și emoțional.

În biroul din al doilea dormitor al lui Daily, găsi o pijama de o urîțenie atroce, chiar și pentru gusturile nediscriminatoare ale bătrînului. Luă cu ea în baie bluza și umplu cada.

Nu dormise de aproape douăzeci și patru de ore. O usturau ochii. Încheieturile și mușchii o dureau. Își julise genunchii. Înghiți două tablete de aspirină din scrinul cu medicamente al lui Daily, după care se cufundă mulțumită, pînă peste cap, în apa fierbinte. După ce se săpuni și se șamponă, se rezemă de spătarul căzii și închise ochii.

Pe măsură ce baia îi risipea neplăcerile fizice, rănilor emoționale începeau s-o doară și mai mult. Chinul sufletesc eră profund. Gîndindu-se cît de multe vieți ome-nești piereau în catastrofe naturale, epidemii, războaie și asasinate, i se părea meschin să deplîngă dispariția unei potăi. Cu toate acestea, avea o zdrobitoare senzație de pierdere. Oricît încerca, nu-și putea stăpîni suspinele.

Din robinet picurau în cadă stropi de apă, cu plescăituri mărunte, ciudat de liniștitoare. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, de pe bărbie, pe piept, urmînd apoi văile trupului pînă în apă. De fiecare dată cînd credea că plînsese destul, își amintea altă întîmplare drăgăstoasă cu Cronkite și ciclul se relua de la început. Noi lacrimi își găseau drumul printre pleoapele închise, sfîrșind în baie.

Abia cînd simți răcoare pe piele își dădu seama că

nu mai era singură. Deschise ochii. Bondruant stătea în ușă, cu o mână pe clanță și cealaltă pe toc, privind-o fix.

Barrie nu se mișcă. Ar fi fost inutil să ia ceva pentru a se acoperi. Gray văzuse deja tot ce era de văzut. Și, de asemenea, atinsese totul. Intim. Trupul începu să-i răspundă asemănător cu modul cum reacționase în acea dimineață în dormitorul lui, cu o fierbințeală pîlpîitoare.

– Te simți bine?

Incapabilă să vorbească, dădu din cap.

– Ai plîns?

Cum nu se putea gândi la un răspuns potrivit, nu spuse nimic, continuînd să-i înfrunte privirea. Aceasta ezită numai o dată, cînd ochii lui îi coborîră peste trup, înainte de a reveni spre fața ei.

Ursuz, spuse:

– Rocket, Tramp și Doc.

Barrie scutură ușor din cap, nedumerită,

– Caii mei. Au nume.

Reveni în hol și închise ușa.

Capitolul 16

Senatorul Clete Armbruster sosi la Casa Albă a doua zi în zori, cerînd să-l vadă imediat pe Președinte. Fu informat că Președintele se trezise, dar încă nu ieșise din apartamentele sale private. Armbruster răspunse că avea să aștepte. Fu escortat în Biroul Oval și i se oferi o cafea. Aproape terminase cea de-a doua cafea, cînd intră David Merritt, arătînd în formă ca întotdeauna, dar oarecum iritat.

– Iartă-mă că te-am lăsat să aștepți, Clete. Ce-i atît de urgent? Mulțumesc, îi spuse el secretarei care-i dădu și lui o ceașcă de cafea. Acum ne poți lăsa singuri.

Clete era un om nerăbdător din fire. Se trezise de la ora patru. Se îmbrăcase și citise ziarul *Post*, omorîndu-și timpul pînă îl putuse vizita pe Președinte la o oră pe care o considera rezonabilă. Lunga așteptare îi dăduse timp să se înfierbînte de-a binelea.

Nu pierdu vremea.

– Vreau să-mi văd fiica. Azi.

– Mi s-a spus că ieri te-ai dus la Highpoint.

– Sînt sigur că felcerul ăla care se dă drept doctor ți-a mai spus și că a refuzat să mă lase s-o văd.

– La cererea ei, Clete. Îți iei medicamentul pentru tensiune? Ești roșu ca racul.

Indiferența ginerelui său îi ridica tensiunea și mai mult.

– Ascultă aici, David, vreau să știu ce se întâmplă cu Vanessa. De ce e izolată? De ce are soră permanentă? Dacă e atât de bolnavă, ar trebui să se interneze în spital.

– Calmează-te, Clete, pînă nu va trebui să te duc *pe tine* la spital.

Merritt îl conduse pe senator la o canapea, apoi se așeză lîngă el.

– Vanessa a băut. Alcoolul și medicamentele ei nu se combină bine. George și cu mine am discutat cu ea despre asta și a acceptat să fie tratată pentru dependență.

– Dependență? A ajuns atât de rău încît s-o califici astfel?

– Din punct de vedere clinic, mă îndoiesc. A fost termenul folosit de Vanessa. Dar și-a dat seama că vreo cîteva pahare de vin pe zi ar putea duce la o problemă mai serioasă, dacă nu încetează acum.

– De ce nu mi s-a confesat mie? De ce n-ai făcut-o nici tu?

– Am vrut să-ți spun, răspunse David. Voiam să-ți cer sfatul, dar Vanessa a insistat să nu ți se spună.

– De ce?

– Îi era rușine, Clete.

Merritt se ridică și-și mai turnă o cafea.

– Nu voia să te dezamăgească. Trăiește cu impresia că soarele răsare și apune odată cu tine.

– Și viceversa. Întotdeauna a venit la mine cu orice problemă, iau eu i le-am rezolvat.

Vanessa avea doar treisprezece ani la moartea mamei sale, dar Clete nu intrase în panică pentru că rămînea singur să-și crească fiica adolescentă. Vanessa fusese dintotdeauna fetița lui tătcul. I se devotase din ziua cînd venise pe lume și, în copilărie, avusese mai

multă influență asupra ei decît soția lui.

Poate o răsfătase puțin, dar își scuza excesele. Unii oameni păreau îndrituiți de la natură să fie răzgîiați, iar Vanessa se numărase întotdeauna printre aceștia. În tinerețe, cînd i se diagnosticaseră tulburările, Clete găsisese în aceasta un motiv în plus de a o cocoloși și proteja.

– Poate a considerat că era timpul să-nceapă să-și rezolve singură problemele, spuse David. Sau poate nu voia să te alarmezi. În orice caz, m-a implorat să nu-ți spun mai mult decît am spus publicului, ceea ce, firește, e adevărul. Își înfruntă nefericirea în singurătate.

– Pentru cît timp?

– Atîta timp cît e necesar pentru ca George s-o stabilizeze. Vanessa e de aceeași părere. Vrea să fie Prima Doamnă care a fost înainte de a fi avut copilul. Odată ce medicația i se va regulariza, n-o să mai existe nici un motiv de a nu fi. Reține-ți gîndul, spuse el, luînd-o înaintea următorului comentariu al lui Clete.

Merritt luă telcomanda televizorului cu ecran lat, care mersese fără sonor. În timpul conversației, Clete observase că atenția lui David era împărțită între el și ecran. Se întoarse să vadă ce anume trezise interesul Președintelui.

Un reporter, pe fundal de copaci arși, moloz fumegînd și pompieri în acțiune, tocmai anunța:

– Reacția rapidă a pompierilor a împiedicat flăcările să se răspîndească la celelalte reședințe de pe această stradă de lîngă Dupont Circle. Incendiul a fost localizat la o singură casă.

Camera panoramă peste resturile înnegrite, ce fumegau, ale unei clădiri.

– În această dimineață, agenții A.T.F. și oficialitățile locale ale pompierilor caută prin molozul încins, indicii privitoare la cauza exploziei.

Reveni la însemnările sale.

– Casa aparținea lui Barrie Travis, reporteră la postul W.V.U.E., un post independent de televiziune, local. Domnișoara Travis a fost recent admirată pentru producția unui serial despre S.I.D.S. Se crede că domnișoara Travis a supraviețuit exploziei, dar pînă acum nu am găsit-o spre a-i solicita vreun comentariu.

Încheie emisiia, fiind înlocuit de comentatorul din studio. David dădu televizorul încet, în timp ce socrul său se ridica.

– Intenționez să mă țin de capul ei pînă cînd mă va primi.

– Barrie Travis? întrebă tăios David.

– De ce naiba aș vrea s-o găsesc pe asta? Mare păcat de casa ei, dar mă doare-n cot de ea. I-a pisat pe cei de la cabinetul meu după o declarație despre izolarea Vanessei.

Făcu un semn de lehamite cu mîna, eliminînd reporteră din discuție.

– Vreau s-o văd pe Vanessa, insistă el. Ar trebui să știe că n-am s-o cert pentru cîteva pahare de vin. Nu e vina ei că s-a îmbolnăvit.

– Sînt exact și sentimentele mele, Clete. Am rugat-o să nu se învinuiască pentru nimic din toate astea, dar știi cît de mult ține Vanessa la perfecțiune. Detestă să se complacă în limitările pe care i le impune depresia maniacală.

Îl bătu pe umăr, conducîndu-l spre ușă.

– Aș vrea să putem sta mai mult de vorbă, dar în dimineața asta am o droaie de audiențe. Vorbesc eu cu Vanessa la telefon, după-amiază. Am să-i transmit iubirea ta.

– Așa să faci.

Senatorul se lăsase bătut pe spate și condus la ușă ca un copil. Dar dacă David Merritt, Președintele Statelor Unite, se credea în stare să-l înfunde cu cîteva

comentarii banale și să-l dea afară din Biroul Oval cu palavrele și zîmbetul lui nepăsător, se înșela.

Zîmbitor, David Merritt deschise ușa.

Nezîmbitor, Clete Armbruster o închise.

Merritt îl privi, perplex:

– Ce este, Clete?

– Tu și cu mine ne cunoaștem de mult, David. Recunosc talentul și potențialul cînd le văd, iar la tine am văzut destul din amîndouă. N-am vrut să fiu președinte, dar am dorit să creez unul. Tu aveai materia primă necesară. Ai suportat bine antrenamentele. Învățați rapid politica. Instinctele mele în pîvința ta n-au dat greș, și nici n-aș fi putut să fiu mai mîndru de tine.

– Îți mulțumesc.

– Dar țin minte o noapte, acum optsprezece ani, cînd ai venit la mine, tremurînd de frică și schelălăind ca un cățelandru, fiindcă o încurcaseși atît de rău. Mai ții minte noaptea aia, David băiatule?

– Și care-i ideea? Întrebă crispat Merritt.

– Ideea este, se apropie de el Armbruster, că incidentul la care mă refer seamănă destul cu ăsta ca să mă incomodeze extrem de mult.

– Dumnezeuule, Clete, nu poți să compari...

Senatorul îi opri apelul la cinste, bătîndu-și ginerele cu pumnul în piept.

– Știu că mariajul tău cu fiica mea nu e perfect. Nici un mariaj nu e perfect. Știu că ai călcat pe-alături. Ce naiba, te-am și acoperit chiar, fiindcă accept faptul că ești mai întîi bărbat, și abia apoi ginerele meu. Ți-am tolerat zbenguielile fiindcă, în general, ai făcut-o pe Vanessa fericită.

Coborî glasul pînă la un mîrîit profund:

– Dar dacă o faci vreodată nefericită, am să mă sucăresc, David. Mă auzi, băiete?

– Ia seama, Clete. Dai senzația că l-ai amenința pe Președintele Statelor Unite.

– Pe toți dracii, exact asta fac, replică furios Armbruster. N-ar strica să îți mine cine te-a pus în funcția asta. Eu te-am făcut, eu pot să te distrug. Nu mă tem de căcățelul ăla lustruit de Spence Martin, nici de armata lui secretă de gangsteri sau de altcineva. Am în orașul ăsta o putere pe care nici nu poți să ți-o închipui. Mi-am cultivat mulți prieteni și tot atîția dușmani, și le țin socoteala tuturor.

Tăcu, pentru a lăsa timp ca vorbele să-și facă efectul.

– Acuma, fiule, vreau să-mi spui că Vanessa va fi bine și nevătămată în momentul cînd doctorul Allan termină cu ea acolo în Highpoint.

– Jur.

Senatorul îl privi lung, drept în ochi.

– Fă bine și nu mă minți, David. Altfel, poți să-ți iei adio de la președinție. -

Merritt își conduse socrul pînă la ieșire, după care nu mai pierdu vremea pînă să-și buteze computerul și să acceseze laptopul lui Spence.

Nimic. *Nimic!* Aparatul lui Spence nu răspundea. Fusesse programat cu mai multe rezerve de siguranță. Nu exista nici o explicație pentru întreruperea completă, în afara aceleia că laptopul fusesse distrus. Dacă așa stăteau lucrurile, odată cu el fuseseră distruse și comunicările lor private, fiindcă în program fusesse încorporată o asemenea eventualitate.

Însă principala grijă a lui Merritt nu era sistemul computerizat. Ci inaccesibilitatea acestuia. Era un semnal că ceva o luase razna rău de tot. Spence n-ar fi permis să se întîmple nimic cu veriga lor de legătură,

decît dacă era scos și el din funcțiune. Și singura posibilitate pentru așa ceva era aceea ca Gray...

– Gray.

Merritt pronunță numele ca pe un epitet. Sfîntul Gray, singura greșeală pe care și-o recunoștea Președintele. Îl luase în echipă fiindcă apreciasse greșit provizia de neînduplecare a lui Gray. Cine-ar fi bănuît că omul instruit să ucidă pe loc, cu mîinile goale, avea să reiasă ca fiind etic? Gray și codul lui moral reprezentaseră rotița scîrțîitoare dintr-un angrenaj altminteri perfect uns.

Gray Bondruant nu era, însă, infailibil. O iubise pe soția altui bărbat. Soția *lui*.

Probabilitatea ca Gray să fie răspunzător de lipsa răspunsului din partea lui Spence îl umplea pe Merritt de groază și mînie. Furios, tastă un cod care accesa terminalul dintr-un birou nebătător la ochi, în partea opusă a orașului. Cînd primi liberă trecere, bătut un singur articol: *Bondruant*.

Omul de la celălalt capăt, unul dintre cei mai buni soldați secreți ai lui Spence, știa ce avea de făcut. Avea să verifice imediat situația din Wyoming. Lui Merritt nu-i mai rămînea decît să stea pe loc, așteptînd vești.

Nu, de fapt putea face mult mai multe. Îi ceru secretarei să-i stabilească legătura cu biroul directorului Biroului pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc.

După un schimb de amabilități, Merritt întrebă:

– Ce-au descoperit băieții dumitale despre explozia de-aseară din Dupont Circle?

Își dădea seama că pe director îl nedumerea interesul său, dar omul îi răspunse imediat:

– Tocmai am început investigația, domnule Președinte. În faza actuală, cauza stă la latitudinea oricui.

– Barrie Travis e prietenă apropiată cu doamna Merritt. Explozia asta a neliniștit-o foarte mult pe soția mea și, sincer să-ți spun, Prima Doamnă nu are

nevoie de tensiuni în plus. I-am promis că voi da telefon, să mă interesez. Sînt dezolat că te deranjez, dar știi cum e.

Părint mai puțin reținut, directorul răspunse:

– Desigur, domnule Președinte, înțeleg. Vă rog s-o asigurați pe doamna Merritt că sîntem stăpîni pe situație.

– Și vei putea ajunge la o concluzie cît de curînd posibil?

– O trec în capul listei de priorități, domnule Președinte.

– Doamna Merritt și cu mine îți vom fi recunoscători. A propoz, a vorbit cineva cu domnișoara Travis azi dimineață? În ce stare de spirit este?

– Regret, domnule, nu știu. N-a mai văzut-o nimeni, de la explozie. Martorii care au întîlnit-o imediat după aceea au spus că era extrem de tulburată. Explozia i-a omorît cîinele.

– Hmm. Îngrozitor. Ei bine, ține-mă la curent.

– Desigur, domnule Președinte.

Merritt închise, fără însă a fi cu nimic mai liniștit decît înainte de convorbire. Spence va fi luat toate măsurile ca originea exploziei să nu poată fi urmărită pînă la Casa Albă. Chiar și așa, era mai bine dacă ancheta se limita la un nivel superficial.

Era, într-adevăr, o dimineață foarte enervantă.

Pe Merritt nu-l îngrijorau amenințările socrului său. Senatorul nu era nici pe departe atît de înfricoșător pe cît se mîndrea că ar fi fost. Majoritatea prietenilor și dușmanilor cu care se lăuda, erau fie ieșiți la pensie, fie morți, fie prea adînciți în muncă pentru a distruge un președinte popular.

În plus, senatorul nu putea isca furtuni de noroi în jurul Președintelui fără să se împroaște și pe sine însuși din belșug. Clete avea aceleași pete pe conștiință. Indiferent de amenințări, n-avea să deschidă ușa acelei

conștiințe, invitînd pe toată lumea să caște ochii înăuntru.

Însă avea să-l piseze în continuare cu Vanessa pînă se convingea că o ducea bine. Trebuia să facă ceva pentru a-i potoli îngrijorarea. În cursul zilei, avea să se consulte cu Spence...

Înjură cu glas tare. Erau mai multe puncte care necesitau atenția lui Spence. *Unde naiba e?*

Deși, instinctiv, *știa*, David nu se putea îndura să accepte ceea ce era evident.

Capitolul 17

– N-am murit niciodată după el, dar tot mi-e greu să-l cred capabil de așa ceva.

– E capabil. Ușor.

– Cine și de ce ar fi capabil ușor? Întrebă Barrie, intrînd în bucătăria lui Daily, unde acesta și Gray Bondruant își beau cafeaua. Își turnă și ea o ceașcă și li se alătură la masă. Evită să-l privească pe Bondruant în ochi. Conform previziunii lui, dormise bine.

După ce schimbă salutarile de dimineață, Daily răspunse:

– Gray încerca să mă convingă că președintele nostru e capabil să comită un asasinat.

– Nu am nici o dovadă despre ceea ce urmează să vă spun, zise Gray. Poate veți crede că mă amăgesc singur, sau sînt paranoic, ori de-a dreptul mincinos.

– Sau, s-ar putea să te credem, replică Barrie.

Gray întoarse capul și, pentru prima oară în acea dimineață, ochii li se întîlniră. Barrie simți un gol în stomac. Se grăbi să revină cu atenția la a-și amesteca frișca în cafea.

– Ei, s-auzim, propuse Daily.

– David m-a însărcinat să organizez și să comand misiunea de salvare a acelor ostatici. A avut un motiv anume.

– Calificarea ta eminentă?

– Erau și mulți alții la fel. Dar el m-a trimis acolo pe mine, ca să mor.

– Datorită bîrfelor care te puneau în legătură cu Vanessa? Întrebă Barrie.

– Da.

Tăcu cîteva momente, ca pentru a-și aduna amintirile.

– Am ales treizeci de oameni. Cei mai buni agenți de recunoaștere pe care-i avea de oferit Infanteria Marină. Tinerii ăia puteau să se furișeze pînă la tine și să-ți smulgă o geană, fără să ai habar că trecuseră pe-acolo.

Am fost transportați cu un elicopter, de pe un port-avion din Golful Persic. O escadrilă de F-16-uri au creat o diversiune, atrăgînd atenția în timp ce eram parașutați. Am intrat în oraș pe-o distanță de trei mile. Nici nu pot să descriu duhoarea. Pretutindeni zăceau lături și putreziciuni. Tot bugetul național al țării era afectat războiului; nici un ban serviciilor sanitare și nivelului de trai.

Locul era un labirint de clădiri vechi și străzi înfundate, dar Informațiile ne dăduseră poziția exactă a închisorii și știam cum urma s-o penetrăm. Aveam un plan al clădirii și descrierea detaliată a sistemului de pază, de la un fost prizonier. Paza nu era sofisticată, nici bine organizată, dar gardienii făceau parte din armată și erau înarmați pînă-n dinți. Mai cunoșteam și amplasamentul celulelor unde erau deținuți ostaticii. E inutil de spus că repetaserăm și cronometraserăm fiecare mișcare.

A mers ca după ceas. Am doborît gardienii fără să știe măcar ce-i lovise. După ce am ajuns la ostatici, m-am îngrijorat să nu ne dea de gol, dar au fost calmi și s-au supus fără discuție semnalelor noastre gestice. Vreo doi aveau răni netratate. Toți erau slăbiți de subnutriție și boală, dar puteau umbla pe picioare. Treaba

era pe jumătate terminată.

Pe drumul de întoarcere, totul a început să se destrame. Cîțiva gardieni tîrîseră un băiat dintre prizonieri într-o celulă goală și îl făceau poștă. Întrucît n-ar fi trebuit să se afle acolo, iar partea aceea din închisoare trebuia să fie închisă, am nimerit drept peste ei. S-a dezlănțuit iadul pe pămînt. A început să se tragă din ambele părți. Primul pe care l-am doborît a fost băiatul.

Tăcu. Nici Barrie, nici Daily, nu clipeau măcar.

– Nu, ăă... nu putea să fi avut mai mult de nouă, zece ani.

Gray închise ochii, masîndu-și orbitele cu degetul mare și cel arătător.

– Partea din spate a picioarelor îi șiroia de sînge. Dușumeaua era alunecoasă de-atîta sînge. Sînt convins că i se rupsese rectul. Ticăloșii ăia îl... Ei, și urla. Cu atîta pierdere de sînge, n-ar fi răzbit. Era în agonie. Așa că l-am împușcat.

Prin lacrimile ce-i umpleau ochii, Barrie îl privi întinzînd mîna după ceașca de cafea, dar nu bău. Își împreună în jurul ei mîinile puternice, strîngînd-o.

– l-am ciuruit pe perversii ăia blestemați, dar bineînțeles că ne divulgaserăm prezența. Am... Dumnezeu, nici nu știu cîte coridoare mai aveam de parcurs. Ostaticii își pierduseră calmul și erau îngroziți.

Noi, însă, eram hotărîți să nu murim în căcăstoarea aia. Ca prin miracol, am ieșit din pușcărie, dar între timp fusese alertată armata. Ne-au înconjurat trupe încîntate să tragă, care urau tot ce e american: Ticăloșii ăia demenți trăgeau în orice mîșca – chiar și-n oamenii lor – în pofa lor de-a ne căsăpi.

Ne-am găsit un adăpost temporar. Am vorbit prin radio cu întăririle aeriene, ca să văd dacă ne puteau ajuta. Și-au jucat rolul, dar elicopterele nu se puteau apropia mai mult decît pînă la locul stabilit. Dacă erau doborîte, aveam să murim cu toții.

Unul din oamenii mei a plecat în recunoaștere și a găsit o alee care părea liberă. Am fugit într-acolo, deși habar n-aveam unde ducea. În momentul ăla, nu ne interesa decît să ne îndepărtăm de închisoare.

Dar, de cum am intrat pe alee, au început să tragă în noi pușcașii de pe acoperișurile caselor. Băieții mei i-au lichidat unul cîte unul, însă timp de vreo cinci minute am fost imobilizați, aproape descoperiți. Atunci s-a întîmplat.

Gray înălță capul, privindu-i în ochi pe Barrie și Daily, înainte de a continua.

– Depistaserăm focul unui ochitor care trăgea prin fereastra deschisă a unei clădiri, aparent un bloc de apartamente. Cineva a propus să tragem cu o rachetă, dar David insistase să evit la maximum victimele din rîndul civililor. Voia să fie o misiune de salvare, nu o acțiune agresivă care să genereze ostilitate în opinia publică mondială.

Blocați cum eram, nu ne rămînea decît să suportăm focul pușcașului și să așteptăm pînă-l doboră unul din ochitorii noștri. M-am oferit să ies eu ca momeală. Am jucat rolul de țintă. Băieții mei l-au spulberat. Însă, în timpul schimbului de focuri, unul dintre ei și-a întors pușca de asalt spre mine.

Se numea Ray Garrett. Era un băiat înalt, ciolănos, din Alabama. Eu am copilărit în Louisiana, așa că glu-meam împreună că eram amîndoi din Sud. Îl alesesem, lucrasem cu el strategiile, făcuserăm instrucție. iar acum, voia să mă omoare. Și ar fi făcut-o, dacă nu apucam să ne privim în ochi.

Probabil că a avut o clipă de îndoială, iar asta mi-a salvat viața. A ezitat o secundă prea mult pînă să tragă. Suficient ca să-l nimerească un trăgător inamic.

Gray privi un moment în gol, după care inspiră adînc.

– Restul îl știți, mai mult sau mai puțin. După șase

ore de chin, am ajuns la elicoptere. Am luat cu noi chiar și cadavrul lui Garrett, care a fost înmormântat ca un erou.

– Poate te-ai înșelat, îndrăzni Barrie, cu voce înceată. În toată debandada...

– Intenția lui era inconfundabilă. Se afla la doar trei metri de mine. N-a mai văzut nimeni, dar eu, da.

– Mai ții minte gafa Președintelui? Întrebă Daily. Când s-a anunțat că misiunea se soldase cu pierderea vieții unui american, Merritt ți-a cântat ție prohodul.

– Pe-asta o uitasem, interveni Barrie. Pasul în străchini a fost uitat, în timpul emoției întoarcerii voastre victorioase, dar mi-aminesc cât de jenant a fost pentru Dalton Neely. Convocase o conferință de presă, ca să anunțe succesul misiunii și întoarcerea ostaticilor nevătămați. Apoi, a citit o scurtă declarație din partea Președintelui, care te omagia că făcuseși sacrificiul suprem pentru compatrioții tăi. A spus că niciodată n-a existat un militar și un patriot mai bun decât Gray Bondruant, nici un prieten mai de nădejde. În mulțime, nu era nici un singur ochi neînălăcrimat.

– Când David a aflat că se înregistrase o victimă, a presupus că asasinul tocmit de el reușise să mă omoare. A dat declarația înainte de a verifica faptele.

– De unde știuseră că tânărul acela era coruptibil? Întrebă Daily.

– Nu cred că era, răspunse Gray, spre mirarea amîndorura. Garrett n-ar fi putut să fie cumpărat cu valori materiale. Sînt convins că Spence, vorbind în numele Președintelui, l-a abordat și a făcut din mine un trădător, spion, amenințare la adresa democrației, cam așa ceva.

Garrett era un infanterist marin excelent, dar nu-l dădea mintea afară din casă. Când a îndreptat arma spre mine, îndeplinea un ordin direct al Comandantului Suprem. Nimic mai prejos de asta nu l-ar fi putut

determina să mă trădeze, nici chiar o amenințare cu moartea. Nu l-am acuzat. A fost un pion al lui David și Spence. Ei l-au ucis, la fel de sigur ca trăgătorul ăla dușman.

– N-ai vorbit cu Merritt despre asta? îl întrebă Barrie.

– Dumnezeu mi-e martor că am vrut, dar nu puteam, fără a-mi arăta cărțile și a deveni și mai vulnerabil.

– Dar ai spălat putina din Dodge.

– Nu din lașitate am demisionat, replică el ursuz.

Daily, care făcuse această remarcă, ridică ambele mâini, a capitulare.

– Nu te simți ofensat. N-am spus-o cu intenție.

– Mi-am dat demisia de la Casa Albă fiindcă nu voiam să lucrez în slujba lui David Merritt.

– Dar continui să-l iriți. Dintr-o dată, statul Wyoming nu mai e destul de departe de Casa Albă.

Gray dădu din cap.

– David știe că-i port sîmbetele. Mai întîi, cu Garrett, acum pentru copilul Vanessei. Sînt o problemă care nu s-a rezolvat niciodată complet, așa că l-a trimis pe Spence s-o rezolve odată pentru totdeauna.

– Din cauza mea, spuse abătută Barrie.

– Tot s-ar fi întîmplat, mai devreme sau mai tîrziu. De mult o așteptam. David nu mă putea elimina prea ușor cît timp eram în lumina rampei, lăudat ca erou național. Așa că s-a prefăcut că-l bucurau elogiile primite de mine și că le împărtășea și el.

După ce publicul uita de mine, bănuia că i-ar fi fost mai ușor să mă lichideze fără a atrage atenția. Cu sau fără tine, Barrie, nu era decît o chestiune de timp.

– Acum, cînd cunoaștem datele problemei, cum o rezolvăm? întrebă Daily. Eu nu mai am mult de trăit, dar aș prefera să nu-mi sfîrșesc zilele într-o închisoare federală, pentru a fi amenințat cu distrugerea Președintelui.

– După ce va ieși la iveală adevărul despre asasinarea copilului, îl asigură Gray, administrația asta va

pieri de moarte naturală.

– De acord, răspunse Barrie. O să se termine de la sine. Principala mea grijă e Vanessa. Acum, ea reprezintă cea mai mare amenințare pentru Merritt.

– Eu nu înghit nici o secundă aiurelile astea cu „izolarea”. David a sechestrat-o undeva.

– În ce scop, Gray? Întrebă Daily.

– Pentru a o intimida să-și țină gura în legătură cu felul cum a murit copilul. Știu cum gândește. Pentru el, Vanessa a primit exact ce-a meritat. Va încerca s-o convingă că și-a făcut-o cu mâna ei, înșelîndu-l. În funcție de metoda de persuasiune pe care o folosește, Vanessa s-ar putea să supraviețuiască sau nu.

– „Metodă de persuasiune“?

– Nici nu-s în stare să mă gîndesc.

– Cu Armbruster ce e? S-a întors pe partea cealaltă și face pe mortul?

– Aș vrea să știu și eu, Daily. Dar, pînă nu aflu mai mult, prefer să-l las în pace și să acționez independent.

– Ce-ai să faci? Întrebă Barrie.

– Am unele idei.

Era clar că nu intenționa să le dezvăluie.

Daily spuse:

– Ești binevenit să-ți faci din casa asta baza de operațiuni.

– Mulțumesc, dar nu vreau să te pun și pe tine în pericol.

– Ce am de pierdut? rîse Daily. În plus, ăsta-i un loc sigur. Aici n-o să te caute nimeni.

– La fel a spus și ea, aseară, dădu Gray din cap spre Barrie.

– Nu lasă să se înțeleagă că sîntem prieteni, explică Daily.

– De ce?

– E o chestiune personală între Daily și mine, se răsti Barrie.

– Dar mă poți crede pe curînd, Gray. Locul ăsta e cel mai sigur pentru tine.

– Și munca ta? o întrebă Gray pe Barrie.

– Are deja necazuri la serviciu, răspunse Daily în locul ei. Au fost acolo federalii, să pună întrebări despre ea.

Gray se încruntă:

– Nu erau federali adevărați – oamenii lui Spence, fac pariu. Trebuie că și-a acoperit toate bazele. Barrie, cîți oameni de la postul TV cunosc povestea?

– N-am discutat-o cu nimeni.

– Prieteni?

– Nimeni în afară de Daily.

– Iubiți?

Simțindu-i ironia întrebării, îi răspunse cu un nu scurt.

– Perfect. Cu cît știu mai puțini oameni despre afacerea asta, cu atît mai bine.

– După cele de-aseară, interveni Daily, cred c-ar trebui să se dea la fund, cel puțin pînă aflăm ce se întîmplă cu doamna Merritt.

– Absolut, se întoarse Gray spre ea. Stai aici cu Daily și nu te arăta. Lasă-mă să mă ocup eu. Îți promit însă că vei fi prima informată despre ce se întîmplă.

– Serios? Vai, mii de mulțumiri.

Barrie le aruncă amîndorura o privire pîrjolitoare.

– Vorbiți despre mine de parcă n-aș fi de față. Ați avut pînă și tupeul să faceți planuri pentru mine. Ei bine, mulțumesc, dar nu servesc. Uite cum facem.

– Scuzați, domnișoară, zona e delimitată.

– A fost casa mea. Am locuit aici. Sînt Barrie Travis.

Așa cum prevăzuse, cuvintele acționară ca o ba-

ghetă magică. În câteva secunde, fu în conjurată de reporterii care se învîrteau prin preajmă cu cameramanii, așteptînd să ia o declarație de la cineva oficial, oricine.

Interviurile cu vecinii și martorii oculari fuseseră exhaustive, dar toți aveau de spus aceeași poveste. Fuseseră acoperite toate unghiurile posibile. Nu mai exista aproape nimic nou de raportat. În acel moment, autoritățile cercetau cauzele exploziei. Agenții A.T.F. de anchetă erau deosebit de reticenți. Nimeni nu vorbea.

Acum, deodată, dispăruta Barrie Travis era gata să vorbească. Toate microfoanele și camerele video se îndreptau spre ea.

– După cum vedeți, casa mea a fost complet distrusă. Am rămas numai cu ce vedeți, desfăcu ea brațele. Dar cea mai grea pierdere a fost cîinele meu, Cronkite, care a murit în deflagrație.

– Unde-ați fost de la explozie pînă acum?

– De ce n-ați apărut mai devreme?

– Știți ce anume a cauzat-o?

Barrie ridică mîna, pentru a opri bombardamentul de întrebări.

– Cu privire la cauze, las răspunsurile în seama autorităților.

– Credeți că a fost un accident?

Îl privi enigmatic pe reporter, de parcă întrebarea lui ar fi fost absurdă.

– Bineînțeles că a fost un accident. Ce altceva ar fi putut să fie? Cînd se va termina ancheta, sînt convinsă că se va găsi o explicație logică.

Gray spusese că Spencer Martin se va fi asigurat de asta.

– Acum, vă rog, dacă vreți să mă scuzați...

O urmărea pînă la mașină, care încă mai era parcată acolo unde o lăsase în momentul exploziei. Cîțiva mai

îndărătnici se ținură după ea chiar pînă la W.V.U.E., dar scăpă de ei în parcare, refuzînd orice alt comentariu. Paznicul de la ușă le interzise accesul înăuntru.

Cu o oră în urmă, respinsese sfatul lui Gray și Daily de a sta ascunsă.

– N-am de gînd să mă dau la fund, le spusese ea cu aprindere. În primul rînd, fiindcă nu cred că va folosi la nimic. Dacă sistemul de informații al lui Spencer Martin e atît de perspicace pe cît spui, mă vor găsi oricum.

În al doilea rînd, sarcina mea e să anunț știri. Ca o ironie a soștii, am și devenit subiect de știri. Aș fi ne-bună să nu profit la maximum de actuala mea notorietate.

În al treilea rînd, cu cît sînt mai vizibilă, cu atît e mai puțin probabil să mi se întîmple încă un „accident” fatal. Exact cum ai spus despre tine adineaori, Gray, Merritt nu va face nici o mișcare cît timp mă aflu în lumina rampei.

– Ce-i drept, e drept, Bondruant, replicase acru Daily.

– Orice altceva o fi, Merritt nu-i tîmpit, continuase Barrie. Nu poate atenta a doua oară la viața mea fără ca totul să pară groaznic de suspect, chiar și pentru cei mai naivi. Nu, domnilor, declarase ea, atîta timp cît mă vede lumea, sînt în siguranță.

Acum, vestea că intrase în clădire se răspîndi ca focul prin savană. Howie ajunse la boxa ei mai repede ca de obicei și-i alungă pe toți ceilalți. Repiica sa introductivă fu:

– Iisuse, Barrie, te crezuserăm făcută scrum.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Încerc să fiu drăguț.

Probabil că așa era, căci remarca ei îl doborîse de-a binelea.

– Cum ți-ar plăcea o exclusivitate pentru actualitățile

de diseară? Întrebă Barrie. Un interviu cu mine, exact așa cum sînt.

Trebuise să se îmbrace cu aceleași haine pe care le purtase în seara trecută.

– Arătînd jalnic și demnă de milă. Poate chiar aș reuși să-mi storc o lacrimă-două, pentru a obține un prim-plan.

Ochișorii redactorului scăpărară.

– Ar fi excelent!

– Mîine, fac o continuare, ceva în legătură cu trecerea pe lîngă moarte, privindu-ți în ochi propria mortalitate – cam pe linia asta. Voi încerca să găsesc fragmente sonore de la clericii și psihologii care au de-a face cu victimele traumatismelor. Poate că, pînă la sfîrșitul săptămînii, anchetatorii vor fi determinat cauza exploziei.

– Atît de curînd?

– Mă-ndoiesc că se va face o investigație prelungită, spuse ea cu o răutate care lui Howie îi scăpă. Oricum, după ce le primesc concluziile, voi face un reportaj despre cum au asamblat probele și au reconstituit scena pentru a descoperi cauzele.

– Mamă, da' fierbinte mai ești. Fără bancuri.

Aruncînd o privire precaută peste umăr, Howie șopti:

– E vreo șansă să fi fost intenționat? A prins cineva de veste despre exclusivitatea la care lucrezi? Ar putea fi o legătură între povestea ta și explozie?

– Ai văzut prea multe filme cu Sylvester Stallone, Howie. N-are cum să fie nici o legătură. Povestea aia bombă a mea? rîse ea disprețuitoare. Era un fleac, în comparație cu a-mi vedea casa explodînd în fața mea. Așa că tu și Jenkins puteți să vă liniștiți. Am văzut moartea cu ochii. Crede-mă, îți schimbă perspectiva,

uite-așa! pocni ea din degete. De-acum încolo, vei vedea pe-aici o cu totul altă Barrie Travis.

Gray spusese că mințea prost. Spera să se fi înșelat.

– Ei, mă bucur foarte mult să aud, spuse Howie, umflându-și pieptul. Știam eu că dacă mă țin destul de capul tău, te biciuiesc la funduleț pînă se cumițește.

La adăpostul surîsului îndatoritor, Barrie scrîșni din dinți.

Capitolul 18

Președintele își toca enervarea în sala sa privată de gimnastică din Casa Albă. Vedeă în spaliere și celelalte aparate niște dușmani pe care trebuia să-i învingă. Sudoarea îi șiroia de pe nas, urechi, bărbie și vârful degetelor. Mușchii tonificați i se umflau în timp ce-i forța la limită.

Curierul pe care-l expediase să verifice situația din Wyoming îl contactase în timpul dimineții, prin computer. Raportul său nu era deloc cel pe care ar fi vrut Merritt să-l audă. Se părea că Spence nici nu pusese piciorul în casa lui Gray Bondruant. Întrebat ce avusese de spus Bondruant, băiatul lansase a doua bombă – nici pe Bondruant nu-l găsisese.

În pofida raportului, Merritt era convins că Spence trecuse pe- acolo. Avusese doar grijă să-și șteargă urmele. La fel de sigur era și că Gray n-ar fi dispărut fără un motiv serios. De unde, deducea că Gray îl mătrășise pe Spence înainte ca Spence să fi apucat el să-l mătrășească.

Dacă această concluzie era corectă, Gray era mai deștept decît îl crezuseră. Ramificațiile situației erau atît de vaste, atît de sinistre, încît Merritt căutase izolarea sălii de sport. Avea nevoie de singurătate, ca să gîndească, să facă planuri.

Gray n-avea să se teamă să se ia la trîntă cu președinția. Descurajările care-i făceau să se teamă și să tremure pe oricare alți adversari ai Casei Albe nu puteau avea nici un efect asupra lui. Și nici nu sîrșea prin a renunța și a pleca. Cînd Gray considera că avea dreptate, nimic nu-l mai putea opri să-și apere punctul de vedere. Convingerile lui erau la fel de solide ca stîncă de la Gibraltar. Această inflexibilitate era unul dintre motivele pentru care îl ura Merritt.

Cînd depusese jurămîntul prezidențial, avusese planuri mari pentru toți trei. El însuși era înzestrat cu destulă charismă și știință politică pentru a convinge Congresul și națiunea de orice. Spence era neînduplecatul braț de fier al trioului. Nu cerea justificări, se rezuma să execute, eficient și expeditiv. Gray era expert în strategii. Analiza fiecare situație sub toate unghiurile posibile și întotdeauna alegea cea mai bună modalitate de atac. Împreună, ar fi putut deveni cei mai puternici trei oameni din lume.

Numai de nu i s-ar fi aprins lui Gray călcîiele pentru Vanessa, și nu i s-ar fi trezit conștiința.

– Nebunu' dracu', mormăi Merritt, în timp ce cobora de pe bancheta capitonată și lua un prosop.

În timp ce se ștergea pe față și ceafă, cineva bătu la ușă.

– Intră.

Un agent din Serviciul Secret deschise ușa. Lîngă el stătea Gray Bondruant.

– Domnule Președinte, zîmbi agentul, am o surpriză pentru dumneavoastră.

Merritt afișă un rînjel larg, care-l făcu să-și simtă fața ca o lespede de beton ce se crăpa.

– Gray! Doamne, dom'le, ce surpriză!

Gray zîmbea și el, deși, ca de obicei, acest lucru nu-i încălzea deloc ochii.

– Am mizat pe șansa că ești liber atîta timp cît să-ți

dau bună ziua.

Îl măsură pe Merritt cu privirea, aprobator.

– Națiunea poate dormi liniștită, domnule Președinte. Păreți destul de în formă ca s-o apărați cu mâinile goale de toți dușmanii, dinăuntru și din afară.

Strângându-și mâinile și plesnindu-se pe spinare, continuă cu mascarada. Agentul din Serviciul Secret nu avea nici un motiv să le pună la îndoială cordialitatea. Zvonurile despre o fricțiune între ei fuseseră negate cu vehemență. Când Gray părăsise Casa Albă, prietenia lor era presupusă a fi la fel de strânsă ca întotdeauna, poate chiar mai strânsă, datorită spectaculosului succes al misiunii lui Gray.

Merritt avu nevoie de tot talentul său actoricesc pentru a-și ascunde turbarea. Îl întrecuse un maestru. Nu se gîndea el tocmai la geniul strategic al lui Gray? Era un atac bine plănuțit, conceput spre a părea nevinovat. Gray venise direct la munte, neanunțat și dezarmant. Personalul Casei Albe îl cunoștea bine și nu avea de ce să fie suspicios. Venise să-și viziteze amicul Președinte, și vai ce drăguț din partea lui.

Ceea ce-l înfură pe Merritt mai presus de orice era faptul că trebuia să continue jocul lui Gray, cel puțin pînă pricepea ce avea în cap. Când rămaseră singuri, se apropie de barul cu răcoritoare.

– Ce să-ți ofer?

– Ce bei și tu.

Merritt turnă în două pahare suc de portocale.

– La naiba, ce bine-mi pare că te văd, ciocni el în semn de salut.

– Nu vreau să-ți întrerup exercițiile.

– Tocmai voiam să termin. Nu mai rezist la fel ca altă dată, se strîmbă el a modestie.

– Mă-ndoiesc.

– Te superi dacă intru în bazin?

– Deloc.

Merritt își scoase șortul și păși în apa învolburată, cu clăbuci, din care se înălțau nori de aburi.

– Ahh, ce bine e. Vii și tu?

– Nu, mulțimesc

Gray își trase un scaun pînă la marginea bazinului și se așeză.

– Ai încărunit și mai mult.

– Ereditatea, replică Gray. Nu ți-am spus niciodată că taică-meu albise prematur?

În genere, Gray Bondruant era neschimbat. Avea trupul tot tare și încordat, expresia la fel de hotărîtă. Invidia era o stare rară pentru un om care se ridicase singur din parcare de rulote pînă în Casa Albă; însă invidia era fundamentul urii lui față de Gray.

Era mai chipeș decît Gray. Poate chiar mai inteligent. La fel de puternic, în sens fizic.

Gray, însă, avea un miez de oțel al încrederii în sine și al moralității, care-i permitea să privească pe oricine în ochi fără să clipească. Chiar și pe vremuri, cînd erau împreună în Corp, cu mult timp înaintea ciocnirii, Merritt fusese întotdeauna primul care-și muta privirea după ce stăteau timp îndelungat ochi în ochi. Dușmănea comoditatea și calitatea cu care-și purta Gray noblețea, și îl disprețuia pentru principiile lui, cîtă vreme, în taină, îl invidia pentru forța suplimentară pe care i-o confereau.

– Ai burta încă plată, observă el. Mă bucur să văd că Wyoming-ul n-a făcut din tine un mototol.

– E un ținut aspru, dar dacă nu-mi ascuțeam ghearele în Washington, n-aș fi reușit să-i fac față.

Merritt chicoti.

– Mi-a fost dor de umorul tău. E sec ca praful, dar puteai întotdeauna să mă faci să rîd.

Își întinse brațele de-a lungul marginii cu faianță a bazinului. Bănuind că știa deja răspunsul, întrebă:

– Ce te-a adus la Washington?

– O femeie.

La asta nu se așteptase. Gray îi servise încă o minge cotită. Fentă, rîzînd:

– O gagică? S-a găsit în fine femeia care să-l răstoarne pe mărețul Bondruant Rade-le? Greu de crezut.

– Trist, dar adevărat.

– Te rog, gemu Merritt. Nu-mi distruge imaginea despre tine spunîndu-mi că ai dobîndit ceva sensibilitate. Sper că nu te-ai transformat într-un tip gen anii '90.

Gray îi adresa jumătatea sa de surîs amar.

– Niciodată. De-asta, tipa corespunde perfect nevoilor mele. Dă bine la privit, are o voce ieșită drept dintr-un film porno și, cel mai grozav din toate, nu-i prea mintoasă.

– Și fata asta minune are și un nume?

– Barrie Travis.

Merritt se strîmbă.

– Glumești, pesemne. E o belea cu B mare. De acord, are o voce sexy. Fața și silueta sînt, categoric, de nota zece. Dar, Gray amice, e o pacoste. Dacă citește mai mult decît sexul în relația voastră, o să se lipească de tine și-n veci n-ai să mai scapi. Ești sigur că știi în ce te bagi?

– În momentul de față, mă bag în ea.

Cei doi schimbă un pufnet depravat.

– Nu poate fi tocmai rău, consimți Merritt.

– E destul de mișto ca să mă fi scos de la fermă, pînă aici.

– Pentru cît timp?

Gray ridică din umeri.

– Pînă-mi fac plinul și mă întorc acasă.

Merritt își termină sucul și puse paharul pe faianță, după care se săltă afară din apă. Înfășurîndu-și mijlocul într-un prosop, se așeză pe un scaun lîngă al lui Gray.

Continuarea acelei conversații cu fostul său prieten îl putea băga într-o apă mai fierbinte decât cea din care tocmai ieșise, dar nu era capabil să reziste. Dacă Gray putea continua acea parodie de revedere prietenească, era și el în stare. Când venea vorba de actorie, talentele lui erau mult superioare celor ale lui Gray. Avea mai multă practică.

– Unde v-ați cunoscut? Și vreau toate detaliile succulente.

– Mi-a luat urma. A apărut într-o zi, săptămîna trecută, din senin.

– Pentru ce?

– Un articol. Sau, mai degrabă, o perspectivă nouă asupra unuia vechi. Voia să facă o continuare a reportajului cu misiunea de salvare a ostaticilor.

– Și nu i-ai spus să dea cu roiu'? Niciodată nu ți-au plăcut reporterii.

– Nu cu profesiunea ei mă fut, David.

Merritt rîse.

– Vezi? Iarăși hazul ăla sec.

Apoi, își împreună sprîncenele, încrunțîndu-se intens.

– Tocmai mi-am amintit. Casa ei a ars aseară pînă-n temelii.

– Mda. Mare porcărie.

– Am văzut-o azi-dimineață la știri, vorbind cu reporterii. E cotoioasă, puicuța.

– Asta o face să fie provocatoare.

– Și, unde stați? La hotel?

– Nu, la un prieten.

Prietenul lui Barrie Travis era un reporter pensionat pe nume Ted Welsh. Chiar și în absența lui Spence, rețeaua sa de informații îi furnizase lui Merritt fotografiile ale lui Welsh în halat, luîndu-și ziarul de dimineață de pe un gazon năpădit de buruieni. Se raporta că babălîcul avea enfizem și arăta cam la fel de periculos ca

o muscă.

Grozavă pereche, Travis și Welsh; locuind în șandramaua lui Welsh și complotînd distrugerea președinției lui. Era de rîsul lumii. Dintr-un bobîrnac, putea să se descotorosească de amîndoi.

Gray era problema. Cu el în frunte, trioul atingea un nivel de pericolozitate care nu mai era la fel de rizibil.

– A propoz de prieteni, spuse Gray, mă mir că nu știi deja detaliile savuroase despre Barrie și mine. Credeam că Spence ți-a spus. A trecut pe la mine nu mult după vizita ei la fermă.

Zîmbetul lui Merritt se șterse o secundă. Nici chiar cel mai dezăvîrșit actor nu și l-ar fi putut menține.

– Spence și-a luat o scurtă vacanță. Practic, a trebuit să-l silesc să plece, maniac al muncii cum e el. A spus că va poposi și pe la tine, dar de cînd a plecat n-am mai primit nici o veste de la el. Ți-a spus unde se ducea din Wyoming?

– N-a pomenit de nici un plan. Dar îl știi pe Spence. O să apară cînd te-aștepți mai puțin. Eu, fără-ndoială, nu mă uitam după el cînd a apărut la mine-n casă.

Merritt se agățase de o infimă speranță că Spence mai era viu. Acum știa cu certitudine că nu era. Spence murise. Îl ucisese Gray.

Nu se putea lăsa pradă sentimentelor. Oricum, n-avea nevoie de Spence. De nimeni nu avea nevoie. Dar, la o adică, Spence fusese extrem de util să-l aibă pe-aproape. Rar se găseau oameni cu talentul, obediința și loialitatea lui oarbă, indiscutabilă. Și cu atît mai rari erau cei fără nici o urmă de conștiință.

Gray îi răpise acel bun patrimonial de mare preț, iar acum stătea în fața lui făcînd bancuri, cu o expresie nevinovată pe față. Lui Merritt îi venea să i-o zdrobească. Își stăpîni însă cu grijă furia. Dezvăluindu-și-o, s-ar fi incriminat singur.

În plus, nu voia să-și consume energia cu o situație ireversibilă. Spence ar fi fost primul care să fie de acord că jalea era contraproductivă și numai cei slabi se puteau complăce în ea.

– Mă întrebam, Prima Doamnă e pe-aici?

Întrebarea lui Gray avu asupra meditațiilor private ale lui Merritt efectul loviturii puternice a unei răngi de împuns vitele.

– Ăă, nu, e tot plecată.

– În acel „loc nedeazăluit“?

– Exact. Și am jurat să păstrez secretul.

Gray se aplecă înainte, rezemându-și coatele de genunchi, într-o poziție confidențială pe care Merritt însuși o lua frecvent.

– David, sînt îngrijorat pentru ea. E bine? Fii sincer. Nu-mi servi balivernele pe care le aruncă Neely presei. Cum se simte Vanessa, *cu adevărat*?

– Încerci să obții o bombă pentru noua ta colegă de pat?

– Cînd sîntem în pat, are de făcut altceva mai bun decît să mă intervieveze.

– I-e greu să vorbească cu gura plină, mm?

Gray mîrîi rîsul necesar. Apoi, chipul său slab și ridat redeveni serios.

– Vanessa nu pare să-și mai fi venit în fire de cînd a murit copilul. E bolnavă?

Dacă în acel moment ar fi avut de ales, Merritt i-ar fi sărit la beregată. Individul ăla îl încornorase. Bîrfele despre el și Vanessa fuseseră stinse, dar nu destul de rapid.

Cît de mulți oameni ajunseseră la concluzia că Gray, și nu el, era tatăl bastardului Vanessei? Cum îndrăznea ticălosul să-l pomenească pe plodul ăla fără măcar un licăr de scuză în ochii lui albaștri ca Arctica?

Printr-un efort de voință, președintele Statelor Unite

își înfrînă furia. Cum ar fi putut explica moartea lui Gray prin înec în piscina sălii de gimnastică a Casei Albe? Nici chiar Spence n-ar fi fost atît de îndrăzneț, încît să încerce să i-o vîndă pe-asta procurorului general și publicului american.

Înăbușindu-și impulsul ucigaș, înclină capul și-și împinse degetele prin păr.

– N-am nimic împotrivă să-ți spun, Gray, e nasol. Se învinuiește singură – pe ea, boala ei – că n-a fost o mamă perfectă și n-a salvat copilul de la moartea în leagăn.

– Mă temeam eu că de-așa ceva e vorba. Înțeleg că George Allan lucrează cu ea. E calificat să rezolve o asemenea problemă?

– E eminent. Îi este medic curant de ani de zile. Știe exact de ce are nevoie ca să funcționeze în continuare cît de normal posibil. După ce trece de criza asta, va fi bine.

– Sper.

Merritt privi semnificativ spre ceasul din perete și se ridică în picioare.

– M-am bucurat nespus să te văd, Gray. Sînt dezolat că te las, dar peste-o juma' de oră am o ședință de cabinet.

– Am avut noroc să te văd măcar atîta timp, se ridică și Gray, strîngîndu-și amîndoi mîinile. Te rog să-i spui Vanessei că am întrebat de ea. E vreo șansă s-o pot vizita?

– Mă tem că nu. Se ameliorează pe zi ce trece, dar nici măcar pe Clete nu consimte să-l primească. Transmite-i lui Barrie Travis regretele mele pentru casa ei.

– Mda. O să-i spun.

Agenții din Serviciul Secret stăteau în fața ușii, așteptînd să-l escorteze pe Președinte înapoi în apartamentele sale. Îi spuse unuia dintre ei:

– Condu-l te rog pe domnul Bondruant înapoi la mașină.

– Nu e necesar, spuse cu nepăsare Gray. Am lucrat aici, mai știi? Mă descurc singur.

– Totuși, insistă Merritt, pe același ton nonșalant, ne place să-i primim pe vechii prieteni cu covorul roșu.

Capitolul 19

A spune că Președintele era supărat ar fi fost mult prea puțin.

Tocmai îl informase prin telefon pe doctorul George Allan despre vizita-surpriză a lui Gray Bondruant. Dădea impresia că fusese încântat să-și revadă vechiul prieten, dar George știa să citească printre rînduri: David nu voia ca Gray să scormonească prin Washington, cercetînd prea atent moartea lui Robert Rushton Merritt.

George se convinsese, la fel cum fusese convinsă și națiunea, că micuțul murise de S.I.D.S. În noaptea aceea, cînd fusese chemat de-acasă și alergase la Casa Albă, acceptase declarația lui David că el și Vanessa descoperiseră copilul mort în pătui.

Nedorind nici o altă variantă, George nu pusese multe întrebări. Facilitase înmormîntarea copilului, conform instrucțiunilor de la Președinte. Punct.

Doar că nu era numai atît. Vanessa găsisese o reporteră obraznică și, după cum spunea David, aceasta îl abordase și pe Gray Bondruant. Evident, David își servea mai bine scopurile dacă schimba puțin accentul pus pe ceea ce transpirase în camera copilului. Cu siguranță, nu voia să se deștepte curiozitatea lui Gray Bondruant. Fiindcă, dacă cineva îl putea demasca pe David Merritt, Gray era acela.

– Ce e cu, ăă, reportera? întrebă George. Am auzit

la actualități că i-a fost distrusă casa într-o explozie.

– Da, și eu am auzit. E o nenorocire, firește, dar cel puțin criza asta personală i-a abătut atenția de la noi.

După o scurtă pauză, adăugă:

– Numai Vanessa e de vină. Ea a trezit interesul tenace al lui Barrie Travis. Dacă n-o contacta din capul locului, acum nu ne-ar fi bătut la cap.

Apoi, întrebă:

– Cum o duce azi Vanessa?

Aceasta era eleganta tranziție a Președintelui spre adevăratul scop al convorbirii. George, ținându-și pânica în frâu, îl puse la curent cu starea soției sale.

După care, David îi dădu lui George instrucțiunile.

Nu le exprimă clar, însă nici nu era nevoie. Mesajul era limpede pentru oricine știa să-l asculte, iar George era pregătit.

Sosise ziua. Președintele își scotea înaintașul la atac.

George puse receptorul în furcă și-și acoperi cu mâinile fața scăldată într-o sudoare rece. Tremura din cap pînă-n picioare. În urechi auzea un vijîit sonor. Se simțea slăbit și îngrețșat.

Se gîndi să-i telefoneze Amandei. Curajoasă și senină, era o insulă de calm în haosul pe care-l făcuse din viața lui. Uneori, numai sunetul vocii sale îi dădea speranță, chiar dacă peisajul viitorului lui arăta ca un cîmp minat ducînd spre dezastru. Iar acesta era un motiv în plus să nu-i dea telefon. De ce s-o împovăreze cu consecințele propriilor lui greșeli?

În loc să-și sune soția, luă un valium.

Acela era genul de treabă murdară cu care de obicei David îl însărcina pe Spence. Spence n-ar fi tremurat. Spence n-ar fi avut nevoie de valium. George se întrebă cu ce-l avea David pe Spence la mîină pentru ca acesta să-l asculte atît de orbește. Sau, poate, era invers? Oare Spence era mînuitorul și David marioneta?

Ori – cel mai probabil – Spence nici nu avea nevoie de un motiv pentru a face lucrurile pe care le făcea.

Îi alimenta cruzimea. Niciodată nu iubise o femeie, nici nu cunoscuse iubirea unei femei. Niciodată nu asistasese la nașterea unui copil pe care să-l fi procreat din dragoste. Niciodată nu ținuse în brațe o viață fremătătoare, privind-o cu lacrimi în ochi. Nici vinovăția sau remușcarea n-o simțise vreodată.

Putea fi George un laș, dar era un om mai bun decât Spence Martin.

Problema însă era discutabilă. Spence, după câte se părea, dispăruse. Cu cuvinte atent alese, David sugerase că Gray era răspunzător de inexplicabila absență a lui Spence. George spera că, dacă Gray îl ucisese, mai întâi îl făcuse să sufere pe ticălosul ăla fără inimă.

Gray avusese minte să se retragă la momentul potrivit. George își dorea să fi avut și el atîta curaj. Gray spusese: „M-am dus de- aici,” și asta fusese tot. Dar, în fond, Gray nu avea lațul de gît.

George îl avea, și tocmai se strînsese și mai mult.

Își apăsă între degete rădăcina nasului pînă-l duru. Apoi, coborî mîna și privi la ușa închisă a micului cabinet lambrizat. Mai putea sta acolo încă o oră, două, privind spre ușă, dar în cele din urmă trebuia să îndeplinească directiva prezidențială. Cu cît o amîna mai mult, cu atît avea să se gîndească mai mult la ea și, cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea mai vrednică de dispreț.

Se ridică în picioare cu vioiciunea unui om de nouăzeci ani. Avea picioarele ca de plumb, atunci cînd ieși din cabinet, pornind pe culoar.

În camera bolnavei domnea o atmosferă înăbușitoare.

Jayne Gaston era o soră atentă. Își îmbăia conștiințioasă pacienta în fiecare dimineață și-i schimba așter-

nutul. Dar tot o cameră de tratament era, iar boala avea miros.

Doctorul George Allan se apropie de pat.

– Ce face?

– Acum doarme, își privi sora cu compătimire pacienta.

George îi făcu Vanessei un examen superficial. Îi ascultă bătăile inimii, consultă fișa pentru tensiune și temperatură, totul fără a-i privi fața. Avea ochii închiși, slavă Domnului. N-ar fi putut s-o privească în ochi. Se întreba cum avea să-i mai poată privi pe ai Amandei, după asta, sau pe-ai săi proprii.

– A început să se agite acum cîțva timp și să plîngă, raportă sora. M-a implorat s-o las să se ridice. Domnule doctor Allan, dacă se simte destul de întremată, nu văd...

– Mulțumesc, doamnă Gaston.

– Domnule doctor, sînt convinsă că știți ce faceți, dar...

– Și eu sînt convins, îi aruncă el o privire severă. Nu voi mai tolera deducțiile astea, doamnă Gaston.

– Nu mă gîndesc decît la ce e mai bine pentru pacientă.

– Și crezi că eu nu?

– Bineînțeles că da, domnule doctor. Nu făceam nici o aluzie.

Se îndreptă de spate.

– Dar sînt soră calificată, cu ani de experiență.

– De-asta ai fost solicitată pentru slujba asta. Însă îți depășești competența.

– Doamna Merritt e exagerat de tranchilizată. Dacă mă întrebați...

– Nu te-ntreb! strigă George.

– Mai mult, cred că dozajul de litiu e periculos de mare.

– Ai văzut notele de laborator. Nivelul de litiu din

sînge e exact la nivelul potrivit.

– Atunci, nu am încredere în laborator și nu cred notele.

Inima lui George bubuia în coaste. Genunchii i se înmuiaseră ca gelatina, pulsul îi palpita îndărătul ochilor și știa că era roșu la față.

Făcînd un efort să se calmeze, spuse țeapăn:

– Nu mai este nevoie de serviciile dumitale, doamnă Gaston. Te rog să-ți împachetezi lucrurile imediat. Pun pe cineva să te ducă diseară înapoi la Washington.

Femeia își întinse degetele peste piept.

– Mă concediați?

– Nu mai corespunzi cu programul de tratament al doamnei Merritt. Acum, dacă ești amabilă...

Femeia scutură din cap cu încăpățîinare, întinzînd mîna spre a Vanessei.

– Nu plec. E și pacienta mea. Refuz s-o părăsesc în starea asta. Dacă doriți opinia mea sinceră, consider că e intoxicată și aproape în comă.

– Dacă nu pleci de bună voie, nu-mi mai rămîne decît să te îndepărtez cu forța.

Străbătu odaia, deschise ușa și strigă după agenții din Serviciul Secret.

Capitolul 20

- Barrie Travis?
- La telefon. Cine e?

Barrie își înfundă vârful degetului în urechea liberă pentru a auzi vocea înceată a femeii pe sub vacarmul din sala redacțională.

- Știți despre Highpoint?
- Barrie intră imediat în alertă.

- În ce privință?
- Se întâmplă ceva.
- Puteți fi mai concretă?
- Nu. Nu știu. Nu pot să spun.

I se simțea clar deznădejdea.

- Cineva trebuie să afle ce se petrece acolo.

Apoi, femeia închise.

Barrie sună la centrală.

- Persoana pe care mi-ai dat-o la telefon s-a prezentat, sau a spus de unde vorbea?

- Nu, a cerut doar să vorbească cu tine. Altă ne-bună?

- Nu-s sigură. Mulțumesc.

Sări de pe scaun și-și înșfăcă geanta. Sfârșise treaba pe ziua în curs. Materialul pentru actualitățile de seară era terminat și depus pe biroul producătorului. N-avea să-i ducă nimeni lipsa dacă pleca puțin mai devreme.

În ultimele câteva zile, reușise acceptabil să con-

vingă publicul telespectator – care, spera, îl includea și pe David Merritt – că după distrugerea casei își continua munca în condiții normale.

Comisia încă nu dăduse cauza exploziei dar, după toate aparențele, nu stabilise nici o legătură cu scormoneliile ei în viața personală a Președintelui și a Primei Doamne.

În timp ce alerga prin sala redacțională, se gândi să agațe un cameraman și să-l ia cu ea, în eventualitatea că informația se dovedea validă. Hotărî însă să se abțină. Avea să-și ducă la Highpoint o cameră video. Dacă se cocea un subiect, cel puțin urma să aibă desfășurarea evenimentelor înregistrată pe casetă video de amatori.

Mai întâi trebuia să găsească o cale de a intra la Highpoint fără a fi împușcată.

– N-ai recunoscut vocea?

– Nu tocmai asta am spus? replică Barrie iritată. Nu, Gray, nu i- am recunoscut vocea.

– Nu te stropși la el, interveni Daily. Nu vrea decît să nu-ți dai drumul nepregătită, atîta tot.

O înfuria faptul că Daily îi lua partea lui Gray.

– Nu-i cer nimănui să vină cu mine nepregătit. Stați aici. Puțin îmi pasă. Eu, una, mă țin după pista asta.

– Putea fi sonata aia, presupuse Daily. Charlene.

– Nu era ea, insistă Barrie. Nu știu cine era, dar nu avea caracteristicile farsorilor obișnuiți. Suna cultivată și elevată. Și speriată. Cred ceea ce-a spus.

Daily o ținea pe-a lui.

– N-ai nici o confirmare că la Highpoint se întîmplă ceva anormal. Ar putea fi iarăși un judecător Green. Vei

sfârși cu un ou spart în față și fundu-n laț.

– Ce-i cu judecătorul Green? Întrebă Gray.

– Nimic, se răsti Barrie; îl privi urît pe Daily, după care tăie aerul cu mâinile, spunînd: discuția s-a sfârșit. Mă duc.

Nu s-ar fi întors acasă la Daily, să-i informeze despre planurile ei, dacă ar fi avut la ea camera video. Cumpărată recent pentru a o înlocui pe cea pierdută în explozie, încă se mai afla în cutia sa, în camera de oaspeți a lui Daily. După ce îi instalează bateriile, o verifică, o bage în geantă și se întoarce spre camarazii ei îngrijorați.

– Ei, și-acum, urați-mi noroc.

Daily era atît de agitat încît începu să se sufoc. Se întoarce spre Gray.

– Tu ești Infanteria Marină. Ai vreo idee?

– În afară de-a o lega, absolut nici una. Dar merg și eu cu ea, și probabil c-o să fim amîndoi împușcați, spuse el îndesîndu-și pistolul la cingătoare.

În același moment se auzi pagerul lui Barrie.

– Una din sursele tale? Întrebă Daily.

– Sînt singurele care mai știu numărul ăsta, în afară de tine.

Nu recunosc numărul de telefon apărut pe afișajul digital, dar identifică imediat glasul care-i răspunde, după cîte se părea la un telefon public. Auzea zgomot de mașini prin apropiere. Omul îi comunică mesajul fără a pierde vremea și închise imediat.

Îngîndurată, Barrie puse receptorul în furcă și-l privi pe Gray.

– Dacă vii și tu, să mergem.

– Cine-a fost? Întrebă Daily, urmîndu-i pînă la ușă, cu căruciorul buteliei de oxigen după el. Era în legătură cu Highpoint?

– Nu. N-a fost nimic, replică Barrie, însă zîmbetul abătut îi contrazicea spusele. Te sunăm de cum aflăm

ceva. Încearcă să te odihnești puțin.

– Încearcă să rămii întreagă puțin. Mi-ar plăcea să te pot vizita în pușcărie.

– Unde în Louisiana?

– Ce?

– Ai spus că ești din Louisiana. Din ce oraș?

– O pată pe marginea drumului, răspunse Gray. N-ai auzit niciodată de el.

– Am avut note bune la geografie.

– Grady.

– N-am auzit niciodată de el.

Gray conducea concentrat, strângînd volanul cu amîndouă mîinile. Se îndreptau spre sud-vest, către zona rurală din Virginia. Peisajul era o panoramă de pășuni unduitoare, ferme și păduri, dar nici unul dintre ei nu părea să le observe.

Acelea fuseseră primele cuvinte pe care le schimbaseră între ei de cînd părăsiseră cartierul lui Daily. Incapabilă să mai suporte un singur kilometru de tăcere ostilă, și nici propriile ei gînduri tulburate, Barrie abordase un subiect pe care-l nădăjduia neutru.

– În termenii unei copilării petrecute acolo, cum era?

– Bine.

– O copilărie fericită?

– A fost ca lumea.

– Urîță?

– Am zis eu urîță?

– Atunci, a fost frumoasă?

– A fost *okay*. Okay?

– Nu e nevoie să-mi dai în cap. Sînt doar curioasă de unde e originar un om ca tine.

– Un om ca mine? repetă el sardonice. Ce fel de om sînt eu?

Trecu un moment pînă să-i dea un răspuns acceptabil.

– Înalt.

Gray zîmbi efectiv, deși fugar.

– Părinții? continuă Barrie.

– Doi.

– Mai scutește-mă, Bondruant.

După un moment, Gray spse:

– Mama și tatăl meu au murit cînd o tornadă desprinsă dintr-un uragan le-a lovit locul de muncă.

– Îmi pare rău, răspunse ea sinceră. Cîți ani aveai?

– Nouă. Aproape.

Îi era greu să accepte acest lucru, nu că părinții lui căzuseră victime ale unei furtuni, ci că Gray nu fusese pe-atunci decît un copil. Nu și-l putea imagina ca pe un băiețel fără griji, jucîndu-se cu alți copii, participînd la jocuri de ziua lui, despachetînd cadourile împreună cu toți membrii familiei adunați în jurul pomului de Crăciun.

– În dimineața aceea, în Wyoming, mi-ai spus că ai învățat agricultura de la tatăl tău.

– Întotdeauna a ținut o turmă de vite. Dar mai avea și un atelier de reparații, în oraș. Nu exista în tot statul un motor pe care să nu-l poată drege. Iar mama era aproape la fel de pricepută cu' ranga ca și el.

Barrie observă în preamja gurii lui aspre o rară blîndețe.

– I-ai iubit.

– Eram puști, ridică Gray din umeri. Toți copiii își iubesc părinții.

Chiar cînd nu merită să fie iubiți, își spuse ea.

– Cine te-a crescut după moartea lor?

– Alternativ, ambele perechi de bunici. Erau oameni de treabă. Acum sînt morți cu toții.

– Frați, surori?

– O soră. Locuiește tot în Grady. Mamă a patru copii, măritată cu un C.P.A.¹ care e președintele comisiei școlare și diacon la biserica baptistă.

– Probabil că-i plăcut pentru tine să ai nepoate și nepoți pe care să-i răsfeți.

– Nu-i vizitez.

– De ce?

– Cumnatu-meu mă consideră periculos.

– Și ești?

Gray întoarse capul. Ochii lui părură s-o străpungă ca două raze laser.

– Încă n-ai descoperit pîn-acum?

– Ba da, își plecă ea privirea. Cred că poți fi foarte periculos.

Privind prin parbriz, Barrie își dădu seama că, pe neobservate, asfințitul fusese înlocuit de o noapte deplină. Pădurile de pe ambele laturi ale șoselei cu două benzi erau întunecate. După cîteva momente, spuse:

– Telefonul pe care l-am primit înainte de a ieși din casa lui Daily era de la sursa mea din Justiție.

– Ai o sursă în Departamentul Justiției?

– E chiar atât de surprinzător?

– Cine? Ce divizie? Ce grad?

– Știi că nu-ți pot spune.

– Bine, atunci cred că nu ne rămîne decît să sperăm că nu-i una din cîrțile lui Spence.

Neluîndu-i în seamă împunsătura, Barrie spuse:

– Sursa mea mi-a spus că tu și Merritt ați avut azi o întîlnire cu ușile închise.

– Exact.

– Curios că nu mi-ai menționat-o, și nici lui Daily.

– N-a fost nimic de capul ei.

1. – *Certified Public Accountant* = Contabil Public Autorizat (n.tr.)

– Ai stat cincisprezece minute singur cu președintele Statelor Unite și n-a însemnat nimic?

– Am trecut doar...

– Trecut? A, pe-asta o puteam face și eu – dar David Merritt nu mi-ar acorda niciodată o audiență privată.

– Am foarte mulți prieteni în Serviciul Secret. Am apărut pe neașteptate, ca să-i pot studia reacția la vederea mea.

– Și cum a fost?

– Aproape s-a căcat pe el.

Reproduse conversația avută cu președintele, apoi adăugă:

– I-am dat de înțeles că Spence n-a reușit să-și ducă la îndeplinire ultima misiune.

– Și asta a fost tot?

– Atîta tot.

– Poate.

Gray îi aruncă o privire, cu ochi bănuitori.

– De ce te-a contactat sursa în legătură cu vizita mea la David?

– Din grijă pentru siguranța mea. Sursa e cam neliniștită de compania în care trăiesc. De exemplu, mi-a sugerat că Președintele s-ar putea folosi de tine ca să-i întindă o capcană unei reportere băgărețe căreia vrea să-i închidă gura.

– Nu mai lucrez pentru Președinte.

– Așa susții tu. Dar mă întreb cît de multe straturi are relația ta cu familia Merritt. Ai fost fratele de cruce al lui Merritt înainte de a deveni amantul nevestii. De-aici s-ar putea naște o mulțime de ambiguități.

Mîinile lui se încleștară și mai strîns pe volan.

– De ce nu-mi spui ce gîndești?

– Cred că s-ar putea ca loialitățile tale să fie divizate ireconciliabil.

Gray îi aruncă încă o privire feroce, dar nici nu

confirmă, nici nu-i negă afirmația.

– Numele meu a fost menționat în cadrul întâlnirii? vru ea să știe.

Dădu din cap.

– În ce context?

– I-am spus că te ciocănesc.

Barrie își simți obraji împurpurându-se.

– Prefer termenul ăsta în locul celui alt, deși tot brutal e.

– Așa-mi amintesc și eu că a fost. Brutal.

– Întîmplător, te-a lămurit cu ceva în privința Vanessei? întrebă Barrie, revenind la subiect.

– Nimic nou.

– Dacă era ceva, mi-ai spune?

– Probabil că nu.

– De ce?

– Fiindcă ești băgată deja pînă peste cap.

– Pentru un reportaj în exclusivitate care va zgudui lumea, sînt dispusă să-mi asum cîteva riscuri.

– Ei bine, eu nu sînt, replică el scurt. Nu-s dispus să-mi risc viața, nici pe a Vanessei, și nici chiar pe a ta, numai pentru ca ție să-ți iasă cîteva miare-n plus pe următorul contract. Dacă scăpăm vii din povestea asta, nu vreau să-mi compromită strategia o amatoare cu gărgăuni la cap.

Cuvintele lui o înțepară.

– Sînt profesionistă.

– Poate în știrile TV. Dar la Highpoint nu mergem să stăm în fața camerelor de luat vederi. Vom avea în față oameni înarmați. Nu ești pregătită pentru așa ceva.

– Sînt mai dură decît crezi.

– A, știu că nu-ți faci scrupule. Cred că-mi amintesc exact cît de departe ai mers ca să-ți faci reportajul. Sau ai uitat?

Întrucît părea pornit cu hotărîre să-i smulgă o reac-

ție, Barrie coborî vocea, bosumflată:

– Nu, n-am uitat. N-am uitat nici un moment din cele întâmplate. Mai la obiect, Bondruant, nici tu n-ai uitat.

Întorsătura ei reuși. Lui Gray îi palpită un mușchi în falcă. Cu un zîmbet fudul, Barrie reveni cu atenția la drumul din fața lor.

Mulțumirea ei fu scurtă.

– Atenție! țipă.

Cu reacția instantanee a unul luptător de comando instruit, Gray coti, evitînd coliziunea. De după curbă apăruseră patru polițiști pe motociclete, deplasîndu-se doi cîte doi. Îi urma o mașină de pompieri, un turism cu aspect oficial și o ambulanță. Toate circulau cu mare viteză.

Gray se ținu pe lîngă șanțul de vis-à-vis pînă cînd coloana trecu pe lîngă el ca fulgerul, după care execută o întoarcere în U și porni pe urmele ei.

– Ai de gînd să-i urmărești?

– Te cred.

– Dar de ce să...?

– Deasupra, îi răspunse Gray la întrebare înainte de a și-o fi terminat. Barrie își lipi obrazul de fereastră, pentru a vedea două elicoptere înclinîndu-se accentuat în timp ce se ridicau deasupra copacilor.

– Sursa ta anonimă a avut dreptate. S-a întîmplat ceva.

– Dar Highpoint e într-acolo, arătă ea în direcția opusă.

– Reședința prezidențială se află pe malul opus al lacului, dar toată zona se numește Highpoint. Casa de weekend a doctorului George Allan e pe colina aia, indică el cu bărbia direcția aproximativă, prin pădurea de unde decolaseră elicopterele. Acolo o țin pe Vanessa.

– De unde știi?

– Am avut o presimțire și tocmai mi s-a confirmat. Mașina din spatele pompierilor e a guvernului, probabil din Serviciul Secret.

Continua să țină ferm mâinile pe volan. Apăsase pînă la limită acceleratorul mașinii lui Barrie, pentru a nu scăpa din ochi luminile de poziție ale ultimului vehicul din coloana de urgență.

– Ce crezi că înseamnă?

– Ce crezi tu? Întrebă el crispat.

Barrie ezita să-și exprime gîndurile.

– Doctorul Allan nu i-ar face nici un rău. Nu intenționat. Nu cînd o păzește Serviciul Secret.

– Casa Albă colcăie de agenți ai Serviciului Secret de cînd a murit copilul. Asta nu l-a oprit să susțină că decesul s-a datorat S.I.D.S. Dacă David i-a prins coaiele cu ușa, George Allan va spune sau va face aproape orice.

Urmărire convoiul pînă în Shinlin, un sat pitoresc și îngrijit, cu vreo mie cinci sute de locuitori. Datorită apropierii de reședința prezidențială, localnicii erau obișnuiți cu coloanele care tulburau liniștea străzilor mărginite de copaci.

Gray păstră o distanță discretă. Se afla la două cvartaluri în urma vehiculelor, cînd acestea intrară pe poarta de urgență a spitalului.

Barrie îl privi.

– Dacă Vanessa are nevoie de asistență medicală urgentă, de ce n- au adus-o aici cu elicopterul?

Înainte ca vreunul dintre ei să-și poată da cu presupusul, portierele din spatele ambulanței se deschiseră violent, lăsîndu-l să iasă pe George Allan. Medicul arăta răvășit și foarte tulburat. Avea mînele cămășii suflecate pînă la coate, părul îi stătea ciufulit, de parcă și l-ar fi răscolit tot timpul cu degătele. Împreună cu șoferul și un infirmier, scoaseră din mașină o brancardă.

Pe targă era legată o persoană acoperită cu un cearșaf.

– O, Dumnezeule, nu! țipă Barrie.

Infiermierii împinseră targa spre ușile automate de sticlă. Cei doi agenți din sedanul guvernamental coborîră sumbri și urmară targa, în timp ce era introdusă în spital.

Doctorul George Allan se încovoie de la mijloc și vomă pe asfalt.

Capitolul 21

Cînd sună telefonul, trezindu-l pe Clete Armbruster dintr-un somn adînc, acesta se răsuci și privi ceasul de pe noptieră.

– Fi-ți-ar.

Un apel la ora aceea nu putea însemna decît ceva urgent.

– Mda?

– Domnul Senator Armbruster?

Așteptîndu-se la pronunția răspicată a unui aghiotant, nu fu pregătit pentru vocea femeiască înceată, răgușită, mai potrivită cu sexul decît cu anunțarea veștilor proaste. În mod ironic, acest lucru îl făcu să intre în panică. Trecuse un timp de cînd apelase la serviciile unei profesioniste, dar primul gînd care-i trecu prin minte fu acela că una dintre fostele lui companioane fusese instruită să-și anunțe clienții trecuți despre existența unui virus mortal.

– Cine-i la telefon?

– Barrie Travis. Prietena Vanessei. Reportera.

Senatorul dădu nervos la o parte pătura, coborîndu-și la podea picioarele groase, în timp ce se ridica în șezut. Era o mare nesimțire din partea lui Barrie Travis să se numească prietena Vanessei. Nici mort n-ar fi putut spune de ce îi acordase Vanessa interviul acela recent.

– Ce dorești?

– Trebuie să vă vorbesc. Despre Vanessa.

– Știi ce oră e? Și-n fond, de unde-mi ai numărul personal? Nu ți-au spus clar cei de la cabinet că nu discut despre fiica mea cu oameni de presă?

– Nu e vorba de așa ceva, domnule.

– Pe cine crezi că protestezi? Noapte bună.

– Domnule senator! Vă rog, nu închideți!

Neliniștea din vocea ei îl făcu să se răzgîndească. Luînd cu el în baie telefonul fără cablu, se duse la toaletă și se ușură.

– Ce se întîmplă? O nouă explozie?

– E imperios necesar să ne întîlnim.

– Pentru ce?

– Nu vă pot spune decît între patru ochi.

Armbruster chicoti, în timp ce trăgea apa.

– Abia pot suporta atîtea suspansuri.

– Vă asigur, domnule Senator Armbruster, că nu e o șmecherie reportericească, nici vreun motiv de rîs sau de expedit cu nepăsare. Vă rog să mă credeți cînd spun că e de cea mai mare importanță. Vă întîlniți cu mine?

Armbruster își frecă fruntea.

– Of, Christoase. Probabil c-am s-o regret, dar telefonează-mi mîine la cabinet și fixează o audiență.

– Nu m-ați înțeles. Trebuie să vă văd imediat. Chiar acum.

– Acum? E miezul nopții în mă-sa.

– Vă rog. Mă aflu într-o braserie din Shinlin, la colțul dintre Lincoln Street și Paul's Meadiow Road. Vă aștept.

Închise, iar senatorul începu să bombardeze cu înjurături pereții dormitorului. Trîntind telefonul, se așeză pe marginea patului și-și trînti o porție de *Jack Daniel's* într-un pahar. Bău totul dintr-o înghițitură, absolut hotărît să ignore apelul și să se culce la loc.

Dar, din nou, ezită. Ce naiba știa reportera aia despre Vanessa, de nu mai putea aștepta pînă dimineată?

Privi telefonul ca și cum i-ar fi fost un dușman de moarte. N-avea să mai poată adormi. În plus, vocea ei trăda o urgență aparent sinceră.

Se ridică și se îmbracă. În zece minute, pornise spre Shinlin. Cunoștea satul, căci fusese de multe ori în vizită la Highpoint. Conducea fără să se gîndească.

Memoria i se abātu spre o altă noapte, în urmă cu optsprezece ani, cînd iarăși fusese trezit în toiul nopții. Își luase cîteva zile de vacanță, la ferma sa de la țară, în Mississippi. Acolo, ritmul vieții era lent și aproape lipsit de griji. Cu excepția acelei singure nopți.

Îl trezise țîrîitul insistent al soneriei. Servitoarea ieșise din camera ei de după bucătărie, strîngîndu-și cordonul halatului, dar Clete ajunsese primul la ușă.

În prag stătea David Merritt, ud de ploaie ca o pisică aproape înecată și arătînd cam la fel de nenorocit. Un fulger îi luminase zgîrieturile lungi, sîngerînde, de pe obraz.

– Ce dracu' ai pățit? exclamă Clete.

– Iartă-mă că te trezesc, dar trebuia să te văd imediat.

– Ce s-a-ntîmplat? Ai avut un accident?

David privi cu teamă spre servitoare. Clete îi făcu semn să plece, iar femeia se întoarse în camera ei.

Apoi, Clete îl conduse pe David în cabinetul său, aprinse lampa cu abajur de pe birou și-i turnă tînărului un brandy. David se așeză pe canapeaua de sub fereastră, ținînd cupa în căușul ambelor mîini, și bău conținutul dintr-o singură înghițitură.

– De obicei, nu bei așa, observă Clete, în timp ce-i dădea o batistă ca să-și tamponeze zgîrieturile însîngerate de pe față. Indiferent ce te roade, probabil că-i rău. Așa că, s-auzim.

Se întinse în fotoliul de piele și luă un trabuc. David

se ridică, începînd să umble prin cameră.

– Fata aia.

– Bănuiam, scutură Clete chibritul cu care-și aprinsese havana.

– Am cunoscut-o cînd am fost aici vara trecută.

– O localnică? Unde-ai cunoscut-o? Cum o cheamă? Ai ei cine-s?

– Se numește Becky Sturgis, dar n-ai de unde s-o cunoști. E un gunoi de rulotă, un nimeni. Am pescuit-o dintr-o bombă cu boarfe, de pe șosea. Era beată cînd am ajuns acolo. Ne-am făcut ochi dulci, am trecut la dans. Am flirtat, am început să ne mozolim. Treaba s-a încins destul de repede. Mă pipăia peste tot. Sau mergeam afară, sau ne făceam de rîs. Abia ieșiserăm pe ușa localului, cînd m-a și tras spre ea. Am făcut-o acolo, rezemați de perete.

Ar fi fost ipocrit să-și mustre protejatul pentru o indiscreție sexuală. Cînd era de vîrsta lui David, și el avusese cîteva escapade destul de nebunatice. Numai maturitatea îl ajutase să învețe valoarea discreției și a cumpătării. Cu toate acestea, simțea că se cerea o oarecare dojană.

– Cîtorva mari oameni de stat li s-a interzis mandatul la Casa Albă fiindcă-și confundau creierii cu ciocăniturile. Nu mai știau cu care să cordească și cu care să gîndească.

– Știu, spuse încordat David. Jur pe Dumnezeu că am crezut-o inofensivă. Era drăguță, sexy și fără obligații. Locuiește singură, lucrează la o lăptărie, ca dispecer cu camioanele, n-are familie.

Clete mormăi sceptic:

– Dacă-i așa de inofensivă, ce te-a adus în casa mea la ora asta din noapte, plin de sînge și arătînd de parc-ai fi gata să-ți verși cina pe neprețuitul covor oriental al scumpei mele soții răposate?

– Am... Am omorît-o.

Buzele lui Clete se înmuiară atât de tare, încît havana aprinsă aproape că-i căzu în poală. Treptat, își reveni suficient pentru a se ridica din fotoliu și a mai turna un brandy, pentru el de astă dată. Îl dădu de dușcă aproape la fel de lacom cum și-l băuse David pe al lui. Clete vedea visurile pe care și le făcuse pentru tînărul acela dizolvîndu-se ca un cubuleț de zahăr.

David Merritt se distinsese atât de mult ca voluntar în campania lui Armbruster, încît curînd i se oferise un post plătit. Cînd îl cunoscuse Clete pentru prima oară, David abia fusese liberat din Infanteria Marină. Era disciplinat și intuitiv. Necesita foarte puțină supraveghere, sau chiar deloc, și executa fiecare însărcinare cu aplomb și eficiență. Nu trecuse mult timp pînă cînd Clete să-i acorde mai multă responsabilitate.

În urma alegerii sale în Senat, îl invitase pe David să se alăture personalului său din Washington. În ultimii doi ani, David se dovedise un om de valoare și un învățăcel rapid într-ale politicii. Clete își făcuse planuri mari cu el, văzînd că David avea cele necesare pentru a deveni un excelent om politic.

Deținea o cunoaștere activă, la prima mîină, a economiei, căci fusese nevoit să se descurce cu resursele limitate care-i stătuseră la dispoziție în tinerețe. În timpul liber, studia dreptul și practica guvernamentală. Avea un bun dosar de serviciu militar. Era chipeș și cultivat – și, pînă în seara aceea, neîncotoșmănat cu scandaluri.

Clete avu nevoie de tot autocontrolul său pentru a nu se apropia să-l rupă în bătaie că fusese atât de prost.

– Cred c-ai avut motive serioase ca s-o omori, spuse el aspru.

– Jur în fața lui Dumnezeu că a fost un accident.

– Să nu juri în fața lui Dumnezeu, mugi Clete. Jură-mi mie, băiete.

– Îți jur, Clete.

Clete studie mult timp chipul lui David, dar nu văzu

nici un semn contrar în expresia sa zdrobită. Nu era decât un tânăr speriat.

– Okay, reluă Clete. Ce s-a întâmplat?

– Mai întâi, trebuie să mă-ntorc la început. După acea primă ocazie, am început s-o caut ori de câte ori veneam aici.

Clete își rostogoli trabucul dintr-un colț al gurii în celălalt.

– La Crăciun?

– Da, domnule.

– La Paști?

David dădu din cap.

– În timp ce-i făceai curte Vanessei? Ne-ai luat de proști pe amîndoi! strigă bătrînul.

– M-ai înțeles greșit, Clete, replică prăbușit David, cu glasul frînt. Știi ce simt pentru Vanessa. O iubesc și vreau s-o iau de soție, dar...

– Dar ai simțit nevoia să-ți înmoi cariciul într-o fiș-neață care se-mbată și se regulează pe peretele de-afară al unei crîșme cu mitocani. Asta-i concepția ta asupra vieții sentimentale?

Izbucnirea îi limpezise capul. Reveni în fotoliu, lăsîndu-și nervii să fiarbă mocrnit în timp ce pufăia furios din țigară. David avu înțelepciunea de a-i lăsa timp să se calmeze. În cele din urmă, Clete mîrîi:

– Zi-mi și restul.

– În ultimul nostru sejur aici, m-a chemat s-o vizitez acasă, în rulota ei. Cînd am ajuns acolo...

Se opri, trecîndu-și mîna peste față.

– Nu mi-a venit să cred. Avea burta pîn-aicea.

Cîteva secunde, Clete nu făcu decât să-l privească.

– Dă-mi sticla aia.

David se conformă, deși Clete părea gata să-i spargă capul cu carafa de cristal. Lăuă două înghițituri direct din sticlă.

– Vrei să spui că a rămas gravidă?

– Era, pe-atunci. A născut copilul acum cîteva săptămîni. Un băiat.

– E al tău?

– De unde naiba vrei să ştiu? ţipă David, ridicînd glasul pentru prima oară. E posibil, dar la fel de posibil e şi să fi fost al altui bărbat dintr-o duzină. Ea susţinea că era al meu.

– Că *era*? La trecut?

– A-nceput să mă bată la cap să vin să văd copilul, insistînd că era al meu. M-am temut că dacă nu merg, va face vreo prostie.

Aşa că m-am dus astă seară acolo ca să-i dau nişte bani. Am crezut că era minimum ce puteam face. Dar... dar îşi pierduse minţile, Clete. Mi-a aruncat banii în faţă, a spus că nu pot să- mi cumpăr cu bani scăparea de orice răspundere faţă de ea şi că nu se mulţumeşte cu nimic mai puţin decît o căsnicie.

Fiecare cuvînt părea o nouă lovitură de ciocan, bătînd în cuie sicriul viitorului politic al lui David Merritt. Clete se temea de-acum să nu-şi lase şi el cina pe nepreţuitul covor oriental al scumpei sale soţii răposate.

– I-am spus din capul locului că nici nu poate fi vorba de căsătorie. I-am spus că sînt deja logodit cu altcineva, o femeie pe care o iubesc.

Tăcu, privindu-l pe Clete.

– Sînt conştient că încă nu i-am cerut oficial mîna Vanesei, şi nici nu intenţionez, pînă nu termină colegiul, dar ştie cît de mult o iubesc. E de la sine înţeles, mai mult sau mai puţin, că...

– Zi-i-nainte, îl întrerupse brutal Clete. Ce s-a întîmplat cînd i-ai spus haimanalei ăleia că nu vă căsătoriţi?

– A căpiat.

David se așeză din nou, acoperindu-şi cîteva momente faţa cu mîinile. În sfîrşit şi le coborî, strîngîndu-şi-le între genunchi.

– Folosea drept leagăn un sertar de scriu. Cred că țipetele ei au speriat copilul. Oricum, zbiera și el, ceea ce a părut s-o împingă peste limită. A spus că n-are de gând să se lase încărcată cu un copil pe care să-l crească singură și atunci, l- a... l-a apucat cu mâinile de gât și a început să-l sugrume. Am încercat să-i desprind mâinile, dar n-am reușit. L-a strangulat.

– Iisuse Christoase! icni Clete. L-a omorât?

David dădu din cap.

– Nu mi-a venit să cred. Copilul plîngea și, peste o clipă, tăcuse. Era mort.

– De ce n-ai anunțat poliția?

– Nu mi-a lăsat timp, țipă el. Curva s-a repezit la mine. De- acolo am toate zgîrieturile astea. A sărit la mine ca o mîță sălbatică. A trebuit să mă apăr. Ne-am încăierat. Și-a pierdut echilibrul și a căzut peste colțul unei mese prinse în perete. Probabil și-a fracturat craniul. Peste tot e plin de sînge. A murit.

Închise strîns ochii, dar nu-și putu stăpîni lacrimile. Izbucni în suspine. Cu umerii tremurîndu-i, începu să plîngă ca un copil.

– O greșeală. O singură greșeală și acum tot ce-ai făcut tu pentru mine, tot pentru ce ne-am străduit, e distrus. Și Vanessa. Iisuse, bolborosi el. Ce-o ză creadă Vanessa despre mine? Cum va afecta asta viitorul nostru împreună?

Clete cheltuiuse prea mult timp și efort spre a-l cultiva pe David Merritt pentru președinție ca acum să renunțe la tot numai datorită unei fete căreia nimeni n-avea să-i ducă lipsa și unui copil care nici n-ar fi trebuit să se nască vreodată. Dacă nu trebuia să se gîndească decît la consecințele politice ale boroboatei lui David, Clete ar fi curățit mizeria pentru a-și proteja investiția.

Dar, aducînd vorba despre Vanessa, David asigura intervenția rapidă a lui Clete. Nu intenționa să lase inima fiicei sale să se frîngă aflînd că bărbatul pe care-l

adora de ani de zile și spera să-l ia de soț fecundase o lepădătură de nimic și apoi o ucisese accidental.

În marea schemă a lucrurilor, Becky Sturgis și copilul ei nu contau prea mult, cîtă vreme David Malcomb Merritt era destinat să ajungă mare. Nu peste mult, avea să dețină mai multă putere decît oricare alt individ din lume. De ce să se sacrifice tot acest potențial numai pentru o singură greșeală? De ce să i se spulbere Vannessei visurile și speranțele, cînd ea era inocentă? Nevinovată de nici o faptă rea, ar fi fost cea condamnată să sufere cel mai mult.

Nici pomeneală ca Armbruster să lase să se întîmple așa ceva.

– Okay, băiete, vino-ți în fire, se apropie el de David, dîndu-i o palmă inimoasă în spate. Fă un duș. Mai bea un brandy. Culcă-te. Să nu vorbești nimănui despre asta. Niciodată.

David ridică privirea spre el, cu o expresie prăbușită.

– Adică...

– Mă ocup eu.

Tînărul se ridică, nesigur.

– Nu-ți pot cere să faci asta, Clete. Au murit doi oameni. Cum ai să...

– Lasă-n seama mea amănuntele.

Îl împunse pe David în piept cu arătătorul său bon-doc.

– Sarcina mea e să fac problema să dispară. A ta e să te astîmperi. Ne-am înțeles, băiete?

– Da, domnule.

– Gata cu regulările nesocotite. Cînd tre' s-o iei razna, te duci la o profesionistă, îi dai cuminte o muiie și-mi trimiți mie nota de plată.

– Am înțeles.

– Nu putem să te facem președinte și pe urmă să apară tîrîș din șanțuri o hoardă de tîrfe fluturînd procese

de parternitate, nu-i așa? zîmbi Clete.

Timid, David zîmbi și el.

– Nu, domnule.

– Acuma, unde-i rulota fetei ăleia?

Clete s-a ocupat de problemă în aceeași noapte. Așa cum spusese și David, era o porcărie îngrozitoare, dar cuvîntul *imposibil* nu figura în dicționarul lui Clete. În nici patruzeci și opt de ore, întregul incident Becky Sturgis se pierduse în istorie.

David nu și-a exprimat niciodată curiozitatea să afle cum făcuse Clete să dispară două cadavre fără ca nimeni să nu pună întrebări. N-a întreat niciodată cum reușise Clete să șteargă de pe fața pămîntului întreaga existență a lui Becky Sturgis. Aplicîndu-i sfatul, David s-a comportat de parcă incidentul n-ar fi avut niciodată loc. În cei optsprezece ani trecuți de-atunci, nu-l mai pomeniseră niciodată. Abia în urmă cu cîteva zile cînd, în Biroul Oval, Clete făcuse o aluzie subtilă.

Moartea propriului său nepot fusese un tulburător memento despre o altă tînără femeie și fiul ei nou-născut. Cele două incidente nu se comparau, dar prezentau suficiente asemănări ca să-l tulbure.

Cu o frecvență iritantă, prin mintea senatorului se repeta un același gînd.

Nu cumva David Merritt, și nu mama acelui copil, îl omorîse cu optsprezece ani în urmă? Și, dacă da, nu cumva ucisese din nou?

Capitolul 22

Barrie privea atentă ușa braseriei, așteptînd cu nerăbdare dar, totuși, și cu groază, sosirea senatorului Armbruster.

Într-o regiune unde predomina arhitectura georgiană, ospătăria crea o pată distonantă. Motivele sale sclipitoare și stridente, gen anii '50, erau realizate din crom lucitor și vinilin turcoaz. Dușumeaua era pardosită cu dale albe și negre. La ora aceea din noapte, consumația se limita la cîțiva angajați ai spitalului și o pereche de adolescenți care-și sorbeau alternativ cafe-frappe-urile și unul pe celălalt.

Cu cafelele lor, Barrie și Gray ocupau un separeu din dreptul vitrinei late cu vedere spre intrarea la urgență. După accesul de greață, doctorul Allan stătuse un moment să-și revină, apoi urmase sumbrul cortegiu în spital. Nu mai apăruse, și nici alte activități nu se mai observaseră.

Gray vorbise foarte puțin. Rămînea cu ochii fixați spre ușile pe unde fusese dus trupul Vanessei. Stătea cu brațele rezemate pe fața de masă roz-flamingo. Din cînd în cînd, își flexa degetele cîte unei mîini, după care și le îndrepta, rigide. Arăta cumplit de încordat și extrem de periculos.

Barrie își dresе vocea.

– Probabil vor încerca să facă astfel ca moartea ei

să treacă drept sinucidere.

– Nu și dacă mă amestec eu. Vanessa nu și-ar fi omorât copilul, și nici ei însăși nu și-ar fi luat zilele.

Pradă unui impuls, Barrie întinse mîna peste masă, punîndu-i-o pe braț. Surprins de atingerea ei, Gray îi privi mîna, apoi fața.

– Îmi pare rău, Gray, spuse ea. Știu că ai iubit-o pe Vanessa. Copilul...

Ezită.

– Era al tău, nu-i așa?

– Ce mai contează, se răsti el, dîndu-i jos mîna de pe braț. E mort, și ea la fel.

Barrie îi suportă greu respingerea. Nici chiar tatăl ei, cu rarele ocazii cînd se deranja să treacă pe-acasă, n-o bruscase fizic, nici nu fusese intenționat rău cu ea.

– Mai du-te dracului, domnule Bondruant.

leși din separeu, dorind să iasă și să-l lase singur, să fiarbă în sucul propriei lui nefericiri. Dacă nu trebuia să sosească imediat senatorul Armbruster, așa ar fi făcut. În schimb, se duse la toaletă. Rezemîndu-și mîinile de-o parte și de alta la lavoarului, se aplecă pînă-și adună destul curaj pentru a înălța capul, privindu-se în oglindă. Poate că nu era supărată atît pe Gray, cît pe ea însăși. Durerea lui era vie, emoțiile sincere. Ale ei erau contradictorii. Lupta dintre interesele profesionale și conștiință o punea într-o dilemă morală.

Era martora oculară a unui eveniment de importanță istorică. Potențiala contribuție la cariera ei o buimăcea. Amețea la gîndul de a fi prima și singura reporteră prezentă care să anunțe vestea.

Însă moartea nedreaptă a unei femei nu prea reprezenta o ocazie de a sărbători, mai ales cînd era atît de strîns implicată personal ca ea. Dacă ar fi încetat să scotocească prin misterul ce înconjură moartea copilului, oare Vanessa ar fi fost totuși ucisă? Alergînd pe urmele unui subiect-bombă, nu cumva mersese prea

departe? Era responsabilă în vreun fel pentru cursul evenimentelor care rezultaseră în această tragedie, sau oare soarta Vanessei fusese pecetluită cu mult timp înainte de a o fi invitat pe Barrie la o cafea?

Partea cea mai proastă era că n-avea s-o știe nicio dată. Pentru tot restul vieții, urmau s-o bîntuie aceste întrebări chinuitoare.

Se spală pe mâini, încet, după care își tamponă fața umedă cu un prosop de hîrtie. Cînd ieși din toaletă, îl văzu pe senator apropiindu-se de intrare. Îl întâmpină la ușă.

– Domnule senator Armbruster.

Deodată, îi trecu prin minte că nu repetase ceea ce avea să-i spună. Era un om care o intimida, indiferent de împrejurări. Categoric, nu se bucura să fie ea aceea care îi dădea vestea morții fiicei lui.

– Vă mulțumesc că ați venit, spuse, cu voce moale.

– Domnișoară, ar fi bine să ai un motiv al naibii de serios ca să mă fi sculat din somn în plină noapte, replică Armbruster, urmînd-o spre separeu. Nu m-aș afla aici, dacă...

Se opri brusc, cînd îl văzu pe Gray Bondruant.

Gray se ridică.

– Clete, a trecut ceva timp...

Senatorul nu se bucura să-l vadă. Era evident că nu-i nutrea lui Gray un prea mare respect, și se putea ghici ușor de ce. În mod firesc, orice tată l-ar fi dușmănit pe omul care întinase onoarea fiicei sale, mai ales dacă aceasta era întâmplător și Prima Doamnă a Statelor Unite, ceea ce implica mai mult decît virtutea personală.

– Bondruant, ignoră el mîna pe care i-o întindea Gray. Ce cauți aici?

Se întoarse spre Barrie.

– Asta-i marea surpriză la care făceai apropouri, „chestiunea de absolută importanță“?

– Vă rog să luați loc, domnule senator. Dați-ne posibilitatea să vă explicăm. Serviți o cafea?

– Nu.

Se așează într-o parte a separeului; Barrie și Gray ocupară bancheta de vis-à-vis. Măsurându-l din priviri pe Gray, Armbruster remarcă:

– Ai făcut cale lungă din Montana.

– Din Wyoming, și n-am venit aici fiindcă așa voiam.

– N-am știut niciodată să faci ceva ce n-ai fi vrut.

– E aici fiindcă se teme că viețile unor oameni pot fi în pericol, spuse Barrie. Și eu la fel.

Sprîncenele lui Armbruster săriră comic în sus.

– Serios? A cui? A judecătorului Green?

Ironia lui o ustură, dar își păstră calmul.

– S-ar putea să nu aveți prea multă încredere în seriozitatea mea, dar ceea ce vă voi spune este adevărul gol-goluț. Puteți trage singur concluziile. De acord?

– Mă interesează ceea ce ai de spus numai în măsura în care o implică pe fiica mea.

Barrie stătu un moment să-și pună gândurile în ordine.

– Domnule senator, nu cred că moartea nepotului dumneavoastră a fost accidentală. Cred că a fost asasinat, probabil sufocat, astfel ca respirația să i se întrerupă și să pară S.I.D.S.

Armbruster o privi nevenindu-i să creadă.

– Ce insinuezi, domnișoară? Dacă faci aluzie că Vanessa...

– David l-a asasinat, îl întrerupse Gray, trecînd direct la obiect.

Rămînînd absolut neclintit, senatorul nu-și mișcă decît ochii, de la unul la celălalt. După un moment, se aplecă peste masă, sîșind:

– Ai înnebunit?

– Nu, răspuse Gray calm. David a omorît copilul Vanesei fiindcă nu era fiul lui.

– Asta-i o minciună nerușinată! protestă Armbruster, păstrându-și însă glasul scăzut. Ești ultimul care să emi-tă judecăți morale asupra fiicei mele, Bondruant. Tică-los calomniator ce ești, ar trebui să te împușc acum, pe loc.

Chipul lui Gray se încordă.

– David nu era tatăl copilului Vanessei. N-avea cum să fie. Și-a făcut vasectomie. Cu ani în urmă.

Barrie fu la fel de uimită ca și senatorul de această nouă informație. Gray nu-i luă în seamă exclamația în-ceată, concentrându-se exclusiv asupra lui Armbruster.

– Nu știa nimeni, Clete. Nici chiar Vanessa. Mai ales Vanessa. Ani de zile încercase orice ca să rămînă gra-vidă, iar ticălosul a lăsat-o, știind prea bine că n-avea să se întîmple niciodată. Găsea o plăcere perversă în a o privi cum se chinuia în fiecare lună, pînă-i venea ciclul.

Barrie privi profilul lui Gray. Trăsese deja concluzia că era un individ complex, dar începea să se întrebe cîte fațete, exact, avea. Tocmai cînd credea că i le văzuse pe toate, alta ieșea la lumină.

– David Merritt nu și-a făcut niciodată vasectomie, altfel aș fi știut, spuse senatorul. Minți.

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, Clete. Îți spun realitatea. David nu putea să procreeze un copil, dar Vanessa n-a știut decît după ce a rămas însărcinată și i-a spus.

Clete continuă să stea încruntat, neîncrezător, însă Barrie detectă o ezitare în ostilitatea lui.

– Cum de știi toate astea? întrebă el.

– M-a sunat Vanessa și mi-a spus.

Noua veste o descumpăni complet pe Barrie. Presupusese că, după ce se retrăsese în Wyoming, Gray nu mai avusese nici o relație cu Vanessa. Reieșea că și senatorul trăise cu această impresie. Arăta la fel de surprins ca ea.

– Mi-a telefonat plîngînd, continuă Gray. M-a întrebat ce să facă.

– Deci, copilul era al tău, spuse Armbruster.

– Nu despre asta e vorba.

– Nu-i pe dracu'!

Cei doi se sfișiară din priviri, Armbruster acuzator, Gray sfidător. Într-un târziu, spuse:

– Vrei să auzi și restul, sau nu?

Armbruster făcu un gest nervos cu mîna.

– În pofida a tot ceea ce-ai văzut în presă, urmă Gray, aruncînd o privire spre Barrie, David s-a urcat pe pereți cînd Vanessa i-a spus că era gravidă, fiindcă asta confirma bîrfele despre o legătură cu mine. Știi cum se ofensează David la cel mai mic fleac, așa că-ți poți imagina ce scenă a fost pentru Vanessa.

Oftă, clătînînd din cap:

– Iisuse. I-a făcut viața un iad, în fiecare zi a acelor nouă luni. David n-a avut încotro decît să joace toată comedia, dar nu făcea decît să tragă de timp.

Umerii lați ai senatorului se prăbușiseră înainte. Părea să acorde poveștii lui Gray o anume credibilitate.

Barrie fu prima care sparse tăcerea grea, neașteptată.

– De ce nu l-a pus Președintele pe George Allan să-i facă un avort?

– Și eu m-am întrebat, spuse Armbruster.

– Fiindcă un avort n-ar fi fost destul de dureros pentru Vanessa, replică Gray fără ezitare. Cred că David a vrut s-o pedepsească pentru infidelitatea ei. Cred că cea mai crudă pedeapsă pe care o putea găsi era aceea de a o lăsa să poarte copilul, să-l nască, să ajungă să-l iubească, poate chiar să-și slăbească vigilența față de el. Cînd s-a întîmplat, și-a aplicat pedeapsa, cu vîrf și-ndesat. Și, întrucît Vanessa a fost martoră a crimei, a...

Barrie își dădu seama că Gray nu se putea îndura

să-i spună senatorului ceea ce era de spus. Se întoarse spre bătrîn:

– Doamna Merritt m-a contactat dintr-un anume motiv. Cred că încerca să-mi semnaleze pericolul.

– Pericol?

– Pentru ea. Fiindcă știe despre crima Președintelui. Îl privi cu compătimire.

– V-am telefonat în noaptea asta, domnule senator, fiindcă bănuim că Președintele a... a pus-o în imposibilitatea de a depune mărturie despre fapta lui criminală.

– A pus-o în imposibilitate? repetă Armbruster. Ce vrei să spui?

Barrie înclină capul spre spital. Armbruster privi prin plexiglas. Reflecta interiorul braseriei, inclusiv imaginile lor mohorâte.

– A fost dusă acolo cu ambulanța, acum vreo două ore, continuă Barrie.

– De-acasă de la George Allan?

Dădu din cap.

– I-am urmărit.

Armbruster nu mai arăta ca un om de stat puternic, încrezător, autoritar, așa cum era. Arăta ca un tată care tocmai aflase o veste cumplită despre singurul său copil. În ultimele cîteva momente, chipul său păruse să piardă lupta cu gravitația. Ridurile se vedeau mai adînci, cutele de piele atîrnau mai grele. Glasul îi era slab, încărcat de negație.

– Am fost în casa aia abia acum cîteva ore.

– Chiar ai văzut-o pe Vanessa? întrebă Gray.

Cînd senatorul clătină din cap, pielea moale de sub bărbie i se clătină.

– George mi-a spus că se odihnea și nu voia să fie deranjată, nici măcar de mine. M-a asigurat că numai de odihnă are nevoie.

– Clete, spuse Gray cu răbdare. George face orice-i spune David, la fel cum a făcut și în noaptea cînd David

a asasinat copilul.

– Dar sînt acolo cei din Serviciul ecret, ca s-o apere.

– Nici pe nepotul tău nu l-au putut apăra. Crede-mă, David a plănuit totul meticulos – cu ajutorul lui Spence, sînt convinși. Vanessa ia multe medicamente. Probabil că se va folosi de asta. Dacă a sucombat...

– Sucombat? repetă Armbruster. Vrei să zici...

Ochii lui săgetară de la Gray la Barrie.

Ulterior, Barrie nu și-a mai amintit cum plecaseră din local și parcurseseră în fugă scurta distanță pînă la intrarea camerei de urgență. Agenții din Serviciul Secret nu se zăreau nicăieri. Sora de gardă aflată la biroul recepției întrebă amabilă cu ce-i putea ajuta.

Senatorul nici nu se uită în direcția ei. Intră printr-o pereche de uși automate, cu Barrie și Gray după el. Doctorul George Allan stătea rezemat de zid, în capătul îndepărtat al coridorului. Nu părea mai calm decît atunci cînd însoțise trupul Vanessei în spital. Ridicînd privirea, pentru a-i vedea pe Armbruster, Barrie și Gray repezindu-se spre el, chipul i se făcu de culoarea lutului.

– Domnule Senator Armbruster, ce... ce faceți aici?

– Unde-i fiica mea? privi Armbruster spre ușa din spatele medicului. E acolo?

– Nu.

– Ticălos mincinos ce ești.

Îl împinse pe doctor la o parte, dar George Allan îl apucă de mîncă.

– Domnule senator, vă rog. Nu vă pot lăsa să intrați. Numai după ce o examinează legistul.

Armbruster scoase un sunet înecat, ca un suspin. Gray îl înhăță pe Allan de revere și-l îmbrînci într-un perete.

– Căcat de dihor ce ești. Au să te frigă pentru asta – dacă nu te omor eu mai întîi.

Alarmați de criza creată, oamenii din personalul

spitalului se adunaseră în capătul coridorului, dar nici măcar șeful gărzii de securitate nu avea destul curaj ca să intervină.

Armbruster deschise ușa pe care o păzise doctorul Allan, însă se opri în prag, după care se rezemă de tocul ușii, ținându-se să nu cadă. În partea opusă a camerei, lângă perete, se afla targa. Chingile de fixare fuseseră scoase. Trupul nemișcat era învelit cu un cearșaf albastru.

– O, lisuse.

Glasul senatorului suna ca o pînză ruptă.

Se desprinsese de ușă, pornind cu pași tîrșiți pe pardoseala mozaică. Barrie și Gray îl încadrau de-o parte și de alta, gata să-l sprijine. George Allan intră și el. Protestele sale vehemente rămaseră fără răspuns.

Cînd ajunseră la brancardă, senatorul se opri, privind pînza albastră, cu mîinile sale mari atîrnînd pe lângă trup.

– Clete? întrebă Gray.

Senatorul dădu din cap. Gray apucă două colțuri ale cearșafului și îl ridică.

Se auzi un țipăt, în timp ce priveau fața cadavrului, fața lui Jayne Gaston, soră medicală.

Capitolul 23

– Jayne Gaston era sora particulară angajată de George Allan ca să aibă grijă de Vanessa cît timp era izolată la Highpoint.

Barrie stătea culcată pe spate, în patul de campanie pe care obișnuise Cronkite să-și facă siesta cînd îl aducea acasă la Daily. Îl pune pe Daily la curent cu evenimentele nopții trecute.

– A propos, îți mulțumesc că nu m-ai alungat, adăugă ea.

– Unde să te fi dus?

– Exact asta voiam să spun. Sînt o paria. Nici dacă eram leproasă, n-aș fi putut să fiu evitată mai agresiv. Poate-ar fi cazul să-mi atîrn un clopoțel de gît ca să previn oamenii cînd mă apropii pe stradă.

– Nu-i de rîs, replică acru Daily.

– Nici mie nu mi se pare.

Vocea ei era îngroșată de lacrimi reținute.

– Oricum, să revenim la cele de azi-noapte. Se pare că Jayne Gaston a suferit un stop cardiac ieri după-amiază, în casa din Highpoint a doctorului Allan. A încercat s-o reanime, dar fără nici un rezultat.

Un timp, țiuitul lui Daily fu singurul sunet din camera mică și aglomerată. Cele cîteva cumpărături pe care le făcuse Barrie după ce-i fusese demolată casa zăceau împrăștiate prin jur. Majoritatea hainelor erau încă în

sacoșe. Daily stătea așezat la capătul patului, cu picioarele încălțate în ciorapi ale lui Barrie proptite pe genunchi. Îi făcea un neinspirat masaj.

– Dacă sora a murit după-amiază, de ce au așteptat pînă seara ca să ducă de-acolo cadavrul?

– Doctorul Allan trebuia să pregătească transportarea Vanessei înapoi la Washington. Voia s-o ocrotească de trauma morții doamnei Gaston. A fost trimis un elicopter ca s-o aducă înapoi la Casa Albă, dar între timp Vanessa aflase. Era neconsolată. Conform doctorului, cele două se atașaseră una de alta.

Apoi, ruda cea mai apropiată a doamnei Gaston, un fiu care locuiește aici în oraș, nu s-a putut găsi imediat. Doctorul Allan nu voia să sosească la spital cu trupul ei înainte de a fi anunțat fiul.

– Dar așa ceva se întîmplă tot timpul.

– Nu și cînd decedata era infirmiera personală a Primei Doamne. Doctorul Allan se temea ca povestea să nu transpire și să se dea publicității înainte de a se lua legătura cu fiul. N-a lipsit prea mult.

– Cred că are sens, murmură Daily. Pare o scuză firavă, totuși, dacă mă-ntrebi.

– Ei, oricum, doctorul Allan a așteptat cu chemarea ambulanței pînă n-a mai putut amîna. Întîmplător, Gray și cu mine am văzut convoiul pe drum. L-am urmărit. Cînd am văzut trupul moartei...

Oftă.

– Ai tras o concluzie bazată pe supoziții, nu pe fapte. Nu-mi vine să cred că l-ai chemat efectiv pe Armbruster la fața locului.

– Crede-o. Pe Armbruster, și un cameraman de la W.V.U.E. care a ajuns la momentul ideal. A apărut la cîteva secunde după ce-mi descoperisem îngrozitoarea greșeală. A înregistrat pentru posteritate uimirea mea și a lui Gray, semi-leșinul lui Armbruster și sosirea lui Ralph Gaston, jr., fiul decedatei, care nu numai că a fost

confruntat cu lovitura morții mamei lui, ci s-a pomenit aruncat și în tumultul consecințelor gafei mele.

Nu știu ce sadic din personalul spitalului a anunțat presa locală, care la rîndul ei... Mă rog, știi deznodămîntul. Am apărut pe prima pagină. Slavă Domnului că povestea a fost înăbușită înainte să fi ajuns acolo și rețelele de televiziune. Am spălat putina cu singura bandă video a incidentului.

Tăcu, pentru a se șterge la ochi și a-și sufla nasul. Lăcrima încontinuu de cînd o făcuse cu ou și cu oțet senatorul Armbruster. Fără a-i păsa de cine-i auzea, o muștruluisă pentru a se fi făcut de rîs, cu el cu tot. Ar fi trebuit să fie bătută cu biciul după ce-l speriasă în halul ăla, spusese el, prevenind-o că avea să plătească pentru comportamentul ei neprofesional, nescuzabil și de neiertat. Neavînd nici o îndoială că vorbea cît se poate de serios, Barrie îi pusese la inimă toate avertismentele.

Amenințarea stătea suspendată deasupra ei ca tăișul lucitor al unei ghilotine. Era condamnată; pur și simplu nu știa cînd și cum avea să cadă cuțitul. În perspectivă, putea să nu se mai teamă de represaliile senatorului: suspense-ul de a nu ști ce formă urmau să ia avea toate șansele să-i facă de petrecanie.

– Doamne, Daily, gemu ea, acoperindu-și ochii cu brațul, cum m-am putut înșela atît de amarnic? Toate mă îndemnau spre concluzia că Președintele Statelor Unite comisese un omor, poate chiar două. Logica ar fi trebuit să mă obligă să mă mai gîndesc.

– Sincer, nu cred că logica face atîtea parale cît i s-a dus buhu', răspunse el înțeleghător. Dacă ar fi să reve-dem istoria lumii, dă-mi exemplu de o singură minte înaltă care n-a scuipat logica în față.

– Nu mai tot încerca să mă faci să-mi revin. Lasă-mă să mă bălăcăresc în mizeria asta. Mi-am făcut-o cu mîna mea.

Daily îi masă talpa piciorului.

– Ai cacarisit-o destul de nasol, ba bine că nu. Incidentul ăsta e chiar mai grav decît cel cu judecătorul Green.

– Nu mi-a venit să cred, spuse Barrie, aproape în șoaptă. Cînd Gray a dat la o parte cearșaful ăla, eram pregătită să văd frumosul păr castaniu și fața ca de ceară a Vanessei. Și cînd colo, văd o străină. Am rămas năucă. După care, bineînțeles, senatorul Armbruster a erupt ca Muntele Sf. Elena. Iar Gray...

– Gray? o îndemnă el să continue.

– S-a dat David Copperfield¹ și a dispărut.

Nesocotința ei urma să aibă consecințe grave, dar, dintre toate, cel mai greu de suportat era probabil dispariția lui Gray. Barrie se resemnase să devină ținta răzbunării lui Armbruster. Senatorul avea s-o facă să sufere pentru acele cîteva minute în care își crezuse moartă fiica. Ani de zile, avea să fie de rîsul întregii prese din Washington. Măruntele fărîme de credibilitate pe care și le adunase de la scandalul cu judecătorul Green nu mai făceau două parale. Urmau să treacă ani de zile pînă să-și mai cîștige un respect modic în cercurile ziaristice – dacă avea să și-l mai cîștige.

Chiar dacă nu și-ar fi anunțat propriul post de televiziune, oricum s-ar fi aflat. Pennsylvania Avenue era ca Strada Principală a oricărui orășel din America. Bîrfele și veștile proaste erau telegrafiate cu viteza fulgerului. Un fiasco cu o distribuție atît de distinsă nu putea fi ținut sub obroc.

Așa că era pregătită să încaseze ridiculizarea. O s-o doară foarte mult. Dar nu la fel de rău ca dezertarea lui Gray.

1. – Aluzie la celebrul iluzionist, nu la personajul lui Charles Dickens (n.tr.)

Se uitase de la masca mortuară a lui Jayne Gaston la fața lui, amîndouă fiind una mai animată ca alta. Ciudat, o preocupase mai mult reacția lui Gray decît cea a senatorului Armbruster. Din doi, senatorul fusese cel mai gălăgios și violent. Tirada lui îi distrăsese atenția și, la vremea cînd terminase s-o tîrnosească, Gray dispăruse.

– Am căutat prin tot spitalul, prin parcare, îi spuse ea lui Daily. Nu-și amintea nimeni să-l fi văzut plecînd. Mașina mea era acolo unde o lăsaserăm, așa că nu știu cu ce mijloc de transport s-a dus. A dispărut pur și simplu.

Se ciupi carnea degetului mare.

– Cred că era copleșit că un om cu experiența lui se lăsase atras în fantezia unei idioate ca mine.

– Te rog, gemu Daily. Autocompătimirea mă face să borăsc.

– Nu mă...

– Nu l-ai convins pe Bondruant de nimic, și te flatezi cu gîndul că ai fi putut. l-ai confirmat niște bănuieli pe care le avea deja, mai știi?

– Dar, pe baza celor auzite de la mine, l-a omorît pe Spencer Martin.

– În legitimă apărare.

– Sîntem siguri?

– Te mai îndoiești?

– Ei, dacă Merritt nu avea nimic de ascuns, de ce să-l fi trimis pe Spencer Martin în Wyoming ca să se debaraseze de Bondruant? Fiindcă eu îi expusesem teoria mea nebunească, Gray precis a înțeles greșit scopul vizitei lui Spencer Martin, a cărei sincronizare probabil n-a fost decît o simplă coincidență. Merritt nu-și va lăsa primul consilier să dispară fără a ordona o căutare și o anchetă exhaustivă. Gray va fi acuzat de crimă.

– A acoperit urmele lui Martin și probabil că a elimi-

nat cadavrul atât de bine, încît nu se va găsi niciodată, presupuse Daily. N-avem cadavru, n-avem crimă.

- Asta-i o chestie tehnică.
- Nu părea deosebit de îngrijorat.
- Nu, era mai îngrijorat pentru Vanessa. Cînd a crezut că murise, parc-ar fi fost el însuși moartea.

Gray Bondruant o iubea pe Vanessa Merritt. Nu poftea la ea, o iubea. O iubea îndeajuns de mult ca să-și sacrifice pentru ea cariera. Demisionase pentru ca nici căsnicia, nici poziția ei socială, să nu fie primejdiuite de o legătură scandaloasă. O iubea destul pentru a renunța la orice pretenție asupra fiului său. Probabil că fusese o tortură pentru el faptul de-a nu fi prezent la nașterea copilului, iar apoi de a-i plînge moartea singur, aproape în exil.

Barrie nu putea să aibă parte niciodată de o asemenea iubire și simțea invidia meschină că acel devotament se irosea pentru o femeie superficială și egoistă ca Vanessa Armbruster Merritt. Era bolnavă, adevărat. Dar oare acest lucru îi scuza modul grosolan de a manipula oamenii? De ce o amestecase Vanessa în toată povestea? De ce-i aruncase cai verzi după care să alerge?

- Mare armăsar mai e, observă Daily.
- Hmm. Ce? Cine? Bondruant?

Barrie își retrase grăbită piciorul, ridicîndu-se în capul oaselor.

- N-am de unde să știu.
- Voi doi nu v-ați... înălță el din sprîncene.
- Bineînțeles că nu.
- Dar ți-ar fi plăcut.
- Mai lasă-mă. Domnul Bondruant al nostru are cîteva calități admirabile, dar e cît se poate de îndepărtat de idealul meu masculin. E genul puternic și tăcut, care, în ce mă privește pe mine, echivalează cu un bou cu atitudine.

Și-a omorât un prieten, chipurile în legitimă apărare, dar nu putem decît să-l credem pe cuvînt. S-a agățat de-o femeie pe care n-o poate avea niciodată. Trăiește ca un pustnic în munți, chestie sucită și cam sinistră.

Și chiar dac-ar locui pe-a doua la dreapta și ar fi Dl. Onorabil/Implicat Cetățeanul Anului, nu și-a ținut secretă părerea față de mine, și anume că-s o calamitate umblătoare, un dezastru care așteaptă să se întîmple. Oricum, toată conversația asta n-are nici un rost, fiindcă domnul nu mă interesează și oricum a și dispărut. E bine? -

- Deci, cam la cît timp după ce v-ați cunoscut ați ajuns împreună în pat?

- Vreo nouăzeci de secunde.

- Iisuse, Barrie!

- Mhm. O abordare cu-adevărat profesionistă, dar numai dacă ești curvă.

Oftă.

- Întrucît acum s-a zis cu cariera mea de reporter, poate-ar trebui să mă gîndesc la ieșirea pe piața plăcerilor personale.

- Tu, curvă? chicoti Daily. Tare mi-ar mai plăcea s-o văd și pe- asta.

- Atunci va trebui să pun taxă suplimentară pentru privit.

Barrie și aruncă brusc picioarele peste marginea patului.

- Discuția noastră, pe care am început-o cu speranța c-o să-mi ridice moralul, m-a făcut să mă simt și mai deprimată. Merg să fac un duș.

- Un duș n-o să te vindece de ceea ce te roade.

- Bine, fac duș oricum.

Căută în sacoșă un set nou de lenjerie. În timp ce tăia etichetele, spuse:

- Dacă mi s-ar putea acorda îndeplinirea unei

singure dorințe, Daily, ar fi să-mi reiau viața începînd din ziua cînd m-a invitat Vanessa Merritt la cafea. Aș refuza.

– Vrînd să spui că acum ești convinsă că micul Merritt a murit de S.I.D.S., iar restul n-a fost decît un produs al imaginației și lipsei tale de judecată?

Barrie îi aruncă o privire tăioasă:

– Și tu nu ești convins?

– Arăți splendid! Senatorul Armbruster își strînse fiica într-o îmbrățișare de-i trosniră oasele. Nici nu pot să-ți spun cît mă bucur că te văd.

– Și mie-mi pare bine că te văd, tăticule, îi înapoie Vanessa îmbrățișarea, însă Armbruster îi simți neliniștea și îi dădu drumul; zîmbetul ei era la fel de strălucitor ca un inel cu diamante de zece dolari și incomparabil mai fals. M-am văzut azi dimineață în oglindă. Nu cred c-aș folosi cuvîntul *splendid* ca să mă descriu.

– Tocmai te-ai dat jos din pat după două săptămîni de suferință. La ce te-aștepți? O să-ți revină culoarea în obraji cît ai bate din palme.

– Eu găsesc că arată trăsnet.

Aceste cuvinte îi aparțineau lui David Merritt, care-și ungea cu unt o chiflă cu afine.

Cei trei luau micul dejun în apartamentele Vanessei. După opinia lui Clete, ultimul lucru de care avea Vanessa nevoie era cafeina, și ea începuse deja a doua ceașcă.

– Poate-ar trebui să petreci cîteva săptămîni acasă, propuse el. Ai putea să faci plajă, să dormi în fiecare zi pînă tîrziu, să mănînci indigesta bucătărie sudistă. Ce părere ai, David? S-o trimitem pachet în Mississippi?

Cel mai reușit zîmbet de campanie al ginerelui său era la locul lui. Probabil că-l exersase.

– Abia am adus-o acasă, Clete. N-aș putea suferi s-o las iar să plece. În plus, s-a restabilit, categoric. George a făcut minuni cu ea.

Senatorul nu împărtășea opinia ginerelui său despre doctorul Allan.

– Alaltăieri seară, părea să se țină de cur cu ambele mâini.

Vanessa stătea la măsuta de toaletă, încercîndu-și cerceii.

– Pe care să mi-i pun? Întrebă ea, întorcîndu-se spre ei, cu cîte un cercel diferit la fiecare ureche. Cred că perlele merg mai bine, nu, tăticle?

– Perlele sînt perfecte.

– Au fost ale mamei.

– Da, știu.

– În primul meu an de liceu, m-ai lăsat să-i port la un dans, mai ții minte, tăticle? Am pierdut unul și te-ai supărat. A doua zi, însă, m-am întors la sala de sport și am căutat pînă l-am găsit. Aveam o rochie roz. Tu ai făcut o criză, fiindcă socoteai că mi-o făcuse prea scurtă croitoreasa. Îl aveam partener pe băiatul ăla, Smith, cel care s-a dus la Princeton și pe urmă s-a lăsat. Am uitat ce s-a mai întîmplat cu el pe urmă.

Înainte ca Vanesei să i se fi stabilit diagnosticul de maniaco- depresivă, Clete fusese nedumerit și întristat de violentele schimbări de stare cărora le era martor. Putea fi abisal de deprimată, agitată, anxioasă sau superactivată. Dar rareori o văzuse atît de stimulată ca acum. Se afla fie în chinurile unui episod maniacal, fie burdușită cu antidepressive. Simptomele erau atît de similare, încît ar fi fost greu să-și dea seama. Însă nu se stabilizase, ceea ce reprezentase motivul izolării.

Probabil că David îi observase comportamentul, dar făcea eforturi concertate să-l ignore. Întrerupse sporo-

văiala Vanessei pentru a răspunde la comentariul despre doctor al tatălui ei.

– Alaltăieri seara George nu era în cea mai bună formă, Clete. Și poți să-l condamni? Mai întâi, i-a murit infirmiera în brațe, apoi nu i-a putut găsi ruda cea mai apropiată. Ca să le pună capac la toate, a apărut la spital Barrie Travis cu tine și Gray după ea, iscînd un tărăboi ca toți dracii și un eveniment mass-media fără de care tare bine ne-ar mai fi prins.

Chicotind, clătină din cap:

– Spune-mi numai că n-ai crezut serios că acel cadavru era Vanessa.

– Puștoaica aia a auzit vreo cîteva de la mine, pot să-ți spun, răspunse Clete. Și încă n-am terminat cu ea.

– Nu vreau să mai vorbim despre asta, interveni Vanessa, plecînd de la oglindă. Uitați-vă la brațele mele. Piele-de-găină. E oribil să auzi zvonuri despre propria-ți moarte.

– În veci n-am s-o iert pe femeia aia pentru ce-am îndurat din cauza ei, spuse Clete. Am mai cunoscut eu reporteri iresponsabili, dar ea îi întrece pe toți. Cum naiba i-a venit ideea aia? Versiunea ta care e, draga tatei?

– Ce versiune? A, te referi la ceea ce s-a întîmplat la Highpoint? Mi-e neclar. Nu-mi amintesc prea bine cum am plecat. Cînd m-am trezit, eram în patul meu de-aici, iar George îmi spunea că în curînd mă voi simți mult mai bine.

– Și așa și este, se apropie David de ea, luînd-o de mînă și sărutînd-o pe obraz. Clete însă observă că Vanessa luă imediat distanță.

– George mi-a spus că sora făcuse un atac de inimă fatal. Mi-a părut rău, deși n-o cunoscusem prea bine.

Își potrivea brățara masivă cu monede pe mîna subțire.

– Chestia asta mă sîcîie.

– Cum adică, n-ai cunoscut-o bine pe doamna Gaston? Întrebă Clete.

– Exact cum am spus, tăticule. Îmi amintesc vag vocea ei, dar n- aș putea-o recunoaște dintr-o mulțime. Nu-mi amintesc deloc cum arăta. Poate e mai bine să mi-o scot.

Își desprinsese brățara de pe antebraț și o aruncă pe masă, unde clănțănii.

– George Allan mi-a dat de înțeles că voi două vă apropiaserăți foarte mult, spuse Clete.

– George are dreptate, interveni David. Pur și simplu nu-ți mai amintești, iubito.

– N-am cunoscut-o, David, insistă Vanessa. Ar fi cazul să știu dacă am cunoscut-o sau nu, și n-am cunoscut-o. De ce mă corectezi întotdeauna? Mereu faci așa, și mă enervează îngrozitor. Mă face să mă simt ca o proastă.

– Nu ești proastă.

– Mă tratezi de parc-aș fi.

– Erai sub tratament, iubito, spuse el cu glas lin. Te atașaseși foarte mult de doamna Gaston, dar datorită sedativelor pe care le luai ca să te-ajute să te odihnești, nu-ți mai aduci aminte.

– Bine, bine, cum zici tu, dădu ea din mîini. Iisuse, nu-mi vine să cred că a murit chiar acolo, la picioarele patului meu. Mă scoate din minți.

Își puse brățara la loc pe mîină și o scutură.

– Mor să port brățara asta. Îmi place cum clincăne bănuții. Ca niște clopoței de sanie la Crăciun.

– Crăciun va fi aici cît ai zice pește, spuse David, zîmbind din nou. Apoi vom păși cu toții în Noul An. Anul electoral. Hai să le lăsăm în pace pe Barrie Travis, sora și toate întâmplările nefericite de anul ăsta și să ne concentrăm asupra celui viitor.

Își frecă viguros palmele.

– Avem de făcut multe planuri de campanie.

– Încă nu vreau să mă gîndesc la asta.

Prinzînd semnalul de la fiica sa, Clete spuse:

– De acord, David. Cred că te cam pripești. Mai întîi, s-o vedem pe Vanessa sănătoasă și în putere. Avem timp destul să facem planuri de campanie.

– Niciodată nu e prea devreme ca să faci planuri.

Vanessa începu să-și frîngă mîinile.

– Numai cînd mă gîndesc... Ascultă, David, mă simt mult mai bine, cum de mult nu m-am mai simțit, dar nu cred că sînt în stare să apar la conferința de presă din dimineața asta.

Clete fusese șocat să afle că era programată o conferință de presă pentru orele unsprezece, în Camera de Est. Vanessa era așteptată să participe. Coafeza ei fusese chemată la Casa Albă. Făcuse minuni cu părul și machiajul Primei Doamne, dar eforturile ei abile nu ascunseseră complet cearcănele vinete de sub ochii Vanessei, nici obrajii supti.

– De ce trebuie să vin și eu? întrebă ea anxioasă.

– Va dura numai cîteva minute, o asigură David.

– Țsta nu-i un răspuns, intereni Clete. De ce e necesar să fie prezentă?

Încordat, David răspunse:

– Fiindcă Vanessa a tîrît-o pe Barrie Travis în viața noastră, de-aia. Atunci a început totul, atingînd punctul culminant cu debandada aia de la urgență. Zvonurile zboară repede și cu furie. Singurul mod în care le putem potoli este de a anunța moartea doamnei Gaston și a explica exact ce s-a întîmplat.

În plus, oamenilor li s-a făcut dor s-o vadă pe Prima Doamnă. Ai primit mii de scrisori și cărți poștale, cu urări de vindecare cît mai grabnică. Nu pot rămîne fără răspuns, Vanessa.

– Bineînțeles c-am să le răspund. Îmi pun personalul la treabă neîntîrziat. Dar nu putem amîna conferința de

presă? Doar cu cîteva zile?

– E programată deja, se răsti David. Dalton va face o criză. Pe de altă parte, dacă o contramandăm acum, nu va face decît să genereze noi speculații asupra motivului pentru care ai fost la Highpoint, în îngrijirea unei surori particulare. Nu-mi mai pot permite presă negativă. Nu m-ai costat deja destul?

– David! tună Clete. Pentru numele lui Dumnezeu! David oftă.

– Iartă-mă. E îngrozitor ce-am spus. N-am vorbit serios.

Se apropie de soția sa, de astă dată punîndu-i mîinile pe umeri. Clete ar fi fost gata să jure că Vanessa se crispă vizibil.

– Toți am trecut prin tensiuni cutremurătoare, dar tu mai mult ca oricine, spuse blînd Președintele. Ești scutită de la conferința de presă de azi, dacă așa vrei. Nu e chiar atît de importantă. N-ar fi trebuit să insist să apari, dacă nu te simți în sare.

Vanessa privi repede spre tatăl ei, care văzu în ochii fiicei sale panică și neputință. Dar spuse:

– Nu-i nimic, David, voi veni. E datoria mea de Primă Doamnă.

Președintele îi strînse umerii:

– Bravo, fetiço. N-ar fi trebuit să programez conferința, dacă bănuiam că-ți va provoca neplăceri. George mă asigurase că ești destul de întremată. De fapt, mi-a spus că cu cît revii mai repede în iureșul vieții, cu atît de vei simți mai bine.

– Ce trebuie să fac?

– Nimic. Dalton va prezenta un scurt panegiric pentru doamna Gaston. Te va credita ca autoare, dar îl va citi el. Tot ce ai de făcut e să stai acolo și să arăți bine pentru camerele de luat vederi. Te simți capabilă, nu?

– Bineînțeles că da, spuse expansiv Clete. La ce oră

trebuie să fie jos?

– La unsprezece fără ceva. Dac-ai putea să stai cu ea pînă atunci, Clete, eu am cîteva treburi de rezolvat.

Cu aceste cuvinte, David ieși din cameră.

– Ar trebui să mănînci ceva, Vanessa.

– Nu mi-e foame. Am băut mai devreme puțin suc de portocale.

Se duse la fereastră și despărți draperiile.

– Tăticule, n-am vrut să aduc vorba despre asta în fața lui David, dar am auzit cumva că a pomenit de Gray?

– Din păcate, mormăi senatorul; hotărîse să nu-i spună despre reapariția lui Bondruant în scenă, și nu se bucura de loc că David o lăsase să-i scape. Speram să nu-l mai vedem pe Rambo¹.

– E aici la Washington?

– A fost. De-acum însă, probabil că a șters-o cu coada-ntre picioare, înapoi în Wyoming.

– Niciodată nu l-ai putut suferi. N-ar fi trebuit. A fost bun cu mine. Aș vrea să-l pot vedea.

– Hai să nu ce certăm în problema lui, Vanessa.

– Ce căuta aici? Ce l-a adus înapoi?

– E o poveste lungă.

– Mi-ar plăcea s-o aud.

– Poate să aștepte pe altă dată. Deja ai destule de lămurit.

– Vreau să aud despre Gray, insistă ea, cu voce ascuțită.

Era atît de încordată să se stăpînească, încît Clete îi făcu hațîrul. Dar numai pînă la un punct.

1. – Erou extrem de violent întruchipat de Sylvester Stallone în cele trei filme ale serialului omonim, ecranizări ale romanelor lui David Morrell (n.tr.)

– Nu știu ce i-a adus înapoi, minți el. Tot ce știu e că era în compania lui Barrie Travis. Nici nu-mi pot imagina o combinație mai periculoasă. Pe de altă parte, ăștia doi se merită unul pe altul cu prisosință.

– Cum s-a înhăitat Gray cu ea?

– Cine știe? Și ce mai contează? E necinstită cât cuprinde. Bondruant este... De ce să intrăm în amănuntele astea, Vanessa? Doar știi ce părere proastă am despre el.

– Nu-i așa cum îl crezi, tăticule. Deloc. El...

Clete îi acoperi buzele cu degetul său arătător gros, vertical.

– Nu vreau să știu, Vanessa.

– Dar trebuie să știi. Trebuie să vorbesc despre asta.

În frumoasa mască pe care i-o alcătuisese machieusa pentru conferința de presă apăreau fracturi. Ochii albaștri ai Primei Doamne se zbucuiam pradă unui tumult emoțional.

– Nu acum, spuse el încet. Mai târziu.

– Toate sînt atît de încurcate. *Eu* sînt încurcată, nu? David susține doar că m-am făcut bine. Dar nu-i așa. O știi și tu, nu? Sînt... spartă pe dinăuntru, așa-i? Simt.

– Șș, șș, făcu el, strîngînd-o la piept; apăsîndu-i fața de reverul hainei, își apropie buzele de urechea ei și-i șopti: Vanessa, ascultă-mă. Întotdeauna ai avut încredere să mă ocup eu de toate, nu-i așa? Ei bine, încă mă mai ocup. Trebuie să ai încredere în mine. Rezolv eu. Totul. Îți promit. Bine?

Vanessa se retrase. Clete o privi în adîncul ochilor, sperînd ca mesajul lui să-i străpungă confuzia și medicamentele din organism. Într-un târziu, dădu din cap.

– Bun. Acum, du-te să-ți pudrezi nasul, spuse el vesel. Prima Doamnă nu poate apărea la televizor cu trompa lucioasă!

Vanessa porni spre baie, apoi se întoarse.

– Vine și Spence în dimineața asta?

– Cred că da. De ce?

– Nimic. Nu i-am mai văzut de cînd m-am întors, atîta tot.

Sprîncenele stufoase ale senatorului se împreună deasupra nasului.

– Dacă stau să mă gîndesc, nici eu nu l-am văzut de-o bună bucată de vreme.

Capitolul 24

– Ești uscată ca un cocean de porumb în august.

David apăsa și împungea dar, deși era neplăcut, Vanessa nu protesta. Își afla plăcerea în tentativele lui zadarnice de a o penetra.

– Mi-au secăt toate sucurile, David. Tu mi le-ai consumat.

– Aiurea, le-ai folosit ca cremă pentru Bondruant.

Înfigându-și mîna între trupurile lor, despărți faldurile delicate de carne și se împinse în ea. Vanessa își mușcă buza, ca să nu țipe și să-i dea satisfacția de a ști că o făcea să sufere. Acea mascaradă a dragostei nici măcar sex nu se putea numi. Era o dominație. Își exercita puterea asupra ei, vrînd să nu lase nici o urmă de îndoială asupra supremei sale autorități.

Insultele lui își pierduseră impactul pe care-l avuseseră cîndva. Repetarea le slăbise efectul. Cu încă o litanie guturală de obscenități, Președintele juisă. În timp ce se rostogolea de pe ea, se umfla în pene.

– Înainte de a te felicita, David, reține că în tine nu există viață.

Vanessa culese un șervețel din cutia de pe noptieră și-și șterse sămînța dintre coapse.

– Ești steril, mai știi?

– Gura.

– Chiar dacă aș fi știut despre vasectomia ta

secretă, probabil că mi-aș fi luat un amant numai pentru experiența de a face dragoste cu un bărbat capabil să dea viață.

– Dacă mai spui o singură dată asta, o să...

– O să ce, David?

– Nu cred c-ai vrea să știi.

– Mă ameninți? Ai chef de amenințări? Bine. Ce-ai zice de noaptea când a murit Robert Rushton?

– De ce tot scormonești rahatul, Vanessa? Ne prinde mai bine să-l îngropăm, exact cum am făcut cu copilul.

Vanessa coborî din pat, dar rămase alături, privindu-l pe Președinte. Goală, efectele fizice ale recentului ei calvar erau uluitoare. Slăbise atît de mult, încît oasele bazinului îi ieșeau grotesc în relief din abdomenul concav. Pielea își pierduse elasticitatea și atîrna în pungi moi, acolo unde înainte fuseseră mușchi tonificați.

În mod normal, ar fi fost înnebunită de asemenea schimbări degradante ale trupului ei. Dar n-o mai preocupa nimic, în afară de arderea urii față de omul ce zăcea tolănit în pat.

Fusese semiconștientă cînd o transportaseră de la Highpoint la Washington. În dimineața asta se trezise încordată ca un arc. Jonglerii cu drogurile. Asta făcea George pentru David. Începuse să se joace cu medicamentele ei, stimulînd-o sau inhibînd-o în conformitate cu scopurile bărbatului ei. Cît de mult îi putea suporta organismul?

Mai stabilizată, și capabilă să aprecieze clar situația, nu era sigură dacă prefera această limpezime a minții. Conștiința aducea cu sine o realitate șocantă – și anume, că moartea inoportună a surorii Gaston zădărniciise planurile lui David pentru ea însăși.

Îndurase conferința de presă ca o politiciană bine-crescută ce era. Stînd între soțul și tatăl ei, în fața reflectoarelor, a camerelor și microfoanelor care făceau parte

din viața ei de cînd își aducea aminte, se întrebase dacă vreunul dintre privitori era conștient de groaza care o sfîșia. Sau dacă observase cineva bijuteriile pe care le purta. Mai la obiect, observase cineva articolul de podoabă pe care nu-l purta?

David nu remarcase. Încurajată de acest mic succes, spuse:

– Te crezi atît de deștept că i-ai făcut pe toți să creadă că micul Robert a murit de S.I.D.S.

– Ceea ce e de preferat, decît să știe toată lumea adevărul despre el, nu? Nu-ți convine mai mult să creadă toți minciuna? Îți place să fii Primă Doamnă. Ce s-ar întîmpla cu tine dacă lumea ar afla adevărul?

– Nu te gîndești la ce mi s-ar întîmpla mie, replică ea cu dispreț. Te preocupă ceea ce ți s-ar întîmpla *ție*. Ca să se asigure cît mai bine că adevărul nu va ieși niciodată la iveală, doctorul Allan urma să mă omoare cu medicamentele, nu-i așa?

– Halucinezi, Vanessa.

– Ba nu, în seara asta văd totul cu o claritate înspăimîntătoare.

Rîse, fără veselie.

– Mare păcat, David. Ai *eșuat*. Tu ai *eșuat*. Sînt tot aici. Mai slăbită, poate, dar absolut hotărîtă să-ți fac din viață iadul pe pămînt, exact la fel cum ai făcut tu dintr-a mea.

– Da, poate vedea toată lume ce viață infernală ai, se ridică el în capul oaselor, privind în jur, la decorul luxos. Trăiești în cea mai prestigioasă casă din țară. Ai atîția oameni care-ți fac toate chefurile, încît nici nu le poți ține tuturor socoteala. Nici măcar nu cunoști numele celor care fac să ai o viață atît de confortabilă și fără cusur.

Creatorii de modă stau la coadă, milogindu-se după o ocazie să te îmbrace. Călătorești cu *Air Force One* și ai acces la mai multe iahturi. O flotă de limuzine cu

șoferi îți stau la dispoziție. Te adoră o națiune întreagă și jumătate din restul lumii.

Întinse mîna s-o mîngîie pe coapsă.

– Nu e de mirare că ești atît de nefericită, Vanessa.

Vanessa îi plesni mîna, dîndu-i-o la o parte.

– De ce nu mi-ai zdrobit inima cu ani în urmă, David? Cînd eram tînăra și neajutorat de îndrăgostită, de ce n-ai profitat atunci de dragostea mea, și să fi terminat?

– Fiindcă mă distrează să fiu monstrul din basmul tău. Te crezi nefericită, Vanessa, dar habar n-ai ce-i aia nefericire. Nefericirea înseamnă sărăcie și imposibilitatea de a face ceva. Nefericirea înseamnă să trăiești cu doi bețivi împuțiți care nu-ți ascund faptul că te desconsideră numai pentru că te-ai născut, și te cîmănesc ca să se amuze.

Ai avut o copilărie bogată. Toate blesemățiile pe care le doreai și se ofereau pe o tavă de argint. Nicio dată n-a trebuit să cerșești, să-ți sugi de sub unghii sau măcar să-ți dorești un singur lucru, în toată viața ta afurisită.

– De-asta mă pedepsești? țipă ea, nevenindu-i să creadă. Fiindcă am avut în copilărie mai multe avantaje decît tine?

– Nu, răspunse David calm. Te pedepsesc pentru că te-ai crăcănat în fața unui bărbat în care avusesem încredere și-l considerasem prieten. Aia, spuse el cu dispreț, arătînd spre vaginul ei, l-a făcut să mă trădeze pe *mine*.

Ridicase glasul, iar chipul i se congestionase de furie.

– Tu m-ai trădat mai întîi, strigă Vanessa. Cu zeci de alte femei. Sute, poate. Numai Dumnezeu știe cît de multe.

Pumnii i se încleștaseră strîns, de mînie și disperare.

– Te-am adorat, David. Aveam șaisprezece ani cînd

ai intrat în campania tatei. Abia așteptam să cresc, ca să mă pot mărita cu tine. Întotdeauna te-am iubit. Singurul motiv pentru care mi-am încălcat jurămintele de căsnicie a fost ca să te lovesc.

În ciuda celorlalte femei, doream ca mariajul nostru să dureze. Chiar și după ce am aflat despre vasectomie și mi-am dat seama că nu tu erai tatăl copilului, am fost dispusă s-o luăm de la început, curat. Am vrut să ne iubim din nou.

David izbucni în râs, clătinînd din cap trist, indulgent.

– Vanessa, nu te-am iubit niciodată. Chiar crezi că dacă numele tău ar fi fost altul decît Armbruster, m-aș fi înhămat pe viață lîngă o cățea tîmpită, superficială și bolnavă la cap ca tine?

Vanessa inspiră scurt și suflă aerul cu un suspin întretăiat. Văzîndu-i indiferența rece, implacabilă, se întreba cum de se putuse lăsa amăgită vreodată. Ce talent uimitor avea să farmece omenii – pe ea, pe tatăl ei, o țară întreagă de alegători.

– Ești un om rău, spuse ea.

– Iar tu ești nebună. Oricine care te cunoaște, știe asta.

O împinse la o parte, ridicîndu-se din pat și întinzînd mîna spre halat.

Vanessa se agăță de spătarul unui scaun.

– Nu-s atît de tîmpită și superficială pe cît mă crezi. N-o să te las să scapi cu încercarea de a mă asasina.

– Iar seama, Vanessa, spuse el încet. Amenințarea Președintelui Statelor Unite e un delict grav.

– Puțin îmi pasă ce-or să-mi facă. Am să te distrug.

– Serios?

Cînd se apropie de ea, îi fu greu să nu dea înapoi, dar se ținu pe picioare.

Pînă îi dădu un dos de palmă peste față.

Vanessa căzu de perete, ridicîndu-și mîna la po-metul obrazului, pe care și-l simțea ca și cum s-ar fi

dezintegrat sub piele.

– Niciodată să nu mă mai ameninți, Vanessa. Nu vei face *nimic*, decît să fii în continuare non-entitatea insipidă și ascultătoare care ai fost întotdeauna, mai întîi cu tatăl tău, apoi cu mine.

Și, a propos de Clete, să nu-ți închipui că mă poți răsturna fără să-l tragi și pe el în jos. E implicat în toate tîrgurile necurate din Washington, de la administrația Johnson încoace. Nu mă poți distruge fără ca în același timp să-l distruge și pe tăticul.

Așa că, cheamă toți blestemații de reporteri pe care-i vrei, și aruncă aluzii la nemulțumirile din Casa Albă, dar pregătește-te să asisti și la sfîrșitul senatorului Clete Armbruster.

Porni cu pași mari spre ușă, dar mai trase un foc, de despărțire:

– Într-o vreme, măcar erai o bucată de cur bună. Acum, nici măcar asta nu mai ești.

Străbătu grăbit coridorul pînă la dormitorul lui, saluîndu-i trecător din cap pe agenții Serviciului Secret care îi urau noapte bună. Deși cîștigase runda cu Vanessa – și nici măcar nu fusese o competiție strînsă – o terminase furios. Problema a ceea ce avea de făcut cu ea rămăsese încă nerezolvată.

Lua-o-ar dracu' de soră!

Patul îi fusese pregătît. Veioza răspîndea o lumină slabă. Odaia arăta intimă și atrăgătoare. Se gîndi să-și cheme una dintre colaboratoarele regulate, pe editorialista membră de sindicat care susținea pe hîrtie cu ardoare drepturile femeilor, dar lua niște ciocuri legendare. Își închipuia că admiterea pe furiș în Casa Albă

era teribil de excitantă și de obicei îi răsplătea regește favorul. Dar smiorcăielile Vanessei îi inhibaseră dorința. Ceea ce nu făcea decât să-i justifice și mai mult dracii.

Își turnă un pahar de apă, adăugă o măsură de whisky și merse cu el în baie. Se spală pe dinți, se clăti și sculpă în lavabou. Când întinse mîna după apa aseasonată cu whisky, zări o mișcare în spatele lui, prin oglindă.

În momentul cînd se răsuci, paharul îi alunecă din mîna, spărgîndu-se pe dușumea. Apucîndu-se de piept, se rezemă de lavoar.

– Domnule Președinte. Arătați de parcă tocmai ați văzut o fanbtomă.

– Iisuse!

David se așeză pe dulăpior. Tremura.

– Credeam c-ai murit.

Spencer Martin se rezemă neglijent de tocul ușii. Cu toată nonșalanța lui, arăta destul de rău. Hainele îi erau de calitate *K mart* și păreau noi, însă era neras și părea că de săptămîni întregi nu mai făcuse un duș și nu se spălase pe cap.

După ce-și reveni din șocul inițial, David întrebă:

– Unde naiba ai fost? Arăți ca un căcat. Și la fel miroși.

– Înainte să scap, am zăcut cîteva zile în propriile-mi reziduuri.

– De unde să scapi?

– Cred că pionierii o numeau cu eleganță pivniță de rădăcinoase. De fapt, e o groapă în pămînt – în cazul de față, sub hambarul prietenului nostru comun, Gray Bondruant.

Își dezveli dinții.

– Îți vine să crezi? Labagiul m-a împușcat.

David îl ascultă pe Spence în timp ce-i descria, dezinvolt, micul dejun pe care-l luaseră.

– A recunoscut că Barrie Travis trecuse pe la el, dar

se pare că mă bănuia de la început. A tras înainte să pot apăsa eu pe trăgaci.

Buzele i se îngustară amarnic, într-o liniuță subțire.

– Va regreta că nu m-a omorât cînd a avut ocazia. Cu onoarea lui de cercetaș, n-a ochit un loc vital.

– Și pe urmă ce s-a-ntîmplat?

– Mi-a bandajat rana de la umăr, m-a dezbrăcat în pielea goală, m-a legat ca pe un curcan de Thanksgiving și m-a băgat la beci. Aveam mîinile imobilizate, dar puteam ajunge cu gura la mîncare și apă. Dacă mi le raționalizam bine, îmi ajungeau pentru cîteva săptămîni. Chiar înainte de a-mi închide trapa în cap, mi-amintit că fusesem campion la instrucția de supraviețuire. „Așa că, supraviețuiește, ticălosule,” a mai spus.

Rana de glonț era dureroasă, dar știam că, dacă nu mă infectam, nu-mi amenința viața. Am avut nevoie de douăzeci și patru de ore – cred – ca să-mi eliberez mîinile. Știa că pînă la urmă voi reuși, dar mai știa și că-mi trebuia o săptămîină, cel puțin, ca să ies afară.

Pivnița avea cam opt picioare pătrate. Tavanul era la vreo patru degete deasupra capului, iar între el și podeaua hambarului era un picior de pămînt bătătorit, susținut pe căpriori. Desigur, asta n-am știut-o pînă n-am ieșit.

– Și trapa?

– Din lemn. Dar pusese peste ea două șine de oțel. Cred că-i rămăseseră de la construcția casei. Sfredelise în chepeng trei găuri pentru ventilație. Barele erau puse în paralel, cam la un deget jumate distanță, exact cît diametrul găurilor de aer, de-a lungul capacului. Împrăștiase peste ele fîn. Un observator neatent n-ar fi remarcat nimic.

– Am trimis acolo un om.

– Unul de-ai mei?

Cînd David dădu din cap, Spence spuse:

– Atunci, e ca și mort. Trebuia să cerceteze fiecare

deget pătrat de pe proprietatea aia.

– Cum ai ieșit?

– Cu unghiile. Mîncarea – paste făinoase uscate și pîine, mai mult – nu-mi oferea nici o unealtă de lucru.

– Dar vasele cu apă?

– Din styrofoam. Fără capace, fără nervuri. Nu le aveam decît pe astea, își ridică el mîinile. În cele din urmă, am reușit să sap o gaură, în afara perimetrului trapei, dincolo de șine, destul de mare ca să mă tîrăsc prin ea. Dacă tavanul beciului era mai sus, n-aș fi putut ajunge. Nu aveam nimic pe ce să stau, decît picioarele goale.

– Norocul tău că hambarul nu avea pardoseală de beton.

– Gray l-a construit pe locul unei case de pionieri, și probabil că a vrut să-i păstreze ceva din caracterul dinainte.

Spence rînji, dar cu o expresie înfiorătoare.

– Întotdeauna a fost prost de sentimental.

– E aici, să știi.

– Am bănuît.

David îi povesti lui Spence despre vizita neanunțată a lui Gray Bondruant, după care îl puse la curent cu evenimentele petrecute în absența lui.

– A fost un ghinion nenorocit, spuse el despre moartea lui Jayne Gaston. George mărea treptat dozajul de litiu al Vanessei, dar îl consemna așa cum ar fi trebuit să fie. Cînd a prescris un laxativ mai puternic, sora a pus în scenă o revoltă. A încercat s-o scoată de-acolo cu forța. Aia a făcut un stop cardiac și-a murit. După care, reportera ta favorită, și a mea...

– Știu, îl întrerupse Spence. Am citit articolul din *Post* și nu mi-a venit să cred că încă mai e printre cei vii. Nimeni nu putea să scape din explozia aia, David.

– Cîinele a intrat în casă înaintea ei.

– Și să mai vorbești de ghinion!

– După incidentul din Shinlin, i-a preluat Clete cazul. A fost umilită în public și terfelită profesional. Să sperăm că și-a învățat lecția.

– Să sperăm, dar învață greu.

– Ai dreptate, dădu David din cap, solemn. Ce facem cu Gray?

– Deocamdată, cred că întoarcerea mea ar trebui să rămână secretul nostru, nu?

– Dar, cu siguranță, ai fost văzut întrînd aici astă seară.

– Le-am spus gărzilor să-mi păstreze confidențială înapoierea, în interesul securității naționale. Oamenii mei vor propaga zvonul că s-au emis amenințări la adresa vieții Primei Doamne – ceva în sensul ăsta.

– Foarte bine. O să ne fie de folos.

Spence îl privi.

– Deci, tot mai ești hotărît?

David, gîndindu-se la recenta scenă cu Vanessa, răspunse:

– Mai mult ca oricînd. Am fost cu ea în seara asta. Încă mai e obsedată de moartea copilului. Problema noastră n-a dispărut.

Spence, privindu-și direct propria imagine reflectată în oglinda de deasupra lavoarului, spuse:

– Atunci, avem multă treabă.

– Toate la timpul lor, spuse David și se ridică. Nici nu-ți pot spune ce mult mi-ai lipsit, sau cît de tare mă bucur că te am înapoi. Acum, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, fă o baie.

Capitolul 25

– Domnișoară Travis, conduita dumitale e de neiertat.

– Sînt pe deplin conștientă de proporțiile greșelii mele, domnule Jenkins. A fost o experiență umilitoare pentru mine.

Încruntat cu severitate, directorul general al postului W.V.U.E. continuă:

– A telefonat senatorul Armbruster – personal – ca să-mi prezinte versiunea dumnealui asupra celor întîmplate. Relatarea sa a fost chiar mai detaliată decît reportajele din presă. Am ascultat cu oroare crescîndă despre crasul dumitale neprofesionalism, și sînt copleșit să știu că o salariată a acestui post s-a putut comporta într-un asemenea mod.

– Regret că v-am pus într-o situație penibilă, pe dumneavoastră și postul W.V.U.E. Dacă aș putea s-o remediez, aș face-o.

Era în interesul ei să se arate pocăită, cum și era, pentru greșeala pe care o comisese. Dar o nemulțumea că Armbruster acționase fără știrea ei, pîrînd-o ca pe un copil ștrengar. Dacă avusese mai multe de spus, ar fi trebuit să i le spună în față.

– În comparație cu enormitatea erorii dumitale, consecințele au fost minime. Slavă Domnului. Conferința de presă a Președintelui a ajutat ca incidentul să rămînă

de domeniul trecutului.

– Da, domnule, așa este.

– Totul e bine cînd se sfîrșește cu bine.

Acest comentariu ciripitor îi aparținea lui Howie Fripp, care fusese chemat la raport împreună cu ea. Pînă acum, își rosese o unghie și făcuse rotocoale de sudoare la subsuorile jerpelitei sale cămăși albe. Barrie știa că nu pentru ea era neliniștit. Îi păsa numai de pielea lui și cît de intactă avea să fie după ce directorul general termina.

Jenkins lovi:

– Dumneata ai trimis cameramanul, nu, Fripp?

– Aă, mda, dar numai fiindcă mi-a telefonat Barrie și mi l-a cerut. A spus că stătea cu fundul pe reportajul secolului.

– Doamne ferește, replică Jenkins.

Îi stătea în gît, dar se simțea obligată să-l apere pe Howie.

– Howie nu poate fi făcut răspunzător, domnule Jenkins. l-am telefonat acasă și i-am cerut să-mi trimită un operator.

Obrajii i se înfierbîntară sub privirea scîrbită a directorului general.

– Una dintre numeroasele decizii pe care am ajuns să le regret.

O regreta fiindcă prezența mass-media acolo transformase o situație neplăcută într-o catastrofă. Însă telefonul acela îi mai mustra conștiința și fiindcă îl dăduse din pizmă. Fusese enervată de felul cum Gray îi respinsese sentimentele de compasiune. Nu fusese niciodată o admiratoare a lui Clete Armbruster. Cît despre Vanesa, pînă cînd fusese atrasă într-o intrigă fantomă care-i pune viața în pericol, Barrie o privise pe Prima Doamnă cu deriziune abia disimulată. Și, cîtă vreme era sinceră cu ea însăși, mărturisea că se simțise geloasă pe Vanessa fiindcă Gray încă o mai iubea.

Astfel că, atunci cînd formase în noaptea aceea numărul de telefon al lui Howie și-i transmisese mesajul ei urgent, Barrie nu avusese simțăminte caritabile pentru nici unul dintre ei. Atîta despre obiectivitate.

A, apelul fusese justificat. În mod egoist, poate, dar justificat. Date fiind împrejurările existente, nici un reporter din istoria ziaristicii n-ar fi ezitat să cheme întăriri. Putea să fi fost reportajul care-i lansa cariera pe culmi.

Privind retrospectiv însă, o făcea să apară ca o hienă insensibilă și pesimistă. Bănuia că nu primea decît desertul binemeritat.

Jenkins spuse:

– Armbruster ne poate da în judecată în nouă limbi și rusește pe chestia asta și, sincer să fiu, nu l-aș putea învinui.

– Senatorul Armbruster are motive temeinice să fie supărat, spuse Barrie spășită. L-am făcut să treacă prin cîteva minute de infern, pentru care mi-am cerut mii de scuze. Am mai telefonat și la Casa Albă de nenumărate ori, sperînd să mă scuz personal față de Președinte și Prima Doamnă. Refuză să-mi primească apelurile.

– Nu-mi pot da seama de ce, murmură Howie.

Jenkins se uită urît la el.

Barrie continuă:

– Aș dori să-i înștiințez pe președinte și pe doamna Merritt cît de mult îmi regret greșeala și să-mi cer iertare pentru orice supărare le-am putut provoca.

– Foarte nobil din partea dumitale, domnișoară Travis. Dar dacă și cînd îți vor accepta convorbirea, să nu te prezinți ca angajată a W.V.U.E.

Își împreună mîinile pe birou, privind-o fără expresie.

– Din acest moment, orice relație dintre dumneata și acest post de televiziune ia sfîrșit.

De-asta se temuse cel mai mult. La fel de mult, negase că se putea întîmpla cu-adevărat. În timp ce se ocupa de repercusiunile mai imediate ale gafei, reușise

să nu se gîndească la concedire. Acum, era nevoită să-i privească realitatea în faţă.

– Sînt concediată?

– Ai o oră ca să-ţi eliberezi biroul şi să părăseşti clădirea.

– Vă rog să vă mai gîndiţi, domnule Jenkins. Mi-am învăţat lecţia. De-acum încolo, voi avea o grijă scrupuloasă. Voi verifica fiecare fapt.

– E prea tîrziu, domnişoară Travis. Nimic din ce spui nu mă va face să mă răzgîndesc.

Barrie făcu apel la mila lui.

– Aţi aflat despre casa mea.

– Da. Un moment prost.

– Am nevoie de slujbă.

– Regret. Hotărîrea mea e luată.

Cu mintea în plin haos, începui să se agaţe de toate paiele.

– Okay, retrăgeţi-mă de pe teren şi ţineţi-mă în redacţie.

– Domnişoară Travis...

– Voi scrie texte. Voi redacta scenarii. Răspund la telefon, lucrez cu teleprompterul, predau corespondenţa, mă duc după gustări. Va fi ca o perioadă de probă. Apoi, peste cîteva luni, mă puteţi reevalua.

– Te rog, nu te pune într-o situaţie şi mai jenantă, spsue el cu glasul ferm dar blînd care le era rezervat celor condamnaţi fără speranţă. Nu mai corespunzi cu programul nostru.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că standardele dumitale nu le întrunesc pe ale noastre. Înseamnă că ne-ai înşelat aşteptările. Înseamnă că te concediez pentru o sumă de greşeli acumulate, nu numai pentru asta îndeosebi.

– Baliverne.

Howie se strîmbă.

Jenkins se arată şi el cam descumpănit.

– Mă scuzi?

– De ce nu-ncerci să fii bărbat, Jenkins? Recunoaște adevăratul motiv pentru care mă dai afară – fiindcă Armbruster ți-a cerut capul meu pe tavă.

Jenkins se înroși ca racul, dându-i de înțeleș că nimerise în plin. Ridicându-se, Barrie se îndreaptă cît era de înaltă.

– Ai înțeleș pe dos, Jenkins. Clisma asta de post de televiziune, cu reputația lui de mîna a doua și administrația de tot căcatu' nu mai corespunde cu programul *meu*.

– Vreți și cartofi prăjiți?

Barrie compară conținutul de grăsimi și calorii al cartofilor cu pofta ei de a-i mânca.

– Sigur. De ce nu? Mulți.

Plăti pentru cheeseburger-ul cu cartofi prăjiți la pachet și se întoarse la mașină. În seara aceea, cina singură. După luni de zile în care îl încurajase pe Daily să iasă mai mult în oraș, bătrînul alesese exact cea seară ca să-i urmeze sfatul și acceptase invitația unui vechi coleg de presă la un festival al filmelor cu Brigitte Bardot.

– Te duce el cu mașina?

Ori de cîte ori ieșea singur, mai ales după căderea întinericului, era îngrijorată pentru el.

– Da, *mamă*, mă ia și mă aduce acasă. Și, pînă nu-ntrebi, o să-mi verific butelia de oxigen și mă asigur că-i plină, deși dacă gîfii cu ochii la tînăra Bardot atîta cît sper, s-ar putea să mi se termine aerul pînă ajung acasă. Și dacă mi-o frec, o să mor sufocat, dar fericit.

Adăugase ultimele cuvinte numai ca s-o enerveze.

Barrie nu-i spusese că fusese concediată, fiindcă știa că ar fi insistat să rămână acasă ca s-o consoleze. N-avea nici un rost să fie amîndoi nefericiți.

În urma întîlnirii din biroul lui Jenkins, unul dintre bodyguarzii postului o escortase înapoi la boxa ei, supraveghind- o în timp ce-și golea biroul. Era atît de înfuriată că o tratau ca pe un infractor, încît îi spusese prefăcută paznicului:

– Se găsește în cocina asta ceva ce-aș putea dori să fur?

– Nu e nimic personal, domnișoară Travis. Politica firmei.

– Mhm, mhm.

După ce scosese deja totul de pe hard drive, copiind datele pe dischete, își golise sertarele biroului de dosarele, însemnările și scenariile ce datau aproape din ziua angajării. Vărsă fără ceremonie totul în cutii, pe care i le pusese la dispoziție postul, după care body-guardul o ajutase să le care la mașină și să le încarce în portbagaj.

Nedorind să petreacă seara singură în deprimanta casă a lui Daily, se întrebă unde să-și ia picnicul de cină. La Lincoln Memorial? La Jefferson? Ambele arătau minunat noaptea. Încă nehotărîtă, se înscrise în trafic.

– Barrie?

Zbieră și călcă pe frînă.

– Nu întoarce capul și nu opri.

Mașina din spatele ei frîna scrîșnind, ratîndu-i ca prin urechile acului bara de șoc. Furios, șoferul se rezemă în claxon, după care își lansă Honda Civic pe lîngă ea, arătîndu-i degetul mijlociu.

– Fă dreapta la prima intersecție, o instrui Gray din colțul banchetei din spate. Stătea lăsat atît de jos, încît capul nu i se vedea în oglinda retrovizoare.

– M-ai speriat de moarte, strigă ea nervoasă, dar îi

urmă instrucțiunile.

– Mare prostie din partea unei femei singure să nu controleze bancheta din spate înainte de a se urca în mașină.

– Mașina era încuiată.

– *Eu* am reușit să intru.

Remarca lui logică o înfurie și mai rău.

– Credeam că de-acum ești înapoi în Wyoming, jucându-te de-a cowboy-ul. De ce m-ai lăsat în noaptea aia să-nghit totul singură? Ai fost al dracului de laș. Și-n fond, ce cauți în mașina mea? Cum ai aflat unde eram?

– Ia-o pe prima la stînga, apoi treci imediat pe banda din dreapta și intră pe prima stradă. Vezi vreun sedan verde în urmă cam cu trei mașini?

– Sînt urmărită?

– Uită-te-n oglindă, dar să nu se vadă.

– Aă, nu... mda. Vine o mașină verde, cu vreo jumate de cvartal în spate.

– Pierde-i, Barrie.

– Să-i pierd? Îți pierd ție firul. De unde știi că mașina aia mă urmărește?

– Toată ziua ai avut coadă.

– De unde știi?

– Fiindcă eu am fost coada cozii.

– Rogu-te, spune-mi, Domnule Incredibilul Om Invizibil, de ce te-aș crede?

– Pierde coada și atitudinea, bine? Încearcă să nu le dai de înțeles că-i fentezi.

Deși avea să-i pună o sută de întrebări, se concentrează pe volan.

– Ce-am mai rîs, spuse ea, cînd reuși să se repeadă pe la un stop care bloacă sedanul verde.

– Mda, în hohote, mormăi Gray de pe bancheta din spate.

După vreo zece minute de șofat haotic, îi spuse că sedanul verde nu se mai zărea.

– Mergi drept înainte. Ieși din oraș. Asigură-te că n-a înlocuit- o altă mașină din locul unde a dispărut.

Rămase atentă la oglindă. După un timp, îi spuse că era aproape sigură de lipsa oricărui urmăritor.

– Okay. Cu prima ocazie, întoarce și ia-o-napoi pe unde-am venit.

– De ce?

– Am o cameră.

În camera de motel închiriată de Gray sub nume fals, Barrie făcu pe din două cu el cheesburger-ul și cartofii prăjiți. Lângă fereastră se afla un mic gheridon și un scaun, dar mîncară stînd turcește în mijlocul patului dublu.

– M-au concediat, îi spuse ea, în timp ce îndesa la loc în sacoșă șervețelele și ambalajele folosite. Scuzele mele sincere n-au fost de ajuns pentru senatorul Armbruster. I-a telefonat directorului postului azi dimineată și m-a dat afară.

– N-ai de ce să te miri.

– Cred că nu. Armbruster n-a supraviețuit atîta timp în politică luptînd cinstit, iar pupincurismul zdravăn face parte din meseria lui Jenkins. Deci, nu, nu mă mir deloc. Apoi, ca să-mi strice și mai mult o zi deja stricăță, am aflat că Cronkite a murit în urma propriei mele neglijențe.

– Cum așa?

– A sosit concluzia A.T.F. despre explozie. Cîinele meu s-a împiedicat de un cablu electric, cînd a intrat în bucătărie prin ușiță. Steckerul a făcut o scînteie și a aprins gazele din cuptor, pe care le lăsasem deschise cînd am plecat în Wyoming. Fără ventilație, gazele se

comprimaseră. Nu era nevoie decît de-o scînteie ca să le aprindă, au spus. Din fericire, asigurarea proprietarului va acoperi toată paguba.

Cu un zîmbet trist, adăugă:

– Desigur, Cronkite nu era asigurat.

– V-a fost aruncată casa în aer și omorît cîinele, dar nici o grijă, conîță, e prevăzut în asigurare, replică el amar.

– Nu m-ai auzit, Gray? A fost un accident.

– Pe dracu'. Cînd ai folosit ultima oară cuptorul?

– Nu mai țin minte.

– Ai aprins măcar flacăra-pilot?

– Nu.

– Ai întins un fir electric prin dreptul ușii din dos?

Își pusese deja și ea aceleași întrebări. Auzindu-le rostite din gura lui, devenea doar mai hotărîtă să nege răspunsurile evidente.

– Dar ancheta...

– A fost corectă. Exact așa s-a produs explozia, fiindcă cineva a pregătit-o să se întîmple astfel. Spence nu și-ar fi pus omul să planteze o bombă sofisticată. Orice instalație elaborată ar fi generat complicații cu acoperirea.

A aranjat-o înainte de a pleca în Wyoming și a ales simplitatea. De fapt, nu era nici o scofală. Floare la ureche. Locuiai singură, așa că n-aveau să întîmpine obstacolul vreunui iubit, părinte bătrîn sau colocatar. Erai plecată din oraș, deci gazul avea timp să se acumuleze. Explozia a fost plănuită și executată ca să pară un accident datorat omisiunii tale. A fost o întîmplare că Cronkite a intrat înaintea ta. Pe-asta n-aveau cum s-o prevadă.

– „Aveau“?

– Cu autorizația lui David Merritt.

Barrie clătină din cap.

– Gogoși. Te bazezi pe ipoteza că are un secret

mare și îngrozitor, iar eu ajunsesem prea aproape de a-l descoperi. Acum știm adevărul. Am greșit cu privire la Vanessa și la moartea copilului și... la tot. Și tu la fel. Ne-am înșelat. În regulă?

– De ce te-a urmărit cineva toată ziua? Chiar și dacă în povestea ta nu e nimic serios – iar eu continui să susțin că e – David nu iartă niciodată o scăpare. Indiferent că alegațiile sînt sau nu adevărate, acuzația ta implicită l-a ofțicat destul de mult ca să te omoare.

Curajul lui Barrie se dezumflă.

– Crezi că va mai încerca?

– E o supoziție sigură.

– Bine c-am mîncat deja, murmură ea. Tocmai mi-a pierit pofta de mîncare.

– A mai rămas un cartof prăjit.

– Îl fac jumi-juma cu tine.

Rupse în două cartoful, vîrî jumătate din el în gură, iar pe cealaltă i-o întinse lui Gray. Spre mirarea ei, acesta i-o ronțăi direct din mînă.

La atingerea buzelor lui pe degetele sale, o cuprinsese o spirală de senzații delicioase. Dintr-o dată își simți membrele grele, însă pîntecul îi plutea imponderabil. Începu să aibă furnicături, pînă-n vîrfurile degetelor de la picioare.

Picioare pe care și le plantă apăsate pe podea, ridicîndu-se.

– Nu mă culc cu tine, Bondruant. În caz că la asta te gîndeai, vreau să-ți cruț jena și neplăcerea fizică de a te încinge degeaba.

– Nu mă jenez și mă simt foarte plăcut, mulțumesc. Să înțeleg că ai folosit cuvîntul *culc* în sens eufemistic?

– Știi ce-am vrut să spun.

O privi un moment.

– Știu ce-ai vrut să spui, dar nu-mi amintesc să ți-o fi cerut.

– Exact, nu mi-ai cerut-o. Tu nu ceri. Nici prima oară

n-ai cerut.

– N-a fost nevoie.

N-avea nici un rost să-l contrazică. Nu fusese necesar să-i facă curte în dimineața aceea din Wyoming, atunci de ce presupusese că pentru seara asta plănuise un număr de seducție prelungit?

– Merg să fac un duș, bombăni ea.

Își luă geanta, ducînd-o, cu tot cu mîndria lezată, în mica baie, și închise ușa.

Capitolul 26

– M-a pictat odată Aman.

– Te-a pictat?

leșise din baie, numai în pulover și chiloți. Mirosea a săpun și a piele umedă, din care Gray îi întrezărise o parte când își scosese repede puloverul peste cap, înainte de a se strecura în așternut. El ocupase un post de santinelă în fotoliul de lângă fereastră, unde se uita periodic printre storiuri și făcea toate eforturile să nu se gîndească la o Barrie Travis cu miros curat, pe jumătate goală, aflată la doar cîțiva pași distanță.

– Nu în sensul că m-a pictat pe trup, preciză ea. M-a pictat pe pînză. I-am pozat nud.

– De ce? Aveai nevoie de bani?

– Nu, nu de-asta. Eram în colegiu, mă simțeam zburlită și rebelă, voiam să fac un lucru scandalos și pe care părinții mei să-l dezaprobe categoric. M-a rugat, și mi-am zis, ce mama dracu'. Cu condiția să aibă studioul încălzit.

– Și cum a mers? întrebă Gray.

– Studioul lui a reieșit că era un apartament într-o mansardă cu șobolani, miros de terebentină și de pictor nespălat. Fuma încontinuu marijuana, bea mult vin ieftin și era foarte ursuz și năzuos.

– Și tabloul?

– A fost un dezastru. Cîteva părți ale trupului meu

s-au pierdut la traducere. Considera că-l trădase propria lui muncă din dragoste. În timp ce trecea prin chinurile unei tirade artistice, mi-am adunat hainele și-am șters-o. Dar și-a ținut promisiunea de a face cald înăuntru.

Pufnitura lui Gray ar fi putut trece drept rîs.

– El te-a învățat să iei muie?

După un moment, cînd deveni evident că Barrie n-avea de gînd să-i răspundă, se întoarse spre ea.

Zăcea pe o parte, cu fața spre el și cu genunchii strînși la piept. Părul i se revărsa în jurul chipului și peste umerii goi, ca al unei fete. Acesta fusese unul dintre primele lucruri care-l intrigaseră la ea – irezistibila combinație de îndrăzneală feminină și vulnerabilitate copilărească. Desigur că acum, după cîteva săptămîni, nici nu se punea problema că era mai mult femeie decît copil.

Ochii ei expresivi exprimau un amestec de nedumerire inocentă și durere.

– De ce faci asta, Bondruant?

– Ce anume?

– De ce spui intenționat lucruri grosolane, jignitoare și care mă rănesc?

– Nu în sensul ăsta am spus-o. Încercam să te tachinez. Cred că nu mă prea pricep.

– Aș zice că nu te pricepi deloc.

– Un defect personal.

Trecu un lung răstimp, înainte ca Barrie să șoptească:

– Artistul nu m-a învățat altceva decît să mă țin de parte de artiști. Cît despre cum am învățat să... mi-am, hmm, format tehnica din mers.

După o pauză semnificativă, adăugă, și mai încet:

– În dimineața aia, la ferma ta.

Trupul lui reacționează față de amintirea erotică, făcînd ca fotoliul, oricum al dracului de incomod, să devină și

mai incomod. Nici s-o privească normal în ochi nu putea. Nu voia să reprezinte incursiunea ei virgină în nici o aventură sexuală. Acest lucru i-ar fi dat semnificație. Odată cu semnificația, lua naștere și o responsabilitate căreia nu era sigur că-i putea face față. Schimbînd vorba, o întrebă:

– Ce ți-a adus în minte povestea asta? Cu pictorul.

Barrie ridică din umeri.

– Nu știu. Cred că nu știam ce altceva să spun.

– Asta-i problema cu tine.

– Care?

– Mereu simți nevoia să *spui* ceva.

– Nu-i adevărat.

– Vezi?

Barrie făcu o mutră.

– Ce-am mai rîs.

– Mda, sînt comic profesionist. Oamenii mi-o spun încontinuu. Că sînt comic și tachinez.

Nu avu nici o umbră de zîmbet, dar Barrie rîse. Chi-coti, de fapt, întorcîndu-se pe spate și punîndu-și brațele sub cap. Prin preajma lui Gray nu se prea rîdea, mai ales de cînd devenise adult. Rîsul ei era la fel de ispititor ca vocea, sincer și spontan. Îi plăcea cum suna.

– Mulțumesc, Bondruant. După ziua pe care-am avut-o azi, aveam nevoie să rîd bine. Deși trebuia mă fi obișnuit pînă acum.

– Cu ce?

– Să mi se dea papucii. Nu-i prima oară.

– Daily a fost primul care te-a concediat?

Barrie înclină capul, întrebătoare.

– Mi-a spus.

– A, bun, frumos din partea lui, replică ea, gîndind exact contrariul.

– Conversam și noi.

– Mda, exact. Și în timp ce el te culturaliza cu tur-

bulentul meu istoric profesional, a menționat întâmplător de ce mă concediasse?

Gray clătină din cap. Mințea. Daily îi spusese povestea în toate amănuntele. Dar nu se mai sătura de vocea ei, deși un regim vocal constant i-ar fi periclitat hotărîrea de a nu-și apropia mîinile de ea. Cînd fugi ca să-ți salvezi viața, interludiile romantice nu fac parte din program.

– Ei, începu ea, zîmbind de-o amintire, Daily și cu mine n-am fost prieteni de la început. El mi-a oferit prima slujbă în știrile de televiziune. Desigur, credeam că știam tot ce era de știut despre presa audio-vizuală, așa că din capul locului m-au enervat toate criticile constructive. Daily mă considera o aeriană care n-avea de contribuit cu nimic la meserie.

Nu mult după ce m-a angajat, a început să caute motive de a mă concedia. Dar îl băteau la cap cei de la F.C.C., E.E.O. și o întreagă supă alfabetică, cu regulamentele de angajare și concediere. Însă Daily a fost scutit. M-am autodistrus.

Barrie fusese prima la fața locului, în sala unui tribunal de comitat, unde un trăgător deschisese focul în instanță. Pe baza mărturiei unei femei care abia scăpase de o rafală de gloanțe, Barrie anunțase că zeci de oameni fuseseră răniți.

– În „sîngeroasa debandadă”. Cred că ăsta a fost termenul exact.

Apoi, în transmisiunea directă, raportase că împușcăturile avuseseră loc în instanța judecătorului Green.

– Cu asta, subiectul a devenit și mai senzational, fiindcă se zvonea că Green candida la un loc în Curtea Supremă. În fața camerei, am speculat asupra posibilelor motivații politice ale atentatului. Oare judecătorul Green era ținta unui oponent radical, sau fusese astfel răsplătit pentru vreo sentință nepopulară? Supraviețuise, sau era rănit?

După cum a reieșit ulterior, judecătorul Green se afla pe terenul de golf, cînd a venit un comisionar să-i spună ce se transmitea la televiziune. Incidentul se produsese în altă instanță, iar singurul rănit era tubul de neon din tavan, care fusese nimerit în timpul încăierării dintre aprod și un om care își adusese la proces pușca de vînat cerbi pentru a o prezenta ca probă într-un proces civil pe caz de braconaj.

Martora mea oculară a fost identificată ulterior ca fiind femeia dezechilibrată mintal care turna în pahare apa și ceaiul de la gheață, în bufetul de la subsol. Din cîte se știa, niciodată nu urcase mai sus de parterul clădirii.

Ceea ce mi-a pecetluit soarta a fost faptul că reportajul meu întrerupsese *The Young and the Restless*. Soția judecătorului Green nu pierdea nici un episod. Cînd mi-a auzit anunțul, a fugit afară din casă, s-a împiedicat de un aspersor din grădină și și-a fracturat încheietura mîinii drepte. Alți telespectatori au fost scandalizați de întreruperea filmului, mai ales cînd au aflat că la tribunal nu se întîmplase nici o dramă, sau cel puțin nici una care să rivalizeze cu scenariul melodramei. Au bombardat centrala cu telefoane revoltate.

Dracu' s-a ales de credibilitatea mea. Și de a postului. Toată sala redacțională a ajuns de rîsul concurenței. Și, în caz că-i scăpase cuiva, criticii de televiziune ai ziarelor locale au tocat-o mărunț zile-n șir. Daily a fost chemat la ordine și făcut albie de porci de direcția stației, pentru că mă angajase. Mare minune că și-a păstrat slujba. M-a concediat cît ai bate din palme. N-a avut de cîștigat decît judecătorul Green, care acum e magistrat la Curtea Supremă.

– Și e foarte nepopular.

– Ceea ce reprezintă încă un articol pe lista mea de pierderi. Mai mulți editorialiști au comentat că, fără simpatia cîștigată de judecătorul Green în urma fiascului

meu, numirea lui n-ar fi fost în veci aprobată. Poporul american trebuie să-mi mulțumească pentru că l-am încălecat cu un magistrat inefficient în Curtea Supremă. A propos, și Daily e de aceeași părere.

– Cu toată situația asta între voi, cum ați ajuns să vă împrieteniiți?

– Acum câțiva ani, am auzit prin telefonul fără fir al meseriei că fusese obligat să iasă la pensie, datorită emfizemului. M-am simțit dator să-i fac o vizită de curtoazie.

Afișă un mic zîmbet à la Mona Lisa, iar Gray o întreabă care era secretul.

– Daily a recunoscut că fusese neobișnuit de dur cu mine fiindcă nu talentul îmi lipsea, ci maturitatea și rațiunea. Ar fi fost dispus să mă ajute, dacă-mi țineam gura și-l ascultam. De-atunci, mi-e cel mai bun prieten.

– De ce țineți secretă prietenia voastră?

– În primul rînd fiindcă e o chestiune personală, și am preferat întotdeauna să-mi țin separată viața personală de cea profesională. În al doilea rînd, pentru că...

– Pentru că dacă se afla că te pupaseși și-mpăcaseși cu fostul tău dușman, pierdeai respectul colegilor.

– Foarte perspicace, domnule Bondruant. Cînd te arzi în emisie, de obicei iese o conflagrație, și pe lungă durată. Dacă ar ști cineva că acum sînt prietenă cu Daily, aș fi considerată o moleșită care încearcă să-și dreagă cariera făcută praf.

Avea un zîmbet atît de ingenuu, încît Gray era dezolat să fie el acela care i-l distrugea.

– Secretul tău se știe, Barrie. I-am urmărit, în timp ce te urmăreau pe tine. Știu unde locuiești.

La auzul geamătului ei chinuit, se grăbi să adauge:

– Nu cred c-au să-l deranjeze pe Daily. Dar e mai bine să-l prevenim, mîine dimineață la prima oră.

– De ce mă urmăresc?

– Majoritatea agenților din Serviciul Secret însărcinați cu paza lui David, a Vanessei și a Casei Albe, sînt oamenii lui Spence. Au efectuat programul de recrutare și au întrunit toate standardele, dar sînt ai lui.

– Cum pot înălca regulamentele?

– Aici e toată frumusețea. Nu le încalcă. Manevreză cu adaptabilitatea argintului-viu. Dacă îi ia cineva la întrebări, pot spune că te înscrii în categoria persoanelor cu tulburări emoționale care merită supraveghere.

– Cel puțin, murmură ea.

– Încearcă să dormi.

Se ridică și stinse lampa, după care reveni la fereastră, privind printre storiuri. Timp ce cinci minute, observă parcare, pîndind orice mașină sau mișcare suspectă.

Încredințat că scăpaseră de urmăritori, privi spre pat și fu deconcertat s-o găsească pe Barrie privindu-l.

– Credeam că ai adormit.

Stătea din nou pe o parte, dar acum își ținea palmele împreunate sub obraz.

– Cine ești tu, Gray Bondruant?

– Eu? Nimeni.

– Nu-i adevărat, spuse ea somnoroasă. Ești cineva.

– Dormi.

– Și tu ai nevoie de odihnă. Patul e destul de lat pentru amîndoi.

Nici vorbă să se poată vîrî lîngă ea, fără a-i gusta pielea, vocea aceea.

– Mai stau o vreme.

– De ce?

– Ca să gîndesc.

– Despre ce?

– Dormi, Barrie.

– Încă o întrebare?

– Okay, oftă el.

– În dimineața aceea, la tine acasă, a fost sex fără obligații, corect?

– Corect.

Barrie coborî ochii cîteva secunde, apoi îl privi din nou.

– Aproape grozav sex, totuși.

Gray zîmbi în întuneric.

– Aproape grozav.

– Dar nu m-ai sărutat. Nu pe buze. Ce ai împotriva sărutatului gură-la-gură?

– Au fost două întrebări. Noapte bună.

– George?

Vocea soției sale părea să provină de pe malul îndepărtat al unui ocean de scotch. Doctorul Allan înălță capul, pentru a o vedea pe Amanda profilată în ușa deschisă a cabinetului său de-acasă. Era frumoasă, dezirabilă și puternică. Nu suporta s-o vadă. Puterea ei îi accentua slăbiciunea.

Femeia intră în cameră. Cînd ajunse la birou, luă sticla de băutură și controlă cantitatea rămasă pe fundul acesteia. Oricît era de beat, dojana tăcută nu-i scăpă.

Spuse, certăreț:

– Ce e, Amanda?

– Deci, îți amintești cine sînt. Mă bucur să aflu. În-țîmplător, mai ții minte și că avem doi fii?

– Ăsta-i un joc?

– Fiul tău mai mare se retrage în sine însuși tot mai mult cu fiecare zi. L-am rugat să-mi spună ce-l necăjește, dar stă posomorît și taciturn. Pofesorii de la școala lui au observat același lucru în ultima vreme. Își

închide problemele în el și nu i le poate smulge nimeni. Seamănă atât de mult cu tine, încît mă sperie.

Acum vin de lîngă patul fiului tău mai mic, unde i-am ascultat rugăciunile. I-a cerut lui Dumnezeu să-l ajute pe tătici, apoi a început să plîngă și a trebuit să-l țin în brațe pînă a adormit.

George își frecă ochii obosiți, injectați.

– Intru să-i sărut de noapte bună mai tîrziu.

– Îți scapă esențialul. Nu vreau să-i săruți de noapte bună. Nu în halul în care ești. Nu-s proști, să știi. Știu că se întîmplă cu tine ceva îngrozitor și că nu e vorba numai de băutură.

– „De băutură“? Ca și cum ar fi un substantiv propriu?

– Așa a devenit. Ce se întîmplă cu tine?

– Nimic.

– Zău? Ai zice că ultimele patruzeci și opt de ore au fost normale? Ieri dimineață, ai venit acasă arătînd ca un personaj dintr-un film de groază. Dumnezeu știe cît timp e de cînd n-ai mai dormit. Nu mi-ai oferit nici un cuvînt de explicație pentru absența ta prelungită sau felul cum arătai. N-ai întreat ce mai facem, eu și copiii. Ai venit direct în camera asta, te-ai sechestrat și n-ai mai ieșit de-atunci.

Pentru a-și accentua cuvintele, trînti sticla pe birou.

– Ești beat mort și te-am auzit plîngînd. Primul lucru m-a înfuriat, iar al doilea îmi frînge inima. George, îl imploră ea, cum să te pot ajuta dacă nu-mi spui ce e cu tine?

– Nu e nimic.

– La dracu', George, cînd ți s-a schimbat definiția căsniciei?

– Ce vrei să 'ci?

– Dacă n-ai încredere-n mine, atunci nu mai avem o căsnicie, așa cum ne-am jurat unul altuia. Dar, pe hîrtie cel puțin, încă mai sînt soția ta și cer să știu ce naiba se

întîmplă.

– Christoase, ai asurzit? *Nu se întîmplă nimic.*

Amanda nu dădu înapoi din fața mîinei lui crescînde. Răspunse rece:

– Nu mă minți. Te sfărîmi sub ochii mei.

– Lasă-mă-n pace.

– Ba n-am să te las, își scutură ea cu tărie tunsoarea de paj. Ești soțul meu. Te iubesc. Te-aș apăra pînă la ultima suflare. Dar mai întîi trebuie să știu ce anume te-a transformat dintr-un medic, soț și tată bun, într-un bețiv împleticit.

George o privi încruntat, dar femeia nu se descurajă. Amanda avea o doză de îndărătnicie necruțătoare.

– Problema ta e legată de David, nu-i așa? Nu te osteni să minți. Știu că el stă la baza crizei tale personale. Despre ce e vorba?

– Încetează, Amanda.

– Ce ți-a cerut să faci?

– Am spus să termini.

– Cu ce te are la mîină?

– Nu mă are!

– Ba da! strigă și ea. Și dacă nu te eliberezi, o să te distrugă.

George sări în picioare, dînd cu pumnii în birou.

– Femeia a murit, e bine?

– Ce?

– Poftim, am spus-o. Ți-am încredințat problema mea. Acum ești satisfăcută? Mulțumită?

– Vorbești de soră.

– Da, de soră. Cea care a murit în casa noastră de la lac, acum trei zile. Atac subit de cord.

Înclină capul, apucîndu-și-l în mîini.

– Am încercat s-o reanim, dar n-am reușit. N-am reușit, și a murit.

Umerii i se zguduiră într-un suspin.

- Erai beat?
- Luasem un valium, atîta tot.
- Ai făcut tot ce-ai putut?

Dădu din cap.

- Am încercat o jumătate de oră s-o readuc la viață. În cele din urmă, agenții din Serviciul Secret m-au tras de lîngă ea și mi-au spus că n-avea nici un rost, că-mi pierdeam vremea.

Amanda inspiră scurt, tremurat, și-i puse o mîină pe umăr.

- Îmi pare rău, George, spuse ea cu blîndețe.

Tînjea să-i accepte compasiunea. Știa că brațele ei l-ar fi primit cu drag, în pofida vorbelor furioase pe care le schimbaseră. Sînii i-ar fi fost moi, vocea liniștitoare, îmbrățișarea ca un liman spre care putea să se tîrască și, poate, să se ascundă pentru un timp de demonii care-l bîntuiau.

Dar nu-i merita consolarea, nici iertarea. Crunta lui nevrednicie îl făcea s-o dușmănească pentru că-i purta o iubire atît de necondiționată. Așa că o respinse, dîndu-i mîina la o parte.

- Tu ce-ai fi putut face? întrebă el agresiv. Ce miracol ai fi ticluit ca să dispară problema?

Îi întoarse spatele și porni spre bar. Destuparea unei noi sticle de scotch părea să necesite mai multă dexteritate decît cea de care erau capabile degetele lui, dar reuși s-o desfacă și-și mai turnă un pahar.

- A, nu, stai, spuse, răsucindu-se spre Amanda. Poți să-mi rezolvi problema, este? Tu poți face tot ce-ți pui în cap. Al doilea nume al tău e Izbînda. Nu, mai bine Excelența. Excelența e ce-l de-al doilea nume ai tău.

Știa că vorbele sarcastice o răneau adînc, dar nu se putea stăpîni să le spună. Dorea să se mai simtă și altcineva la fel de infect ca el, iar Amanda era singura la îndemînă. Ea, însă, refuză să se lase provocată. Își păstră calmul.

– Nu ți-aș fi putut rezolva problema, George, dar te-aș fi putut înțelege.

– Mult mi-ar mai fi folosit.

– Ai mai pierdut și altă dată pacienți. Dat fiind că ești un tămăduitor, e firesc să suporti greu când nu poți face nimic ca să salvezi un om. Dar niciodată n-ai mai fost atât de neconsolat.

Înclinînd capul, îl privi în ochi. George era beat, dar nu atât de dus de pe lume ca să nu se teamă că avea să-i citească în ei mai mult decît voia el să știe. Își mută privirea. Nu destul de rapid.

– Aud versiunea cenzurată a poveștii, nu-i așa? întrebă ea. Ce altceva s-a mai întîmplat în casa de la lac?

– Cine zice că s-a mai întîmplat și altceva?

– Te cunosc, George, spuse Amanda, cu o expresie rezervată. Omiți un element crucial din povestire.

– Sora a dat în primire. Asta-i tot.

– E vorba de Vanessa, nu?

– Nu.

– Atunci, de ce moartea femeii ăsteia...

– Ce vrei de la mine? mugi el. M-ai întrebat ce mă supără și ți-am spus. Acum cară-te-n pizda mă-tii de-aicea și lasă-mă-n pizda mamei-n pace!

Nu mai folosisese niciodată un asemenea limbaj obscen cu ea. Nu-i venea să creadă că-l folosisese nici acum, deși cuvintele păreau să reverbereze din lambriuri, repetîndu-și cu ecouri vulgaritatea. Se degradase atât de mult încît să-și agreseze verbal soția? Ideea părea o ancoră care-l trăgea și mai adînc în abisul depresiei și al silei de sine însuși. Dădu repede pe gît paharul.

Amanda, cu propriul ei dezgust foarte vizibil, se îndepărtă de el. La ușă, se întoarce.

– Urlă și înjură-mă cît vrei, George, dacă asta te face să te simți mai bine. Sînt rezistentă. Pot să suport.

Ridicase pumnul stîng, pentru a fi sigur că-i vedea verigheta.

— David Merritt a depus un jurămînt, dar și eu am făcut același lucru, la altar, în ziua nunții noastre. Am jurat că nimic nu ne va despărți, numai moartea, și n-am mințit. Ești soțul meu și te iubesc. Nu voi renunța la tine fără luptă. Voi face tot ce-mi stă în putere ca să-l împiedic pe omul ăsta să te distrugă, chiar dacă, întîmplător, e Președintele Statelor Unite.

Capitolul 27

– Of, iarăși, se enervă Daily.

Barrie pusese televizorul pe VH-1 și dăduse volumul la un nivel asurzitor.

– Gray crede că ai casa sub supraveghere.

– Și cu microfoane?

– Nu au ei nevoie de microfoane ca să tragă cu urechea, îi spuse Gray. Echipamentele lor sînt atît de sofisticate, încît pot asculta conversațiile de la cîteva străzi distanță.

– „Ei“?

– Oamenii lui Spence.

– Ticăloșii, murmură Daily.

Apoi, dînd din cap spre Gray, îi spuse lui Barrie:

– Crezusem c-a tăiat-o.

– Și eu. Mi-a, ăă, făcut o surpriză aseară.

– Am venit tîrziu de la festivalul filmelor cu Bardot, explică Daily. Nu erai aici. Toată noaptea m-am frămîntat.

– Am uitat să-ți telefonez, spuse ea spășită.

Daily le făcu semn să-și ocupe locurile obișnuite pe canapea.

– Să înțeleg că povestea încă nu s-a terminat? Tot mai credeți că moartea copilului n-a fost accidentală?

– Eu zic că e un fapt cert, replică Gray. De-acolo a început toată povestea, iar acum s-a escaladat pînă la

ceva și mai grav. David încearcă s-o țină ascunsă, dar îi e cam greu. Spence n-a reușit să mă elimine. Situația din casa de pe lac a doctorului George Allan a luat-o razna când a murit sora.

Moartea ei l-a lăsat pe doctorul Allan expus într-un moment când nici el și nici David nu voiau să atragă atenția, explică Gray. L-a obligat să întrerupă doctorelile vrăjitoarești pe care și le practica pe Vanessa.

Barrie preluă ideea:

– Întrucât moartea surorii ar fi ieșit în cele din urmă la lumină, atrăgând atenția asupra sănătății Vanesei, a trebuit s-o... *reînvie*, în lipsa altui cuvânt, și s-a aducă-n grabă înapoi la Washington.

– În dimineața conferinței de presă, au arătat-o în ochii întregii lumi, completă Gray. Pentru oricine n-o cunoaște bine, părea normală. Cred că încă mai e în pericol.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Daily. Mie totul mi s-a părut foarte firesc. Neely a citit epitaful Primei Doamne la adresa surorii medicale. Gîndurile și rugăciunile soților Merritt sînt alături de familia ei. Bîra-bîra-bîra.

– Vanessa a transmis un semnal de alarmă, interveni Gray. Nu purta verigheta de la mama ei, le explică el. O are pe inelarul mîinii drepte de cînd i-a pus-o Clele acolo, în ziua morții mamei sale. În dimineața asta, n-a avut-o. Își tot ridică mîna la vedere, mai ales cînd știa că era filmată. Cred c- a vrut să observe cineva că n-o purta.

Daily întrebă:

– Crezi într-adevăr că semnaliza după ajutor?

– Da.

– Verigheta putea să se fi rătăcit, argumentă Barrie. Poate nu-i mai stătea pe deget, după cît slăbise. Sau poate s-a plictisit pur și simplu de ea. Putea să fi fost la bijutier, să i-o ajusteze ori să i-o curețe. Există zeci de

motive plauzibile ca să n-o fi purtat.

– Așa e, există, spuse Gray. Dacă aș fi acasă în Wyoming și, uitîndu-mă la televizor, aș vedea că n-o are, s-ar putea să fiu vag curios, dar nu obligatoriu alarmat.

Oricum, continuă el, ridicîndu-se în picioare, de vreme ce Spence a fost trimis să mă prăjească, de vreme ce ți-am văzut cu ochii mei casa pulverizîndu-se și de vreme ce știu că echipele de supraveghere te urmăresc, mă simt înclinat să nu fiu numai vag curios.

– Și cred că ai dreptate, admise morocănoasă Barrie. Conferința aia de presă a fost singura apariție în public a Vanessei după „izolare”. Dacă e atît de sănătoasă pe cît susține Casa Albă, ar fi fost integrată din nou în programul ei, nu?

Pradă unui impuls, deschise telefonul lui Daily și formă un număr pe care îl știa pe dinafară.

– Unde telefonezi? întrebă Gray.

– La cabinetul Vanessei.

– Nu uita, probabil că tot ce spui se înregistrează.

– Vor presupune doar că e unul din vechile mele trucuri. Fă televizorul mai încet.

Liniștea neașteptată era la fel de iritantă ca tămbălăul dinainte.

– Bună dimineța, spuse amabilă Barrie, cînd i se răspunse la telefon. Numele meu este Sally May Henderson. Le reprezint pe Fiicele Revoluției Americane. Am dori foarte mult să-i oferim Primei Doamne unul dintre distinsele noastre premii, în semn de recunoștință pentru necontenita dumneaei campanie de a le da hrană și adăpost celor fără casă.

Accentuă dorința organizației de a-i înmîna premiul personal.

– Publicitatea ar atrage atenția națiunii asupra continuei necesități de cămine și cantine ale săracilor, pe care Prima Doamnă le organizează cu atîta sîrguință.

Politicos, dar ferm, i se spuse că nu era posibilă o întâlnire în viitorul apropiat. Prima Doamnă încă își mai revenea de pe urma recentei indispoziții.

– Înțeleg. Ei bine, vă rog să-i transmiteți cele mai calde urări din partea noastră. Am să vă mai caut.

Închise, întorcându-se spre Daily și Gray.

– Personalul ei a fost instruit să nu-i programeze nici o întâlnire, pînă nu le dă liber doctorul Allan.

Gray dădu din nou tare volumul televizorului și spuse:

– David trage tare.

– Așa s-ar zice.

Daily își freca bărbia, cu o expresie îngrijorată.

– Sugerezi ceea ce cred eu?

– Vanessa a început să fie mai puțin un bun patrimonial, și mai mult un factor de risc, răspunse Bondruant. David elimină riscurile.

– Presupui, sublinie Daily.

– M-m. Știu.

Gray reveni la canapea și se așează. Un moment, nimeni nu spuse nimic.

În sfîrșit, Barrie sparse tăcerea:

– Cariera mea a fost o glumă. De cele mai multe ori, am rasolit- o. Dumnezeu mi-e martor că flerul meu e oricum, numai demn de încredere nu. Dar de data asta știu că am dreptate. Președintele nostru e un criminal.

Ridică privirea spre Gray.

– Pot să n-am încredere în instinctele mele, dar am încredere într-ale tale.

– Mulțumesc.

Gray îl privi pe Daily, apoi din nou pe Vanessa.

– Ascultă, voi doi ar trebui să vă luați o vacanță prelungită, undeva afară din țară. Dacă David se convinge că ai renunțat, că nu mai reprezinți o amenințare, vigilența îi va slăbi. Preiau eu problema și să sperăm c-o voi salva pe Vanessa înainte ca David să poată

pune în aplicare planul B.

– Nici o șansă, la dracu', replică Barrie înfierbîntată. Discutăm despre un atentat la viața Primei Doamne. În calitate de cetățean, nu-i pot întoarce spatele. Și nu numai atît, căci sînt prima la care a apelat Vanessa pentru ajutor. Dacă n-aș fi interpretat greșit semnele, acum ar fi putut să fie în siguranță, cu tatăl ei. Pentru că eu am scăpat mînea, se află încă sub tirania soțului ei.

Și, datorită trădării lui, mi-am pierdut tot ceea ce era important pentru mine. Pe Cronkite, casa mea, slujba. Am o vendetta contra ticălosului din Biroul Oval. Și, să-l ferească Dumnezeu. Fiîndcă sînt cel mai rău gen de dușman pe care-l poate avea cineva. Unul căruia nu i-a mai rămas nimic de pierdut.

– Decît pielea ta, preciză Daily, ținînd.

– Nu, spuse ea încet, decît *tu*, Daily.

– Nu-ți întoarce spre mine ochii ăștia lăcrimoși, domnișorico. Ai căcat în loc de creier. Amîndoi, mai spuse el, fulgerînd cu ochii între ea și Gray.

– Cum am putea să *nu*-l demascăm pe Merritt drept ceea ce e? întrebă cu blîndețe Barrie.

– Spui prostii. V-ați ascultat cum vorbiți? E Președintele Statelor Unite, în mă-sa. Cel mai înalt post din țară și cel mai puternic individ din lume. Dacă vă futeți cu el, vă paște moartea.

Barrie îl privi pe Gray și-i văzu în ochi o îndîrjire egală cu a ei. Ca o ironie a sorții, însuși faptul care-i despărțise îi unea acum laolaltă.

Revenind spre Daily, spuse:

– Dacă Merritt plănuiește să mă omoare, vreau ca eu cel puțin să lupt. Dar refuz să te pun și pe tine în pericol. Ia-ți vacanța aia prelungită.

– Ar trebui să pleci azi după-amiază, de cum se pot face aranjamentele, îl îndemnă Gray.

– Unde-ai vrea să te duci, Daily? În Mexic?

– Și să fac insolatie? Pe dracu'.

– În Bahamas?
– Bîntuie un uragan prin Caraibe. Nu vă uitați la actualități?

– În Australia?
– Nu plec nicăieri, declară el ferm. De ce să plec și să vă las numai pe voi cu toată distracția?

– Nu va fi o distracție, Daily, spuse Gray, pe tonul unui antreprenor de pompe funebre. Cu ăștia nu freci manganu'. Cînd e vorba să ducă o misiune la îndeplinire, sînt serioși. Așa că trebuie să fim serioși și noi. Cu riscul de a părea melodramatic, ar putea deveni ușor o situație pe viață și pe moarte.

– Eu sînt deja într-o situație pe viață și pe moarte, replică David; desfăcu brațele, indicînd toată camera răpănoasă. Altceva de pierdut decît pe Barrie, nu mai am. Sufăr de o boală incurabilă. Nu am soție, copii, nimic. După cum văd eu lucrurile, dacă pot să vă ajut, n-am să mor uitat de lume.

Barrie traversă camera, se aplecă și-l sărută pe creștetul capului.

– Ești decrepit și urît, dar te iubesc nespus.

– Încetează. Nu pot să sufăr căcăturile astea la-crimogene, o alungă el cu mîna. Okay, Bondruant, cu ce începem?

Capitolul 28

Barrie îi zîmbi fiului lui Jayne Gaston, peste pragul casei acestuia.

– Bună seara, domnule Gaston. Barrie Travis. Vă amintiți de mine?

– Mult prea bine. Ce dorești?

– V-am adus asta, îi întinse ea o hortensie albastră într-un ghiveci. Pot să intru?

Gaston ezită, întrebîndu-se dacă era cazul să discute cu ea sau nu. În cele din urmă, se dădu la o parte.

– Pentru cîteva minute.

Ralph Gaston jr. era un om cu maniere ponderate, de vreo treizeci și cinci de ani, cam împlinit pe mijloc. Locuia într-o cochetă casă de cărămidă, la mijlocul unui cvartal dintr-o suburbie de clasă medie a orașului Washington. Barrie îl găsisese cu ajutorul cărții de telefon.

Fu condusă prin cîteva camere curate, dar pline de jucării.

– Soția mea a dus copiii în scuar, explică el, în timp ce pășea peste o mașină Playskool de tuns iarba.

– Îmi pare rău că nu i-am găsit. Doream să le prezint și lor condoleanțele mele.

Îl urmă pe veranda din spate, cu plasă, unde văzu că urmărea un meci de fotbal al N.C.A.A. la un televizor portabil. Gaston reduse volumul și sorbi din berea de

pe gheridon. Nu-i oferi nimic de băut. Barrie se așează în șezlongul de aluminiu pe care i-l indicase.

Începu clarificînd faptul că tot ceea ce spuneau rămînea neoficial:

– N-am venit în calitate de reporter. Poate chiar vă veți simți mai bine aflînd că am fost concediată de la W.V.U.E.

– De fapt, mă simt într-adevăr mai bine, replică el brutal. Ai primit ce-ai meritat, domnișoară Travis. Mama mea era o doamnă. Avea demnitate și rareori atrăgea atenția asupra ei. Ai făcut din moartea sa o comedie macabră. După cirul mass-media pe care l-ai creat la spital, mi-e cam greu să mă port civilizată cu dumneata.

– Nu vă condamn. Mai mult decît orice, regret că suferința dumneavoastră a fost dată astfel publicității.

– Încerci să-ți ceri scuze?

– Din toată inima.

– Le-am acceptat.

Dădu să se ridice.

– Acum, dacă mă scuzi...

– Mama dumneavoastră trebuie să fi fost enorm de emoționată cînd a angajat-o doctorul Allan, îl opri Barrie.

– Ce te face să spui asta? pocni glasul său ca un bici, spre surprinderea lui Barrie.

– Aă, păi, fiindcă i-a acordat o asemenea încredere.

– A, se relaxă vizibil Gaston. Mda, a considerat că era un mare noroc să fi primit o funcție atît de bună. A spus că se simțea deosebit de măgulită să aibă o asemenea pacientă importantă.

Instinctul reportericesc al lui Barrie sfîrșia ca șunca într-o tigaie încinsă. Peste ce dăduse? Motivul ei inițial fusese sincer: dorise să-și ceară scuze pentru gafă și efectul acesteia asupra familiei Gaston.

Dar întîlnirea cu Ralph Gaston făcea totodată parte din strategia ei și a lui Gray de a o apăra pe Vanessa.

Nu prea puteau reclama la poliția locală prezumtivele crime ale Președintelui. Nu aveau nimic substanțial de prezentat la Departamentul Justiției. Nu puteau asedia cu puștile Casa Albă. Atacul lor trebuia să fie mult mai subtil.

Opinia lui Gray, pe care o împărtășeau Barrie și Daily, era că administrația trebuia distrusă din interior. Trebuia să facă implozie ca o stea muribundă. Energia președinției lui Merritt trebuia, în mod paradoxal, să-i provoace propria stingere.

Informațiile erau singura armă pe care o aveau la dispoziție. Trebuia să știe exact ce se întâmplase în casa de la lac a lui George Allan. Barrie se oferise să înceapă cu fiul lui Jayne Gaston. Nu se așteptase cu adevărat să afle ceva de o importanță monumentală, dar poate că subestimase potențialul acelei întrevederi.

Ralph folosise cuvinte ca *noroc* și *măgulită*, pentru a descrie sentimentele mamei sale în calitate de soră privată a Primei Doamne, ceea ce insinua că se simțise nedemnă de acel post. De ce? se întreba Barrie.

– Mama dumneavoastră avea antecedente cardiace?

– Numai de vreo doi ani, răspunse Ralph, oarecum defensiv. Dar le-a înfruntat. Își făcea examene regulate, lua cu religiozitate medicamentele. Nu puteai s-o ții pe mama locului, oricât ai fi încercat. Își iubea munca. Era o soră excelentă.

– Așa am auzit și eu. Doctorul Allan vorbea în-continuu despre ea. Și Președintele la fel.

– I-a trimis flori la înmormântare.

– Serios? Și mie mi-a trimis odată flori.

Într-o altă viață. Înainte de a fi aflat că era un asasin.

– Mama dumneavoastră mai suferise vreun atac de inimă?

– Moderat, răspunse Gaston, reluându-și postura defensivă. Și-a revenit repede. Nu i-a afectat nici un

moment munca.

– Nimeni nu i-a pus la îndoială priceperea sau performanțele, domnule Gaston.

Gaston își frecă mâinile pe coapse. Barrie recunoscu gestul ca exprimând nervozitate. Orășeanul de clasă medie, cu mijlocul îngroșat, nu mai era chiar atât de ponderat.

– Dacă mama a fost atât de bună ca s-o asiste pe Prima Doamnă, atunci era destul de bună ca să asiste pe oricine.

– Întocmai.

– Era calificată eminent.

– Nu mă îndoiesc. Cum i-a plăcut munca pentru doctorul Allan?

– Ce vreți să ziceți?

Barrie îl fulgeră cu un zîmbet complice.

– Simplă curiozitate. Știți cât de egocentrice pot fi doctorii. Unii dintre ei au impresia că umblă pe apă. Mă întrebam doar dacă la fel i s-a întâmplat și mamei dumneavoastră cu doctorul Allan.

– N-a spus niciodată.

Barrie știu imediat că mințea.

– Deduc că mama dumneavoastră era încredințată că Prima Doamnă beneficia de tratamentul potrivit pentru boală?

– Doamna Merritt nu suferea de nici o boală. Avea nevoie doar de o perioadă îndelungată de odihnă.

– Desigur. Asta am vrut și eu să spun.

– Ba nu, clătină Gaston din cap, ați vrut să insinuați că mama mea ar fi trecut deliberat cu vederea dacă o pacientă era tratată necorespunzător.

– N-am insinuat așa ceva, domnule Gaston. Președintele i-a lăudat oficial pe mama dumneavoastră și pe doctorul Allan pentru excelențele îngrijiri pe care i le-au acordat doamnei Merritt.

– Atunci, care e problema?

Care era problema?

– E cu atât mai păcat că, în pofida talentului său medical, doctorul Allan n-a putut salva viața mamei dumneavoastră.

– A spus că a făcut tot posibilul.

– Și l-ați crezut?

– De ce nu l-aș fi crezut? E un mare medic și un om cumsecade. I-a oferit mamei o șansă, când nimeni alt-cineva n-ar fi făcut-o.

– O șansă?

– Să lucreze.

Deodată, sări în picioare.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Mama mea a murit abia acum câteva zile. Sînt încă foarte tulburat.

Barrie nu insistă. Obținuse mult mai mult decît ar fi sperat vreodată. De fapt, pleca de-acolo cu mai multe întrebări decît răspunsuri și era nerăbdătoare să facă și alte cercetări.

– A fost extrem de amabil din partea dumneavoastră că m-ați primit, îi strînse ea mîna cu căldură, la ușa.

Bănuia că, la fel ca restul națiunii, Gaston fusese înșelat de oamenii aflați la putere. Așa că, deși fusese aproape grosolan cu ea, nu simțea pentru el decît milă.

– Vă rog să transmiteți și restului familiei condoleanțele mele și, încă o dată, îmi cer scuze pentru durerea la care am contribuit.

Ralph Gaston jr. o privi pe Barrie Travis în timp ce se îndepărta pe trotuar și urca într-o mașină parcată la bordură. Așteptă să plece, după care se grăbi spre

telefon.

I se răspunse de la al doilea semnal.

Ralph discutasese cu cîte un agent federal numai de două ori în viața lui – cu două zile în urmă, cînd apăruse unul la priveghiul mamei lui, cerîndu-i să-i vorbească între patru ochi, și acum. De ambele dăți, i se uscaseră gura și i se umeziseră palmele.

– Mi-ați spus să vă telefonez dacă apare reportera aceea. Ei bine, tocmai a plecat de la mine.

– Ați vorbit cu ea?

– Da, domnule. Am vrut să-i trîntesc ușa-n nas, dar am făcut așa cum mi-ați spus dumneavoastră și am încercat să mă port firesc.

– Ce-a vrut?

– Să-și ceară scuze.

Reproduse conversația, după care răspunse la toate întrebările celui alt cu precizia vioaie a unui nou recrut.

– Mai ales, mi-a pus întrebări despre istoricul medical al mamei mele și tratamentul pe care l-a primit doamna Merritt de la doctorul Allan.

După o tăcere încordată, agentul spuse:

– Ați procedat bine, domnule Gaston. Președintele Merritt vă va aprecia ajutorul.

Ralph înghiți un nod de mîndrie. Primise ordine direct de la Comandantul Suprem. I se spusese că dorința lui Barrie Travis de a prejudicia administrația era alimentată de o gelozie nefirească față de Prima Doamnă.

Barrie Travis era o adversară înverșunată a Casei Albe, era o dușmancă a națiunii. Încă nu se determinase cît de departe puteau merge tendințele ei subversive, dar după incidentul din Shinlin preferau să aplice prudența. Din acest motiv, Președintele ceruse

să fie anunțat imediat dacă lua legătura cu familia Gaston, căutînd informații, pe care apoi le-ar fi putut folosi pentru a-și duce la îndeplinire scopurile distructive.

– Îi voi transmite imediat Președintelui această informație, i se spuse lui Gaston. V-ați executat bine datoria.

– Vă mulțumesc, domnule. Mă bucur că am putut fi de folos. Mai pot face și altceva?

– Vă rog să mă înștiințați dacă mai apare.

– Nu cred că va mai veni, răspunse Gaston. A fost concediată de la postul de televiziune. N-a venit la mine ca reporteră, ci în calitate de persoană particulară.

– Am mari îndoieli.

Spence închise telefonul și se întoarse spre Președinte.

– Gaston era. Încă mai crede că vorbește cu un agent F.B.I. Ghici cine i-a făcut o vizită de politețe?

– La dracu'!

Cînd avea de gînd să dispară problema asta? Avea lucruri mai importante la care să se gîndească. Tocmai se pregătea să participe la o ședință cu șefii de Stat Major. Sosiseră din Libia niște rapoarte cu informații neliniștitoare. Peste cîteva săptămîni, urma să primească proiectul de lege al camerelor reunite pentru bugetul de anul viitor. Reducerile aplicate de ambele camere ale Congresului aveau să irite anumite grupări de interese, iar lui îi revenea sarcina de a le împăca. Punctul crucial al fiecărei decizii, firește, era modul cum putea

să afecteze rezultatul alegerilor de la anul.

Aceste chestiuni administrative îi solicitau concentrarea, dar, din necesitate, treceau pe planul doi față de actuala problemă, atât de persistentă.

– E mai rea ca o doză îndărătnică de sculament, mîrîi el. Nu vrea să cedeze.

– Poate. Și Gray la fel. Putem să-i frigem.

– E prea riscant, Spence. Au făcut prea multe valuri în ultima vreme.

– Dar mai mult cu Clete. I-a tăvălit în fața presei. Dacă vor avea un sfîrșit violent, senatorul va fi primul pe care să cadă bănuiala.

Merritt rumegă ideea. Era ispititoare. Doi iepuri dintr-o lovitură. Trei, punîndu-l la socoteală și pe Clete. Echipa de supraveghere a lui Spence îi ținea la curent cu fiecare mișcare făcută de Gray, Barrie Travis și bătrînul ăla cu care se înhăitaseră. Îl tenta să-i extermine pe toți dintr-o singură mișcare. Ar fi fost expeditiv și curat. Era o propunere atrăgătoare, dar... Prea hazardată.

– Nu, Spence.

– Am oameni care se pot ocupa. S-ar întîmpla atât de departe de Casa Albă, încît...

Merritt ridică mîna:

– Bill Yancey e prea imprevizibil, spuse el despre procurorul general. Nu pot risca. În plus, adăugă el, ideea ta e în interes personal. Vrei să-l arzi pe Bondruant.

– Adevărat. Dar ți-ar rezolva și ție problema.

– Vreau să rezolv problema, dar trebuie să jucăm abil. Nu pot face prea mult rău, atîta timp cît nu ajung la Vanessa.

– Fii rezonabil, David. N-o putem ține la nesfîrșit prizonieră în Casa Albă.

Președintele își privi ajutorul.

– Așa e. Mai ales cînd starea i se agravează iar.

Telepatia lor funcționează din nou, comunicînd mesajul lui Merritt. Spence dădu din cap a înțelegere și întinse mîna spre telefon.

– Îl chem pe doctorul Allan să vină imediat.

Merritt îi luă receptorul.

– Și să mai avem pe cap victima încă unui infarct? George te crede mort. Mai bine lasă-mă pe mine să-l sun.

Capitolul 29

– Unde naiba ai fost? Întrebă Gray de îndată ce Barrie intră pe ușă. Trebuia să te-ntorci de-acum două ore.

– Am descoperit niște informații foarte interesante, răspunse ea. Calmează-te. N-am nimic. Mi-a ținut coada companie, toată după-amiaza. S-a topit la ultimul colț. Mor de foame.

– Îi azvîrli cheile mașinii.

– Du-te să cumperi ceva de mâncare pînă fac eu un duș, apoi stăm de vorbă.

Peste o oră, toți trei stăteau adunați la masă în bucătăria lui Daily, cu resturile cinei la pachet înche-gîndu-se în casoletele de plastic alb. Radioul urla din colț.

Barrie le ceru scuze că-i alarmase.

– N-am telefonat fiindcă nu puteam spune nimic semnificativ. Mă veți ierta cînd am să vă spun ce-am aflat.

– De la Ralph Gaston jr.?

– Indirect.

Vorbind mult mai încet decît radioul, le descrie întîlnirea cu fiul răposatei surori.

– Ceea ce mi s-a părut ciudat, e că insista încon-tinuu că mama lui a fost o soră excelentă.

– Și?

– Și, nimeni nu știu să fi sugerat măcar contrariul. De ce să susțină un lucru care nici nu fusese abordat? M-a frapat ca fiind suspect, așa că, după ce-am plecat de la el, am făcut unele cercetări, inclusiv un telefon la o sursă de-a mea din clădirea tribunalului penal, care i-a rulat numele prin N.C.I.C. *Voilà!* A apărut un cazier de arestare și un *a.k.a.*¹.

Cei doi se priveră rapid, revenind apoi spre Barrie.

– Ani de zile, după căsătoria cu Ralph Gaston, sora a continuat să-și folosească pe plan profesional numele de fată. Jayne Heisellman.

– Îmi spune ceva, remarcă Daily. De ce?

– Pentru că, acum câțiva ani, un pacient suferind de o boală fatală a murit sub asistența surorii Heisellman. A fost suspectată de euthanasie. Ea a negat cu vehemență toate alegațiile, dar familia romano-catolică a pacientului s-a adresat Procurorului General și a cerut o anchetă. Jurații au votat negativ, din lipsă de dovezi. Moartea pacientului a fost clasată drept consecință a unui cancer pancreatic, iar Heisellman a fost absolvită de orice bănuială.

– Acum îmi amintesc, spuse Daily.

– Ar fi trebuit să-mi amintesc și eu, replică amărită Barrie. A fost unul dintre primele reportaje pe care le-am făcut pentru W.V.U.E. La morgă, n-am recunoscut-o. Îmbătrânise și, mă rog, situația de-acolo nu era favorabilă pentru amintirea instantanee.

Cu toate că a fost exonerată de orice faptă penală, acuzația a stressat-o îndeajuns pentru a-i provoca un atac de inimă. Și despre asta s-a scris în presă. Și-a revenit și, după șase luni, a primit autorizația să revină la lucru. Dar nu i-a fost prea ușor.

1. – *Also known as* = „cunoscut și ca”; alias, pseudonim (n.tr.)

Ancheta i-a lăsat o pată de neșters pe dosarul pînă atunci impecabil. Fusesse silită să plece din instituția unde se produsese accidentul, și chiar și după ce a început să-și folosească numele de căsătorie, i s-au refuzat posturi ani în șir.

– Lasă-mă să ghicesc, interveni Gray. Pînă a angajat-o doctorul Allan.

Barrie mimă un pistol cu degetele și trase spre el.

– Drept la țintă, amice.

– Au angajat o soră care fusese suspectată de omor din milă pentru suferința...

– În eventualitatea că Vanessa murea *fără suferință*. Sau, dacă murea pe alte căi și sora intenționa să vorbească, putea sucomba foarte comod unui infarct.

– Care ar fi fost credibil, datorită trecutului ei de complicații cardiace.

Gîdeau atît de similar încît își puteau completa unul altuia frazele. Barrie sfîrși prin a spune:

– Oricum ieșea, aveau un țap ispășitor ideal.

– Bravo ție, o feliicită Daily.

– Mulțumesc, se fuduli ea cu complimentul.

– Crezi că doctorul Allan a omorît-o pe sora Jay și l-a făcut să treacă drept un nou atac de cord?

Gray își scărpină absent obrazul.

– Posibil, dar nu cred. George e... nu știu, slab. Nu mi-a făcut impresia unui om nemilos, a unuia care să lichideze pe cineva cu sînge rece. Nu e ca Spence. Sau ca David.

Cred că atacul ei de inimă i-a luat pe toți pe nepregătite. La spital, doctorul nu părea atît vinovat, cît fîsticit.

Întorcîndu-se spre Barrie, întrebă:

– Ce zici de Gaston? E complice?

– Nu. Tot ce-l interesa era reputația maică-sii.

– Și cu asta unde-am ajuns? vru să știe Daily.

– N-am nici cea mai vagă idee, se dezumflă sincer

Barrie.

După cîteva secunde de meditare tăcută, Daily re-luă:

– Eu, eu mă dau bătut. În plus, drăcia aia mă scoate din minți, aruncă el spre radio o privire ucigașă.

– Numai nu lăsa nervii să te învingă din nou.

Barrie își dădu seama prea tîrziu de greșeală. Vorbise fără să gîndească. Daily o sfișie cu o privire pe care atenția ca de radar a lui Gray o interceptă imediat.

– Ce se întîmplă?

– Ascultă aici, Barrie, răspunse defensiv Daily, asta-i casa mea și fac în ea ce vreau, și cînd vreau.

Expresia lui Gray se mohora cu fiecare secundă.

– Dacă s-a întîmplat ceva ce trebuie să știu...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse Barrie. Hai să nu facem un caz federal din asta. Daily s-a cam enervat azi dimineață. În timp ce tu erai plecat, un sedan verde tot trecea prin fața casei. Și-a ieșit din fire, a ieșit pe verandă și i-a făcut semn cu mijlociul. Asta-i tot.

– Atîta numai că acum știu că i-am depistat, completă Gray, cu vizibilă neplăcere.

– Daily n-a vrut să...

– Ți-aș mulțumi să nu-mi iei apărarea, i-o reteză Daily scurt; apoi se întoarse spre Gray, cît putea de sfidător. Cine te crezi, să-mi dai ordine la mine-n casă?

– Asta nu-i un concurs de pișare între noi, Daily.

Glasul lui Gray era mai scăzut și mai blînd decît s-ar fi așteptat Barrie.

– Orice te sfătuiesc să faci, e pentru propria ta siguranță. Și a lui Barrie. Nici nu te pot face să înțelegi cît de periculoși sînt oamenii ăștia. Ard de nerăbdare să sară la bătaie. Te rog, nu le da ocazia. Nu vreau să te am pe conștiință.

Daily arăta ca un copil certat pe nedrept. Dînd scurt din cap, acceptă competența lui Gray.

– La naiba, bombăni el, ridicîndu-se. Eu merg să mă culc.

Barrie se oferi să strîngă ea la bucătărie și-i ură noapte bună. Gray îl urmă pe Daily. Întrucît conversația trădătoare pentru seara în curs se terminase, Barrie închise radioul, binecuvîntînd liniștea. Cînd în bucătărie fu ordine, stinse lumina și se duse în *living room*.

Gray stătea prăbușit în colțul opus al canapelei, cu capul rezemat pe pernele spătarului și picioarele întinse în fața lui. Barrie abia îi distingea forma în întuneric, pe care n-o atenua decît lumina gălbuie a felinarului din stradă, printre draperii.

În primii optsprezece ani de viață, fusese neglijată de doi oameni mai ocupați să se facă nefericiți unul pe altul decît de fericirea copilului pe care-l concepuseră într-o rarissimă secundă de armonie conjugală. Poate că din acest motiv își alesese o profesiune care o făcea să fie permanent văzută și auzită. Ziaristica de televiziune nu era pentru oamenii care doreau să treacă neobservați. Cîndva un copil neglijat, acum devenise extrem de vizibilă. Fusese ridiculizată și admonestată, dar rareori ignorată.

Cu excepția lui Gray Bondruant. O înfuria faptul că lui îi era atît de ușor să n-o ia în seamă. Nu pe ea anume, ci intimitatea dintre ei. După dimineața cînd se cunoscuseră, avuseseră foarte puține relații personale.

Adevărat, acea dimineață din Wyoming fusese o reacție chimică, un *accident*, categoric nu un act de dragoste sau măcar afecțiune. Nu se aștepta din partea lui să sune din trompetă ori de cîte ori intra ea într-o cameră, dar nu se cerea măcar o vagă luare la cunoștință? Parcă nici nu s-ar fi întîmplat. Cînd avusese ocazia să se culce în același pat cu ea, la motel, nici nu

încercase măcar. Era cea mai grea insultă posibilă.

În seara aceea, părea retras și deosebit de absorbit în gîndurile lui. Barrie se întreba dacă era înțelept să intre în bîrlogul leului. Însă abordările prudente nu-i stătuseră niciodată în fire.

Traversă odaia și se propti drept în fața lui. Fără nici un preambul, spuse:

– Nu te poți purta de parcă n-ar fi avut niciodată loc.

– De ce?

Cel puțin, nu făcea pe prostul.

– Credeam c-am convenit că a fost sex fără obligații.

– Am convenit.

Gray ridică din umeri, ca și cum ar fi spus: *Deci, cazul e închis.*

– Chiar dacă a fost sex întîmplător, continuă Barrie, n-am putea recunoaște totuși că s-a întîmplat?

– Ce scop am avea?

– Păi, ar... ar...

Oftă, exasperată.

– Nu știu. Simt doar că nu e cazul să-l ignorăm.

– Datorită tatălui tău?

Dacă ar fi vorbit în altă limbă, n-ar fi putut-o prinde mai nepregătită.

– Ce știi despre el?

– Că nu l-ați avut niciodată alături, nici tu, nici mama ta. Că era un afemeiat notoriu care a murit în așternuturi de satin cu o amantă, și că mama ta s-a sinucis din cauza asta.

– Daily a fost fără-ndoială meticulos, nu-i așa, replică ea cu amărăciune. N-avea dreptul să discute cu tine despre viața mea personală.

– I-am pus pistolul la tîmplă. În sens figurativ.

– De ce ești atît de curios, Bondruant?

– De ce ești atît de arțăgoasă?

– Și tu ai fost arțăgos ori de cîte ori am atins subiectul trecutului tău.

Nu-i vedea ochii în întuneric, dar le simțea privirea stăruitoare, îngîndurată.

– Ești o contradicție, Barrie, iar eu am fost antrenat să studiez și să analizez contradicțiile, fiindcă de obicei sînt foarte semnificative.

– Bine, mușc. În ce sens sînt o contradicție?

– De exemplu, cu cît e mai nenorocită situația, cu atît faci mai multe bancuri. Cu bărbatii, transmiți semnale amestecate. Într-o secundă eșchivezi orice pare măcar pe departe sexual, iar în următoarea...

Lăsă fraza în aer.

– Cavalerismul îmi cere să mă opresc aici.

– Ești un adevărat prinț.

– Am vrut să știu de ce le schimbi așa, una caldă, una rece. După ceea ce mi-a spus Daily, te înțeleg mai bine. Respingerea din partea tatălui tău te-a făcut să fii atît de ambițioasă.

Barrie își împinse un șold în afară, rezemîndu-și mîna pe el.

– Nu mai spune?

– Trudești pe brînci ca să cîștigi atenția și laudele tăticului. Cauți afecțiunea, dar te și temi de ea. Afectezi un aer feminist, respingînd un bărbat înainte ca el să te poată respinge pe tine, dar postura asta dură contravine tendințelor tale firești, care sînt complet feminine. Tatăl tău te-a făcut să te ferești de bărbatii.

– Nu mă feresc, Bondruant. Gîndesc. Și nu toți bărbatii îmi inspiră neîncredere, ci numai unii.

– Majoritatea.

– Majoritatea sînt nedemni de încredere. Spre deosebire de mama mea, nu voi lăsa niciodată un bărbat să mă trateze de parcă aș fi invizibilă. Ceea ce aduce vorba la tine și la scopul conversației ăsteia. Nu aștept de la tine bomboane de ciocolată și trandafiri. Numai

nu te uita prin mine, prefăcîndu-te că n-aş conta.

– Destul de corect.

– Bine. Perfect. Noapte bună.

– Noapte bună.

Singură în dormitorul aglomerat, culcată pe patul îngust, Barrie îşi dădu seama că îşi demonstrase punctul de vedere. Însă era o victorie foarte searbădă.

Capitolul 30

Vanessa Merritt lua micul dejun în pat. Nu mai ieșise din dormitor de trei zile, din seara cînd David o lovise. Și nici el nu mai trecuse pe la ea.

Rezemată de o movilă de perne, o privea pe Katie Couric intervievîndu-l pe secretarul apărării, care se întorsese recent din nordul Africii. Se consemnaseră informații despre o escaladare militară în Libia și atacuri aeriene împotriva Israelului. Guvernul Libian își declina responsabilitatea bombardamentelor. Secretarul îi recomandase Președintelui Merritt să nu ia nici o măsură drastică, fie politică fie militară, pînă cînd rețelele de informații nu fundamentau rapoartele.

David avea să se înfurie dacă era silit să ia măsuri agresive. Acel gen de decizie executivă provoca invariabil puternice reacții bipartizane și proteste publice. Angajarea, fie și doar într-o ciorovăială cu forțele ostile, l-ar fi costat voturi.

Vanessa zîmbi la gîndul dilemei pe care i-o putea provoca o asemenea situație.

Surîsul i se șterse cînd la ușă ciocăni o asistentă, anunțînd că doctorul Allan dorea s-o vadă.

– Ce vrei, George? întrebă ea cu ostilitate, în timp ce medicul se apropia de pat.

– Asta-i în loc de salut? o întrebă, cu maniere medicale impecabile, Am venit să te examinez.

– David ți-a ordonat?

Allan se prefăcu a nu-i vedea vînătaia dizgrațioasă și umflătura de sub ochi.

– A plecat azi dimineață în Caraibe, să cerceteze avariile cauzate de uragan.

Vanessa arătă cu capul spre televizor.

– Actualitățile i-au transmis semnul de rămas bun cînd s-a îmbarcat în avion la Andrews. Părea foarte hotărît. Sînt sigură că va omorî uraganul cu mîinile goale, ca pe un dragon. Sir David cel Neînfricat.

– Sarcasmele nu te avantajează, Vanessa.

Allan îi petrecu pe braț un mașon pentru luarea tensiunii.

– Și nici vînătaia asta de pe obraz, pe care ai încercat atît de admirabil s-o ignori. Se temea David că voi avea nevoie de reconstituirea chirurgicală a pomelului? De-asta te-a trimis – ca să apreciezi vătămarea și să-i dai un cost estimativ al reparațiilor?

– Am venit fiindcă e timpul să-ți mai fac o analiză a sîngelui.

Îi scoase mașonul și îl înlocui cu un furtun de cauciuc, pe care i-l înnodă strîns în jurul bicepsului, formînd un garou.

– Iar David se gîndea că poate ar mai fi necesară puțină odihnă înainte de a te restabili pe deplin.

– „Odihnă”? Adică izolare?

– Doamne, nu! zbieră. Mutește. La ce bun să fi țipat cu voce tare?

Agenții din Serviciul Secret ar fi venit în fugă. Ea l-ar fi acuzat pe George că încercase s-o ucidă pentru a doua oară. Gărzile și asistenta care-l introduseseră pe George – arăta precum cea mai drăgălașă dintre bunicuțe, cu flanelele lăbărțate și pantofii S.A.S., dar fără-ndoială făcea parte dintre spionii bine plasați ai lui David – aveau să se uite la ea cu milă pentru că o luase razna atît de rău. Avea să fie drogată și transportată de-

acolo oricum.

Nu era nimeni care s-o ajute. Era prinsă în capcană. În timpul conferinței de presă, încercase să-i semnalizeze cuiva să vină s-o salveze. Oare nimeni din cei care o cunoșteau bine nu observase că nu purta verigheta mamei sale?

Se părea că nu. Nu Gray, oricum. Spence dispăruse, dar loialitatea lui i se dedica strict lui David. Își amintea promisiunea șoptită de tatăl ei că avea totul sub control, dar unde era el în dimineața asta?

– Vreau să-i telefonez tatălui meu, spuse ea, în timp ce George îi tampona partea interioară a cotului cu alcool rece.

– Îl sun eu, mai târziu. Strânge pumnul, ca să pot să-ți extrag puțin sânge.

– Vreau să vorbesc cu el acum, insistă Vanessa, cu vocea ascutită de frică.

Aruncă pătura și-și coborî picioarele peste marginea patului. Fără să-i pese de propria goliciune, întinse mîna spre telefonul de pe noptieră. Nervoasă, jonglă cu receptorul, sfîrșind prin a-l scăpa pe jos. Se trînti în patru labe, alergînd să-l prindă.

– Vanessa, pentru numele lui Dumnezeu! o cuprinse George cu mîinile de talie, încercînd s-o ridice.

– Dă-mi drumul, ticălosule!

Se luă la luptă cu el, dar medicul îi zbură receptorul din mîna și o săltă în picioare. Vanessa dădu din brațe. Încovoidu-și degetele, încercă să-l zgîrie pe față cu unghiile.

– N-am să te las și-a doua oară.

– Încerc doar să te ajut.

– Ipocrit mincinos ce ești, șuierea ea. Nu te mai prefăce. Știm amîndoi de ce ești aici. Ți s-a ordonat să mă scoți iar din uz, așa-i? Cei puțin, pînă dispar urmele violenței soțului meu. Face presă proastă pentru Prima Doamnă să afișeze o vînătaie după o gîlceavă casnică?

Se încordă din nou, dar brațele lui o țineau strâns.

– Nu te agita, Vanessa, altfel va trebui să-ți dau un sedativ.

– Dacă el ți-ar cere-o, m-ai omorî, George?

– Iisuse, nu!

– Mincinosule. Ai încercat, la Highpoint. Cu ce te are la mînă?

– Nu-nțeleg ce vrei să spui.

– Îi mușamalizezi o crimă, așa că trebuie să știe un secret despre tine. Ce este, George?

– Nu știu de nici o crimă.

– A, ba cum să nu știi. Dar nu vorbești, fiindcă David te-a prins la înghesuială. Îl cunosc, să știi. Așa operează el. Ce secure îți ține deasupra capului? Ceva în legătură cu Amanda? Asta te-ar lovi unde te doare mai tare, nu? Întotdeauna ai ținut atît de mult la insipida aia de nevastă-ta. Sau a amenințat David viețile copiilor tăi? Și la așa ceva se pricepe. Crede-mă pe mine, e... Au!

Fără ca ea să observe, Allan întinsese mîna după o seringă pregătită din timp și îi înfipsese acul în coapsă, apăsînd pistonul înainte ca Vanessa să-l fi putut opri.

– Iartă-mă, Vanessa. Nu mi-ai dat de ales.

– Ba ai avut de ales, George. Toți avem de ales. Lua-te-ar dracu'! mai strigă, cu vocea frîngîndu-i-se. Lua-v-ar dracu' pe tine și pe David în fundul iadului!

În seara aceea, doctorul Allan și-a oprit mașina pe alea casei, dar nu a făcut nici un efort să coboare și să intre. A rămas privind fără să vadă prin parbriz, cu mîinile agitate în poală. Era extenuat, lipsindu-i pînă și inițiativa de a deschide portiera mașinii.

În casă ardeau luminile, lucru care îl consolă. De

fiecare dată cînd se întorcea, se temea să nu găsească toate ferestrele întunecate, camerele pustii, dulapurile și sertarele biroului goale. Trăia cu groaza că Amanda avea să plece, luînd și băieții cu ea.

Jurase că avea să lupte pentru el, dar în ce punct urma să cedeze? Cînd ajungea să-și dea seama că nu merita să fie salvat? Îi vedea dezgustul din expresie în fiecare dimineață, cînd apărea la micul dejun, tremurînd și cu ochii cîrpiți, mahmur de băutură și vinovăție.

O iubea pe Amanda pentru că încă mai ținea destul la el ca să întrebe unde fusese și ce făcuse, dar o și dușmănea pentru perspicacitatea ei. Poseda un detector de minciuni înnăscut, mai precis decît oricare aflat la dispoziția agenților de aplicare a legii. Explicațiile plauzibile erau tot mai greu de găsit.

Vinovăția îl făcea să fie defensiv și violent verbal. După cîteva scene urîte, Amanda încetase să-l mai întrebe despre îndatoririle medicale pe care și le îndeplinea la cererea lui David Merritt. Probabil că încetase să-l mai iscodească fiindcă era sătulă de minciunile lui – și, poate, ca să-i cruțe pe fiii lor de trauma de a le auzi certurile furibunde.

Ochii ei exprimau reținere și dispreț. Îi simțea răbdarea apropiindu-se de limită, toleranța scăzînd, iubirea risipindu-se. Din zi în zi, putea să-l părăsească. Iar atunci, ar fi murit de rușine și disperare.

Trase o dușcă sănătoasă din sticla cu alcool pe care o ținuse strînsă între coapse, în drum spre casă. Aproape că-și dorea să-l fi oprit un agent de circulație și să-i aresteze pentru D.U.I.¹ S-ar fi declarat cu bucurie vinovat de acuzație. Închisoarea pentru conducere în stare de ebrietate ar fi fost de preferat în locul con-

1. – *Driving Under Influence* = Conducere sub influență (a alcoolului – n.tr.)

damnării pe viață pe care o executa pentru David. Dacă intra la pușcărie, David trebuia să găsească alt medic care să-i rezolve problema. George ar fi fost mai mult decât fericit să-i paseze acestuia datoria.

Așteptase în Biroul Oval pînă la întoarcerea lui David din Caraibe, unde misiunea lui de bunăvoință fusese prezentată pe larg de mass-media. Tînărul, chipeșul, vitalul Președinte Merritt era immortalizat scormonind prin avariile furtunii și consolîndu-i pe insularii ce-și pierduseră casele și pe cei dragi în fața unei aprige forțe a naturii.

De-ar ști numai, își spusese George, cu cît mai distructiv e omul care le împarte platitudinile astea.

În ciuda zilei grele, părea că voiajul îl înviorase. Apăru în Biroul Oval cu o înfățișare robustă și ușor bronzat.

– George! Ce este?

De parcă n-ar fi știut.

– Cu regret te informez că soția ta s-a îmbolnăvit din nou. Azi dimineață, mi-am asumat răspunderea de a o duce într-o clinică privată unde va fi bine îngrijită.

Ticălosul chiar se prefăcu a suporta prost vestea. Amărit, întrebă dacă socrul său fusese anunțat.

– M-am gîndit că poate ai dori să-i spui personal senatorului Armbruster.

David îi ceruse lui George să discute cu Dalton Neely despre formularea corectă a comunicatului de presă, iar George acceptase s-o facă dimineața la prima oră.

Dacă observase expresia hăituită și lipsa de entuziasm a doctorului Allan față de actualul proiect, nu dădea nici un semn. Avea încredere că instrucțiunile urmau să-i fie îndeplinite ca la carte, indiferent de părerea lui George despre ele.

Ce secure îți ține deasupra capului?

George blestema ziua cînd îl cunoscuse pe David Merritt. Ceea ce păruse atunci o ocazie avantajoasă reieșise ca fiind cel mai fatidic eveniment din viața lui.

Absolut din întâmplare – sau oare David făcuse să pară atât de accidental? – promițătorul tânăr stagiar îl cunoscuse pe tânărul congressman în ascensiune pe un teren de racquetball¹. Când cei doi și-au strâns mâinile, George a simțit un impuls de energie în braț. Parcă ar fi primit o injecție din charisma și forța lui David. Acea infuzie a stat la baza prieteniei lor.

Au început să se întâlnească pentru cîte o partidă de racquetball, o băutură sau o masă rapidă. Soții Allan, proaspăt căsătoriți și cu buget strîns, nu puteau trăi pe picior mare, dar David părea permanent dispus să cîneze cu hamburgeri pe terasa modestului lor apartament. Când s-a căsătorit, soția lui a fost entuziasmată de aceste seri lejere cu familia Allan. Vanessa și Amanda nu se apropiaseră la fel de mult ca bărbatii lor. George bănuia că acest lucru se datora superiorității intelectuale a Amandei față de Vanessa. Nici că s-ar fi putut găsi personalități și interese mai neasemănătoare decît ale celor două femei. Dar indiferența lor reciprocă nu stînjea prietenia dintre el și David.

N-a trecut mult pînă cînd George a ajuns să-l considere pe David prietenul lui cel mai bun și mai de încredere. Deci, firească, cînd viața sa a părut să se apropie de limita dezastrului, David a fost persoana la care a apelat pentru ajutor.

Pacientul internat la urgență, un tânăr negru, leșinase în timpul unui meci de baschet din apropiere. Judecînd după vîrstă și înfățișarea pacientului și a prietenilor acestuia, George a suspectat imediat o supradoză de droguri. A întrebat gașca ce droguri luase prietenul lor în ziua aceea.

– Vrea să joace-n N.B.A., în mă-sa, l-a informat unul

1. – Variantă de tenis jucat cu rachetă scurtă, pe un teren înconjurat de patru pereți (n.tr.)

dintre băieți. Nu merge pe droguri grele.

George nu era convins. Toate simptomele păreau să indice o O.D.¹ de barbiturice în combinație cu alcool. A prescris o spălătură gastrică și un tratament cu ipeca².

Ceea ce George nu știa, dar i-a spus mama pacientului când a sosit, era că tânărul suferise în copilărie de febră reumatică, rămânând cu valva aortică bolnavă. Făcuse un atac de inimă provocat de efortul meciului de baschet.

Înainte ca George să fi putut lua măsurile necesare pentru a-și corecta propria greșeală, ipeca și-a făcut efectul. Băiatul a inhalat și literalmente s-a înecat cu propria-i vomă.

Cuprins de vinovăție și panică, George a alergat la David, care l-a ascultat bolborosindu-și povestea.

– Era dezorientat și nu mi-a putut spune. L-aș fi salvat, dacă nu mă repezeam să trag concluzia greșită. Un examen pulmonar mai atent ar fi...

– Ceilalți puști ți-au spus că avea inima slabă?

– Maică-sa a zis că n-a vrut niciodată ca prietenii să știe, ca să nu-l creadă un pămpălău. Iisuse, suspină George, îngropându-și fața în mâini, maică-sa poate da în judecată spitalul și pe mine, pentru eroare medicală.

Își vedea cariera înmormântată încă înainte de a se fi pus pe picioare. Mai avea doar câteva luni până să-și termine stagiul. Visurile lui și ale Amandei erau spulberate.

– Nu mai fi așa de aspru cu tine însuși, replică David calm. Ce-ai fi putut să crezi? Era un negrotei de stradă,

1. – *Overdose* = supradoză (n.tr.)

2. – Ipeca, ipecac, ipecacuana (*Cephaelis ipecacuanha*), buruienă sud-americană ale cărei rădăcini se folosesc în industria farmaceutică (n.tr.)

n-au cum să facă scandal.

– Nu mi-a trecut prin minte că era inima.

– Firește că nu.

– Dar ar fi trebuit, insistă George. Nu trebuia să elimin celelalte posibilități numai fiindcă un anumit diagnostic părea atât de evident.

– Ascultă, spuse David, dacă crezi c-am să-mi las prietenul să sufere tot restul vieții pentru o greșeală cinstită, mai gîndește-te. Ai încredere în mine?

Magnetizat de calmul lui David, George dădu din cap.

– A mai auzit cineva cînd mamă băiatului ți-a spus despre anomalia lui cardiacă?

– Nu cred. Eram singuri.

– Bine.

– Dar trebuie să figureze în fișele medicale. Le-a adus cu ea la spital.

– Unde sînt acum? întrebă liniștit David.

George scoase dosarul incriminator și i-l dădu.

– Nu l-ai văzut niciodată, înțelege? spuse David, încuind dosarul în seiful lui; cînd se întoarse, văzînd expresia lui George, rîse. Calmează-te. Ești singurul care face un caz federal din povestea asta. Toată ziua mor pacienți în camera de urgență. Îți promit, nimeni nu va cerceta prea atent.

– Dar maică-sa?

– Probabil se aștepta ca băiatul să pice mort în orice moment. Bănuia c-avea să se întîmple mai devreme sau mai tîrziu, și va fi convinsă ai făcut tot posibilul ca să-l salvezi.

George își roase buza de jos.

– Dat fiind că a murit în E.R.¹, din motive evidente, probabil că nu se va face autopsie.

1. – *Emergency Room* = Camera de Urgență (n.tr.)

David îl bătu pe spate.

– Așa că, nu te mai agita.

Conform previziunii lui David, nimeni nu a pus la îndoială cauza morții. După ce serviciul de pompe funebre a ridicat trupul neînsuflețit, de la mama băiatului nu s-a mai primit nici o veste.

Secretul lor vinovat le-a întărit legătura. David l-a prezentat pe George colegilor săi din congres și altor persoane influente. Îl lăuda ca fiind cel mai bun cadru medical din Washington și, întrucât o făcea în același stil sincer și convingător ca atunci când introducea proiecte de lege în Camera Reprezentanților, oamenii îl credeau.

Când și-a început serviciul privat, George avea relații strânse cu sfararii din Washington. Peste ani de zile, când a fost numit medic oficial al Casei Albe, și-a vîndut practica lucrativă contra unei sume incredibile și și-a cumpărat o casă, în apropiere de reședința vicepreședintelui.

Nici că s-ar fi putut mai bine.

Apoi, a fost chemat la Casa Albă în toiul nopții, pentru a-l declara decedat pe copilul Robert Rushton Merritt în vîrstă de trei luni, iar viața descîntată a doctorului George Allan a intrat în declin.

David amintise de favoarea făcută cu ani în urmă. George nu întrebese niciodată, dar bănuia că David încă mai era în posesia fișelor medicale ale aceluia băiat. Diagnosticarea greșită a afecțiunii constituise o greșeală cinstită, deși mortală, dar George ar fi putut să-i supraviețuiască numai dacă o recunoștea la timpul potrivit. Mușamalizarea, minciuna ar fi fost cea pe care comunitatea medicală n-ar fi putut-o ierta după o asemenea întîrziere. Soluția propusă de David, pîrînd atunci salvatoare pentru George, îi pecetluisese de fapt soarta.

Datorită actualei lui celebrități, o investigație asupra aceluia episod din E.R. de mult uitat ar fi făcut titluri de

prima pagină. Nu conta câți pacienți mureau din vina medicilor. Atenția tuturor avea să se îndrepte asupra acelui băiat, a nefericitei lui mame și asupra medicului care comisese confuzia fatală.

Trebuia să-și apere familia de un asemenea scandal. Banii adunați din muncă aveau să le ajungă Aman-dei și băieților pentru toată viața. Soția lui nu rămînea cu o jalnică poliță de asigurare pe viață sau datorii enorme de plătit.

Rămînea?

Deodată, lui George îi dădu prin minte că se gîndea la viața lui la timpul trecut. Ceea ce nu schimba cu nimic situația. Dacă ducea ia îndeplinire cea mai recentă dispoziție a lui David, era ca și mort.

Capitolul 31

– Crezi că minte? întrebă Barrie, cu o nervozitate clară în glas.

– Dalton Neely e secretarul de presă al Casei Albe, răspunse Gray. Minciuna e meseria lui.

– De data asta, n-aș crede.

Mîncau plăcintă și beau cafea în bucătărie. Trecuse aproape o săptămînă de cînd Neely anunțase că, încă o dată, Prima Doamnă se retrăgea din viața publică pentru o perioadă de timp neprecizată. Amănunile stării ei erau sumare, iar locul unde se afla nu fusese dezvăluit.

Nu mai aveau nevoie de radio ca să-și bruieze conversațiile. Gray instalase un generator de zgomot acustic, amplasînd prin casă cîteva emițătoare. Dispozitivul *high-tech* producea un sunet imposibil de filtrat, care reducea eficacitatea aparatelor de ascultare.

– Îl cred pe Dalton cînd spune că Vanessa nu se simte bine, declară Barrie.

– De ce-i iei apărarea?

– Nu i-o iau, îmi apăr mie punctul de vedere. Vanessa e bolnavă. Punct. Moartea copilului i-a exacerbât maniaco-depresivitatea. În consecință, tratamentul ei medicamentos are nevoie de unele readaptări. Pînă se stabilizează, trebuie să fie ținută sub observație. Se află la izolare ca să se vindece, și asta-i tot. Asta a fost tot,

de la început. Pun pariu cu cariera mea.

– N-ai nici o carieră, observă Daily.

– Îți mulțumesc că mi-ai amintit. Îți mulțumesc că mi-o amintești cam la fiecare cinci minute.

– Acum ce te mai roade?

– Nimic. Totul. Nu știu, replică ea iritată. Retractivez. Știu ce mă roade. Mi-e dor de viața pe care o duceam înainte de-a se fi încurcat totul.

– Mai la obiect, înainte de-a o fi încurcat tu, spuse Daily. Nu ți-a ordonat nimeni să te ocupi de S.I.D.S. nepregătită, nici de copilul Președintelui, sau de sănătatea mintală și emoțională a Primei Doamne. Ai bătut toba de capul tău, singură-singurică.

– Da, și cine m-a învățat trucurile meseriei, mm? Tu.

– Eu te-am învățat să-ți bazezi reportajele pe fapte, nu pe conjuncturi. Asta te-am învățat eu. Și asta n-ai învățat tu.

Făcu un efort să-și recapete răsuflarea.

– Îți vrei viața înapoi? Perfect. Poți pleca din casa mea când vrei, domnișorico.

– Poate c-am să plec. M-am săturat să mă mai înghesui în camera aia a ta de oaspeți slinoasă. M-am săturat să folosesc aceeași baie cu doi bărbați șleampeți care nu-și întind niciodată prosoapele umede la uscat, nici nu închid capacul de la veceu.

Scaunul ei scrîșni zgomotos pe linoleumul bucătăriei, când și-l împinse, ridicându-se.

– M-am săturat de voi doi și de jocul ăsta pe care-l jucăm, continuă ea cu aprindere. E prostesc, periculos și o pierdere totală de timp. De fapt, chiar în secunda asta, am luat o mare hotărîre. Îmi voi lua viața înapoi. Voi doi puteți face ce naiba poftiți.

Porni din loc cu pași apăsați și trînti ușa bucătăriei.

După un moment de tăcere încordată, Gray spuse:

– Rău ai mai oftat-o.

Oftatul lui Daily horcăi din adîncul pieptului.

– Mda, am fost cam aspru cu ea. După toate prin câte-a trecut în ultima vreme, ar fi trebuit s-o las mai moale, cred. Mai bine mă duc să-i vorbesc.

– Nu te deranja. Las-o să se îmbufneze. Pune-o pe seama ciclului. Are să se răcorească, după un timp. O conving eu.

– Ai futut-o, nu?

– O dată.

– Și-atît?

– Ții socoteala?

– Ce planuri ai cu ea?

– Nu-mi fac planuri cu femeile.

Daily nu lăsă impresionanta privire albastră a lui Gray să-l descurajeze de a spune ce avea pe suflet.

– Uneori, îmi vine s-o strîng de gît, dar o iubesc pe fata asta ca și cum ar fi sînge din sîngele meu. Nu vreau să sufere. Nici din cauza ta, nici din a afacerii ăsteia. Poate e timpul să tragem undița și să terminăm cu prostiile.

– Acum o săptămînă, nu le credeai prostii.

– Am dreptul să mă răzgîndesc. Totul a început cu setea lui Barrie după o bombă. Încep să cred că ambiția ei e contagioasă. Mi s-a transmis și mie, și ar fi trebuit să am mai multă minte.

Pe urmă, s-a dus în Wyoming și te-ai aprins și tu. Și nici n-a fost nevoie de prea mult, este, Bondruant? Doar un iz de Vanessa- în-belea și apare fuga eroul. Ce naiba, dacă-i s-o spunem p-a dreaptă, sîntem de rîsul lumii, toți trei.

– Nu ți-e bine, Daily?

– Arăt eu de parcă mi-ar fi bine? gîfii bătrînul. Sînt prea bătrîn și bolnav pentru căcaturile astea. Mi-ar plăcea ca ultimele zile de viață să-mi fie mai liniștite. Și nu țin neapărat nici să am cuvîntul *trădător* gravat pe piatra de mormînt. Ai nevoie de putere ca să recunoști cînd ai greșit. Prefer să cred că atîta putere mi-a mai

rămas și mie.

Se ridică și porni cu pași tîrșiți spre ușă, luîndu-și după el scîrîitorul cărucior cu butelia de oxigen.

– Nu uita să stingi lumina. Voi doi nu plătiți chirie, și curentul electric nu-i pe gratis, să știi.

Gray clăti ceștile de cafea în chiuvetă, se duse la ușă și stinse becul din bucătărie. Apoi, el, Barrie și Daily stătura cîteva minute înghesuiți în întuneric.

Barrie ciupi lobul urechii lui Gray și-i trase capul la aceeași înălțime cu al ei.

– Ce-a fost bancul ăla cu ciclul? îi șopti ea, direct în ureche.

– Scuză-mă, murmură el.

Daily se străduia să respire fără zgomot.

– Sînteți siguri c-o să meargă?

– Nu, șopti Gray, cu sinceritate gravă. Ți-e clar cum se folosește?

Mai devreme, îi ținuse lui Daily un curs intensiv despre citirea detectorului de infraroșii.

– Mătur zona, răspunse Daily, abia auzit. Dacă stă cineva ascuns în întuneric, pîndind casa, acest L.E.D. o să m-anunțe.

– Bine. Cînd vezi ceva, îmi șoptești mie. Am să te aud.

Își vîrî în ureche telefonul fără cablu. Era acordat cu aparatul de emisie-recepție din buzunarul hainei.

– Fumoase jucării.

Chiar și în întuneric, Barrie putea distinge scînteierea din ochii lui Daily.

– Singura problemă e, spuse Gray, că profesioniștii au unele și mai frumoase. Okay, să mergem.

Cînd Daily le făcu semn cu degetul mare în sus, se strecurară pe ușa din spate. Nu era lună, așa că echipei de supraveghere i-ar fi fost dificil să-i vadă, doar dacă nu foloseau binocluri nocturne și detectoare cu infraroșii. Așa cum spusese, și profesioniștii aveau

jucării scumpe. Marcasе vehiculele de urmărire – azi un furgon, ieri un camion de servicii, alaltăieri un R.V. – parcate pe strada lui Daily, după primul colț. Deși trecuse o săptămână fără a se înregistra nici o activitate vizibilă, forțele poliției secrete a lui Spence satisfăceau toate rigorile, chiar și în absența șefului.

Mașina lui Daily și cea a lui Barrie stăteau parcate la vedere, în față, astfel Gray sperînd că spatele casei nu era supravegheat. Mai spera și că înscenarea micului lor scenariu din bucătărie indusese în eroare echipa de supraveghere, spre a crede că existau disesiuni în interior. Gray nu avea încredere că generatorul de sunet le camufla complet conversațiile, așa că avuseseră grijă să-i lase pe ascultători să audă numai ceea ce voiau ei.

Fără zgomot, părăsiră micul pătrat de ciment crăpat care îi servea lui Daily drept verandă dosnică și alergară aduși de spate prin curticică. La fel ca în noaptea cînd casa ei se mistuise în flăcări, Gray o conduse prin cîteva cvartaluri rezidențiale, străbătînd grădini și alei. Doi cîini îi lătrară, dar altceva neplăcut nu se mai întîmplă, ca de pildă agenți înarmați apărînd din umbră, cu automatele pregătite.

Gray lăsase o mașină parcată în spatele unui complex de birouri fără etaj. Cînd ajunseră, întrebă în micul microfon al emițătorului:

- Cum se-arată, Daily?
- Nici măcar o bășină de cîrțiță. Baftă.
- Terminat convorbirea.

Barrie abia mai respira, atît de tensiune cît și de efort. Urcară în mașină, dar așteptă să pornească înainte de a întreba:

- Crezi că ne urmăresc?
- Vom ști în cîteva minute.

Se îndepărtară de cartierul lui Daily, accelerînd ocazional, apoi încetinind pînă la viteza melcului, după un traseu complicat pe străzile rezidențiale. În cele din

urmă, Gray spuse:

– Dacă n-apare curînd vreun elicopter, aş zice că sîntem degajați.

Își scoase casca din ureche și puse radio-emițătorul pe banchetă, între ei.

– Tu și Daily ați fost, fără-ndoială, convingători, spuse răutăcioasă Barrie. Pentru oricine o fi ascultat, păream o netoată ambițioasă, subversivă și nimfomană, la ciclu.

– Cam asta ar fi ideea.

Îi aruncă o privire feroce.

– De unde-ai luat mașina?

– Din parkingul unei piețe.

– Ai furat-o?

– Nu, m-am prezentat proprietarului ca fiind un om care încearcă să-l răstoarne pe Președinte și l-am întrebat dacă ar avea ceva împotriva să mi-o împrumute.

– Nu-i de rîs. Furtul mașinii trebuie să se fi raportat pînă acum. Am putea fi opriți.

– Am schimbat plăcile cu ale unui Chevy Blazer. Prin zona asta metropolitană circulă mii de Taurus-uri dintr-astea. În plus, mîine o las și caut alta.

– Nu încape îndoială că abordezi infracțiunile cavalierește.

– Pe lîngă crimele pe care s-ar putea să le am de comis pînă terminăm treaba, furturile auto în stil mare sînt un fleac. Acum, ce adresă are?

Howie Fripp locuia singur într-un apartament cu patru camere, la etajul trei al unui bloc fără lift. Cu fiecare an, scările păreau să devină tot mai scîrțitoare, la fel ca genunchii lui. Îl dureau deja, la vremea cînd descuie

ușa și intră. Aprinse luminile, în drum spre minusculea bucătărie, și puse punga cu mâncare chinezească pe masă.

– Bună, Howie.

– *Isuse!* Howie se răsuci la timp, pentru a o vedea pe Barrie intrând în bucătărie din dormitorul întunecat.

– Te-am speriat, Howie? Vai de mine, ce rău îmi pare. Știu cât de enervat poate fi să vină cineva așa pe furiș.

– M-ai speriat ca dracu'! Ce cauți...

Îl văzu pe bărbatul înalt și svelt care stătea în pen-umbră, în spatele lui Barrie.

– Asta cine-i?

– Gray Bondruant, fă cunoștință cu Howie Fripp, făcu Barrie un pas în lături, pentru a-i permite lui Howie să-l vadă mai bine pe luptătorul de comando cu ochi albaștri feroci și gură crudă.

– Dumneata ești Gray Bondruant.

– Văd că ai auzit de el, comentă Barrie.

Howie își înghiți un nod de teamă.

– Ce plăcere, domnule Bondruant.

– Aș vrea să pot spune și eu la fel.

Pînă și glasul îi suna dur. Îi amintea lui Howie de omul cu care jucase odată biliard – cel despre care sperase să-i devină prieten. Cel care nu mai revenise niciodată la bar.

Ochii lui Howie săgetau înainte și-napoi între cei doi musafiri nepoftiți. Nu-i plăcea expresia de pe chipul lui Bondruant. Deloc nu-i plăcea. Afișa aerul încrezător și neînfricat al unei păsări de pradă care tocmai își zărise vînatul următor și știa că avea să-l omoare ușor.

– Ce căutați în apartamentul meu?

– Am venit după niște informații.

Cu vîrfurile cizmei – *Ca să vezi! Unii chiar poartă cizme de cowboy* – Bondruant trase un scaun de sub masă.

– la loc, Howie. Nu vrem să-ți întrerupem supeul.

Putem vorbi în timp ce mănânci.

Howie se lăsă moale pe scaun, clătinînd însă din cap cînd Barrie împinse punga cu mîncare chinezească peste masă, spre el. Gîndul la carnea de porc dulce-acrișoară cu *chow mein*¹ de crevete îi întorcea stomacul pe dos. Încercările de a-și ascunde greața nu-i reușiră.

– Ce este, Howie? întrebă Barrie. Ești cam verde. Nu te bucuri că ne vezi?

– N-am voie să vorbesc cu tine, Barrie. În nici o împrejurare. Jenkins m-a amenințat că mă concediază dacă-ți mai adresez o vorbă, la orice oră din zi...

– Atunci ai noroc, Howie, pentru că e deja noapte, îl întrerupse Gray Bondruant.

– Nu că n-aș vrea să discut cu tine, Barrie, doar că, știi... asta-i, tre' să-mi apăr interesele. Nu-i nimic personal, jur. Ne- am despărțit prieteni, nu? Fără supărare. Cel puțin, nu din partea mea.

Subsuorile îi curgeau ca un furtun de grădină vechi de zece ani.

– Am... am... ia, stai, am un mesaj pentru tine. O clipă, l-am notat pe o hîrtiuță.

Se bătu peste buzunare pînă-l găsi.

– Poftim, îi întinse el biletul. Telefonul ăsta a sosit chiar cînd plecam, astă seară. Spunea că e o prietenă de-a ta. Te-a cerut la telefon, și centralista i-a făcut legătura cu mine.

– Charlene Walters, citi Barrie.

– Exact. A zis că e urgent și mi-a dat numărul de-acasă. Uite, l-am scris chiar aici.

– Nu mi-e prietenă. E o smintită care mă sună încontinuu.

1. – Tocană mărunță de carne și legume fierte, servită cu tăieței prăjiți (n.tr.)

– Aha...

Mare dezamăgire. Howie sperase că această Charlene putea fi o persoană importantă, cu care Barrie dorea mult să vorbească. Își dădea toată silința să fie săritor, dar nu credea că Bondruant era prea impresionat. Expresia lui de granit nu se îmblînzise.

Howie îl privi cu teamă pe eroul înalt și impunător, în timp ce acesta își trăgea lîngă masă scaunul rămas și se așeza, încălecîndu-l de-a-ndoaselea. Avea mișcări sinuoase și tăcute. Ochii lui i-ar fi dat fiori oricui. Howie avea impresia că-l puteau sfredeli drept prin țeastă. Un om întreg la minte nu s-ar fi încurcat cu acel hombre.

Barrie se rezemă de bufet și-și încrucișă brațele pe piept. Părea relaxată și avea un zîmbet pe care Howie îl recunoștea ca fiind artificial.

– Transpiri ca un porc, Howie.

– Vreau să știu de ce sînteți aici.

– Gray și cu mine am trecut doar pentru o mică șuetă ca-ntre prieteni.

– Despre ce?

– A, chestii. Despre vreme. Despre sezonul Redskins-ilor. Au cît de cît șanse să ajungă în finală? Despre noul film cu Harrison Ford. Despre ce se întîmplă la Casa Albă. Din-astea.

– Nu știu ce se întîmplă la Casa Albă.

– Ba cum să nu știi, Howie. Lucrezi într-o redacție.

– Barrie, te rog, lasă-te păgubașă. Nu faci decît să-ți agravezi situația.

– Sînt mișcată de grija ta. Serios. Dar mai mult mă interesează ce-ai auzit recent despre Prima Doamnă.

– Nimic.

– Trebuie să fi auzit.

– Jur pe Dumnezeu.

– Din moment ce eu nu mai sînt la voi, cine a preluat tematica?

– Grant. Zice că pe-acolo e mai strîns decît găozul

unui bogătaş. Nu se scurge nimic.

– Întotdeauna se scurge câte ceva. Zvonuri. Bîrfe. Se zice că doamna Merritt a plecat din nou. De ce? Unde? A văzut-o cineva? Stă chiar atît de prost cu sănătatea? Boala îi pune viața în pericol?

– Jur, scînci el, nu știu nimic. Mamă, da' obsedată ai mai devenit, știi? Chestia asta te-a smintit complet. Cum de nu-ți mai stă mintea la nimic altceva decît la doamna Merritt? E nefiresc, Barrie. Cred că-ți filează o lampă, asta cred.

Barrie trase adînc aer în piept, după care îl expiră într-un oftat. Îl privi pe Gray, clătînînd din cap.

– Ți-am spus că n-o să coopereze. Putem să plecăm.

Porni spre ușă, dar Gray o opri.

– Nu-l putem lăsa să le spună federalilor că l-am luat la întrebări.

– Hmm, cred că ai dreptate, se întoarse ea spre Howie, încruntată a îndoială.

Tonul pe care-l dobîndise conversația îl tulbura vizibil.

– Nu voi spune la nimeni c-ați fost aici.

– Mă tem că nu ne putem asuma riscul ăsta.

Vîrînd mîna sub haină, Bondruant scoase un pistol din betelia pantalonilor.

Howie începu să cînte:

– O căcat, o futu-i, o lisuse, o căcat, o Doamne. Nu vreau să mor. Nu vreau. Nu mă omorîți. Vă rog.

Cu un *clic* înspăimîntător, Gray trase cocoșul revolverului Magnum.

Howie închise strîns ochii, începînd să se bîlbîie:

– B... Barrie, t... te rog, nu-l poți lăsa să mă omoare. Am fost prieteni.

– Prieteni? Prieteni, Howie? Nu poți vorbi serios, rîse ea. Prietenii nu se vînd unul pe altul, cum mi-ai făcut tu mie întotdeauna față de Jenkins. M-ai tratat ca pe o

zdreanță, în fiecare zi cât am lucrat cu tine. În plus, nu hotărâsc eu în locul lui Gray. Dacă el s-a hotărît să nu lase un șobolan în urmă, chiar n-am ce face. Dar prefer să nu mă uit. În viața mea n-aș mai fi în stare să suport mîncarea chinezească. Gray, ești bun să aștepți pînă trec dincolo?

– Te roooooog, se milogi Howie, cu un suspin prelungit. Pentru numele lui Dumnezeu, Barrie.

– Regret. Zău că n-am ce face.

Se desprinse de bufet. În drum spre ușă, se opri să-l apese pe umăr într-un ultim semn de bun rămas.

Bondruant întinse brațul peste masă, proptind țeava pistolului în centrul frunții lui Howie.

– Am auzit ceva dă' nu știu dacă-i adevărat sau nu.

Cuvintele năvăliră atît de repede, încît se rostogoleau unele peste altele ca niște acrobați la circ.

Barrie se opri, întorcîndu-se. Se încrunta sceptic.

– Acum ai fi în stare să ne spui orice. Ai scorni ceva numai ca să-l împiedici pe Gray să te împuște.

– Nu, nu, jur. Jur, domnule Bondruant.

Își desenă peste inimă un X invizibil.

– Ce-ai auzit?

– Umblă un zvon că doamna Merritt a fost internată în spital pentru abuz de substanțe.

– Poveste veche, replică Barrie. Și înainte se specula pe tema asta.

– De astă dată e serios, insistă Howie cu nervozitate.

Bondruant continua să stea încruntat.

– Care spital?

– Nu știu. Nimeni nu știe. Și s-ar putea să fie doar vorbe.

Bondruant o privi pe Barrie. Aceasta clătină din cap. Bondruant ridică din umeri și ciocăni din nou fruntea lui Howie cu pistolul.

– Do... Doctorul Allan pleacă în fiecare zi cu elicot-

terul de pe peluza Casei Albe, se repezi el. De obicei revine într-o oră, o oră jumate. Da' nimeni nu știe unde se duce sau dacă drumurile astea rapide au vreo legătură cu Prima Doamnă. Și se vorbește că are necazuri acasă.

– Căsnicia soților Allan e solidă, spuse Bondruant. Îi cunosc. Sînt nebuni unul după celălalt.

– El și cucoana nu se mai înțeleg. Așa se bîrfește. Poate că zboară la vreo pațachină, cine știe?

Howie întoarce capul, privind cu speranță la Barrie, apoi la Bondruant.

– Jur pe Dumnezeu că așa e. E tot ce-am auzit. Jenkins a zis că-mi înfige-n cur Monumentu' Washington dacă-ți spun o vorbă măcar. Deci, dacă faci ceva cu informația asta, să nu-i spui că de la mine știi. Promite-mi, Barrie, okay?

– Ce crezi? o întrebă Bondruant. Minte?

– Nu mint! țipă Howie.

– Nu-s sigură, răspunse ea, rozîndu-și interiorul obrazului. S-ar putea, ca să se salveze. Pe de altă parte, știe că dacă ne vinde gogoși, ai să te-ntorci imediat la el.

– Nu sînt gogoși. N-ai de ce să vii, se grăbi Howie să-i asigure.

Barrie îl țintui cu o privire albastră-arzătoare. Lui Howie îi fulgeră pe dinaintea ochilor toată viața sa de cel puțin trei ori, înainte ca Bondruant să coboare piedica și să retragă arma.

– Uite ce e, Howie. Nu te omor în seara asta, dacă ne dai un motiv să mai venim și mîine.

– Pentru ce?

– Numele spitalului. Nu-ți cer prea mult, așa-i? Numele unui spital, în schimbul unei mîncărici chinezești bune ca asta pe care-o ai aici și a șansei de-a o mîncă.

– Eu nu... Cum să aflu eu numele...

– Te privește. Dar pariez că ai să reușești.

– Nu fii prea sigur, interveni Barrie. Ar accepta orice, ca să-și scape pielea asta de mizerie. Pe urmă, probabil o să ne tragă-n piept.

– Ba n-am să vă trag în piept! chițăi Howie. Jur pe Dumnezeu că nu, domnule Bondruant.

– Fă ce vrei, Gray, spuse Barrie. Dar eu n-am încredere în el. E un vierme.

– Ți mulțumesc că mi-ai amintit.

Glasul lui Bondruant îi trimise lui Howie fiori reci pe șira spinării.

– Mi-a spus că-i făceai zile fripte la serviciu, Howie.

– Nu-i adevărat.

– Nu-i numai un lascivoid obsedat sexual, e un lascivoid obsedat sexual mincinos, replică ea.

Periculoșii ochi albaștri se mai îngustară cu o fracțiune de milimetru.

Howie se foi pe scaun.

– Bine, poate... poate că am mai glumit și eu cu ea, da' n-am avut niciodată gânduri rele.

– Arăți ca genul de tip care-ar face comentarii nerușinate față de o femeie fiindcă altfel nu-i poate capta atenția.

– Exact asta făcea, preciză Barrie.

– Exact, așa făceam, dădu Howie cu entuziasm din cap, bițindu-și-l în vârful gâtului. Cum zice Barrie, îmi recunosc orice vinovăție.

– Ai făcut comentarii indecente despre preferințele ei sexuale, viața intimă, sexualitatea ei în general?

– Cîteodată.

– I-ai privit picioarele, te-ai zgîit la sînii ei, ai zis și ai făcut lucruri care ating demnitatea unei femei?

– Da, așa am făcut. Sigur că da. Și-mi pare al dracului de rău.

– Zău? făcu Gray sec.

– Zău. Da, domnule. Și dacă n-o regret, să-mi crape ochii dacă te mint.

Bondruant bătu gînditor cu țeava pistolului în spătarul de la scaun.

– Dacă mai aud o singură dată că o insulti sau o tratezi cum nu se cuvine, o să mă șucăresc, Howie. Te vei ruga să-ți fi crăpat ochii, numai să te las eu în pace.

– Am... Am înțeles.

– Cum rămîne pentru mîine?

– Încerc să aflu ceea ce doriți.

– Sper să ne servești.

Relaxîndu-se, Howie zîmbi.

– Fiindcă n-ai putea suporta să mă omori, așa-i?

– Nu. Fiindcă m-ar deranja să irolesc un glonț de cea mai bună calitate ca să-ți fac ție creierii, chisăliță.

Gray se ridică brusc, înfigîndu-și pistolul la loc în pantaloni. Apoi, dispăru în dormitor. Fără o vorbă, Barrie îl urmă.

– Unde vă duceți? strigă Howie după el. Hei! Mîine la ce oră? Unde?

Nu-i răspunse decît o tăcere ostilă. Cînd își adună în sfîrșit destul curaj ca să iasă din bucătărie, aventurîndu-se în dormitor, acesta era gol. Oaspeții săi păreau să se fi evaporat. Dacă n-ar fi avut pata udă de pe pantaloni, putea crede că-și imaginase tot episodul acela înspăimîntător.

Capitolul 32

- Mi-a părut rău pentru el.
- Nu e cazul. Când l-ai comparat cu un vierme, ai jignit viermii din întreaga lume.

leșiseră din apartamentul lui Howie pe fereastra dormitorului și scara de incendiu, pe unde veniseră, iar acum se înapoiau spre casa lui Daily. Barrie privea gânditoare prin parbrizul mașinii pe care Gray o furase fără nici o mustrare de cuget.

- Ești un tip înfricoșător, Bondruant. Rău l-ai mai speriat.

- Frica e un stimulent bun.
- Mă întreb, însă, dacă e și cel mai eficace.
- Vom ști mâine seară.
- Încerca să ne ajute.

Barrie culese din buzunar biletul pe care i-l dăduse Howie.

- Săraca Charlene, spuse ea, cu un râs ușor. Se pare că n-a aflat că nu mai lucrez la W.V.U.E. N-am vorbit niciodată efectiv cu ea, dar îmi telefona cu religiozitate.

Pradă unui impuls, îi ceru lui Gray să oprească în fața unei farmacii.

Se conformă și coborî din mașină împreună cu ea.

- E închis, remarcă el.
- Nu de farmacie am nevoie. Vreau să dau un

telefon.

Gray privi în jur.

– Nu-i un cartier prea grozav ca să te-nvîrți pe la colțul străzii.

– Mă simt în destulă siguranță, cu lumina de serviciu din magazin și tunul tău portabil din pantaloni.

Gray o privi ștregărește.

– Nu te împăuna, Bondruant. Ai ceva mărunțiș?

Numărul scris de Howie avea un cod regional pe care nu-l cunoștea. Pentru a evita înregistrările telefonice, nu-și folosi cartela, ci introduse monede în fantă. După multe țcăneli și piuituri, se stabili legătura. Telefonul sună de câteva ori. Era gata să închidă, când cineva răspunse în sfârșit:

– Halo!

– Pardon?

Barrie ridică mîna, făcîndu-i semn lui Gray că i se răspunsese.

– Cin' vă dete numărul-ista?

– Ăă, Charlene Walters, replică Barrie. Pot vorbi cu ea, vă rog?

Singurul răspuns la cererea ei fu un rîs horcăit, punctat de pufnete pe nas.

– Doamna Walters e pe-acolo?

– Mda, aicea-i. Da' n-are cum să vie la telefonu-ista dupe închidere.

– Închidere? Îl privi Barrie pe Gray, care se arăta la fel de surprins. Unde vă aflați, exact? Întrebă ea.

– Corecționala Centrală. Pearl, Miss'ippi.

– Doamna Walters e închisă acolo?

– Așa-i, și d-o droaie dă vreme. Da' la ce-o sunați?

– Cu cine vorbesc, vă rog?

Omul se prezentă ca fiind un gardian care trecea întîmplător pe lîngă telefonul public, cînd acesta sunase. Barrie întrebă dacă era posibil să discute cu guvernatorul închisorii.

– La ora-aiasta? S'teți avocată, sau ce?

Ocoli cu finețe un răspuns direct, făcîndu-l să înțeleagă cît de vital era să cheme un cadru superior al închisorii, și insistă că problema nu mai putea aștepta pînă dimineată.

– Okay, bombăni gardianul. Dați-m' numărul de unde vorbiți. Dacă socoate de cuviință, v-o suna 'mnealui.

Barrie ar fi preferat să afle numărul guvernatorului, dar se mulțumi să-i dea gardianului numărul telefonului public. După ce închise, Gray o întrebă cum putea ști despre ea o pușcăriașă din Mississippi.

– Serialul despre S.I.D.S. a fost transmis prin satelit. L-au putut relua toate posturile de televiziune din țară. Se pare că l-a difuzat un post care se prinde și în închisoare. Deținuții fac adeseori fixații pentru celebrități. Chiar dacă știu că e cam exagerat să mă consider o celebritate.

– De ce e „vital“ să vorbești cu ea astă seară?

– Nu e, recunoscui Barrie. Majoritatea mesajelor ei n-aveau decît rolul de a mă face idioată. Sînt curioasă doar să știu de ce mă consideră așa.

Ochii lui Gray se îngustaseră în semn de concentrare.

– Ce-i? întrebă ea.

– Mă gîndeam, doar. Atît David, cît și Vanessa, sînt din Mississippi.

– Ai dreptate, de-acolo sînt, răspunse Barrie, ridicînd receptorul telefonului de la primul apel. Alo, la telefon Barrie Travis.

– Guvernator adjunct Foote Graham.

– Vă mulțumesc foarte mult că m-ați sunat, domnule guvernator.

– Nici o problemă, doamnă. Cu ce vă pot aj'ta?

Se prezintă ca fiind reporteră de televiziune din Washington, D.C., și-i spuse despre apelurile repetate ale Charlenei Walters.

– Vă pisează prea rău?

– Nu, nu de-asta e vorba. Mă întrebam doar de ce mă caută domnișoara Walters.

– Nimeni nu poa' să știe de ce-i în stare Charlene Nebuna.

Barrie îl privi pe Gray, care-i urmărea atent expresiile feței. Se încruntă, clăină din cap și-și dădu ochii peste cap.

– Charlene Nebuna? repetă, ca să audă și el.

– Da, doamnă. Șapte'sapte ani de vîrstă, da' Charlene e și-acuma plină de draci.

– Șaptezeci și șapte? Doamne sfinte, de cît timp e în închisoare?

– E viețășă. Fără eliberare pe cuvînt. E-aicea de cînd am venit eu, și se fac de-atuncea optîșpe ani. Cred că-i cea mai veche din toți. Nimeni nu-și amintește o vreme cînd să nu fi fost aicea baba Charlene. I-un soi de... cum îi zice? O mascotă. E lideră. Celelalte deținute o plac mult. Și-i mare figură. Îți servește părerea ei pe orice temă, indiferent că i-o ceri sau nu.

– Atunci, nu vă surprinde că mi-a văzut reportajul la televizor și s-a hotărît să mă sune.

– Da' deloc nu mă surprinde. Cu ce era emisiunea?

– Sindromul Morții Infantile Subite.

– Hmm. Cred c-ați atins un subiect scump inimii ei. Toată ziua dă din gură despre corupția din guvern, brutalitățile poliției, legalizarea drogurilor, chestii dintr-astea.

– Ce infracțiune a comis?

– Ea și bărba-su țineau o prăvălie de băuturi. Pentru nici cînzeci de parai, tipu' a-mpușcat în cap un vînzător de șaișpe ani și trei clienți. L-a executat statu', acu' cîtva timp. Fiindcă Charlene n-a apăsas efectiv pe trăgaci, și a jurat că bărba-su o trăsese după el cu forța, n-a primit pedeapsa cu moartea.

– Nimic din toate astea nu are legătură cu S.I.D.S.,

nu-i așa?

– Din cîte văz eu, nu.

– Ei, vă mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat. Îmi cer scuze că v-am deranjat la ora asta, domnule Foote.

– Graam, Foote Graham. Nici o problemă. Mă bucur că v-am fost de folos.

Barrie se pregătea să-și ia rămas bun, cînd Gray o înghionti, făcînd-o să-și amintească.

– A, domnule guvernator Graham, o ultimă întrebare. Presupun că Charlene n-are nici o legătură, oricît de vagă, cu senatorul Armbruster sau Președintele Merritt?

– Cu Președintele? Păi de ce n-ați zis așa de la-nceput?

Inima păru să i se oprească în loc. Tot universul se comprimă îndeajuns pentru a se concentra în receptorul jegos al telefonului pe care-l strîngea cu degetele albite precum creta.

– Ce-a zis? se aplecă Gray mai aproape.

Barrie îi făcu semn să tacă. Guvernatorul spunea:

– E foarte posibil ca Charlene să aibe oarece legături și cu senatoru' nostru, și cu Președintele Merritt.

– Cum așa? întrebă răgușită Barrie.

– Sînt mai multe motive. Înțelegeți, Charlene se-nvîrte.

– Mi s-a părut c-ați spus că e condamnată pe viață.

– Adevărat. Da' dacă-i s-o credeți pe Charlene, înainte de încarcerare a dus o viață colorată. Pentru început, a fost drăguța din colegiu a lui Robert Redford. Pe urmă, s-a aprins după ea Richard Nixon. Pe undeva pe-acolo a făcut și copilu' din flori al lui Elvis, și a participat la un tablou din-alea franțuzești în trei cu Marilyn Monroe și Joe DiMaggio pe vremea cînd erau căsătoriți. Charlene susține că ea l-a inspirat să-l inventeze pe Mr. Coffee.

Barrie se rezemă de peretele cabinei telefonice.

– Am înțeles. E nebună de legat.

– Nebună cît cuprinde, replică guvernatorul, umplîndu-i urechea cu hohote de rîs mult mai melodioase decît cele ale gardianului; după un moment, adăugă: Îmi pare rău că rîd pe socoteala dumneavoastră, don'șoară Travis. Era așa de important?

– Da.

– Regret nespus, don'șoară. Cred că v-ați pierdut timpu'.

– Nu complet, răspunse ea cu tristețe. Pîn-acum n-am mai cunoscut pe nimeni cu numele de Foote.

După ce reveni împreună cu Gray în mașină, rupse în bucățele hîrtia cu numele și numărul de telefon ale Charlenei și le lăsă să cadă fluturînd.

– Și să mai răspunzi la telefoanele unui farsor, spuse ea cu autoironie. Asta ar trebui să demonstreze cît de disperată sînt. N-aș suporta ca Howie sau Jenkins să afle că am decăzut atît de jos.

– Putea să iasă altfel.

– Nu mă lua de sus, replică ea arțăgoasă. A fost un impuls prostesc și mi-e rușine că m-am luat după el. Problema e că mi s-au terminat ideile. Dacă Howie nu scoate nimic pe interval, ce facem?

– Cum rămîne cu sursele tale?

– Mi-ai mai auzit cumva pagerul piuind?

– I-ai controlat bateriile?

Barrie se uită urît la el.

– Pagerul n-are nimic, Bondruant, eu am. Dacă-i vorba de ziaristică, în Washington sînt terminată.

– Încă nu ți-ai pierdut condeiul.

Cu cît încerca mai mult să-i ridice moralul, cu atît mai recalcitrantă devenea.

– Nimeni, nici chiar cea mai secretă sursă neidentificată, nu mai vrea să se asocieze cu mine. Nici la curățat toalete în vreo agenție de știri n-aș mai putea

primi o slujbă în orașul ăsta, poate în toată țara.

Rezemîndu-și capul de tetieră, oftă.

– Cam nouăzeci la sută din ce-am spus în seara asta, înainte de a pleca, era adevărat. Tare-aș mai vrea să am din nou vechea mea viață. Mi-e dor de Cronkite. Mi-e dor de casa mea. Nu era un palat, dar era căminul meu. Mi-e dor de munca mea, de termenele de predare, de goana să prind cîte un eveniment la fața locului, de mulțumirea pe care o simțeam cînd îmi ieșea cîte un reportaj bun. Doamne ferește, cred că pînă și de Howie mi-e dor, fiindcă aproape mi-a făcut bine să-l văd în seara asta.

Gray o privi pieziș.

– Pesemne că treci printr-o criză gravă de auto-compasiune.

– Și tu nu, măcar puțin? Nu ți-e dor de ferma și caii tăi, de neprețuita ta singurătate? Nu-ți dorești uneori să nu te fi vizitat niciodată?

– Dar m-ai vizitat. Așa că, acum, cu ce mai contează dorințele? M-am retras de un an, dar știam că voi re-
intra oarecum în acțiune. În subconștient, așteptam să văd ce formă avea să îmbrace. Catalizatorul a reieșit ca fiind moartea lui Robert Rushton Merritt. Cine-ar fi putut s-o prezică? Nimeni. În ultimă instanță, nu putem ști niciodată ce ni se va întîmpla în momentul următor.

Ridică din umeri, indiferent.

– Iau lucrurile așa cum sînt și încerc să nu privesc în urmă.

– Dumnezeuule, nu cedezi niciodată? Niciodată nu lași vreo emoție omenească să-ți străpungă armura aia a ta? Nu poți să te lași vreodată în voie și să *simți*?

Cînd vocea i se frînse, tăcu, pentru ca Gray să nu afle că era în pragul lacrimilor. Da, se simțea ca o proastă că răspunsese la telefonul unei nebune. Da, era frustrată fiindcă nu penetrase zidul secretomaniei care o înconjura pe Vanessa. Din cîte știau ei, putea fi

deja moartă. Barrie era mai convinsă ca oricînd că țelul suprem al lui Merritt era acela de a rămîne văduv. Cu fiecare zi în care Barrie nu reușea să-i demaște, se apropia tot mai mult de atingerea lui.

Da, era îngrijorată din pricina lui Daily, pentru că arăta și suna tot mai rău. Își salva aparențele, dar Barrie știa că se degrada. Specialistul spusese că nu mai era nimic de făcut. Boala avansase pînă într-un stadiu unde nici chiar cele mai agresive și novatoare tratamente nu-i mai puteau ajuta, nefăcînd decît să-i scadă calitatea vieții care-i mai rămăsese de trăit.

Da, da, da. Toate aceste griji o tulburau în seara aceea. Dar numărul unu, storcătorul de lacrimi campion, era omul de lîngă ea. Gray Bondruant rămînea o enigmă. Avuseseră relații intime, dar nu-l cunoștea. Cu tot timpul petrecut împreună, îi era la fel de străin ca în acea primă dimineață, poate chiar mai străin.

De-asta îi venea să plîngă. Îi mîngîiase trupul, dar nu-l atinsese pe el.

Lepădînd orice prudență, spuse:

– Cum poți să nu îți la nimeni și nimic? Ce te face să fii un asemenea ticălos fără sentimente?

Trecu un minut încheiat de tăcere ostilă, înainte ca Gray să-i răspundă:

– Ai mei au murit în aceeași zi. Poc. S-au dus. Eram mic. M-a durut. Dar am trecut peste asta și am ajuns să mă bazez pe bunicii mei. Apoi, unul cîte unul, au murit și ei. Sora mea și cu mine eram apropiați, însă soțul ei nu mă înghițea. Pe primul plan erau pentru ea bărbatul și copiii, așa că, mai mult sau mai puțin, m-a exclus din viața lor.

Am legat prietenii trainice cu doi oameni în care aveam încredere. Le puteam citi gîndurile înainte ca ei înșiși să le gîndească, și viceversa. Eram pe cît de apropiați pot fi trei bărbați heterosexuali. Apoi, m-au trădat și au încercat de două ori să mă omoare.

Ridică din umeri.

– Cred că nu găsesc nici un avantaj în a-mi forma relații.

Dezvăluise mai mult din el însuși decît pînă atunci. Totuși, din monologul care-i dezgolise sufletul lipsea vizibil ceva.

– Ai trecut peste partea cu Vanessa și copilul, spuse Barrie. Ai omis să menționezi faptul că iubirea vieții tale a fost soția altui bărbat.

Gray răspunse scurt:

– Mda. Am sărit peste partea asta.

Capitolul 33

- Domnule senator?
- Ce este, Carol? Întrebă Clete, spre interfonul de pe birou.
- Gray Bondruant dorește să vă vorbească. Clete își frecă îngândurat bărbia.
- Spune-i că nu-s aici.
- E a treia oară că vă caută, în două zile.
- Puțin îmi pasă de câte ori a sunat, nu vreau să vorbesc cu el. Cu doctorul Allan ce se aude?
- Continui să-l caut, dar mi s-a spus că nu poate vorbi.
- Ce naiba înseamnă asta?
- Personalul Casei Albe nu mi-a dat alte amănunte, domnule.

George Allan telefonase pentru a-l informa că Vanessa nu reacționase bine la reajustările operate asupra medicației. Mai făcuse aluzie și că bea din nou foarte mult. Scopul conversației fusese acela de a-i spune senatorului că o interna într-un spital privat, pentru observație. Pînă se stabilizea, era mai bine să nu primească vizitatori. De fapt, interdicția asupra vizitelor făcea parte din politica spitalului.

O luase dracu' de la capăt ca la Highpoint. Vanessa fusese expediată fără măcar o vorbă de rămas-bun, și era de negăsit. Allan încheiase prin a spune că o

interna pentru mai mult de cîteva zile.

În calitate sa de preşedinte al Comisiei Financiare din Senat, Clete era împovărat cu şedinţe pe tema bugetului Camerelor reunite. Prezenţa sa era obligatorie, dar avea dificultăţi să se concentreze asupra finanţelor ţării cînd se îngrijora pentru fiica sa. Medicul evita să-i răspundă la telefon. David nici nu catadicsise să-l sune şi să vorbească personal cu el. Începea să pută. Pîn-la cer. Iar o parte din putoare aparţinea propriei panici crescînde a lui Clete.

– Ştiu că eu le dau telefon?

– Bineînţeles, domnule.

– Atunci, doresc să vorbesc imediat cu Preşedintele.

În timp ce Carol îi făcea legătura, Clete plecă de la birou, spre fereastra lată. De peste treizeci de ani vedea aceeaşi privelişte, dar nu se săturase niciodată de ea. Automobilele de pe bulevardele late din Washington se schimbau. Moda vestimentară venea şi trecea. Anotimpurile îşi urmau cursul. Dar edificiile trainice ale guvernului Statelor Unite dăinuiau.

Valul de emoţii pe care-l simţea privindu-le nu putea fi descris ca patriotism. Era mult mai josnic decît dragostea de ţară. Era o pasiune pentru puterea care circula prin interiorul acelor clădiri, provocîndu-i o excitaţie năvalnică, nu foarte diferită de o erecţie. Aproba adagiul că puterea este cel mai puternic afrodisiac. Nu exista nimic care s-o egaleze. Nimic nu se compara, măcar, cu ea.

Orice om care se respectă face mari eforturi să cucerească puterea. Apoi, după ce o are, se luptă sălbatic ca s-o păstreze. Era inevitabil ca unul mai tînăr să cîştige puterea pe care o deţinea el la Washington. Dar nu azi, şi nici mîine. El avea să aleagă momentul de a da mai departe bastonul de mareaşal.

Şi nu lui David Merritt.

Secretara îl sună din nou.

– Îmi pare rău, domnule senator. Calendarul Președintelui pe ziua de azi e complet plin, iar diseară are programat un zbor la Atlanta. Nu se întoarce pînă mîine după-amiază.

Clete medită cîteva secunde.

– Mulțumesc, Carol. Mai încearcă să-l prinzi pe escrocul ăla de Allan. Și scapă de Bondruant.

– Am înțeles.

Revenind la birou, își ridică picioarele pe placa acestuia și începu să se răsucescă înapoi și-ncolo cu fotoliul de piele roasă, contemplîndu-și următoarea mișcare. David acționase mai repede decît se așteptase Clete. Bănuise că David avea să lase lucrurile să se mai răcească înainte de a o elimina pe singura mar-toră a pruncuciderii comise de el.

Da, Clete credea tot ceea ce-i spusese Bondruant și Barrie Travis în noaptea aceea, la braserie. Lovise crunt credibilitatea lui Travis, dar îi dăduse oare de ales? Fusesse silit să facă tapaj în legătură cu gafa ei de la spital, altfel riscînd să pară el însuși un nătărău. O muștruluisese, însă mînia îi fusese dirijată spre trădătorul său ginere.

Barrie Travis era o smucită, dar Bondruant nu. Clete s-ar fi îndoit poate de povestea lor, dacă i-o spunea numai ea, însă nu se îndoia de Bondruant. Niciodată nu-l plăcuse prea mult pe fostul infanterist marin și ajutor prezidențial. Omul era peste măsură de taciturn. Își purta integritatea în frunte. Clete nu avea încredere în nimeni atît de cinstit și corect.

Nu-l prinsese niciodată pe Bondruant cu vreo min-ciună. Se eschivase să răspundă întrebărilor despre aventura lui cu Vanessa, ceea ce se putea numi min-ciună prin omisiune, dar Clete îi considera tăcerea ca pe o tentativă galantă de a o proteja pe Vanessa de scandal, nu de a se apăra el însuși.

Cunoscînd atît de bine personalitatea lui David, ştiînd despre incidentul în care fusese implicată o tînă ră femeie pe nume Becky Sturgis, Clete nu avea nici o îndoială că David putea sufoca un copil despre care ştia că nu era al lui.

Clete îşi reproşa că n-o bănuise mai curînd. Ticălosul îi păcălise şi pe el şi pe Vanessa, făcîndu-i să creadă că-şi dorea copii. Ani de zile, Vanessa încercase toate remediile împotriva sterilităţii. David refuzase să ceară sfatul medicului. Acum, Clete ştia de ce. Nemernicul trăgea cu gloanţe oarbe şi nu voia să ştie nimeni. Mai mult, aruncase subtil vina lipsei de copii asupra Vanessei, alimentîndu-i sentimentul de neîncredere în sine însăşi, care constituia un simptom fundamental al bolii.

Desigur, nici conştiinţa lui Clete nu era complet curată. Trebuia să-şi asume o responsabilitate parţială pentru abuzurile maritale pe care le suferise fiica lui. Unde fusese el în toţi acei ani? De ce nu văzuse ceea ce era atît de sfruntat de vizibil? Fusese prea ocupat să-l instaleze pe David la Casa Albă pentru a vedea că David respinsese cu cruzime dragostea Vanessei.

Cîtă vreme Vanessa făcea ceea ce i se spunea, nu-l contrazicea şi părea să fie tot ceea ce ar fi fost de aşteptat, David era mulţumit. Avea o soţie frumoasă şi suferindă, care-i tolera aventurile trecătoare. Dar cînd Vanessa schimbase jocul şi rămăsese gravidă cu copilul altui bărbat, David considerase că pedeapsa cu moartea era justificată.

Da, Barrie Travis şi Gray Bondruant spuneau adevărul, îl forţaseră să deschidă ochii faţă de ceea ce nu voise să vadă: David Merritt făcuse din viaţa fiicei sale un infern; David Merritt îi asasinase nepotul; David Merritt îl trădase; David Merritt trebuia distrus.

Dar nu avea s-o facă aruncînd acuzaţii nefundamentate la adresa lui în emisiunea de actualităţi. Clete

trebuia să-l învingă pe David pe furiș, nu făcîndu-și reclamă că urzea un complot împotriva lui. Orice abordare neacoperită s-ar fi soldat cu un eșec.

Bondruant putea avea șansa de a reuși, dar nu atîta timp cît era înhăităt cu o ziaristă, cu orice ziaristă, dar mai ales cu Barrie Travis. Clete știa că trebuia să opereze independent de ei, și trebuia să acționeze repede, fiindcă David părea s-o fi făcut deja.

Mai întîi, trebuia s-o găsească pe Vanessa. Apoi, urma s-o ia de lîngă David. Trei, avea să-l anihileze pe ticălos.

Existau obstacole. Unul dintre ele consta chiar din propriile emoții contradictorii ale lui Clete. Simțea trădarea ginerelui său ca pe o sulîță prin inimă, dar nu-și putea permite să fie sentimental cu ceea ce avea – și trebuia – să se întîmple.

Mai era necesar și să fie foarte atent. Cîtă vreme îl demasca pe David, nu se putea lăsa expus cercetărilor amănunțite. Distrugerea completă sau curată a unei administrații presupunea manevre abile.

Problema cu manevrele era aceea că cereau timp, iar de acesta, se temea Clete, se ducea mare lipsă.

– Howie, nu-i așa?

Howie fu cît pe-aci să se înece cu berea sa sărată. Își șterse gura cu dosul mîinii, înainte de a o întinde spre mustăciosul cu șapcă de baseball peste coada-de-cal.

– Hei! Renunțasem să te mai aștept.

Omul zîmbi subțire, crispat.

– Am fost reținut.

– Ei, mă bucur că te văd. Îți fac cinste cu-o bere?

Deși Howie se bucura de întoarcerea omului pe care spera să-l numească prieten, invitația la o bere era rostită cu jumătate de gură. Seara aceea nu-i convenea. Poposisese la bar numai pentru o dușcă rapidă, nu ca s-o lungească. Toată ziua, fusese nervos ca o tîrfă în biserică, întrebîndu-se cînd avea să apară Bondruant, cerînd să afle ce putuse dezgropa cu privire la Prima Doamnă. Se temea că fie el, fie Barrie, avea să se arate la studiourile W.V.U.E.

Dar sosise ora șapte, cînd îi preda ștafeta redactorului de seară, și nu primise nici o veste de la Barrie sau amenințătorul ei aliat. Încerca să se amăgească, spunîndu-și că uitaseră de el, sau aflaseră dintr-o altă sursă ceea ce doreau, dar tentativa de autoînșelare nu reușise. Cu cît se lungea mai mult ziua, cu atît devenea mai neliniștit.

Se îndoia că l-ar fi crezut incapabil să smulgă ceva despre Casa Albă, cu toate că se străduise al dracului de tare. Fie toată lumea din oraș mințea, fie nimeni, dar *nimeni*, nu știa unde era spitalizată doamna Merritt. Nu asta doreau să audă Barrie și Bondruant.

Așadar, Howie hotărîse ca, fie și dacă trebuia să inventeze o clinică, urma să-i ofere ceva lui Bondruant. Bănuia că fostul infanterist marin era om de cuvînt. Dacă nu-i era de nici un folos, Bondruant avea să-l ucidă fără a clipi.

– Mersi, o bere ar fi grozavă.

– Ce? Întrebă Howie, smuls din gîndurile sale sumbre.

– O bere?

Noul său prieten îl privea nedumerit.

– A, sigur, sigur. Am avut o zi grea, îşi ceru scuze Howie pentru momentul de absență. Vin imediat.

Cînd se înapoie cu berea, omul, un adevărat client serios, freca un tac de pool cu creta.

– la seama, astă seară. M-am antrenat.

Rînjetul lui îi aminti lui Howie de o fiară carnivoră cu ochi jucăuși și dinți foarte mici, ascuțiți.

– Aă, de fapt, n-am, aă, în seara asta nu am timp.

Singurul lucru mai tulburător decît zîmbetul individului era expresia sa încruntată. Îl făcu pe Howie să se răzgîndească imediat.

– Mă rog, poate o partidă scurtă.

– Excelent. Îmi va da șansa să-mi salvez mîndria.

Între lovituri, conversară de una, de alta. Howie juca prost. Nu se putea concentra, de-aîteia gînduri la cine sau ce avea să-l aștepte pentru a-l ataca la sosirea acasă. Sau poate Bondruant îl avea în colimator chiar atunci? Pîndea cumva din spălătoria automată de vis-à-vis?

– ...despre prietena ta?

– Pardon?

– Întrebam de colega ta. Boarfa. Știi, pari cam preocupat. Dacă ai ceva mai bun de făcut astă seară...

– Nu, nu, se grăbi Howie să răspundă. Scuză-mă.

Trezește-te, idiotule, se muștră el în sinea lui. Ce naiba îl apucase? Avea alături un tip mișto, practic milogindu-se să se împrietenească, și el ce făcea? Se purta ca un bou, asta făcea.

Totul era numai din vina lui Barrie. *Întotdeauna* era din vina lui Barrie. A ei și, acum, a lui Bondruant. Cine erau, la urma urmei, să-i dea buzna-n apartament și să-l bruscheze? Nici n-aveau mușchi. Barrie, cel puțin, nu avea. Iar Bondruant fusese alungat din oraș fiindcă nu se putuse abține să nu se bage-n budigăii Primei Doamne. Căca-s-ar pe ei. Dacă mai apăreau și-n seara asta cu amenințările lor voalate, avea să cheme sticleții.

Împăunat de noua încredere în ea însuși, își săltă pantalonii lăbărțați și trase o dușcă de bere.

– I-am dat papucii.

– Nu pe bune?

– Mă simt cam nasol, se bosumflară a regret buzele

lui Howie, dar o tot cacarisea și n-am mai avut încotro.

– Ce altceva puteai să faci, dom'le?

– Just.

Howie își plasă cea mai bună lovitură a serii. Prietenul său ridică halba de bere, salutându-i succesul.

– Totuși, o iert.

– Zău?

Omul își pregăti următoarea lovitură. Bilele țărăniști îndesat, dar nu reuși să bage nici una în gaură.

– Îi scrii o scrisoare de recomandare?

– Nu, o ajut să lucreze ceva sub acoperire.

Așa cum sperase Howie, sprâncenele individului se înălțară. Îl impresiona sonoritatea aventuroasă a declarației.

– Ce fel de muncă sub acoperire?

Lezat de umilința la care-l supusese Bondruant, Howie își flexă mușchii cu plăcere. Ce dacă exagera un pic? Amicul său de față n-avea să știe niciodată adevărul. În plus, chiar și cei mai buni prieteni își îndrugau unul altuia baliverne. Făcea parte din legea amicitiei.

– Acuma lucrează ca liber-profesionistă, continuă să scormonească în povestea aia tare de care ți-am zis. Când a nimerit într-un zid de cărămizi, la cine să vină după informații? La slujba matală.

– Informații despre ce?

Howie se strîmbă.

– Chestii nevăzute din Casa Albă.

– Și i le-ai obținut?

– Să nu crezi că mi-a fost ușor, își umflă Howie pieptul. N-a fost deloc. A trebuit să fac eu însumi ceva investigații, să apelez la sursele cele mai confidentiale, da' i-am găsit miezul de nuga după care aleargă Barrie.

– Probabil c-ai bucurat-o enorm.

– O să.

– Încă nu i-ai spus? se luminară ochii celui alt, în timp ce un rînjet îi ridica mustața; îl bătu pe umăr. A,

m-am prins. O ții pînă-ți dă și ea ceva în schimb, hai?

Howie chicoti. Își adusese noul amic exact acolo unde voia, crezîndu-l un mare gagicar, om de lume, forță de recunoscut, nu prostul tuturor.

– Ne întîlnim azi, mai pe seară. Pentru ce-am să-i spun, cred că va fi gata de-un favor la schimb, nu?

În seara aceea, Barrie conducea un Volvo, furat în aceeași după-amiază din parcare a unui complex medical. Cînd ajunse la blocul lui Howie, încetini.

– Unde să parchez? îl întrebă ea pe Gray.

– Mai încolo. Oprește și lasă-mă să cobor aici. Urc eu primul.

– Pe ușa din față?

– Acrobațiile de aseară l-au intimidat, așa că azi mă simt în siguranță pentru o abordare mai directă.

– Și dacă n-a aflat nimic?

– Voi ști dacă minte. Ne vedem sus, mai spuse el, coborînd pe trotuar și închizînd portiera.

– Poartă-te blînd, strigă Barrie, dar Gray fie n-o auzi, fie preferă s-o ignore.

Curajul lui Howie a fost de scurtă durată. Curînd după ce s-a despărțit de noul său prieten și a părăsit barul, neliniștea i-a revenit. În drum spre casă, palmele i-au devenit atît de alunecoase încît abia le mai putea ține pe volan.

Bondruant avea să-l pocnească dacă nu avea nimic

util de raportat. Iar dacă scornea ceva și Bondruant afla, ceea ce sigur avea să se întâmple în câteva ore, probabil că se întorcea să-l omoare. Oricum, Howie o încurcase. Doar dacă nu-i cerșea mila lui Barrie. Fusesse cam aspră în seara trecută, dar nu o credea în stare să stea cu mâinile-n sân, lăsându-l pe Bondruant să-l împuște cu sînge rece.

– Nu, o să treacă-n camera cealaltă ca să nu-i piară pofta de mîncare, bombăni el, în timp ce parca la locul stabilit din spatele clădirii și pornea pe scară. Cu mâini tremurătoare, descuie ușa și o deschise. Ezită, ciulind urechea să audă cel mai slab sunet. În sfîrșit, intră în living și închise ușa după el.

Era destul de sigur că se afla singur în apartament și nu intrase nimeni de dimineață, cînd plecase el. Cu toate acestea, o zbughi prin toate camerele mici, mișcîndu-se repede între comutatoare și lămpi, pentru a inunda tot locul cu lumină cît mai puternică. Se uită pe fereastra dormitorului la scara de incendiu, pe unde conchisese că intraseră și ieșiseră vizitatorii din ajun. Pe treptele ce coborau în zig-zag prin dreptul peretelui nu se vedea nimeni.

Merse în bucătărie. Nervozitatea îi acrise berea din burtă. Rîgii deschizînd frigiderul, în căutarea a ceva care să-i absoarbă excesul de acid.

– I-o nebunie, murmură el, umplîndu-și gura cu spaghetti de-o vechime nedeterminată.

Nu mai era un copil. Era bărbat. Și totuși, umbla pe furiș prin propria-i casă, speriat și de umbra lui. De cînd îi venise lui Barrie ideea aia imbecilă despre Prima Doamnă, viața lui Howie nu mai valora nici cît o ceapă degerată. Avea necazuri la serviciu, cu Jenkins. Și în timpul liber. Cum să cultivi o prietenie, cînd ești speriat de un infanterist marin care te-a amenințat că-ți face capul chisăliță? Acum, necazurile îi invadaseră și locuința.

Ei bine, era furios ca toți dracii și n-avea să mai înghită nimic!

De cum sosea Barrie, intenționa să...

Auzi o bătaie în ușă.

instinctiv, abdomenul i se contractă.

Apoi, curajul se afirmă din nou, iar Howie porni bătaios spre ușă și o dădu de perete, pregătit să le spună vreo două lui Barrie și Bondruant. Însă venise doar un singur vizitator, care surîdea.

– Salut, Howie. Pot să intru?

Barrie ieși din Volvo și încuie conștiincioasă portiera. În timp ce mergea cu pas vioi pe trotuar, zîmbi la gîndul ironiei de a apăra contra furturilor mașina furată. Ridică privirea spre etajul doi al clădirii din colț. Jaluzelele erau trase, dar la toate ferestrele apartamentului lui Howie ardea lumina. Se simți mai încurajată. Dacă Gray intenționa să facă ceva foarte urît, avea s-o facă în întuneric, își spuse ea.

Trecu prin vestibul și porni pe scară. Mirosea a mucegai, ca în magazinele vechi. Ciocăni la ușa apartamentului lui Howie. Și așteptă. Nu veni nimeni să deschidă. Lipindu-și urechea de lemn, ascultă, dar nu auzea nici un glas din apartament. Apăsă pe clanță; ușa era descuiată.

– Howie? Gray?

Intră.

Luminile se stinseră.

Camerele puternic luminate se cufundară brusc într-un întuneric dens. Situația presupunea un urlet, dar Barrie era prea îngrozită ca să scoată cel mai mic sunet. Simți vibrațiile podelei, cînd cineva se apropie

rapid de ea prin living. Răsucindu-se, bijbii după clanță, o găsi, dar înainte de a apuca s-o apese, o mînă i-o apucă pe a ei.

– Nu scoate nici un sunet.

Recunoscînd glasul lui Gray, aproape leșină de ușurare. Se întoarse spre el.

– Ce se întîmplă?

– Plecăm de-aici. Acum.

– Stai, se opuse ea, în timp ce Gray încerca să deschidă ușa. Unde-i Howie? E aici?

– Mda, e aici.

– Unde? Ce-a spus?

Gray nu-i răspunse. Nu-l vedea, dar își dădu seama că stătea țeapăn, fixînd-o cu privirea lui neînduplecată. Îi simțea respirația pe fața ridicată spre el.

– Unde-i Howie?

– Șșt.

Ridicînd vocea, în panică, întrebă:

– Ce i-ai făcut?

– Taci.

Împingîndu-l în lături, porni orbecăind prin cameră.

– Barrie, nu!

Simți mișcarea aerului pe braț, cînd Gray întinse mîna după ea, dar fără s-o nimerească, în întuneric. În bucătăria lui Howie, se lovi dureros cu șoldul de colțul mesei. Găsi comutatorul și îl apăsă de cîteva ori, dar nu se întîmplă nimic. Cineva umblase la heblul tabloului de siguranță.

Gray o prinse de braț.

– Haide, Barrie. Imediat.

– Dă-mi drumul! țipă ea, încercînd să-și smulgă brațul.

N-avea nici o speranță de a-l învinge, mai ales pe întuneric. Nu putea să se orienteze, dar cel puțin cunoștea bucătăria lui Howie la fel de bine ca și Gray. Își amintea topografia generală și, în timp ce se luptau,

își croi drum spre fereastră. Când ajunse destul de aproape, apucă marginea de jos a storului și trase cu putere. Ruloul de tip vechi se ridică, răsucindu-se pe bară cu filfiitul unui milion de aripi de liliac. Lumina din stradă inundă bucătăria.

– La naiba, mîrîi Gray.

Cu un efort herculean, Barrie îl împinse în lături.

– Howie? strigă ea.

Și atunci îl văzu, căzut în ușa dintre bucătărie și dormitor. O privea. Avea gura larg căscată, moale. La fel era și tăietura întinsă de la o ureche la alta, de-a latul beregății. În slaba lumină albăstrie, sîngele din balta de dedesubt părea negru.

Înainte ca Barrie să țipe, Gray îi acoperi gura cu mîna. Își lipi buzele de urechea ei. Șopti un singur cuvînt:

– Spence.

Capitolul 34

– Spencer Martin?

* Nedumerirea lui Daily era vizibilă.

– Ziceai că l-ai omorât.

– Nu, ea a zis că l-am omorât, aruncă o privire spre Barrie.

Ținea în mână o ceașcă de ceai fierbinte, legănându-se prostește înainte și-napoi pe marginea canapelei lui Daily. În casă era întuneric. Reușiseră să se strecoare înapoi neobservați. Cel puțin, așa spera Gray. Cu Spence reintrat în ecuație, factorii de risc deveneau dintr-o dată mult mai mari.

– L-am scos doar din uz, explică el. Dar ar fi trebuit să-l omor.

În continuare, le descrie cum îl rănisese pe Spence cu un foc de pistol și-l închisese în pivnița de rădăcinoase de sub hambar.

– Voiam să supraviețuiesc, dar nu să scape. Mă gândisem să vin aici și, cu ajutorul lui Clete, s-o iau pe Vanessa de lângă David, nevătămată, în câteva zile. O săptămână cel mult.

Aruncă o privire spre Barrie, care continua să se uite în gol.

– N-a ieșit așa. Trebuia să fi știut că Spence avea să se elibereze, deși al dracului să fiu dacă-mi dau seama cum a reușit. Probabil că și-a scurmat un tunel cu

unghiile.

– Ești sigur că el l-a asasinat pe Fripp? Întrebă Daily.

– Absolut sigur. Îi cunosc stilul.

– Dacă Howie l-ar fi cunoscut vreodată pe Spencer Martin, s-ar fi lăudat cu asta, spuse Barrie, vorbind pentru întâia oară în cinci minute.

– E posibil să se fi întâlnit prima dată cu câteva secunde înainte ca Spence să-i fi tăiat beregata.

Barrie clătină din cap.

– Poliția a spus că nu s-au găsit urme de forțare a intrării. Howie și-a recunoscut ucigașul și l-a invitat în apartament.

Daily se aplecă înainte.

– Ce spui, Barrie?

Vorbi Gray în locul ei:

– Spune că Howie mă aștepta pe mine și că eu l-am omorât.

La o fracțiune de secundă după ce li se întâlniră privirile, Barrie își feri fața. Gray n-o lăsă să scape atât de ușor.

– Mă rog, nu asta crezi?

– Nici nu mai știu ce să cred, țipă ea, lăsînd deoparte ceașca de ceai. Nu mai pot gândi.

Se ridică în picioare, începînd să-și frece viguros brațele.

– Nu mă mai pot gândi decît ce sfîrșit oribil a avut Howie. Nu era favoritul meu, continuă ea, cu voce înegală, și nici n-am să mă prefac că ar fi fost. Era un individ dezgustător, dar a fost o ființă omenească, inofensiv și nevinovat în tot ce privește afacerea asta. Eu l-am tîrît în ea. Din vina mea a fost omorât. Am să-l port pe conștiință toată viața.

Se așeză, începînd să plîngă.

Nici unul dintre bărbați nu spuse nimic, pînă cînd Daily întrebă:

– Ce-au spus polițiștii?

Gray nu dorise decît să se care dracului de-acolo, temîndu-se că Spence se putea întoarce să-i lichideze și pe ei. Barrie însă insistase să procedeze conform legii și telefonase la 911. În afară de a-i da una-n cap și a o căra leșinată din apartament, Gray nu putuse face nimic decît să stea cu ea în timpul interogatoriului efectuat de detectivii de la omucideri.

Recunoscuseră în fața anchetatorilor că aveau o înîlnire cu Howie în seara aceea. La sosirea lor, apartamentul fusese întunecat, dar ușa era descuiată. Îl găsiseră mort. Nu atinseseră nimic, numai clanța, vreo două comutatoare și marginea storului de la fereastră. Gray își amintise să șteargă de amprente tabloul electric înainte de sosirea primei mașini. I-ar fi fost greu să explice de ce dorise să fugă din apartament pe întuneric.

– Detectivii au emis ipoteza că Howie fusese atacat în fața ușii și silit să intre. Avea buzunarele scotocite, așa că s-a suspectat motivul de jaf. Putea să fi fost un tâlhar, au spus ei, sau o bandă.

– Vreo suspiciune în privința voastră? întrebă Daily.

– Ar fi fost posibilă, dacă nu se găsea o urmă de pas în băltoaca de sînge. Ea un pantof sport bărbătesc, din genul celor vînduți zilnic cu miile, prin toată țara. Se pare că asasinul și-a dat seama de greșală, fiindcă altă urmă nu s-a mai găsit. Detectivii deduc că și-a scos pantoful ca să nu lase o dîră de sînge la ieșirea din apartament.

Bănuiala mea e că Spence a lăsat anume urma, pentru ca poliția să presupună exact asta – că cineva l-a zărit întîmplător pe Howie cînd intra în clădire, l-a urmărit pe scară și i-a făcut de petrecanie pentru cîțiva parai amărîți. Se întîmplă de cîteva ori pe săptămînă, în cartierul ăla. Poliția va efectua cîteva proceduri de rutină, apoi va scrie toate hîrtoagele, cazul se va clasa și crima va rămîne nerezolvată.

– Cum poți fi așa de-al naibii de nepăsător?

Barrie sărise din nou în picioare, privindu-l încrunțată, astfel că Gray se enervă și el.

– Ce vrei să fac, să mărturisesc? se răsti el furios.

– Vreau să-mi explici de ce ai intrat în apartamentul lui Howie înaintea mea.

– Voiam să aibă mai mult efect.

– Cam puțin spus.

– Nu înseamnă că l-am omorât.

– De ce ai stins luminile când am intrat?

– Ca să te cruț de a-l vedea.

– După ce l-am văzut totuși, de ce ai încercat să mă împingi afară?

– Dacă Spence pîndea prin preajmă, eram în pericol.

– Spence. Spence, care a înviat miraculos din morți, își agită Barrie brațele prin aer. Lăudat fie Domnul.

Gray își simți fălcile încleștîndu-se.

– Te-ai simți mai bine dacă aș spune: „Okay, recunosc. Eu i-am tăiat beregata brosocoiului”?

– Ești dezgustător.

– Și-n fond, de ce faci circ? Ar trebui să sari într-un picior de bucurie. Mă mir că n-ai telefonat după un cameraman, imediat ce ai vorbit cu poliția. Erai prima reporteră la locul unei crime hidoase. E exact în căprăria ta, nu? Nu asta te pune pe jăratîc? Asta, și să sări în patul oricărui bărbat care ar putea să-ți dea în schimb o poveste succulentă.

– Ajunge, Bondruant, interveni Daily.

Gray nu dădu nici o atenție muștrării. Era concentrat exclusiv asupra lui Barrie.

– N-am nevoie să mă apăr, nici în fața ta nici într-a nimănui. Crede ce vrei. Chiar mă doare-n cur.

Îi întoarse spatele, dar făcuse doar cîțiva pași, când Barrie se repezi după el, cam la fel ca în acea primă dimineață în casa lui.

– Dacă Spence e viu, de ce să-l fi căutat pe Howie și să-l omoare?

– Să mă ia dracu' dacă știu, își smulse Gray brațul din mîna ei. Poate știa că Howie ne vindea informații pe care el nu le voia vîndute.

– De unde să știe?

Gray pufni cinic.

– Trebuie să-ncetezi odată cu supozițiile că ăștia joacă după vreun regulament. Nu respectă nici unul. Nu există nici o restricție asupra lor. Nici morală, nici politică, nici emoțională. Cînd consideră că un lucru trebuie făcut, îl fac, și puțin le pasă cum. N-au conștiință. Și pînă-ți intră chestia asta în cap, au să te radă, fiindcă tu joci după reguli.

După aceste cuvinte, se întoarse spre Daily.

– Dacă vrei să plec acum, plec.

Ofînd greu, Daily se ridică.

– De fiecare dată cînd voi doi mă sculați din pat în toiul nopții aveți vești proaste.

Atîta spuse, înainte de a-și tîrî picioarele în dormitorul lui.

Gray îi adresă lui Barrie o privire dură, provocatoare, dar ea nu spuse nimic, ci doar se întoarse și-l urmă pe Daily în hol.

Înjurînd printre dinți, Gray își scoase ghetetele și cămașa și se culcă pe canapea. Era prea scurtă pentru el; trebuia să-și rezeme picioarele pe braț. Putea dormi oriunde, aproape în orice condiții. Se antrenase pentru a adormi cînd voia. Învățase cum să cadă într-o clipită și să adoarmă adînc, cîtă vreme o porțiune a subconștientului și-o păstra trează, atentă la pericole.

În noaptea aceea însă, antrenamentul nu-l mai ajută. Era prea furios ca să doarmă. Furios și... Rănit? Care era cuvîntul?

– Hristoase!

Își acoperi ochii cu antebrațul. Rănit? De ce? De

acuzățiile ei inepte? De bănuiala că ar fi fost un ucigaș? Ce mai emoție cretină și copilăroasă pe care s-o nutrească.

Crede ce vrei. Chiar că mă doare-n cur. Ba pe toți dracii, chiar îl durea. Nu știa exact ce părere voia să aibă Barrie despre el, dar era sigur că nu pe-aceea de ucigaș cu șînge rece. Nu putea găsi un singur motiv pentru care opinia ei ar fi trebuit să conteze, însă conta.

Făcea pe deașteapta. Era prea impulsivă pentru binele ei propriu. Avea un simț al umorului înțepător și sarcastic, pe care-l folosea ca să-și ascundă frica și dezamăgirea. Dar nu era o lașă, iar curajul se număra printre trăsăturile admirate de Gray. Avea mintea ascuțită ca briciul. Poate că era prea inventivă pentru a fi o reporteră obiectivă, dar acea înclinație spre creativitate nu făcea decât să-i sporească inteligența. Suferise respingeri, și putea s-o înțeleagă, ba chiar și să se identifice cu ea într-o oarecare măsură.

Mai era și a naibii de integră. Fusesse o mojie s-o acuze că folosisese seducția pentru a căpăta o ciosvîrtă grasă. Nu vorbise serios, în dimineața aceea din Jackson Hole, și nici acum. Nici chiar el n-o credea.

Probabil că Barrie nu putea să explice acea orgie dinaintea zorilor în casa lui, nu mai mult decât el, care nici măcar n-avea idee de vreo explicație. O trecuse pe seama unei pofte spontane, inexplicabile, atotdevoratoare, și se mulțumise cu atât. Era mai sigur să nu analizeze prea mult înțîlnirile sexuale atât de intense. Mai bine să le pună în cîrca aspectelor animalice ale omului, și să le uite. Sau, să încerce.

Cu toate comentariile răutăcioase în sens contrar, știuse din clipa cînd o atinsese, în dimineața aceea, că nu era o femeie fatală. Avea reacțiile prea sincere, răspunsurile prea indisciplinate.

Nu voia să se gîndească la răspunsurile ei indisciplinate. Nu în seara asta, cînd era furios pe ea. Dar

amintirile se furișau din ascunzătorile lor de la marginile minții și-l hărțuiau. Prin creierul său altminteri compartimentat se aglomerau gânduri, gânduri la sîni mici dar plini, la sfîrcuri ce păreau să nu se relaxeze niciodată complet, la șoaptele ei în întuneric, cu vocea aceea care doar ea singură era în stare să-l excite.

– Gray?

Coborî brațul și sări în capul oaselor, dintr-o mișcare bruscă. N- o auzise apropiindu-se, așa că fu surprins s-o vadă stînd la doar cîtiva pași de sofa. Își drese glasul.

– Mda?

– Dormei?

– Aproape, minți el.

– M-am gândit ce să facem în continuare.

– Ce? întrebă el, spunîndu-și plin de speranță: *Să ne cordim pînă ne ies ochii?*

Barrie numai așa ceva nu propuse.

Cunoștea zona. Era un secret bine păstrat al orașului Washington, fiindcă pe străzile acelea întortocheate, pline de copaci, de lîngă Embassy Row, locuiau multe persoane însemnate. Se aflau la o zvîrlitură de băț de circulata Massachusetts Avenue, dar dacă nu le căutai anume, nu le observai. Nu figurai pe multe hărți.

Casele erau dispuse departe de stradă, camuflate cu garduri înalte, vii sau de cărămidă. Multe aveau porți electrice, ca o măsură de prevedere în plus. Barrie era nervoasă, cînd Gray opri mașina pe aleea unei proprietăți care era de vînzare.

– Ne-ar putea împușca, spuse ea.

– Ne-ar putea.

– Ce crezi că va face cînd o să intrăm țăntoși prin curtea ei din spate?

– Nu știm pînă n-o facem.

Fusese ideea lui Barrie. Aseară, părase reușită. Acum, era mai puțin sigură.

– Spui că ai mai întîlnit-o?

– De cîteva ori, la ceremonii oficiale. Dar n-am conversat niciodată în particular. S-ar putea nici măcar să nu-și mai amintească de mine.

– Mă îndoiesc.

Se priviră încordați cîteva momente, apoi Barrie adăugă încet:

– Le faci oamenilor impresie, domnule Bondruant.

– Mhm. Ca de pildă impresia pe care ți-am făcut-o ție.

Barrie își privi mîinile încleștate.

– Îmi pare rău. Pentru aseară, adică. Niciodată n-am crezut cu adevărat că ai putea să...

Își mușcă buza.

– Eram tulburată. Și speriată.

– Lasă-o baltă.

Gray deschise portiera mașinii.

– Nu, te rog, îl opri ea, cu mîna pe braț. Nu vreau s-o las să coacă.

– Bine. Zii, ce-ai pe suflet.

– M-am gîndit toată noaptea și am încercat s-o privesc din toate unghiurile. Dacă Spence a scăpat într-adevăr și s-a întors la Washington, dacă i-a luat cumva urma lui Howie și a descoperit că ne alimenta cu informații, și dacă a intrat în apartamentul lui Howie cu cîteva minute înaintea noastră și l-a asasinat, de ce a plantat un indiciu care să îndepărteze de noi ancheta?

Spence ar fi putut face să pară că noi l-am omorît pe Howie, să zicem, din răzbunare pentru că mă concediasse. Puși la păstrare după gratii și încercînd să ne dovedim nevinovăția, el și Merritt scăpau de grija

noastră. Atunci, de ce ne-a exonerat cu intenție în ochii poliției locale?

Fără a avea nevoie să stea pe gânduri, Gray răspunse:

– Fiindcă ne rezervă ceva mai interesant.

– De exemplu?

– Încă nu știu. De-asta trebuie să procedăm cu mare atenție.

Privi pe lângă conacul colonial vacant, spre copacii din spate.

– Să mergem.

Deși acum era și mai zguduită decât înainte de discuție, Barrie coborî din mașină. Avusese grijă să aducă ziarul cu anunțul de vânzare. Le putea oferi o scuză plauzibilă, dară îi oprea cineva să-i întrebe de ce își băgau nasul.

Îl urmă pe Gray de-a lungul gardului înalt de fier forjat care împrejmuia proprietatea. Avură nevoie de cinci minute ca să ajungă la marginea din spate.

– Asta-i a lor, arată el înainte.

Dincolo de hotarul verde dintre cele două loturi, Barrie văzu acoperișul unei case.

– Condu-mă.

Frunzele copacilor de esență tare tocmai începeau să se îngălbenească, alcătuind o boltă colorată, în contrast cu verdele coniferelor. Sub picioare le foșneau frunze uscate, în timp ce-și croiau drum printre copaci. În orice alt moment, în alte împrejurări, ar fi fost o plimbare plăcută.

Se opriră când ajunseră la gazonul larg, întreținut cu migață, care se întindea în spatele vilei georgiene de cărămidă roșie. În grădină erau înflorite crizanteme viu colorate. Tufișurile erau tăiate impecabil, ca manichiura unei debutante în seara primului ei bal în societate.

– De când te cunosc, Bondruant, am văzut multe curți dosnice. Asta-i de departe cea mai drăguță.

Gray aproape că surîse, dar nu complet, căci exact atunci prin ușa din spate ieși o femeie. Ducea un braț de afișe făcute sul, după câte se părea, legate cu elastic.

– Ea e, spuse Gray.

Ieși de sub coroanele copacilor, pornind peste peluză. Barrie îl urmă, trepidînd de emoție.

Femeia era sveltă și atrăgătoare. După ce puse afișele pe bancheta din spate a unui Jepp Cherokee, se ridică. În acel moment, îi zări. Spre lauda ei, nu se răsuci s-o ia la fugă, dînd dovadă de teamă. Rămase pe loc.

În timp ce se apropiau, Barrie văzu că ochii ei expresivi și întunecoși păreau tulburați. Se mutară de la Barrie la Gray, apoi din nou la Barrie. Înainte ca ea sau Gray să poată explica de ce se aflau acolo, Amanda Allan spuse:

– Slavă Domnului că ați venit.

Capitolul 35

Îi conduse pe Barrie și Gray prin bucătăria spațioasă, confortabilă, pe lângă o sufragerie elegantă, pînă într-un *living room* comod. În șemineu ardea un foc molcom. Încăperea mirosea slab a mere și scorțișoară. Peste tot erau risipite fotografii în ramă ale celor doi băieți, precum și ale doctorului George Allan și ale Amandei, etalînd istoricul familiei și creșterea copiilor. Mobila era frumoasă și de bun gust, dar confortabilă. Domnea o atmosferă familială.

Barrie o invidia pe cealaltă femeie pentru camera frumoasă, copiii și căminul pe care și-l întemeiase. Nu la fel de multă invidie îi inspira tensiunea de pe fața și din atitudinea Amandei Allan, care părea să anunțe un blestem iminent.

Seara, lui Barrie îi trecuse prin minte că doamna Allan putea accepta să discute despre munca soțului ei, mai ales dacă existau disensiuni în cadrul cuplului, așa cum spusese Howie. O găsisese o șansă minusculă, dar meritînd să încerce. Nici un moment nu se așteptase ca Amanda să pară atît de ușurată că-i vedea, pe ea și pe Gray. Nu se așteptase nici ca femeia aceea, care părea să aibă tot ce ți-ar fi putut dori inima, să arate atît de nefericită și încordată.

După ce se așezară, Amanda i se adresă mai întâi lui Gray:

– Ce mai faceți? S-au întâmplat multe de când nu ne-am mai văzut.

Gray dădu din cap, apoi i-o prezintă Amandei pe Barrie.

– Știu cine sînteți, domnișoară Travis.

– Și eu știu cine sînteți, răspunse Barrie. Cel puțin, acum știu. Mi-ați telefonat la W.V.U.E. și m-ați alertat asupra celor ce se întîmplau la Highpoint.

În momentul cînd Amanda îi vorbise, afară, Barrie recunoscuse vocea, identificînd-o în ea pe informatoarea anonimă.

– Îmi cer scuze că am fost atît de misterioasă. Considerasem că trebuia să fac ceva, să-i spun cuiva, dar nu eram sigură cum să procedez. Mi-ați venit în minte datorită interviului cu Vanessa.

– Știați că în casa dumneavoastră de la lac se întîmpla ceva suspect?

– Am simțit că era ceva în neregulă, dar nu știam ce. George...

Își strînse buzele. Amanda nu era genul de femeie care să plîngă în fața străinilor. Nu continuă pînă nu-și regăsi calmul.

– George nu mai are încredere în mine. Dar cred că dacă sora aceea n-ar fi suferit un atac de cord fatal atunci, Vanessa ar fi moartă și ea.

– Mă tem că aveți dreptate, confirmă Gray.

Amanda o privi pe Barrie cu o disperare abia stăpînită.

– După ce ați plecat de la postul de televiziune, n-am știut cum să vă mai contactez.

– De ce încercați să mă găsiți?

– Ca să vă spun un lucru pe care e evident că îl

cunoașteți deja. David Merritt nu e omul pe care toți au fost amăgiți să-l creadă. E un răufăcător fără conștiință. Trebuie să fie oprit.

O fixă intens pe Barrie cu ochii ei umbroși.

– Pot să vă întreb ceva?

Barrie dădu din cap.

– Ați dat buzna în morga spitalului din Shinlin fiindcă ați crezut că sub cearșaf se afla trupul Vanessei, nu-i așa?

– Întocmai.

– Și ați mai crezut și că soțul meu îi provocase moartea?

Barrie o privi cu tristețe.

– Îmi pare rău. Exact asta crezusem. Și Gray de asemenea.

Amanda își împreună mâinile în poală.

– Înțeleg.

– Maniaco-depresivitatea Vanessei și medicamentele necesare pentru ca schimbările ei de stare să fie ținute sub control îi oferă unui medic mult spațiu de manevră. Nu sînteți de aceeași părere?

– Da, răspunse Amanda, cu voce îngroșată. Așa cred.

– Avem mai multe motive temeinice să credem că Vanessa încă se mai află într-un mare pericol, spuse Gray.

– Din partea lui George?

– Din partea lui David.

– Dar *prin intermediul* lui George.

Nu era nevoie să răspundă. Expresia ei era foarte clară.

Barrie știa că nu-i spuneau Amandei nimic ce să nu fi dedus și singură. Totuși, nu-i putea fi ușor să i se confirme cele mai negre temeri. Însă își păstră dem-

nitatea, cucerind admirația lui Barrie.

– Îmi dau seama că trebuie să vă fie extrem de dificil, doamnă Allan, spuse ea. Nu l-am cunoscut niciodată, dar pe baza celor pe care le știu despre soțul dumneavoastră, nu cred că acționează cu reavoință.

– Eu îi cunosc, interveni Gray. Cred că e victima lui David, la fel de mult ca Vanessa.

– N-am venit aici ca să-l acuzăm de nimic pe domnul doctor Allan, continuă Barrie. Nu facem decît să căutăm informații.

– Nu e nevoie să vă justificați față de mine, spuse Amanda, cu un rîs amar. De cînd a preluat David mandatul și l-a numit pe George medic al Casei Albe, viața soțului meu a devenit un infern.

– David e înzestrat în sensul ăsta, remarcă Gray.

El și Amanda schimbă o privire de comună înțelegere, care momentan o exclude pe Barrie. Desprinzîndu-și în sfîrșit ochii, Amanda se întoarse spre un recent portret de familie, de pe un gheridon.

– George e prins în ceva îngrozitor. Orice-ar fi, nu are nici o putere să se smulgă. Îi face ravagii în viața personală. Are efecte negative asupra copiilor. George a intrat într-un război cu el însuși. E chinuit. Se dezmembrează în fața ochilor mei și nu pot ajunge la el, nici măcar cu rugăminți sau cu amenințări că-l părăsesc. Orice este acest ceva, e mai puternic decît mine.

O privi pe Barrie.

– Aveți vreo bănuială?

– David Merritt l-a asasinat pe copilul Vanessei. N-a fost S.I.D.S.

Amanda își apăsă cu degetele subțiri și albe buzele, ca să nu-i tremure.

– Soțul dumneavoastră a fost obligat să accepte ceva ce contravine naturii lui de vindecător și codului moral personal, adăugă Barrie încet. De-asta se chinuiește.

Ceea ce nu se putu îndura să spună era că doctorul Allan acoperise asasinatul în folosul Președintelui, iar acum participa la eliminarea singurei martore a crimei.

Dar Amanda era o femeie inteligentă. Nu avea nevoie să i se dea mură-n gură. Într-un târziu, înclină capul. Avea buzele palide, dar nu-i mai tremurau.

– Îl urăsc pe omul ăsta pentru ceea ce i-a făcut soțului meu. Chiar dacă înseamnă să-l implic pe Gray într-o crimă, voi face tot ce pot ca să-l demasc pe David Merritt drept ceea ce e. Prefer să-l am pe George viu și închis după gratii, decît să fie mort. Dacă acest coșmar nu se sfîrșește cît mai curînd, îl va ucide, într-un mod sau altul.

– Barrie și cu mine speraserăm că veți fi de acord să ne ajutați, spuse Gray.

Amanda se întoarse spre el.

– Vorbind clar, credeți că David l-a însărcinat pe George s-o elimine pe Vanessa?

– Da, asta credem.

– Dar tatăl ei? Clete Armbruster ar omorî pe oricine, inclusiv pe ginerele său, dacă s-ar atinge de-un fir de păr din capul ei. Nu i-ați cerut ajutorul?

– Am încercat, răspunse Barrie. Dar, de la scandalul din Shinlin, nu mai vorbește cu noi.

– Ar putea exista și un alt motiv pentru care vă evită, spuse Amanda. Senatorul nu e complet nevinovat. Face politică pe mize mari. George a făcut aluzie la unele matrapazlîcuri de-ale lui.

– Exact teoria mea, spuse Gray. Dacă Clete începe

să arunce cu acuzații spre Casa Albă, există toate șansele ca acestea să ricoșeze și să se compromită chiar el. Principiul lui David este să-i șantajeze pe oamenii din jurul lui. Secretele murdare inspiră o loialitate oarbă. Nimeni nu face excepție. Nici măcar socrul care l-a ajutat să fie ales.

– Eu nu-i port o asemenea loialitate lui David Merritt, replică Amanda. Ce doriți de la mine?

– Dorim să știm numele spitalului unde o ține George pe Vanessa.

– Nu-l știu. Nu mi l-a spus. Dar presupun că este *Tabor House*.

Barrie privi spre Gray. Părea la fel de nedumerit ca ea.

– Un sanatoriu privat pentru dezintoxicare, adăugă Amanda.

– N-am auzit niciodată de el.

– Nici n-aveați cum, le explică ea. *Tabor House* este foarte confidențial. Îi servește numai pe membrii foarte sus-puși ai guvernului și rudele lor cele mai apropiate. Abuzul de substanțe în rândurile personalului superior din Washington se produce mult mai frecvent decât ar bănuia cineva. Instituția a fost înființată acum circa douăzeci de ani, pentru ca guvernul să salveze aparențele când cineva de la putere are nevoie de dezintoxicare.

– Unde este?

– În Virginia. Cu mașina, cam la o oră și jumătate.

– Asta explică drumurile zilnice ale lui George cu elicopterul de pe peluza Casei Albe, înțelese Gray. Ne puteți îndruma?

Femeia se încruntă, consternată.

– N-am fost niciodată acolo. Nu se primesc vizitatori. Dar cunosc numele celui mai apropiat oraș.

O urmară în bucătărie, unde Amanda se așeză la un birou fixat în perete și le scrise ceea ce știa. Găsirea locului exact al lui *Tabor House* le revenea lor. Gray citi informațiile oferite, apoi vîrî hîrtia în buzunar.

– E mai mult decît aveam, spuse el. Îți mulțumesc, Amanda.

– Gray, îi puse femeia o mînă pe braț. Am încredere în tine că vei fi atent. Cu George, vreau să spun. Fac asta ca să-i salvez viața. Viața *noastră*. Dar, ajutîndu-te pe tine, simt de asemenea că îl trădez.

– Îți înțeleg conflictul. Am trecut și eu printr-unul asemănător. Amintește-ți; cîndva, l-am servit pe David, ca ajutor și ca prieten.

Tăcu un moment.

– Nu voi face nimic care să-l prejudicieze fizic pe George. Ai cuvîntul meu, o asigură el.

Amanda îi strînse brațul, apoi coborî mîna.

– E cumplit de periculos pentru voi. Mă mir că ați riscat să veniți aici.

Barrie îi vorbi despre supravegherea sub care se aflau, după incidentul din Shinlin.

– Am fost urmăriți cînd am plecat de la domiciliul prietenului meu. Gray a reușit să piardă cealaltă mașină în trafic. Dar trebuie să vă previn că un alt om cu care am vorbit a fost asasinat aseară.

– Dumnezeuule!

– De ce nu pleci cu copiii, un timp? propuse Gray. Pînă se lămurește totul.

Amanda se gîndi, dar numai un moment.

– Dacă aș scoate copiii de la școală și am fugi, am părea și mai suspecți. În plus, n-am să-l părăsesc pe George.

Admirația lui Barrie pentru ea crescuse din nou.

– Am luat toate măsurile ca să te protejăm, dar să

nu ai încredere în nimeni, o preveni Gray. Nici măcar în cineva în care ai avea încredere în mod normal. Ca de pildă, Spence Martin.

Amanda înclină capul.

– Dar... de vipera aia te-ai ocupat tu. Nu-i așa? Credeam...

– Ce vrei să spui?

Amanda arată spre micul televizor încastat între dulapurile din bucătărie.

– S-a transmis adineaori. Un buletin de știri.

– Și care erau știrile? Întrebă Barrie.

– Gray. Era o știre despre Gray Bondruant.

Capitolul 36

Gray Bondruant, eroul misiunii de salvare a ostaricilor, era căutat de F.B.I. pentru a fi interogat în problema dispariției lui Spencer Martin, ajutor prezidențial.

David Merritt auzi vestea în același timp cu restul țării.

El și Spence aveau o consultare confidențială în apartamentul privat al Președintelui. Numai o mână de oameni din Casa Albă știau că Spence se afla în reședință. Se instalase într-un dormitor de rezervă, la etajul doi. Acolo, puteau vorbi netulburați. Camera era izolată fonic și imposibil de urmărit cu microfoane.

– Tipul era un cretin, spuse Spence despre Howie Fripp. Efectiv s-a bucurat că mă vedea. M-a invitat înăuntru. Nici măcar n-a stat să se-ntrebe de unde îi știam adresa.

– Ești sigur că n-a avut timp să-i contacteze pe Travis și Gray între plecarea din bar și momentul când ai apărut tu în ușă?

– Nu l-am scăpat o clipă din ochi. Spence luă o sorbitură de Pepsi. Dar nu conta, chiar dacă se întâlneau. Nu știa nimic. Se lăuda doar, ca să mă impresioneze. N-a putut să...

– Ce naiba-i asta?

Răsucindu-se să vadă ce anume îi atrăsese atenția

lui David, Spence fu la fel de alarmat ca Președintele, zărindu-și chipul pe ecranul televizorului. Era o fotografie veche, probabil singura existentă la dosar. Totuși, putea fi recunoscut. Luă telecomanda și dădu sonorul mai tare.

– ...a fost dat dispărut.

David și Spence se uitară unul la altul cu totală nedumerire, care crescuse și mai mult, când corespondentul din Capitol Hill al postului continuă:

– Se bănuiește că Gray Bondruant, care a atins celebritatea națională în urma unei îndrăznețe misiuni de salvare a unor ostatici, este ultima persoană care l-a văzut pe Spencer Martin, când l-a găzduit recent pe consilierul Președintelui în ferma sa din Wyoming. O amplă investigație pentru găsirea domnului Martin este în curs de desfășurare.

– Iisuse! sări Spence în picioare. Cine-i responsabil de asta?

– Nu știu. Dar voi afla.

David întinse mîna spre telefon și ceru să i se facă legătura cu ministrul justiției.

– Pune și difuzorul, ceru Spence.

Procurorul General¹ William Yancey era plecat, așa că porția de minie în stil prezidențial se revărsă asupra unui subaltern al acestuia.

– Ce futu-vă muma-n cur se-ntîmplă? Unde-i domnul Yancey? Vreau să vorbesc imediat cu el.

– Domnul și doamna Yancey sînt plecați la cină, domnule Președinte.

– Ei bine, găsește-I! Imediat! Pîna atunci, vreau să

1. – În S.U.A., titularul Departamentului (ministerului) Justiției este Procurorul General. (n.tr.)

știu imediat cine a autorizat ancheta asupra dispariției lui Spence Martin.

– Domnul Yancey personal, domnule. Din cîte înțeleg eu, a primit o informație.

– O informație? I-a vîndut careva un pont? Și a autorizat o anchetă completă numai pe baza ăstuia?

– Informația provenea dintr-o sursă de foarte mare încredere, domnule Președinte.

– De la cine?

– De la senatorul Armbruster.

David întoarse ochii spre Spence, care se lansă într-un șuvoi de obscenități, dar rostite cu voce înceată. Așezîndu-se într-un fotoliu și masîndu-și tîmplele, David își impuse un calm rigid în glas.

– Înțeleg. Probabil că senatorul Armbruster a uitat să discute în prealabil cu mine.

– Domnul senator a spus că domnul Spencer lipsește de aproape două săptămîni.

După o pauză jenată, adăugă:

– Domnule Președinte, domnul Yancey a presupus că senatorul Armbruster acționa la ordinele dumneavoastră.

– A, bineînțeles că da, replică calm David. Și pe mine m-a deranjat tot mai mult absența domnului Martin. Ceea ce nu înțeleg, este de ce îl caută domnul Yancey pe domnul Bondruant.

– Domule, Bondruant i-a spus recent senatorului Armbruster că domnul Martin l-a vizitat acasă, în Wyoming. Din cîte se știe, aceasta a fost ultima mărturie despre deplasările domnului Martin.

– Domnul Bondruant a fost găsit?

– Încă nu, domnule.

– Țineți-mă la curent.

– Desigur, domnule Președinte.

– Și găsește-mi-l pe Yancey. Vreau să vorbesc cu el imediat.

David închise.

– Ei, vrei să reapi brusc și să oprești toată aiureala asta?

Spence tăcu un moment.

– Nu. Pot opera mai bine dacă nu sînt vizibil. Dar le voi ordona oamenilor mei să se uite în partea cealaltă dacă-l văd pe Gray. Mai mult ca sigur, nu vrem să-l interogheze nici F.B.I.-ul, nici Yancey.

– Yancey, repetă David, cu antipatie profundă.

William Yancey părăsise omul ideal pentru poziția de procuror general în administrația Merritt. Cu zece ani mai tînăr decît David, era la fel de agresiv ca Robert Kennedy, atunci cînd fratele său mai mare îl numise în aceeași funcție. Tot asemeni lui Kennedy, Yancey se distinsese în dreptul penal, atît în jurisdicții de stat, cît și federale. Era charismatic, atractiv și cultivat. Din aceste motive, David îi ceruse să accepte postul, iar de-atunci o regreta încontinuu. Yancey era prea ager, prea sîrguincios, prea cinstit. Yancey și Bondruant ar fi reprezentat o primejdioasă împerechere de minți similare.

– De cum vede Gray reportajul ăsta, ce-l va mai opri să intre în biroul lui Yancey și să spună de bună voie că ești îngropat în pivnița lui de rădăcinoase?

– N-o s-o facă.

– De ce?

– Mai întîi, fiindcă l-ar scoate din joc. Cel puțin, temporar. Ar trebui să explice de ce m-a împușcat și m-a închis în beci. Ar avea nevoie de timp ca să se lămurească, timp pe care Gray nu vrea să-l piardă. În al doilea rînd, cînd a văzut cadavrul lui Howie Fripp, parcă ar fi primit o carte de vizită. Gray știe că nu mai sînt în pivnița aia.

David se încruntă.

– Dintr-o dată, timpul a devenit un factor critic, nu?

– Foarte.

– La naiba, nu ne trebuia povestea asta, spuse el furios. Ce naiba are Clete în cap?

Spence arătă spre telefon:

– Îți propun să-l întrebi.

– Zău că nu înțeleg de ce ești atât de agitat, David, spuse Clete, scuturându-și scrumul havanei într-o scrumieră de porțelan cu sigiliul prezidențial.

Senatorul răspunsese imediat la chemarea Președintelui. Cu deplina înțelegere a faptului că David Merritt îl aștepta ca turbat, venise la întâlnire cu moralul ridicat. Escrocheriile reușite îl binedispuneau întotdeauna.

David își ieșise din țîțîni în problema cu Spence și Bondruant, exact așa cum prevăzuse Clete. Fără-ndoială, nu voia ca Bondruant să declare oficial că Spence fusese trimis să-l asasineze. Evident, ar fi negat o asemenea acuzație, întorcînd curentul împotriva lui Bondruant, ca trădător și ucigaș.

Dar paguba avea să se fi produs deja, ireparabilă. Sămînța îndoielii urma să se sădească în mintea publicului. În ajun de an electoral, era o situație delicată pentru un candidat. Partidul de opoziție avea să exulte, atrăgînd atenția unui public impresionabil asupra genului de personaje obscure cu care se înconjura Președintele.

Trădîndu-l pe Gray Bondruant, Clete își făcuse un dușman, dar de omul acela se putea lipsi. Și, cu siguranță, și de Barrie Travis. Îi tocaseră mărunț credibilitatea,

după scena aceea din morga spitalului.

Cu toate că îl aveau la mînă pe David Merritt, Clete nu avea motive să le sprijine eforturile. Nu putea lăsa două bombe dezamorsate să umble brambura, creîndu-i dificultăți și periclitînd propriile lui planuri de a-l distruge pe David.

Mai exista și șansa suplimentară ca, în stilul lor agresiv, să dea peste afacerea cu Becky Sturgis. Asta, fără discuție, l-ar fi distrus pe Președinte. Dar l-ar fi distrus și pe Clete Armbruster. Pe lista lui de priorități, autoconservarea era prima în urma puterii.

Astfel, pentru a le da o ocupație lui Bondruant și reporterei, îi vînduse procurorului general Yancey pontul că fostul ofițer de recunoaștere era ultima persoană care-l văzuse pe Spencer Martin în viață. Acum, cînd pe ei îi deraiase, Clete țintea direct. Trebuia s-o ia pe Vanessa de lîngă David, nevătămată, pentru totdeauna, apoi să-l distrugă.

Între timp, numitul David făcea spumă la gură.

– Fără să discuți cu mine mai întîii...

– Zile-n șir am încercat să discut cu tine, îl întreprinsese Clete. Nu mi-ai răspuns la telefon. Ieri, ai fost în Georgia. Azi după- amiază, ai avut întîlnirea aia...

– Știu și eu care mi-a fost programul, Clete. Puteai să aștepți pînă mă prindeai liber, înainte să-l suni pe Yancey.

– Dimpotrivă, David. Consideram că nu mai puteam amîna. Oamenii începuseră să întrebe de Spence.

– Care oameni?

– Oameni din personalul tău. Oameni care i-au observat absența. Tu erai ocupat, așa că mi s-au adresat mie.

– De ce ție?

– Fiindcă noi doi sîntem atît de apropiați.

Clete aruncase declarația ca pe-o mînușă, provocîndu-l pe David s-o ridice.

– Toată lumea presupune că îmi împărtășești gândurile și îngrijorările tale. Dacă discutați absența inexplicabilă a lui Spence cu cineva, eu aș fi fost acela.

Și pufăi mulțumit din țigară.

– Gray ți-a spus că Spence trecuse pe la el?

– Întocmai. În noaptea când l-am întâlnit, împreună cu boarfa de Travis, în Shinlin.

– Dacă în noaptea aia s-au întâmplat atâtea, cum a venit vorba de Spence?

Clete se încruntă, chipurile încercînd să-și amintească.

– Nu mai țin minte exact. Din cîte știu eu, a fost o referire trecătoare. Probabil că nu m-aș mai fi gîndit la ea, dacă Spence ar fi reapărut. Dar n-a apărut și nici nu pare să aibă de gînd. Am cercetat și eu cîte ceva. Corespondența i se adună. Nimeni din blocul lui de apartamente nu l-a mai văzut de cîteva săptămîni. N-a răspuns la telefoane. Pare să se fi dus în Wyoming și să-l fi înghițit un Teton, nu? Și reiese că ultimul care l-a văzut a fost Bondruant.

David rîse.

– Limbajul ăsta are nuanțe sinistre, Clete. Insinuezi că Gray l-a omorît pe Spence?

– Ai vreo altă explicație?

– Dar e ridicol.

– Oare?

– Da, răspunse scurt David.

– Yancey nu pare de aceeași părere.

– Yancey. Am avut rezerve când l-am numit. Acum prefer să fi ținut seamă de ele.

Clete chicoti.

– Fiindcă seamănă atît de mult cu Bondruant. Mereu te înfruntă în cîte-o problemă. Nu se slugărește ca toți ceilalți. În orice caz, a vorbit cu cineva din divizia criminalistică a F.B.I., care a fost de acord că e necesară o mică șuetă cu domnul Bondruant.

Clete își înfipse trabucul în colțul gurii, se îndreptă spre bar și-și turnă un scotch sec. Ridică în dreptul unei lămpi cupa de cristal tăiat, studiind jocul luminii prin fațete.

– Când îl vor interoga pe Bondruant, mă întreb cât de mult le va spune despre vizita lui Spence în Wyoming.

Se răsucii, privind-și cu subînțelele ginerele. Cei doi se măsurară lung. David zîmbi cel dintîi, cu respect ostil față de vicleanul său mentor.

– Deci, știi. Gray ți-a spus.

– Că l-ai trimis pe Spence acolo ca să-l omoare? Da, mi-a spus. Mă face să mă întreb ce altceva mai știe – sau crede că știe – din ce-ai ținut tu secret.

David se așează pe un divan, punînd picior peste picior. Clete nu se lăsă amăgit de aparenta lui nepăsare. Nu era nici pe departe atît de relaxat pe cît ar fi dorit să pară.

– Ce vrei, Clete? Te cunosc prea bine. N-ai orchestrat toată pseudo-investigația asta a F.B.I.-ului doar ca o toană. Mai mult ca sigur, n-ai făcut-o din grijă pentru Spence. Atunci, de ce? Ce vrei?

– Pe fiica mea.

– Pe *soția mea*, vrei să spui.

– Îi distrugi Vanesei viața. Nu voi permite să se întîmple așa ceva.

– În ce-o privește pe Vanessa, dorințele mele de soț au întîietate față de ale tale, Clete. Dă-mi voie să te asigur că se află pe mîini excelente.

– Unde? Iarăși în casa de la lac a lui Allan?

– Starea ei a devenit mult prea gravă pentru a fi tratată acolo. Într-o dimineață, a clacat. George n-a mai avut încotro. A trebuit s-o ducă într-un sanatoriu.

– Ce sanatoriu?

– *Tabor House*.

– Spitalul de dezintoxicare?

– Știa că acolo se va garanta discreția.

David se ridică, trecu la birou și scoase o foaie de hîrtie din sertarul mijlociu.

– Uite numărul. Telefonează, dacă nu mă crezi.

Clete îi smulse hîrtia și ceru centralistei Casei Albe să telefoneze. În timp ce aștepta, dădu scotch-ul pe gît. În sfîrșit, o voce melodioasă răspunse:

– *Tabor House*.

– La telefon senatorul Clete Armbruster. Vreau să vorbesc cu cineva de la conducere.

– Un moment, vă rog.

În ureche îi răsună o muzică plăcută, în timp ce aștepta să i se facă legătura. Se întrebă dacă era cu adevărat un contact telefonic cu exclusivistul spital pentru abuzurile de substanțe, sau dacă nu cumva David îl păcălea.

– Clete? Mă așteptam să te-aud. Președintele mi-a spus c-ai să telefonezi.

Recunosc glasul. Doctorul Dexter Leopold, fost ministru al sănătății, actual administrator al clinicii *Tabor House*.

– Salut, Dex. Ce face fiica mea?

– Voi fi absolut sincer cu tine, Clete. A fost într-o formă foarte proastă cînd a adus-o aici doctorul Allan. Medicația nu dădea rezultate, fiindcă bea atît de mult. Dar acum am stabilizat-o și s-a ameliorat considerabil.

– Acordă-i cel mai bun tratament posibil, Dex.

– E de la sine înțeles.

– Vreau să se ocupe și alți medici de cazul ei, nu numai Allan.

La celălalt capăt al firului se înregistrează o scurtă pauză.

– Ar fi cam dificil, Clete.

– Nu-mi pasă cît de dificil e.

– Doctorul Allan e medicul ei curant. Pînă cînd îl înlocuiește doamna Merritt personal – sau Președintele Merritt, dacă ea e incapabilă să ia decizia – trebuie să-l

recunosc ca terapeut însărcinat cu cazul ei.

Dex Leopold avea reputația de a fi un om onorabil, dar David putea să-l fi influențat în vreun fel. Dacă George Allan o ucidea încetul cu încetul pe Vanessa, oare doctorul Leopold s-ar fi făcut că nu vede?

– Unde, exact, e *Tabor House*? întrebă Clete. Vreau să vin mâine s-o văd.

– Mă tem că nu pot fi de acord, Clete, răspunse cu blîndețe medicul. Știi care-i politica de-aici. Accesul în incintă este strict interzis pentru oricine, cu excepția pacienților și a personalului. Este singurul mod în care putem proteja discreția pacienților și a menține integritatea spitalului. Întîlnirile cu familia pot cauza recăderi, mai ales cînd pacientul s-a vindecat sub aspect medical, și lucrăm la etapa psihologică a însănătoșirii.

– Dar, fără-ndoială, Dex...

– Regret, Clete, nu facem excepții. Nici chiar Președintelui nu i s-a permis s-o viziteze pe doamna Merritt, deși ne-a rugat de fiecare dată cînd a telefonat. Dacă pe el l-am refuzat, la fel trebuie să-ți răspund și ție. E cel mai bine pentru doamna Merritt, te asigur.

Ochii lui Clete se abătură spre David, care-l privea cu o expresie netulburată.

– Bine, acceptă Clete. Vreau ca Vanessa să se vindece. I-a fost foarte greu, de cînd a murit copilul.

– La fel m-a informat și Președintele Merritt. Regretă că nu a început terapia imediat după deces. Dacă atunci ar fi fost tratată, criza asta ar fi putut fi evitată. Dar nu-ți face griji. Ți-o vom trimite înapoi restabilită pe deplin.

– Așa să faci, dacă-ți cunoști interesul, replică Armbruster, chiar înainte de a închide.

– Mulțumit? întrebă David.

– Nici pe departe.

Clete porni cu pași mari spre ușa Biroului Oval.

– la seama bine, David. Nu mă interesează cîți

oameni ai învățat să mintă pentru tine și porcăriile tale. Îmi voi lua fiica înapoi, că de nu... Acu' cîteva săptămîni ți-am amintit că eu te-am adus aici, și tot eu te pot scoate.

Pocni din degete, la un centimetru de nasul Președintelui.

– Uite-așa.

Capitolul 37

Cu mult înaintea zorilor, Clete coborî la parter pentru a-și turna o cafea. În fiecare seară, înainte de a se culca, potrivea ceasul filtrului automat.

Prima ceașcă aburindă îi redeștepta întotdeauna amintiri dragi din copilărie, dinainte de a ști să silabisească *politică* sau măcar să explice ce însemna acel cuvînt, dinainte de a fi învățat că unii oameni plasau ambiția și rapacitatea mai presus de onoare, dinainte de a fi devenit el însuși unul dintre acei oameni.

Tatăl său fusese un bărbat înalt, puternic și calm, pentru care ar fi fost de neconceput să comiță o crimă ca să acoperi o alta. Avea numai trei clase, dar cunoștea toate constelațiile și știa să calculeze în mai puțin de o secundă numărul punctelor de pe piesele de domino care tocmai fuseseră depuse în joc. Era încet la mînie, dar iute la a-l apăra pe cel mai slab într-o încăierare.

Luptase sub comanda Generalului Patton, în Germania. Acolo fusese ucis și înmormîntat. Dar, înainte de război, trăise și muncise ca văcar într-un ranch din Texas. În timpul strîngerilor de primăvară ale vitelor, uneori îl lăsa pe micul Clete să călărească împreună cu el și ceilalți cowboys.

Cele mai primejdioase animale de la fermă nu erau oamenii de care trebuia să-ți aperi spatele, ci șerpii cu

clopoței, caii speriați și taurii nervoși. Zilele petrecute în șa erau lungi, grele și pline de praf. Noptile erau spuzite de stele. În zorii fiecărei dimineți, înaintea începerii zilei de muncă, cowboys-ii se adunau în jurul focului și beau cești de cafea tare, clocotită.

După război, văduva lui se mutase în Mississippi, pentru a trăi cu familia ei. Clete își petrecuse restul tinereții departe de ferma cu vite, și aproape toată viața adultă în Washington. După șaizeci de ani încă mai putea să retrăiască mirosurile amestecate de șuncă friptă, bălegar, piele, ale țiğărilor tatălui său, răsucite manual în timp ce stătea cocoșat la micul dejun, sub cerul liber. Nici o cafea din lume nu avea un gust mai împuțit ca acea cafea din tabără. Nici una de-atunci nu mai fusese atât de bună.

Clete îndrăgise acele dimineți. Își iubise și tatăl. Ținea minte cât se bucura să călărească pe lângă el, și cum ceilalți, oricât de aspri, îl tratau pe tatăl lui cu un respect binemeritat. Cât de mîndru fusese micul Clete că era fiul tatălui său.

În acea dimineață, la fel ca în atîtea altele, Clete evita să se gîndească dacă tatăl său ar fi fost mîndru de marele Clete.

Aprinse lumina din bucătărie.

Gray Bondruant stătea așezat la masă. Se servise cu o ceașcă de cafea.

– 'Neața, Clete.

Glasul îi era calm. Poziția sa molatecă nu prea inspira o confruntare. Însă Clete știa că, pentru Gray Bondruant, trădarea reprezenta infamia supremă. Iar Bondruant era un om periculos.

Clete se întrebă dacă amintirile despre tatăl lui, focuri de tabără și strîngeri de vite îi anunțaseră iminenta moarte de mîna omului pe care îl nedreptățise amar-nic. Se rușina de spaima care-l ardea pe dinăuntru.

Desigur, nu lăsă să i se vadă nici o undă de teamă,

cînd își turnă și el o cafea și se așează la masa din bucătărie, lîngă oaspetele nepoftit. Și-ar fi pierdut vremea, întrebîndu-l pe Bondruant cum intrase în casă. Sofisticatul sistem de alarmă fusese în funcțiune, dar nu l-ar fi putut descuraja pe infanteristul care penetrase zidurile unei închisori din Orientul Mijlociu.

Suștinînd privirea înghețată și implacabilă a lui Bondruant, Clete luă o înghițitură de cafea fortifiantă.

– Cred că nu rezolv nimic cerîndu-mi scuze.

– Nu prea, Clete. Cheamă-ți dulăii.

– Nu pot. S-a ajuns prea departe. Mi-a scăpat din mîini.

– Palavre. Tu i-ai dat drumul. Tu o poți opri. Sau toate lăudăroșeniile tale despre puterea pe care o deții nu-s decît vorbe goale?

Bondruant era un adversar de marcă. N-avea să se lase învins cu vorbe. Clete se hotărî să treacă la subiect.

– Ce vrei?

– Vreau s-o găsesc pe Vanessa și să ți-o aduc înapoi. Dar nu pot, cu F.B.I.-ul suflîndu-mi în ceafă.

– Vanessa nu mai e în pericol.

– Crezi asta?

– Se află la *Tabor House*.

– Știi unde e.

Clete se întrebă cum aflase Bondruant această informație, dar știa că n-avea nici un rost să-l întrebe.

– Aseară, am vorbit cu Dex Leopold. El e acum șeful acolo. I-am atras atenția că ar fi bine să mi-o trimită înapoi sănătoasă și nevătămată.

Bondruant pufni disprețuitor, după care se aplecă peste masă.

– Ai crezut ceva din ce ți-am spus, Barrie și cu mine, despre sarcina Vanessei și așa-zisul S.I.D.S. al copilului?

Ca un politician ce era, Clete rămase tăcut.

– Dacă totuși crezi că există un dram de adevăr în tot ce ți-am spus, îți închipui că acum David o va mai lăsa să-i scape? Îl cunoști mai bine ca oricine, Clete, așa că, ce crezi? Dacă l-a sufocat într-adevăr pe copilul Vanessei, crezi că există o minimă șansă s-o lase să trăiască și să vorbească?

Clete dezbătu în minte întrebarea, deși răspunsul era înfricoșător de simplu.

– Ce dorești? repetă el cu bruschete.

– Libertate de mișcare fără teama de a fi arestat. Nu-mi pasă cum faci, dar ia-mi F.B.I.-ul din cârcă.

– Și cum propui să...

– Nu mânca căcat. Te gîndești tu la ceva și vei fi convingător. Spune-le că ai făcut o confuzie grosolană, ai înțeles greșit, ai fost indus în eroare. Inventează ceva, dar să fie credibil. Ia-mi-i de pe cap. În schimb, o vei primi înapoi pe Vanessa.

– Oricum o voi primi înapoi.

– Întrebarea e dacă ai s-o primești vie.

– David n-ar îndrăzni să meargă pînă acolo. L-am pus și pe el în gardă.

– Un motiv în plus ca să acționăm rapid.

– Acționez singur, mulțumesc.

– Bine, cum vrei. Dar mai e un lucru pe care ar trebui să-l știi: Spence n-a dispărut misterios. E bine mersi în Washington.

– Ei pe dracu'! Credeam că l-ai omorît.

– Ei bine, nu l-am omorît. Deși s-ar putea să trăiesc destul ca s-o regret. S-a întors. L-am văzut opera. Crezi că el și David vor permite ca băieții de la F.B.I. să mă interogheze? Niciodată. Vor încerca să mă omoare ei mai întâi.

– Deci, pentru pielea ta te tocmești, nu pentru a Vanessei.

Această împunsătură făcu să apară în ochii celui lalt un licăr de furie, dar își păstră calmul.

– Spence nu va rămîne invizibil la nesfîrșit. O să se materializeze. Și atunci, o vor da publicității și se vor prăpădi de rîs pe socoteala ta. Vei apărea ca un bătrîn ramolit care a dat o alarmă falsă. Yancey și F.B.I.-ul te vor denunța că te-ai amestecat și i-ai tîrît într-o farsă.

După aia, cine te va mai crede cînd ai să-l acuzi pe David pentru cine știe ce nenorocire i se va întîmpla Vanessei? Nimeni. Vei fi scos din joc ca fantezist și senil. David va fi cîștigat pe toate fronturile.

– Minți.

Bondruant nu onoră acuzația cu o tăgadă, rezumîndu-se doar să-l privească pe Clete cu ochii aceia albaștri și reci.

– I-am spus aseară lui David de ce i-am telefonat lui Yancey și am dat drumul anchetei. Dacă Spence mai era în viață, mi-ar fi spus.

– Oare? Sau ți-o coace? se aplecă din nou Bondruant ușor înainte. Cît ești tu de evaziv, Clete, sînt convins că ai ticluit un plan delicios ca să-l distrugi pe David pentru că ți-a asasinat nepotul, dar modul tău va necesita timp, iar timpul e un lucru pe care nu-l avem.

Omul vorbea cu cap, dar Clete nu era gata să cedeze.

– Și dacă nu fac ce-mi ceri?

– Atunci, baftă. Te descurci singur.

– Am făcut destule de unul singur, de-al naibii de mult timp. Am dosar destul de bun.

– Atunci de ce nu e Vanessa aici cu tine, în loc să stea încuiată în cine știe ce spital, sechestrată, sub supravegherea și îngrijirea lui George Allan, cățelușul lui David?

Bună întrebare. Clete n-avea nici un răspuns. Totuși, îi era greu să bată în retragere. Capitularea nu-i stătea în fire.

– Bluffezi. Și tu o vrei pe Vanessa înapoi, nevătămată, la fel de mult ca mine. Cu sau fără intervenția

mea, ai să scapi de F.B.I. și de toți ceilalți ca să iei cu asalt castelul și s-o salvezi.

– Cîndva, poate. Dar nu mai e cazul.

– Ai altă gagică, mm? Barrie Travis?

Clete nu se așteptase să muște momeala, iar Gray nici n-o făcu.

– În multe privințe, Vanessa e o femeie fermecătoare. Dar este egoistă.

– Ascultă aici, îl amenință Clete cu degetul arătător, nu-ți permit nici ție, nici nimănui, să-mi critice fiica.

Neluîndu-l în seamă, Bondruant continuă:

– A învățat de timpuriu să-și scape pielea și a avut în tine un dascăl al dracu' de bun. Vanessa se pune pe ea însăși întotdeauna pe primul plan și niciodată n-a făcut-o mai mult ca atunci cînd am demisionat eu din postul de la Casa Albă. M-a lăsat să suport tot grosul bîrfelor despre noi, fără să pronunțe un singur cuvînt în apărarea mea, fără să intervină o dată măcar pe lîngă David pentru mine.

– Atunci, de ce te oferi acum s-o ajuți?

– Din patriotism.

Clete pufni.

– Megalomania sună mai bine. Ești un erou. Salvarea Primei Doamne e o provocare irezistibilă.

– Nimic atît de romantic, Clete. Un copil nevinovat a murit. Nu e cazul ca asasinul lui să fie pedepsit? Mai vreau și să pun capăt asocierii mele cu președinția lui David. Vreau să se termine odată pentru totdeauna, iar asta n-o să se întîmple pînă nu i se va răsturna administrația pe spate, cu burta hidoasă la vedere. Și, chiar dacă Vanessa nu se mai bucură de afecțiunea mea, fără-ndoială că nu merită să moară.

– Sfîntul Gray, aruncă sarcastic Clete.

Bondruant se ridică în picioare, dînd de înțeles că terminase tot ce avea de spus. Părea excepțional de puternic, cînd se aplecă asupra mesei. În comparație

cu el, Clete suferea jalnic. Forța vînoasă a celui mai tînăr îl făcea să se simtă bătrîn, slab și nevolnic.

– Cum rămîne, Clete? Implementez o salvare?

– Am să mă gîndesc.

– Insuficient. Telefonează-i lui Bill Yancey – acum – sau dispar, iar viața Vanessei rămîne numai în mîinile tale. Tu ești destul de viclean și rău ca să-l poți învinge pe David și să supraviețuiești. Ea n-o să reușească.

Clete nu se dădea bătut niciodată. Niciodată. Știa însă, de pe vremea cînd jucase fotbal la *Ole Miss*, cînd era prudent să se retragă și să șuteze.

În timp ce revenea de la mormîntul proaspăt spre mașină, din spate se apropiară doi bărbați, încadrînd-o pe ambele părți.

– Domnișoara Travis?

– Da?

Își prezentară insignele de la F.B.I..

– Am dori să vă punem cîteva întrebări.

– Acum? întrebă Barrie, nevenindu-i să creadă. În caz că n-ați observat, asta-i o înmormîntare.

– Am observat, răspunse unul. Ne pare rău pentru domnul Fripp. Ne-a fost greu să vă găsim și am bănuț că veți fi aici.

– E o insensibilitate de neiertat.

Participaseră jalnic de puține persoane la scurta slujbă laică a lui Howie Fripp, ceea ce reprezenta un trist comentariu asupra vieții lui. Aproape toți cei prezenți erau colegi de la W.V.U.E., dintre care majoritatea se folosiseră de înmormîntare ca scuză ca să întîrzie o oră mai mult în pauza de masă. În grupuri vorbărețe, se grăbeau înapoi spre mașini, după ce-și achitaseră

datoria morală și erau liberi să se întrețină pe socoteala timpului firmei.

Lacrimile lui Barrie erau veritabile. Se simțea sincer întristată, nu numai pentru oribilul mod în care murise Howie, ci și pentru că omorul rămăsese nepedepsit și, oricum, nu-i păsa cu adevărat nimănui.

Unul dintre agenți o smulse din gândurile sumbre.

– Chiar dacă este un moment nepotrivit, domnișoară Travis, tot am dori să stăm de vorbă.

– Dacă m-ați înconjurat, mai am de ales? Dar vă deranjează dacă mergem puțin mai departe de mormînt?

– Deloc.

Cînd ajunseră la mașină, Barrie se șterse pentru ultima oară la ochi și se întoarse spre ei.

– Am spus la poliție tot ceea ce știam despre asasinarea domnului Fripp. Mi-au consemnat declarația la fața locului.

– Nu pentru asta ne aflăm aici, răspunse unul dintre agenți.

– Nu? Întrebă ea, prefăcîndu-se nedumerită și luată prin surprindere. Atunci, despre ce e vorba?

– Despre Gray Bondruant.

– A, el, replică ea, pe un ton de lăsați-o-moartă; încrucișîndu-și brațele pe piept, luă o atitudine plictisită, dar iritată. Ce doriți să aflați, domnilor, despre eroul de odinioară al țării noastre?

– Pentru început, unde este?

– Nu știu. Nu vreau să știu. E o jigodie.

Agenții schimbă o privire. Unul spuse:

– Înțelegem, domnișoară Travis, că dumneavoastră, cu Gray Bondruant, ați petrecut mult timp împreună.

– Exact, am petrecut. *Am*, să fie clar. Pînă ieri, cînd a apărut pe post de Cel Mai Căutat om din America. De parcă n-aș fi avut destule probleme, își dădu ea ochii peste cap. Mai întîi, mi-a sărit casa în aer, omorîndu-mi

cîinele. Pe urmă, am avut un meci de urlete cu senatorul Armbruster, în timpul căruia toate răcnetele i-au aparținut lui. De la incidentul ăla, mi s-a tras pierderea slujbei.

Apoi, m-am complăcut în... mă rog, înțelegeți, spuse ea pudică. M-am încurcat într-o *chestie* cu individul ăsta. Dar ce femeie n-ar fi atrasă de el? E erou național, pentru numele lui Dumnezeu! Genul puternic și tăcut. Foarte sexy. Și are ochii ăia care pur și simplu...

Se cutremură, maimuțărind încîntarea.

– Ei, oricum, ne înțelegeam destul de bine, pentru ca ieri să-i apară moaca la un buletin de știri. M-am speriat ca toți dracii. I-am spus să dispară, și s-a dus.

Oftă cu nostalgie.

– Ar fi trebuit să știu că era prea frumos ca să fie adevărat.

– Cînd l-ați văzut ultima oară?

– Cum spuneam, ieri.

– La ce oră?

– Mmm, să vedem. Pe la jumătatea după-amiezei.

– Puteți fi mai concretă?

– Nu. De cînd am văzut buletinul de știri, nu m-am mai uitat la ceas.

– Ce făceați?

Barrie îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Pricep. Aveați un... rendezvous?

Chicoti.

– Ce stilat spus.

– Unde a avut loc?

– Într-un motel. Nu mai știu denumirea.

– Locul?

– M-ați prins. Era pe o autostradă, asta țin minte. N-am fost atentă încotro ne duceam.

– N-aveți idee în ce parte a orașului vă aflați?

Aplecînd capul, Barrie își trase buza de jos între dinți, cu o expresie necăjită.

– Am, ăă... Doamne, e așa de jenant. Gray, domnul Bondruant, era la volan, înțelegeți. Iar eu... Of, fir-ar să fie! N-aș putea spune doar că în drum spre motelul acela nu stăteam tocmai dreaptă în scaun și că aveam capul mai jos de tabloul de bord?

Agenții se privă din nou. Sprîncenele unuia se înălțaseră pînă la rădăcina părului.

– Nici nu-s sigură că motelul avea un nume, continuă Barrie. El l-a ales. Între noi fie vorba, era cam răpciugos. Știți genul. Camere închiriate cu ora. Cearșafuri curate cu titlu facultativ. Și, ca să le pună capacul, căutat pentru interogatoriu de federai... O, scuze, băieți. N-am vrut să vă jignesc. Oricum, Bondruant era scîrțan. Prima noastră întîlnire, și m-a dus la un *Trei Păduchi*. Vă vine să credeți? Dacă nu era așa de bun la pat, cu ochii lui albaștri și alte alea, i-aș fi pus punct acolo pe loc.

Unul dintre agenți își drese glasul.

– Ăă, domnul Bondruant v-a vorbit vreodată despre Spencer Martin?

– Sigur. Tot timpul. Erau amici. Ei doi și Președintele sînt uite-așa, își încrucișă ea două degete.

– A spus ceva despre o vizită a domnului Martin, la el în Wyoming?

– Da. De fapt, cred că i-am luat-o înainte domnului Martin doar cu o zi sau două. M-am dus acolo, crezînd c-o să fac un reportaj despre Bondruant, o emisiune de tipul cu-ce-se-mai-ocupă. Pe loc, ne-a cam pocnit, înțelegeți? M-a urmărit pînă la Washington. Dar, înainte să pot produce materialul despre el, m-au dat afară. Acum, descopăr că s-ar putea să fie mai periculos decît crezusem.

– Vi s-a părut periculos?

Barrie îi aruncă agentului un surîs angelic.

– Pentru libidoul meu.

– Aha!

– A manifestat vreodată ostilitate față de domnul

Martin sau Președinte? Întrebă celălalt agent.

– Nu. Că tot veni vorba, l-a vizitat pe Președinte recent.

Le făcu cu ochiul.

– Da' pe-asta pariez c-o știți deja, nu?

– Nu mai știți nimic despre Bondruant de ieri după-amiază?

– Nu. Regret. Acum pot pleca? Funeraliile nu-s ocaziile mele favorite.

Întinse mâna spre portiera mașinii.

– În plus, chiar nu mai am nimic să vă spun. Relația cu domnul Bondruant, chiar și în măsură limitată, a fost doar una dintre hotărârile neinspirate pe care le-am luat în ultima vreme. Sînt convinsă că sînteți la curent cu unele dintre gafele mele cele mai cunoscute. Asta-i cea pe care aș vrea s-o uit. Cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

– Dacă auziți de el...

– N-o s-aud. Cînd i-am spus să-și ia roiu', l-au apucat pandaliile. Știți, genul de discurs „cum îndrăznești să-mi dai papucii mie, sînt cel mai ales dar al lui Dumnezeu“.

– Dacă vă contactează, vă rugăm să ne dați un telefon.

– Cu siguranță.

Luă cartea de vizită pe care i-o întindea agentul și o băgă în poșetă.

– Nu vreau să dau de necazuri din cauza lui. Dacă mă caută, fiți siguri că vă anunț.

Îi mulțumiră pentru timpul acordat și se îndreptară spre sedanul lor. Barrie îi privi plecînd, fără să simtă nici o animozitate față de ei. Aceștia doi făceau parte dintre băieții buni. Își făceau datoria conform ordinelor primite de la superiori. Lucrau ca ia carte.

Nu același lucru se putea spune despre echipa de supraveghere instalată pe strada lui Daily. Încă nu

năvăliseră în casă, căutându-l pe Gray, ceea ce le confirma bănuielele – acei „agenți” aparțineau armatei personale a lui Merritt din cadrul F.B.I., comandată de Spence Martin, care nu dorea ca Gray să fie găsit și chestionat.

În orice moment, Președintele sau ajutorul său le puteau comanda acelor oameni să intervină și să elimine afurisita bandă de sabotori care locuiau în casa lui Daily. De ce n-o făceau?

Era o întrebare care-i sîcîia pe toți. Gray părea să fie de părere că nu făcuseră nici o mișcare fiindcă aveau în minte ceva mai amplu, un plan mai elaborat, conform căruia el, Barrie și Daily aveau să-și întindă singuri o cursă.

Se temea că avea dreptate.

Capitolul 38

Daily îi făcu semn hippie-ului care vindea trandafiri în intersecția aglomerată. În nici cinci secunde, acesta stătea culcat pe podea, în spate, iar Daily trecea pe verde.

– Bine lucrat, Daily, spuse Gray, scoțându-și panglica și peruca. Se află cu trei mașini mai în spate, dintre care un autobuz.

– Încep să mă pricep, replică Daily de la volan. Cum merg afacerile cu flori?

– Lucrativ. Sînt dezolat că renunț. Asta cine-i? Întrebă el, referindu-se la pasagera lui Daily.

– Am botezat-o Dolly.

Dolly era o păpușă gonflabilă cu ochi mari. Purta o geacă de-a lui Barrie și o perucă arămie mai încîlcită decît cosița de hippie a lui Gray. Centura de siguranță o ținea nemișcată pe locul din dreapta.

– Chipurile, sînt eu, spuse Barrie, ghemuită în celălalt colț al banchetei din spate.

Fără a ridica prea sus capul, Gray privi mai atent păpușa.

– Seamănă destul de bine.

– Mă bucur c-ai spus-o, declară, netulburată. Acum, nu mă mai simt atît de prost că te-am făcut albie de

porci față de agenții F.B.I.

Și-i povesti despre interogatoriul de după înmormîntarea lui Howie.

– Asta s-a întîmplat înainte ca Armbruster să-și fi recunoscut greșeala și tu să fii tăiat de pe lista Celor Mai Căutați. Indiferent ce i-ai spus, a mers. A apărut la toate actualitățile din seara asta, susținînd că se produsese un rateu de comunicații total. A făcut aluzie că eroarea stătea pe umerii personalului său de cabinet, căruia îi reevaluează eficiența. Prin intermediul senatului, Merritt a asigurat națiunea că Spencer Martin rezolvă o „problemă personală delicată”.

– Ceea ce acoperă cam tot, de la hemoroidectomie pînă la înaltă trădare.

– Exact. Și că-și va relua îndatoririle la Casa Albă după ce se clarifică problema. Clete a fost criticat blînd de colegii lui, dar a luat-o în barbă și a comentat-o bine dispus.

– Spune-i despre telefonul de la Justiție.

Așa cum hotărîseră în prealabil, Daily condusesese fără o țintă anume, încercînd să scape de urmăritori, dar le ascultase și conversația.

– De la sursa ta?

Barrie dădu din cap.

– Am primit pe pager și i-am telefonat, dar în loc să-mi dea informații pe care le aveam deja, și anume că se contramandase căutarea ta, sursa mi-a cerut mie informații.

– Ca de pildă?

– Ca: „Ce naiba se-ntîmplă?” Încheiat citatul. Datorită balamucului ăstuia cu Armbruster, Yancey și divizia criminalistică a F.B.I., în după-amiaza asta toată lumea-i cam ciufută. Sinceră să fii, îmi crește inima.

Îi zîmbi obraznic.

– Deci, scumpule, asta din partea mea. Ție cum ți-a mers?

– Am găsit *Tabor House*.

În eventualitatea că Gray localiza spitalul, Barrie și Daily veniseră pregătiți.

– Crezi că ai pierdut coada, Daily?

– De vreo cinci minute.

– Dar s-ar putea să avem un aparat electronic de urmărire pe mașină, spuse Gray. N-am găsit nici un emițător, însă asta nu-nseamnă că e curată. Trebuie să facem cît mai repede transferul.

Urmînd îndrumările lui Gray, Daily conduse mașina pînă la un parking etajat, unde, la al doilea nivel, Gray lăsase alt vehicul să-i aștepte. Barrie și Gray coborîră. Daily ieși și el, lăsînd motorul în ralenti.

– Aveți grijă de voi, le spuse.

– Sînt mai îngrijorată de tine decît de noi, răspunse Barrie. Ești sigur că ai destul oxigen în rezervor?

– Da.

– Plimbă-te cu mașina, ia o gustare, poartă-te cît mai firesc posibil, îl sfătui Gray. Ține-i ocupați cîteva ore, dar nu-ți asuma riscuri. Nu-ți asuma *nici un* risc.

– Știu, știu, replică arțăgos Daily. Mi-ai mai spus de-o sută de ori. Știu ce am de făcut.

– O să te descurci, îi spuse Gray. Haide, Barrie.

Ea mai rămase puțin, dorindu-și ca Daily să nu fi arătat atît de firav. Manevrele de contrainformații și aparatura respiratorie păreau enorm de incompatibile.

– Orice s-ar întîmpla, ne întoarcem pînă la crăpatul zorilor. Iau legătura cu tine imediat ce pot. Promite-mi că o să ai grijă.

- O să am grijă.
- Și că n-ai să te porți urît cu Dolly.
- E-o șteoarță comodă. Nu face nazuri.
- Și că dacă-ncepi să te simți rău, te duci acasă.
- Promit.
- Promiți, dar *n-ai* s-o faci, spuse Barrie, cu conștăntare crescîndă. Te știu eu.
- Barrie! strigă Gray de la volanul celeilalte mașini. Mișcă.
- Du-te, că încurci planul lui Gray, o trimise Daily.
- Încercă să intre înapoi în mașină, dar Barrie îl cuprinse în brațe, strîngîndu-l cu putere.
- Ești cel mai bun prieten al meu, Daily, șopti ea. Pe viață.
- Mhm, mhm, făcu el ursuz.
- De astă dată, îl lăsă s-o împingă, dar nu se lăsă amăgită de brutalitatea lui. Ezitarea de a-și lua rămas bun o reflecta pe a ei, străpungînd-o cu așchia rece a unui presentiment.
- Daily...
- O să-mi fie bine.
- Și se așeză la volan.
- Dînd din cap, Barrie îi închise portiera mașinii. Încercă să-i surprindă privirea, dar Daily nu întoarse capul spre ea în timp de ambreia. Cînd demară, Barrie făcu un pas înapoi. Îi privi luminile de poziție pînă dispărură după curba de la capătul șirului.
- Barrie?
- Vin.
- Urcă în mașină, alături de Gray. Pe bancheta din față, lîngă el, se afla o sacoșă de cumpărături.
- Aici ce-i?
- Echipamente. *Acolo* ce-i? întrebă el, arătîndu-i geanta de piele.
- Camera video, răspunse Barrie absentă. Crezi cu-adevărat că Daily va fi bine, sau ai spus doar ceea

ce voiam el și cu mine să auzim?

Gray frînă și se răsuci spre ea:

– Nu e nevoie să vii. Poate-ar fi mai bine să stai cu Daily, să-i aperi, și să mă lași să merg singur.

Ușurința cu care se putea lipsi de orice contribuție din partea ei o înfuria.

– Du-te dracu', Bondruant.

– Cred că într-acolo ne îndreptăm.

Ajunseră într-un cartier suburban de clasă medie, unde Gray trase mașina pe dreapta, la jumătatea distanței dintre două străzi.

– Fii atentă afară, îi spuse, în timp ce trecea pe bancheta din spate. Eu mă schimb.

– De ce?

– De haine.

Își înlocui blugii albiți, gen hippie, și tricoul vopsit în roșu cu un costum gri închis, cămașă albă și cravată neagră.

– Trebuia să-mi spui, remarcă Barrie. Eu sînt îmbrăcată sumar.

– Nu te-a-nvățat maică-ta că e mai bine să fii înțolită, decît desțolită?

– Probabil. N-am ascultat prea atentă nimic din ce mi-a spus.

– Ei, ascultă acum, deschise el portiera. Nu scoate nici un sunet și fă exact ce-ți spun eu.

Merseră spre casa din colț. Luminile ardeau aproape la toate ferestrele. Un televizor aflat în camera din față împrăstia pe pereți o lumină albăstrie dansantă, vizibilă printre jaluzelele deschise.

Pe alee erau un turism și o camionetă cu rulotă

montată pe platformă. Gray îi făcu semn lui Barrie să aștepte lângă gardul de tuia ce despărțea proprietatea de cea a vecinilor. Lăsându-i ei sacoșa, se apropie de rulotă, din spate. Ușa era încuiată, dar Gray forță broasca în câteva secunde și-i făcu semn să se apropie. Barrie veni din ascunzătoare pînă în spatele rulotei. Cînd fură amîndoi înăuntru, Gray închise ușa și o încuiie la loc, pe dinăuntru.

– Stai jos, îi indică el o banchetă tapițată din lungul unui perete. Își scoase vestonul și îl împături pe picior, așezîndu-se și el.

Barrie desfăcu larg brațele.

– Ce facem?

– Așteptăm.

– Sufăr că eu sînt cea care ți-o fac, Căpitane Minune¹, dar asta nu-i *Tabor House*.

– Locatarul de-aici lucrează acolo. Am găsit spitalul azi, în zorii zilei, cînd ieșea schimbul de noapte. L-am urmărit pînă acasă.

– De unde știi că asta nu-i noaptea lui liberă?

– Nu știu.

– De unde știi c-o să țină figura?

– Nu știu.

– Și dacă nu ține?

– Am să-ncerc altceva. Acum, mai lași puțin întrebările să se odihnească? Ne-ar putea auzi cineva aici. Șezi.

Barrie se așeză, cufundîndu-se într-o tăcere mohorîtă. Curînd, bancheta tapițată nu mai păru tapițată. După vreo oră, spuse:

– Lupta de comando nu-i nici pe departe așa de mișto cum se zice. E plictisitoare.

1. – *Captain Marvel*, popular erou american de bandă desenată (n.tr.)

– Şşş, ridică el mîna, făcîndu-i semn să tacă.

Prin pereţii rulotei, Barrie auzi trîntindu-se ceva ce părea a fi o uşă cu plasă. Apoi, distinse două glasuri, unul bărbătesc, celălalt femeiesc.

– Condu cu grijă, spunea femeia.

– Bine.

– Lucrezi schimb dublu?

– Nu. Vin acasă pe la opt.

– Te-aştept cu micul dejun.

Glasul bărbatului deveni mai puternic, apropiindu-se de camionetă:

– Somn uşor. Pa.

Îi auziră paşii pe ciment, apoi ţăcănitul metalic al portierei, cînd o deschise. Urcă la volan, făcînd rulota să se clatine uşor. Gray observă că Barrie se pregătea să vorbească şi duse un deget la buze.

Motorul tuşi de cîteva ori, apoi se trezi la viaţă. Simţiră o uşoară smucitură, cînd fu eliberată frîna de mîină. De cum porniră, din boxele puternice ale camionetei începu să urle o melodie country.

– Muzica asta e un supliment, spuse Gray. Acum putem vorbi în voie, fără să ne-audă.

– Lucrează la *Tabor House*?

– Judecînd după salopeta de pe el, aş zice că e mecanic sau îngrijitor.

– Cum e?

– Spitalul? Un conac transformat. Model georgian. Grădini luxuriante, înconjurată de un zid înalt. Foarte izolat. E la cel puţin zece mile de şoseaua statală. Trebuie să-l cauţi anume, ca să-l găseşti. Are poartă şi paznic înarmat. Un singur drum de intrare. Acelaşi, pentru ieşire.

– Ne va duce înăuntru, spuse Barrie, înţelegînd planul lui Gray.

– Asta-i ideea.

– Dacă paznicul caută în rulotă?

– Fiecare salariat are pe parbriz un ecuson.

– Destul de ingenios.

– Păstrează-o pentru când vom ieși întregi de-acolo.

Tonul lui era atât de grav, încît Barrie schimbă vorba.

– Ce s-a întîmplat la Armbruster?

După ce Gray îi relată conversația, îl întrebă:

– Ai încredere în el?

– Pot să mă piș și mai în contra vîntului. Dar, pîn-a-cum, s-a ținut de cuvînt. Îmi voi da toată silința ca să mă țin și eu.

– Nu-mi vine să cred că au înghițit gălușca aia cu incompetența personalului.

– Clete poate forța mîna oricui.

– Chiar și-așa...

– Și cînd cu forțatul nu merge, o rupe. A vorbit cu cine trebuia și s-a făcut înțeleș, asta-i tot. O vrea pe fiică-sa înapoi, orice-ar fi. Prin urmare, a fost dispus să încheie un tîrg cu diavolul – respectiv, cu mine – dacă pot salva viața Vanessei.

Motivația lui Gray era dragostea. Barrie nu-și îngăduise să se gîndească prea mult la asta. Nu-și permisese nici să se gîndească la profunzimea recunoștinței Vanessei și forma pe care aceasta avea s-o ia, cînd se termina totul.

Cel mai bun scenariu: Vanessa avea să supraviețuiască. Căsnicia ei cu David Merritt, nu. Avea să fi liberă să trăiască fericită pînă la adînci bătrînețe, cu eroul care o salvase de soțul asasin.

Iar Barrie urma să capete ceea ce-și dorise – mult așteptata exclusivitate care în sfîrșit avea să-i avînte cariera pe înălțimi pînă atunci considerate imposibile. Asta dorea mai presus de orice, nu?

Iritată de aceste gînduri, spuse ursuză:

– Cred că n-ai adus un pachet de cărți de joc, ceva ca să ne treacă timpul.

– Dacă te plictisești, poți să te schimbi, arătă Gray

cu capul spre sacoșă. Acolo-i costumul tău pentruastă seară.

În sacoșă se afla o uniformă de soră medicală – pantaloni și tunică de poliester, în tonuri corai asortate – plus o pereche de pantofi albi, comozi, și un trening bleumarin.

Gray continuă:

– Surorile nu poartă uniforme de un singur fel, așa că n-ai să ieși în evidență.

Barrie vărsă conținutul pe mocheta rulotei.

– Cu treningul ce e?

– Ăla-i al meu.

– Trăsnet.

Se ridică, ducînd mîinile la catarama curelei.

– Nu te-ntorci cu spatele?

– Nu, dar te poți întoarce tu.

Dacă Gray nu făcea caz, atunci n-avea să facă nici ea. Se putea comporta la fel de blazată ca el, își spuse, în timp ce se descălța și-și scotea cămașa din pantaloni. Cel puțin, în rulotă era întuneric, prin perdelele ferestrelor din ambele părți intrînd doar foarte puțină lumină.

După ce-și descheie cureaua, Barrie desfăcu fermoarul pantalonilor și și-i dădu jos. Rămasă fără ei, îi împături și-i puse pe fundul sacoșei. Apoi își descheie nasturii bluzei și și-o scoase, rămînînd în chiloți și sutien. Cel puțin, erau din aceeași garnitură. Cel puțin, erau noi, recent cumpărați de la *Victoria's Secret*.

Ea însă nu era un manechin de prezentat lenjerie. Nu era nici Vanessa Armbruster Merritt. Poate că semi-obscuritatea avea să fie generoasă, atenuînd comparația.

Simultan, ea și Gray constatară că mașina încetinește. Barrie îl privi. Gray se uită la ceas.

– N-a trecut destul timp ca să ajungem acolo. De ce oprește?

- Pentru benzină, poate?
- Nu știu, răspunse el, privind prin despicătura perdelelor. Nu văd nimic.

Camioneta continuă să încetinească, după care se opri. Radioul tăcu, când șoferul opri motorul. Portiera se deschise scîrțîind.

- Ura, dulceață, îl auziră spunînd. M-aștepți de mult?

Capitolul 39

Daily își lua în serios misiunea de momeală.

La scurt timp după ce se despărțise de Barrie și Gray în garajul supraetajat, zări un sedan cenușiu care, de câteva cvartaluri, meținea o distanță sigură în urma lui. După câteva cotituri calculate pe străzile orașului, Daily se încredință că era urmărit din nou.

Probabil că Gray avusese dreptate, și mașina deținea un emițător electronic plantat pe ea. Ori, cine știe, ticăloșii avuseseră doar norocul de a-l găsi din nou. Sau, poate, poliția secretă a lui Merritt era mai perspicace decît știa Gray. Aceasta era o posibilitate înspăimîntătoare. Totuși, ar fi fost improbabil ca bandiții ăia să acosteze un bătrîn cu emfizem pe o stradă aglomerată. Daily se simțea în relativă siguranță.

În prima oră, jocul de-a urmărirea a fost amuzant, dar în cele din urmă îl învinse monotonia. După al treilea căscat în cinci minute, își puse radioul pe un post care dădea muzică rap, din simplul motiv că o detesta din tot sufletul. Dacă nici tîmbălăul ăla infect nu reușea să-l țină treaz și în alertă, nimic nu putea.

Cînd începu să-i ghiorăie stomacul, intră în parkingul de la *McDonald's* și comandă două Big Mac-uri, pentru el și Dolly. Tînărul care-l servi la fereastră observă că partenera lui Daily era o păpușă gonflabilă, dar nu comentă, și nici Daily nu-i dădu explicații. Mai

bine să-i creadă pervers, decît subversiv.

Își parcă mașina în fața sălii de mese și-i privi absent pe ceilalți clienți intrînd și ieșind, în timp ce-și mîncă burgerul cu cartofi prăjiți. Nu prea avea poftă de mîncare, așa că se mulțumi doar cu jumătate. Ar fi fost gata să jure că Dolly îl privi cu reproș cînd aruncă resturile.

Neavînd chef să conducă mai departe, rămase cu mîinile neliniștite în poală, continuînd să observe clientela de la *McDonald's*. Îl interesau îndeosebi perechile cu copii mici. Acele familii aparent fericite erau dovada vie că idealul nu era complet de neatins. În loc de a-i produce plăcere însă, copiii cu Happy Meals-uri îl întristau pe Daily incredibil de mult.

Nu pentru prima oară, recunosc faptul că îi scăpase ceea ce era cu adevărat important în viață. Ar fi trebuit să se însoare cu învățătoarea aceea mică și dulce care era atît de nebună după el. Și el murise la fel de mult după ea. Se îndrăgostise lulea de ochii ei căprui, blînzi, și manierele gingașe din prima noapte cînd se întîlniseră. Unul singur dintre zîmbetele ei îl putea face să se simtă de parcă valora un milion de dolari.

Dar fusese prea sigur de ea și o tratase urît, preferînd de prea multe ori să lucreze peste program în loc de a respecta cîte o întîlnire la cină. O pusese întotdeauna mult în urma realizării cîte unui bun reportaj. Între un film văzut împreună cu ea și urmărirea unei piste fierbinți, nu încăpea concurență.

Fusese o drăgălașă, cu adevărat, suportîndu-l mai mult timp decît ar fi fost normal. Dar îi forțase prea mult răbdarea. Renunțase la el și se măritase cu altul, un bărbat mai stabil și mai atent, unul care nu era atît de dedicat muncii și libertății sale proprii.

Curios, cum se transformă libertatea tinereții în singurătate, la bătrînețe.

Tot mai mult, în ultima vreme, se gîndea la ea și-și

imagina cum ar fi putut să fie viața.

Surprinzându-se sfișiat de acest gând, își reproșă autocompasiunea. *Undeva pe parcurs, am devenit un neghiob bătrîn și jalnic.*

Enervat de reveriile siropoase, porni mașina și ieși în marșarier din parcaj. Sedanul era Alexandria, Virginia, un Taco Bell. O luă pe urmele lui. Daily se înscrise pe 66, spre ieșirea din oraș, pînă la intersecția cu 496, unde întoarse, îndreptîndu-se spre nord-vest. Era amuzant să vadă în oglindă sedanul cum încerca să nu-l piardă în trafic, deși nu era atît de naiv încît să creadă că mașina cenușie era singura coadă.

Reintră în D.C. prin Chevy Chase, Maryland, înapoiindu-se spre centru. Încetini pe Wisconsin Avenue, unde mulțimile pestrițe în căutarea vieții nocturne din Georgetown se luau la întrecere pentru mese în barurile și restaurantele aglomerate.

Orientîndu-se după instinct, continuă să conducă prin oraș pînă ajunse din nou la periferie. Era plictisit, somnoros și sătul de-atîta stat la volan.

Gîndurile îi reveniră spre învățătoare. Mare neghiob fusese s-o piardă. I-ar fi fost o soție iubitoare. Ar fi putut avea copii și nepoți pînă acum. N-ar mai fi fost atît de singur în acești ani tomnateci, bazîndu-se numai pe compania lui Barrie. Era o puștoaică grozavă și o iubea ca și cum ar fi fost carne din carnea lui, dar n-o avea ca tovarășă de viață. Era o diferență.

Poate, dacă s-ar fi măritat pe-atunci cu domnișoara aceea fermecătoare, acum nu s-ar mai fi temut atît de moarte.

– Ce mai viață pentru ea, murmură el. Să aibă de îngrijit un bășinos bătrîn și sufocat ca mine.

Propriu-i glas îl smulse din visul cu ochii deschiși. Unde naiba era? Fără să-și dea seama, intrase într-o zonă industrială, cu șiruri-șiruri de antrepozite, abia deosebindu-se unul de altul. Toate erau închise, la ora

aceea. Lîngă rampele de încărcare, trailerele goale ale camioanelor stăteau deschise, ca niște monștri cu fălcile larg căscate.

Mașina lui Daily și cea de pe urmele ei erau singurele vehicule în mișcare pe străzile acelea pustii. Devenind tot mai dezorientat cu fiecare cotitură, se adînci din ce în ce mai mult în labirintul de beton, pînă intră pe o stradă înfundată.

– La naiba!

Privi repede în retrovizor. Sedanul se afla chiar în spatele lui, în aceeași fundătură.

Urmîndu-și instinctul, Daily coti strîns în U și era gata să treacă prin dreptul sedanului, cînd șoferul acestuia trase cu putere de volan spre stînga. Daily trebui să se proptească în pedala frînei pentru a nu lovi sedanul dintr-o parte.

Mai bine l-ar fi lovit. Poate ar fi avut șanse să fugă de la locul unui accident. Se temea că n-avea să scape de cei trei oameni furioși care coborîră din mașină, venind spre el.

– Ai întîrziat zece minute, se auzi femeia scîncind, prin pereții rulotei.

– Căcat! șuieră Gray.

– Ce se-ntîmplă?

– Am ales un Romeo cu un dormitor pe roți. Repede!

Îi aruncă pantofii, hainele, sacoșa și geanta pe patul de sub tavanul rulotei, care se întindea pînă deasupra cabinei.

– Urcă-te-acolo. Imediat.

– Nici nu mă gîndesc. E ca un sicriu.

Neavînd timp să argumenteze, o apucă de glezna goală. Proptindu-i o mînă sub fund, o împinse pe pat, unde mai erau doar treizeci de centimetri între saltea și plafon. Cînd nu era folosit, patul servea drept spațiu de depozitare al pernelor și așternuturilor în plus. Gray se săltă și se tîrî printre perne, pături și saci de dormit.

– Trage-te pînă-n fund, îi spuse el lui Barrie, care, mare minune, se supuse fără discuție, făcîndu-se cît putea de mică într-un colț îndepărtat.

Perechea se auzea apropiindu-se de spatele rulotei.

– M-am săturat de prostia asta, se plînse femeia. De ce nu putem mergem la un motel?

– Fiindcă aici e mai discret.

– Și pe gratis.

– Nu de bani e vorba. Cîstit, pușor. Motelurile țin registre. Doar nu vrei ca babeta mea să afle despre noi, nu?

În timpul acestui schimb de replici, Gray se chinui înnebunit să pună la loc pe marginea patului pernele și sacii de dormit făcuți sul. Cu puțin noroc, aveau să-i acopere, cînd cei doi intrau în partea din spate a rulotei. Apoi, o înghesui pe Barrie și mai adînc în colț. În ultimele secunde, trase pe amîndoi o pătură, pînă peste cap.

– Cînd vor veni și ei aici, va ieși o îmbulzeală groaznică, șopti ea.

– Ai o idee mai bună?

Chiar dacă avea, nu apucă s-o spună. Ușa din spate se deschise, iar lumina din plafon se aprinse. Rulota se legănă sub greutatea bărbatului, cînd acesta intră.

– Îi dăm drumu', pușor.

Fluieră încet.

– În noaptea asta, arăți dinamită. Ai o bluză nouă?

– Îți place?

– Îmi place foarte mult. Cît de repede putem să te

scăpăm de ea?

– Ce animal ești!

Ușa fu închisă, iar becul se stinse. Rîsete. Oftaturi. Sunete umede, supte, de sărutări pătimăse. Foșnetul hainelor scoase. Scrîșnetul unui fermoar. Un geamăt gros.

– Ce ciomag, comentă femeia.

– Să fii sigură, puîșor. Mai strîns.

Alte gîfiieli și țocăieli, apoi:

– Deja sînt gata să mă slobozesc, icni omul. Haide, să...

– Trebuie neapărat să ne cocoțăm acolo? Întrebă ea, cu smiorcăitul ei nazal. Nu pot să sufăr locul ăla. Data trecută, am dat cu capu' de tavan.

– Bine, bine, doar să...

– Stai o clipă! chirăi ea. Nu mi-i rupe. Mi-i scot singură, dacă aștepți o secundă.

Se părea că bietul nenorocit trecuse de punctul fără întoarcere. De jos răsunară zgomote de trupuri trîntite la perete sau podea, Gray nu știa sigur. Nu voia să fie sigur, fiindcă dacă știa sigur ce se întîmpla jos, i-ar fi venit în minte imagini pe care nu era sigur că putea să le suporte chiar atunci. Încercă să se gîndească la ceva, la orice, care să acopere sunetele inconfundabile ale sexului. Închise strîns ochii, dorindu-și să-și fi putut închide la fel de eficient și urechile, dorindu-și să-și fi putut suspenda toate reacțiile involuntare, și mai ales pe una anume.

Barrie stătea absolut nemișcată, abia respirînd, la fel de încordată ca el. Știa, fiindcă era conștient de nemișcarea ei, de tensiunea și absența respirației ei. Era conștient de toate drăciile în ce-o privea, de la parfumul șamponului pînă la senzația degetelor de la picioare cuibărite lîngă genunchii lui.

Ceea ce se întîmpla pe podeaua rulotei era o scenă scoasă direct dintr-un film porcos, genul de film la care

se uită cîte o gaşcă de indivizi răsînd cîteva baxuri de bere. Era genul de întîlnire relatată în limbajul imaginilor prin cele mai scîrboase reviste porno. Era o fantezie fără nici un strop de valoare artistică. Nici măcar eleganţă erotică nu avea. Era infantilă, josnică şi...

Ducă-se dracu'. Gray ardea mai fierbinte ca un cuptor.

Îşi dădu seama că nu-l zădăra atît ceea ce se petrecea dedesubt, cît faptul de a zăcea înlănţuit cu Barrie. Era pe jumătate goală; el, era complet îmbrăcat. Un excitant în sine. Pericolul de a fi descoperiţi era la fel de aţîţător ca pe vremea cînd avea şase ani şi se furişa cu fiica în vîrstă de opt ani a predicatorului să se joace de-a Adam şi Eva în livada de piersici a tăticului. Iar unul dintre cele mai răutăcioase trucuri jucate de Natură asupra Omului era acela că, cu cît creştea neputinţa de a-şi astîmpăra excitaţia, cu atît se excita mai tare.

Omul de jos lătra ca un şacal. Peste un moment, mîrîi:

– Ți-a plăcut, puişor?

– Nu, şi să fiu a dracu' dacă am de gînd să mă prefac.

– Nici o grijă, mă ocup eu de tine. Am balonaşe destule şi patruşcinci de minute pînă să plec la lucru.

Patruzeci şi cinci de minute!

Gray nu putea rezista atît de mult. Ce se întîmpla cu Barrie? Situaţia avea vreun efect asupra ei? Îi simţea răsuflarea pe gît. Era rapidă şi fierbinte. Nervozitate sau excitaţie?

Parcă citindu-i gîndurile, Barrie se mişcă încet. Foarte încet. Genunchii, pe care şi-i ţinea strînşi aproape pînă la piept, începură să se îndrepte, dar atît de treptat, încît în primele momente crezu că i se părea. Pînă la urmă, ajunseră la nivelul centurii lui, după care coborîră şi mai mult. Gray îşi ţinu respiraţia, în timp ce

Barrie, mișcându-se doar cu cîte un centimetru la fiecare cîteva secunde, își potrivea genunchii peste erecția lui. Apoi, fluierile picioarelor îi lunecară de-a lungul coapselor lui, pe lîngă genunchi, pînă își alinie picioarele cu ale sale, rămînînd lipiți, față în față, mascul și femelă.

Barrie înclină ușor capul pe spate. Apoi, puțin mai mult. Nu putea fi o părere, fiindcă nu-i mai simțea respirația pe gît, ci pe buze. Și, cu toate că sub pătură era întuneric, știu că se uita la el, la gura lui.

Ești un prost dacă o faci, își spuse Gray, cu o clipă înainte de a-și apleca fața spre a ei și a o săruta.

Buzele lui Barrie se despărțiră sub ale sale, puțin doar, dar suficient pentru a face ca pofta să-i alunge orice altă grijă.

Nu face asta, Bondruant.

Dar nici nu gîndise bine aceste cuvinte, cînd limba sa începu să facă dragoste cu gura ei, cu gura ei dulce, mătăsoasă, nerușinată. Pe tăcute, mîna îi lunecă în josul spinării lui Barrie, pînă îi cuprinse fundul, apăsîndu-i ferm mijlocul peste al lui. Numai un strat de mătase o despărțea de prohabul întins al pantalonilor lui. Fără nici o mișcare clară, doar printr-o subtilă undulare a șoldurilor, Barrie începu să se frece de el.

Un sunet gutural, mai mult o vibrație decît un zgomot propriu-zis, îi ieși din gîtlej. Se încordă. Se încordă și el. Își lipi obrazul de al ei și încercă să respire tăcut, deși îi era aproape imposibil s-o facă, din moment ce inima îi bătea nebunește.

Rămaseră însă, neauziți și neobservați, căci perechea de jos era angrenată în preludii verbale lascive și prostesti, punctate de chicoteli ascuțite. În ce-l priveau pe Gray, n-aveau decît să dezvăluie și ascunzătoarea trupului lui Jimmy Hoffa.

Se concentra numai s-o sărute pe Barrie, gură la gură, umed și desfrînat. Pierdu numărătoarea sărutărilor, a incursiunilor efectuate cu limba în gura ei. Nu i

se desprindea nici un moment de buze, nici chiar cînd trebuia să se oprească pentru a respira, altminteri riscînd să se sufoce. Însă chiar și atunci, Barrie înălță capul, vîrfurile limbii ei flirtîndu-i cu buza de sus. Îi făcu placul, lăsînd-o să se joace, să hărțuiască și să ațîțe, pînă nu mai putu suporta.

Își apăsă limba și mai adînc în gura ei. O strînse mai tare, înclinîndu-se peste despicătura dintre coapsele ei. Și acolo rămase. Și rămase. Nu se gîndea decît s-o fută. Dulce rai și sfînt infern.

Era cea mai susținută, cea mai intensă, cea mai intimă, cea mai satisfăcătoare, cea mai frustrantă relație sexuală pe care o cunoscuse în viața lui. Rînd pe rînd, voia s-o încheie printr-un orgasm exploziv și s-o continue la nesfîrșit.

Deznodămîntul nu depinse de el însă, nici de Barrie, ci de cei doi străini.

Abia cînd ușa rulotei se deschise și se aprinse lumina, Gray își reveni smucit înapoi la realitate. Apoi, ușa fu închisă și încuiată pe dinafară. Cuplul mai zăbovi în fața ușii, plănuiindu-și următoarea întîlnire. Fata avu cîștig de cauză. Bărbatul acceptă, fără tragere de inimă, s-o ducă la un motel.

Barrie și Gray rămaseră nemișcați, trăgînd involuntar cu urechea la trista despărțire a amanților iliciți. În fine, interludiul se sfîrși cînd omul urcă în cabina camionetei și porni.

După ce se puseră în mișcare, cînd radioul reîncepu să ragă, Gray trase pătura de peste capetele lor. Evită s-o privească pe Barrie. Acum, cînd totul, – orice-a fi fost acest tot – se terminase, se simțea exact ca atunci cînd predicatorul îl prinsese împreună cu fiica lui sub un piersic, comparînd cele mai bune două idei pe care le-a avut Dumnezeu vreodată.

Coborî din micul pod.

– Dă-te jos și îmbracă-te.

Știa că vorbea brutal, dar mai știa și că nu-și putea permite să se poarte în nici un alt fel. Îl făcuse să dea uitării toate antrenamentele. Știa să înfrunte torturile inamicilor, să-și disocieze mintea de durerea fizică. Infanteria Marină nu-l instruisese să-i reziste lui Barrie Travis.

Barrie reuși să coboare singură din patul înalt. Garth Brooks cînta în boxe despre cum bea el whiskey și bere cu prietenii în spelunci ordinare. Gray era recunoscător pentru zgomot. Îl ajuta să suporte mai ușor tăcerea penibilă dintre ei, în timp ce Barrie își punea uniforma de soră. Gray îmbracă la loc sacoul costumului, apoi trase pe el salopeta, închise fermoarul și-și puse o șapcă pe cap.

Cînd termină cu îmbrăcatul, Barrie se așeză pe banchetă. Gray îi dădu geanta pe care o recuperase din pat. În semiîntuneric, văzu că avea ochii mari și atenți.

– E prima oară că m-ai sărutat.

– Și?

– Și nu vorbim nimic despre asta?

– Nu.

– De ce?

– Fiindcă vom încerca s-o răpim pe Prima Doamnă a Statelor Unite. Ar fi cazul să ne gîndim la operațiune.

– La operațiune? Sînt femeie, Gray. Nu un soldat de-al tău de recunoaștere.

– Tu ai insistat să vii. Dacă nu-ți place modul meu de a comanda misiunea, poți să rămii pe loc. Dar am nevoie să mă concentrez, așa că...

– O întrebare? Te rog?

– Ce e?

– Ți-a plăcut, puișor?

Gray încercă să nu zîmbească, dar n-avu încotro. Slobozi chiar un hohot de rîs.

– Tacă-ți gura, Barrie.

– Bănuiam eu.

După care, îi adresă zîmbetul acela complice, discret și îngîmfat, al femeii către bărbatul pe care știe că l-a adus acolo unde-l dorea.

După care tăcu, ascultătoare. Nu se mai rosti nici un cuvînt, pînă cînd camioneta începu să încetinească. Șoferul închise radioul, oprindu-se la poarta păzită.

Gray privi spre Barrie, șoptind:

– Am ajuns.

Capitolul 40

Doi dintre cei trei se apropiară de partea dinspre volan a mașinii lui Daily. Celălalt trecu la portiera din dreapta. Le deschiseră simultan.

– Domnul Welsh?

– Cine întreabă?

Fu apucat de braț și tras afară de pe fotoliu. Auzi o pocnitură și un foșnet de aer și-și dădu seama că se terminase cu Dolly, înjunghiată în piept cu un briceag de buzunar.

– Hei! strigă Daily. Trebuia neapărat? Cine dracu' vă credeți?

Îi era greu să pară aspru, când făcea eforturi să respire. Vorbea atît de-al naibii de slab, încît îi venea să rîdă singur de el însuși.

Cei trei însă nu rîdeau. Ba chiar, alcătuiau cel mai sumbru trio pe care avusese vreodată neplăcerea să-l întâlnească. Unul dacă mai era, și i-ar fi amintit de acea gașcă veselă, cei patru călăreți ai apocalipsului.

– Am crede că sîntem de la F.B.I., îi arătară ei insignele.

– Mda, exact, replică Daily sarcastic, știind că erau supergreii lui Spencer Martin.

– Te-am urmărit toată seara, domnule Welsh, spuse cel aflat în mod vizibil la comandă. Chiar credeai c-ai să

ne păcălești cu păpușa asta timpită? Nu sîntem idioți, să știi. O femeie care nu vorbește deloc, nu face nici o mișcare?

– Asta-i o întrebare legitimă, sau un comentariu despre viața sexuală?

Bancul nu-l amuză pe celălalt, care îl întoarce, îl trînte peste aripa mașinii și-l suci mîinile la spate, legîndu-i-le cu un cablu de plastic în timp ce-l percheziționa.

– De ce mă arestați? N-am făcut nimic. Doar dacă nu cumva păpușile gonflabile au fost scoase în afara legii. Ce vreți de la mine?

– Vrem să stăm de vorbă despre oaspeții dumitale.

– Care oaspeți?

– Pariez c-o să coopereze dacă-i smulgi furtunul ăla din nas, îi propuse comandantului unul dintre ceilalți.

Daily își înfruntă panica. Dacă-l decuplau de la butelia de oxigen, avea să moară cît ai bate din palme.

– Nu cred că va fi necesar, răspunse comandantul. Nu încă.

Genunchii lui Daily se înmuieră de ușurare, dar următoarele cuvinte îi indicară că era cruțat doar pentru scurt timp.

– Șeful nostru e foarte sictirit pe dumneata și pe amicii dumitale.

– De parcă m-ar durea undeva. Spencer Martin n-avea destul curaj să vină singur să mă salte? Sau îi e frică de Bondruant?

– Spencer Martin? repetă omul, făcînd pe prostul. Nu te uiți la televizor? Domnul Martin și-a luat un scurt concediu de la Casa Albă.

– Mhm, mhm. Zău c-a ajuns la fundul sacului, dacă numai pe voi v-a putut recruta pentru mica și păcătoasa lui armată.

Cei trei se uitară unii la alții.

Daily pufni.

– Ce? Vă mirați că știu? Credeați că e secret? Mai gândiți-vă.

Șeful spuse:

– Moșule, ești mult sub categoria noastră. Ai avea mai multă minte să cooperezi. Unde sînt Barrie Travis și Gray Bordruant în noaptea asta, și de ce se țin?

– Suge-mi cariciul, boule.

Individul făcu un pas furios înainte, dar unul dintre ceilalți îl țină pe loc.

– Unde-s, Welsh? răcni el.

Daily știa că o încurcase. Chiar dacă le spunea ceea ce doreau să afle, n-avea să mai apuce răsăritul soarelui. Nu aveau doar să-l interogheze, ci și să-l execute.

Misiunea lui fusese aceea de a-i ține pe cei răi ocupați, dîndu-le lui Gray și Barrie timp s-o elibereze pe Vanessa Merritt de la *Tabor House*. Atîta timp cît mai respira, asta avea să facă. Nu era exact totuna cu a se mistui în văpaia gloriei, dar o scînteie oricum tot era.

Beligeranța nu prea dădea rezultate, așa că adoptă o altă tactică, simulînd un acces de leșin.

– Nu mă simt prea bine.

– Spune-ne unde sînt și vom lua măsuri să te odihnești.

Mda, odihnă permanentă.

– În nu știu ce motel, mormăi Daily.

– Care motel? Unde?

– Nu mi-au spus.

– *Unde?*

– Ceva cu Washington în denumire.

– Știi cît de multe moteluri cu Washington în denumire sînt pe aici?

– Nu, replică inocent Daily. Cîte?

Omul îl apucă de revere și-l ridică pînă abia mai atinse asfaltul cu vîrfurile picioarelor.

– Dacă vrei să-i mai vezi vii pe domnișoara Travis și pe domnul Bondruant, fă bine și regăsește-ți cît mai repede memoria.

– E... undeva spre Andrews, se bîlbîi Daily. Am fost o dată cu ei pîn-acolo. Nu mai țin minte exact unde, dar am să-l recunosc dacă-l văd.

– Okay, să mergem.

Individul îl îmbrînci pe Daily înainte cu atîta forță, încît canula i se smulse din nări.

– Oxigenul meu! țipă el. Îmi trebuie!

Începu să se zbată înnebunit, dar zadarnic, în legături.

– Calmează-te, domnule Welsh. Nu intenționez să te lăsăm să mori sufocat. Nu înainte de-a ști ce au plănuit prietenii dumitale pentru noaptea asta.

Tubul îi fu introdus la loc în nări. Butelia de oxigen fu scoasă din mașină și transportată, împreună cu el, în sedanul gri. Cînd îl împinseră pe bancheta din spate, Daily avu mîngîierea să vadă că fuseseră aduse și rămașițele lui Dolly.

Cel puțin, n-avea să moară complet singur.

– Dacă te oprește cineva și te-ntreabă, îngrijești un bolnav.

Gray îi dădea lui Barrie instrucțiuni de zece minute, de cînd șoferul adulterin coborîse din camionetă pentru a se prezenta la muncă. Așa cum prevăzuseră, paznicul de la poartă lăsase mașina să intre fără a controla în rulotă. Se aflau în incintă, dar încă nu ajunseseră înăuntrul spitalului.

Gray scoase două legitimații cu fotografii și nume false pe care să le poarte amîndoi.

– N-ar trece de-o inspecție atentă, dar la prima vedere par autentice.

– Dolly Madison? Întrebă Barrie, citindu-și numele. A propoz de Dolly, sper că ea și Daily sînt bine.

– O să se descurce. Amintește-ți că au camere de luat vederi pentru pază, așa că poți fi văzută și cînd nu e nimeni prin apropiere. Umblă firesc și...

– Cu hotărire. Știu, știu. Mi-ai spus-o de cel puțin zece ori.

– Nu vreau să ne dăm de gol înainte de a o găsi pe Vanessa.

– Vor fi și înăuntru gărzi?

– Nu știu.

– Dacă sînt, au arme?

– Posibil. Cei din Serviciul Secret, categoric. Dar am eu grijă de ei.

– Încă ceva. După ce o luăm pe Vanessa, cum plănuiești să ieșim de-aici?

– Planul A, scurtcircuitez motorul mașinii ăsteia. Tu și Vanessa puteți călători în spate.

– Și planul B care e?

– Să fiu al naibii dacă știu.

– Excelent, bombăni Barrie.

Însă ea fu aceea care deschise ușa rulotei și coborî prima.

Tabor House era un spital mai extravagant decît îl descrisese Gray. Construită în formă de U, cu o grădină centrală, clădirea avea două etaje. Evitînd grandioasa intrare din față, se îndreptară spre ușa laterală a sala-riaților, pe care Gray o depistase în timpul recunoașterii din ajun. Se schimbau turele. Medicii, surorile și alți membri ai personalului plecau, în timp ce se prezentau

cei din schimbul de noapte.

– Intru eu primul, spuse Gray, apropiindu-se. Așteaptă cîteva minute, apoi urmează-mă.

– Unde să te urmez?

Ridică din umeri.

– Nici o grijă. Te găsesc eu.

Porni, apoi se întoarse.

– Barrie, dacă mi se întîmplă ceva, să ieși dracului de-aici. Înțelegeți? Ascunde-te în mașina cuiva și pleacă pe unde am venit. Okay?

Barrie dădu din cap.

– N-ai s-o faci, nu-i așa?

– Nu.

Încruntîndu-se dezgustat, Gray se răsuci și dispăru pe intrarea de serviciu. Încercînd să se comporte firesc, Barrie deschise geanta și, fără a scoate camera video, verifică toate mecanismele pentru a se asigura că funcționau corect. Mai controlează și locașul pentru casete, pentru a se asigura că introdusese una. Ar fi fost exact în stilul ei, să facă istorie uitînd să bage casetă în aparat.

În timp ce mergea spre intrare, o asaltau mii de neajunsuri. Dar și o singură certitudine: Dacă nu făcea ceea ce începuse, Vanessa Merritt avea să moară în clădirea aceea. Așadar, rămase cu ochii ațintiți spre neonul de deasupra intrării, lăsîndu-l s-o călăuzească cum îndrumă un far marinarul printre recife primejdioase.

Intră printr-o încăpere care probabil fusese un hol pentru șters picioarele, pe vremea cînd *Tabor House* era domiciliu privat. Holul dădea într-un salon/bufet spațios, luminat și bine dotat, unde ieșea în pauză personalul. Se găseau diverse automate de băuturi și gustări, un filtru de cafea comercial, un congelator in-

dustrial, cîteva cuptoare cu microunde, mese și scaune și două uși indicînd toaletele. Un perete întreg era ocupat de dulapuri metalice. Lista telefoanelor de interior era mare cît un afiș, lizibilă din orice punct al încăperii.

Schimbarea turelor era aproape terminată, astfel că mulțimea se răzlețise. Un bărbat, îmbrăcat în infirmier, aștepta să i se încălzească mîncarea în cuptorul cu microunde. O soră vorbea la un telefon public. O alta, trebăluia în dulap. Doi bărbați, echipați cu treninguri ca al lui Gray, stăteau așezați la o masă, bînd cafea și vorbind despre motoarele cu turbină.

Nimeni nu-i dădu atenție. Barrie trecu prin cameră ca și cum ar fi făcut-o în fiecare seară la orele unsprezece.

După acea ușă, personalitatea spitalului suferea o schimbare drastică. Dincolo de sterilitatea luminoasă a bufetului se întindea un coridor inspirînd șoapte încete și formalism rigid. Pereții aveau brîu, cu material pastelat deasupra și cu lambriuri dedesubt. Aplice de alamă răspîndeau o lumină scăzută. Pardoseala era mochetată. Barrie străbătu acel culoar, pînă la intersecția cu un altul.

La stînga sau la dreapta? La dreapta sau la stînga? *Nu părea derutată, pari hotărîtă.* An-tan-tichi-tan. Bine, la *dreapta!*

Culoarul pe care-l alesese ducea spre partea din față a clădirii. Văzu de-a lungul lui birouri, acum întunecate, o zonă de primire oficială, cu pianină, și un solar plin cu plante tropicale și ferigi, printre care stăteau mobile de bambus cu perne. Totul foarte elegant, lipsind orice lucru cu aspect clinic.

Intrarea în atrium era foarte impresionantă, cu scara acruită și un luminator aflat la cincisprezece metri dea-

supra dușumelei de marmură. În centrul acelei rotonde se afla o masă circulară, pe care stătea un enorm aranjament floral, tulpinile gladiolelor înălțându-se pînă la aproape un metru și jumătate.

Nu se afla aproape nimeni prin preajmă, în afara unui om de serviciu îngenunchat în dreptul unei prize din perete. Barrie ocoli masa, pentru a-i vorbi.

– Aș putea să mă apuc de coca numai ca să am privilegiul de a sta aici.

– Nu-ți poți permite, răspunse electricianul, ridicîndu-se în picioare. La parter nu sînt decît birouri și săli de ședință.

– Și fișierul?

– Fără-ndoială. Dar sînt convins că fișele sînt încuiate și n-am adus scule ca să le deschid. În plus, ar lua prea mult timp.

– Atunci, ce propui?

– Un terminal de computer. Trebuie să existe un registru al pacienților ținut permanent la zi.

– Bună idee. Înainte și în sus?

– Ia tu liftul. Eu urc pe scări.

– Ne vedem la unu.

Ascensorul avea o cușcă din fier cu proprietăți mai mult estetice decît mecanice. Barrie fu recunoscătoare că ajunsese la etaj dintr-o singură tentativă. Ieși pe ușile din fier forjat, coti la stînga și se pomeni față în față cu o soră, care fu la fel de șocată s-o vadă ca și Barrie însăși.

– Ce-ai căutat în drăcovenia aia? E o capcană de unde nu mai ieși.

– Ăă, sînt nouă pe-aici, spuse Barrie, cu un rîs nervos, care în împrejurările date nu era greu de falsificat. Data viitoare, voi lua expresul. Dolly Madison, spuse ea, întinzînd mîna. Te rog, fără glume în legătură cu numele

meu. Le-am auzit pe toate, crede-mă.

– Linda Arnold.

– Încântată.

Barrie îl zări fugar pe Gray când ajunsese în capul scării. Profitînd de diversiunea pe care o crease ea, se strecură pe după biroul surorii de gardă. Altcineva nu se mai zărea.

– Când ai început să lucrezi aici? întrebă sora.

– Asta-i prima noapte. Sînt asistenta doctorului Hadley, spuse ea, amintindu-și unul dintre numele pe care le văzuse pe lista cu numere telefonice de la bufet.

– Credeam că Hadley a plecat într-un concediu de studii, pentru șase luni.

– Da, e plecat.

– Plecată, vrei să spui.

– Plecată am și spus.

Barrie îi puse Lindei Arnold mîna pe braț, aplecîndu-se confidențial spre ea.

– Între noi fie vorba, nu merge deloc cum plănuise. S-ar zice că lucrează la o carte, deși mă-ndoiesc că va reuși s-o termine.

– Serios? Mă mir. E deja foarte publicată.

– Adevărat, adevărat, dădu Barrie repede din cap, dorindu-i un blocaj scriitoricesc doctoriței Hadley, cine naiba o mai fi fost și aia. De data asta însă, se chinuie.

– Îmi pare rău să aud. Are atîtea de împărțășit, și e o doctoriță atît de înzestrată.

– E o scumpă, nu-i așa? turui Barrie. Vedea spatele lui Gray. Stătea aplecat peste un birou. Găsise un terminal de computer?

– Ce-ai acolo? arătă sora geanta grea agățată de umărul lui Barrie.

– Materiale de cercetare pe care i le adun doctoriței Hadley.

– Așa de multe?

– Ăă, mda, și, mă rog, nu pot merge nicăieri fără, ăă, Slim-Fast. Niciodată nu ies din casă fără două cutii, pentru orice eventualitate,. Și-mi iau mereu o pereche de pantofi în plus. Am niște bătăături groaznice. Și reviste. Știi, chestii. Soțul meu mă tachinează tot timpul cu *chestiile* mele.

– Nu ți s-a repartizat un dulap, jos?

– Ba da, da' parascovenia aia... mimă ea descuierea unei uși cu cifru. N-am reușit să-i dau de capăt. Pînă-i prind șpilul, m-am gîndit că-i mai bine să car cu mine mizeriile astea.

Sora Linda Arnold înclină capul.

– Parcă te-aș cunoaște de undeva, dar nu știu de unde să te iau.

Mă recunoaște de la televizor!

– Unde-ai lucrat înainte de a deveni asistenta doctoriței Hadley?

– A, într-un țătralion de locuri. Mă plictisesc să fac prea mult același lucru, așa că într-un fel, știi, merg cu valul.

În spatele surorii, Gray îi făcu semn cu degetul mare în sus.

– Ei, dacă mă scuzi, merg să mă mai plimb și să-n-cerc să-mi învăț lăcurile.

– Pot să te-ajut...

– Nu, nu, mă descurc mai bine cînd învăț singură drumul, rîse ea. Știu deja să nu mai iau a doua oară liftul ăla rablagit.

– Mă scuzați?

Gray, care se apropiase de ele, o bătu pe Linda Arnold pe umăr. Sora se întoarse spre el.

– Dumneavoastră m-ați chemat să schimb becul?

– Nu. N-am fost eu.

– O fi fost la etajul doi. Credeam c-a zis întâi. Scuzați. Duse un deget la șapcă și se retrase spre scară.

Cînd sora Linda Arnold întoarse din nou capul, Barrie se făcuse nevăzută.

– Nu-s aici.

Șeful primi raportul de la unul dintre haidamacii săi posomorîți, cel ce pusese atît de crud capăt scurtei vieți a lui Dolly. Le trebuise o oră și jumătate ca să „găsească” motelul.

– Ăsta e, insistă Daily, țiuind sonor. Sînt convins. „Washington Inn”. Camera o sută douășdoi.

– Acolo-i un camionagiu, furios ca toți dracii că l-am trezit din somn, continuă agentul, uitîndu-se urît la Daily.

– Nu pricep, privi el neajutorat de la unul la altul. A spus că se întâlnea cu Bondruant aici, astă seară.

– Ai lăsat-o într-un garaj etajat, nu?

– Cum ați aflat?

– Unde se ducea?

– Aici! Așa mi-a zis ea, cel puțin. Jur pe Dumnezeu. Trebuia să mă plimb cu manechinul, pe post de mo-meală.

– Baliverne, spuse unul dintre ei. Ne-a dus cu preșul tot timpul.

Pentru a-și juca mai convingător rolul, Daily începu să se milogească.

– Nu-mi faceți nimic. Vă rog. A trebuit s-o fac. Mă cac pe mine de frica lui.

– A cui?

– A lui Bondruant. Mi-a zis că dacă o pizdesc, mă omoară. Și-o s- o facă. V-ați uitat vreodată în ochii lui?

Te sperie ca toți dracii. Omul ăla-i un ucigaș înăscut. Dacă află că v-am adus aici, o să mă omoare.

– Las-o baltă! se răsti șeful.

– Vă rog, duceți-mă acasă, îi imploră Daily. Dacă nu-s aici, nu știu unde s-au dus. Probabil că Bondruant m-a mințit. Poate că a mințit-o și pe Barrie. E posibil să-i fi întins o cursă. La asta nu v-ați gândit? Da', ce știu eu? Eu nu-s decît un bătrîn. Nu știu nimic.

– Minte, spuse unul dintre agenți.

– Pe dracu', cred și eu că minte, spuse comandantul. Să mergem.

În mașină, șeful vorbi la telefonul celular:

– Welsh a mințit în legătură cu motelul. Nu erau acolo.

Ascultă un moment, apoi spuse:

– Am înțeles. Sînt sigur că veți scoate de la el mai mult decît am fost noi în stare.

Lui Daily nu-i plăcea deloc cum suna. Și mai puțin îi plăcea ceea ce arăta cadranul rezervorului de oxigen.

– Nu mi-a mai rămas mult aer, spuse el, de îndată ce omul termină de vorbit la telefon.

– Mie mi se pare o problemă personală.

Ceilați doi nici măcar nu se osteniră să răspundă. De pe podea, Dolly îl privea cu ochi mari, fără viață.

Drumul pînă în oraș dură mult. Destinația reieși că era un bloc administrativ cu înfățișare inofensivă. În timp ce-l escortau pe Daily spre o ieșire de urgență din spatele clădirii, bătrînul ridică ochii către cer. Nu se zăreau stele, desigur, datorită luminilor orașului. Dar era o lună frumoasă.

Îi plăcu.

Luară un lift de serviciu pînă la etajul șase. Pașii le răunară cu ecou pe coridorul pustiu, în timp ce-l conduceau pe Daily spre capătul acestuia. Roata căruciorului cu butelia scîrțîia. Niciodată nu apucase să ungă drăcia.

Unul dintre indivizi o luă înainte și ciocăni la ușă. Un glas îi ordonă să intre. Deschise și se dădu la o parte. Când Daily trecu pragul, se gîndi fugar ce formă aveau să ia tortura și moartea lui.

Amenințătorul amfitrion era luminat din spate de singura lampă aprinsă în cameră, dar Daily îi recunoscuse silueta.

– Domnule Welsh, spuse el, cu un glas aproape prietenos. Ați fost îngrozitor de ocupat astă seară. Nu vi s-a terminat oxigenul pînă acum?

Iar Daily își spuse: *Of, fir-aș al dracu'.*

Capitolul 41

Inundația din magazia de la etajul doi al lui *Tabor House* produse efectul dorit. Surorile și ajutoarele se adunară cît puteau de aproape de ușa debaralei inundate. Cîți membri ai personalului veniseră, tot atîtea propuneri de a rezolva problema se auzeau. O soră spuse că văzuse un om de serviciu lucrînd în magazie cu cîteva minute înainte de erupția gheizerului, dar acesta nu putea fi găsit pentru a ajuta la oprirea și ștergerea apei.

Barrie nu cunoscuse intențiile lui Gray cînd acesta o lăsase pe scară, spunîndu-i să aștepte acolo și să „pară ocupată” dacă se apropia cineva. Peste cîteva minute, cînd se întorsese, nu mai avea treningul și șapca, fiind din nou în costum cu cravată. O țeavă de apă plesnise în chip misterios. Nu era prea greu de dedus ce făcuse.

– Haide, se rezumă el să spună. Îl urmă spre etajul doi.

Datorită agitației din aripa de sud, nimeni nu-i observă în timp ce se îndreptau spre cea de nord. Dar, cînd dădură un colț, văzură doi agenți din Serviciul Secret stînd de gardă la ușa camerei cu numărul 300.

Ăsta e momentul cînd sîntem împușcați, își zise Barrie.

Gray însă era calm.

– Bună seara, domnilor, spuse el vioi, mergînd drept spre ei.

Îl recunoscură imediat.

– Domnul Bondruant?

– Ce mai faceți? Își afișă Gray zîmbetul mohorît.

– Credeam că v-ați retras. Cînd ați...

– Vă povestesc bucuros totul mai tîrziu. Dar trebuie s-o mutăm imediat pe doamna Merritt. În cealaltă aripă a avut loc un mic accident. Nu cred că e grav. Este strict o măsură de prevedere. Președintele nu vrea să-și asume nici un risc.

Ridică mîna, ca pentru a cere tăcere, și-și apăsă cu degetele casca portabilă pe care o purta la ureche.

– Cei de jos sînt gata, spuse el. Soră?

Îi arătă lui Barrie cu capul ușa camerei.

– Da, domnule, se strecură ea pe lîngă cei doi agenți.

– Scuzați-mă, domnule, dar nimeni înafară de doctorul Allan...

Latul mîinii lui Gray izbi îndesat laringele agentului. Încă o lovitură rapidă, și îl doborî la pămînt. Celălalt se întorsese, s-o rețînă pe Barrie. Gray îi aplică o lovitură de karate în ceafă. Omul căzu. Barrie deschise ușa, în timp ce Gray îi țira înăuntru.

Nu durase mai mult de cîteva secunde. Gray își înlocui rapid casca falsă cu cea a agentului din Serviciul Secret.

Ascultă un moment, apoi se aplecă și vorbi în micul microfon pe care-l purta sub rever agentul leșinat.

– Puțină agitație în cealaltă aripă, atîta tot.

Făcu o pauză, pentru a tuși și a-și drege glasul.

– S-a spart o țeavă de apă.

Ascultă din nou.

– Nu, nici o problemă.

Închise emițătorul, spunîndu-i lui Barrie:

– Mai e un agent pe acoperiș.

– N-a remarcat schimbarea de voce?

– Sper că nu.

Operînd rapid, Gray îi scoase unuia dintre agenți instalația de emisie-recepție, pentru a urmări acțiunile agentului de pe acoperiș și a tuturor celorlalți care se mai puteau afla prin zonă. Apoi, lipi cu bandă adezivă gurile agenților și îi legă ca pe niște curcani, imobilizîndu-le mîinile și picioarele la spate. Pentru moment, erau scoși din uz. Dar cît timp avea să treacă pînă constata cineva că nu mai erau la post și venea să controleze?

Barrie nu avu timp să se preocupe de acest risc. Gray străbătuse deja camera semiobscură spre patul unde zăcea nemișcată Vanessa. Trupul ei slab abia dacă forma o ridicătură sub pătură.

Barrie trecu în partea cealaltă a patului.

– Doamnă Merritt?

– Vanessa? Ne auzi? Întrebă Gray mai tare, zguduind-o de umăr. *Vanessa?*

Ochii i se deschiseră tremurători. Cînd îl văzu pe Gray, respirația subțire i se întretăie.

– Ai venit?

– Te scot de-aici.

– Gray.

Cînd ochii i se închiseră din nou, zîmbea slab, convinsă că acum era în siguranță. Primise atît de multe sedative, încît nici nu tresări cînd Gray îi dezlipi de pe braț banda și-i smulse cateterul intravenos.

Barrie nu trebuia să privească prea atentă, pentru a vedea că Vanessa era grav bolnavă. Găvanele ochilor ei arătau ca niște cratere negre în craniu. Buzele-i erau incolore. Gray își strecură brațele pe sub ea, apucînd-o pe sub genunchi și umeri, și o ridică din pat. Arăta ca un copil, în brațele lui.

– Barrie, ordonă el, ia pistolul.

Îl pusese pe pat înainte de a o lua pe Vanessa.

Barrie privi cu ochi mari arma, fiindu-i silă s-o atingă. Amortizorul prelung atașat pe țeavă o făcea să arate și mai amenințătoare. Dar expresia lui Gray arăta și mai primejdioasă și ucigătoare decât pistolul, așa că se conformă. Arma era grea în mîna ei stîngace.

– Fii atentă cu el, spuse Gray. E gata să tragă. Liftul de serviciu e în capătul culoarului. Coborîm cu ei pînă la parter.

Privi spre cei doi agenți fără cunoștință.

– Dacă sînteți regulamentari, iertați-mă, murmură el. Dacă sînteți oameni lui Spence, futu-vă-n cur.

În timp ce mergeau spre ușă, Barrie întrebă:

– Ce facem cu camerele de televiziune?

– Eu n-am văzut nici una. Tu?

Clătină din cap.

– Dacă încearcă cineva să ne oprească?

– Împușcă-l, spuse Gray în treacăt; îi făcu semn cu capul. Uită-te pe hol.

Barrie deschise ușa și privi în jur. Coridorul era pustiu, deși de după colț se auzeau rîsete și sporovăieli despre debaraua inundată. Se părea că absența agenților din Serviciul Secret încă nu fusese observată.

– Liber, îl anunță ea pe Gray.

– Cheamă liftul.

Leșind pe coridor, Barrie apăsă butonul de pe perete. Numărul luminat de pe panou arăta că se afla la parter. Barrie fu sigură că niciodată nu întîrziase mai mult să urce cele două etaje. Rămase cu ochii spre colț, dar nu apăru nimeni.

În sfîrșit, ascensorul sosi, gol. Barrie intră și apăsă butonul care menținea ușa deschisă. Gray străbătu holul cu Vanessa în brațe, din doi pași întinși. Barrie apăsă butonul de închidere a ușii.

Nu se întîmplă nimic.

Cîteva momente, interminabile.

În sfîrșit, ușa glisă închizîndu-se și începu coborîrea.

Barrie privea crăpătura dintre cele două uși. Când ajungeau la parter și se deschideau ușile, dacă în fața lor apărea cineva, întrebându-i ce naiba făceau, ar fi fost în stare să împuște acea persoană?

Fu recunoscătoare că nu i se puse la încercare curajul. Când ascensorul ajunse la parter, nu-l aștepta nimeni. Barrie ieși și se uită de-a lungul coridorului.

– Sînt multe persoane la bufet, îi spuse ea lui Gray.

Din direcția respectivă se auzeau crîmpeie de conversație.

– Probabil e pauză.

– Ia-o în partea opusă, răspunse el. Nu poate fi aia singura ieșire. Mergem pe o altă ușă și ocolim clădirea.

– Am observat un glasvand la seră.

Își croiră drum pe coridoarele de la parter. Glasvandul din solar era încuiat, dar avea zăvorul pe dinăuntru. Barrie ezită.

– Ar putea fi culpata la un sistem de alarmă.

– Riscăm.

Trase zăvorul și deschise ușa. Urletul care izbucni aproape că-i sparse timpanele. Barrie se răsuci în direcția dincotro răsuna și trase instinctiv cu pistolul.

O pasăre tropicală dintr-o colivie înaltă și albă făcea un tărăboi cumplit, deși glonțul nu rănise decît o ferigă de Boston. Păsării i se zburlise creasta, își întinsese aripile, dînd din ele, și continua să țipe.

– Căca-m-aș! exclamă Barrie.

Ieșiră din clădire fugind din răspuțeri, deși personalul spitalului era, desigur, obișnuit cu crizele de nervi ale păsării, căci nu apăru nimeni. Rămînînd în perimetrul umbrît, ocoliră curtea întreținută cu grijă pînă ajunseră în zona parkingului.

– Stai, spuse Gray.

Barrie se opri și se întoarse. Respira greu. Gray, nepărinđ să fi obosit aproape deloc, asculta glasul din cască. Apăsă butonul emițătorului.

– Ceva în parcare a salariaților? Întrebă el, în microfon.

Celălalt agent din Serviciul Secret! Barrie aproape uitase de el.

Ochii i se ridicară automat spre acoperiș, dar nu-l văzu. Gray îi făcu semn cu bărbia să înainteze. Răsu-cindu-se, Barrie o luă din nou la fugă. Gray o urma îndeaproape, dar îl auzi spunînd, chipurile nedumerit:

– Nu, n-a deranjat-o nimeni.

Apoi, strigă:

– La dracu'! Ne-a văzut, Barrie!

Barrie parcurse restul distanței pînă la camionetă. Cînd ajunseră, deschise ușa din spatele rulotei și urcă, ajutîndu-l apoi pe Gray să intre și s-o depună pe Vanessa pe bancheta de lîngă perete.

– Ține-te bine! spuse el, sărind pe ușă afară și trîntind-o. Peste cîteva momente, motorul se ambală și porniră. După alte cîteva secunde, o sirenă de alarmă sfîșie ascuțit tăcerea pașnică din jurul spitalului *Tabor House*.

– Delicioasă plăcintă, Amanda. Îți mulțumesc.

David îi zîmbi în timp ce Amanda lua farfuria goală de desert și o punea pe o tavă.

– Mulțumesc, David. Mă bucur că ți-a plăcut. Mai vrei?

– Nu, mulțumesc, se bătu el peste burtă. Fiecare calorie contează.

Fără a zîmbi, Amanda îl întrebă dacă mai dorea cafea. Președintele acceptă, privind-o atent în timp ce-i

umplea din nou ceașca. Apoi, femeia se scuză, luînd cu ea tava și lăsîndu-i pe David și pe George singuri în confortabilul *living room* al casei Allan.

– Amanda nu s-a încălzit deloc față de mine, nu-i așa? comentă David.

– Vrei ceva în cafea?

George se dusesese la bar, adăugînd în ceașca lui o cantitate darnică de B & B.

– Nu, mulțumesc.

Președintele se invitase singur pentru seara aceea. Cei doi fii ai lui George reacționaseră cu o emoție explicabilă. Președintele Merritt ceruse să le vadă lecțiile și le scrisese amîndurora cîteva cuvinte pe care să le ducă la școală a doua zi și să le arate colegilor.

După ce-i trimisese la culcare, Amanda le oferise lui David și lui George plăcintă și cafea, în living. Atitudinea sa friza ostilitatea, dar David era obișnuit cu răceala ei și, așa cum făcuse ani de zile, o ignora, căinîndu-l pe bietul George că se însurase cu un asemenea țurțure de gheață.

George reveni pe canapea, aducîndu-și cafeaua garnisită cu alcool. David observă că mîinile doctorului tremurau destul de tare pentru ca porțelanul delicat să clănțane.

– De ce ești atît de nervos, George? Dacă n-aș ști ce știi, aș zice că ai conștiința încărcată.

Într-o șoaptă deznădăjduită, George întrebă:

– De ce-ai venit aici astă seară?

– Nu sînt binevenit în casa unuia dintre cei mai apropiați și dragi prieteni ai mei?

– Nu asta am vrut să insinuez.

– Bine. Mă bucur să aud.

David amestecă alene cu lingurița în cafeaua proaspăt turnată.

– Acum, că sîntem singuri, trecem la treabă.
– Și anume...?
– Aș vrea să-ți știu părerea despre proiectul de lege pentru asistența medicală pe care l-a adus în dezbatere Congresul. Îți prețuiesc punctul de vedere, ca medic.

Luat complet pe nepregătite, George se bîlbîi:

– Sînt... sînt familiarizat numai cu punctele principale.

– Ceea ce ar trebui să-ți ofere bazele unei opinii. Ce părere ai despre el?

Cînd sună telefonul, George practic sări de pe canapea ca să răspundă.

– Alo, doctorul Allan la telefon.

Ascultă cîeva momente.

– Da, e aici.

Se întoarce și-i întinse receptorul lui David.

– E urgent, șopti el.

– Pune-l pe difuzor.

George îl privi nedumerit, dar făcu așa cum îi ceruse.

– Aici Președintele, spuse David.

Ascultă, în timp ce omul de la celălalt capăt al firului îl informa că Prima Doamnă fusese luată din *Tabor House*.

– Cum adică *luată*?

– Răpită, domnule Președinte. Un kidnapping.

David se ridică încet în picioare.

– Ce? făcu el, crispat.

Nefericitul mesager repetă înștiințarea.

– Unde erau nenorociții din Serviciul Secret? Iătră Președintele.

– Agenții au fost neutralizați, domnule Președinte. Doamna Merritt a fost scoasă din cameră, introdusă într-un autovehicul și dusă din spital. Operațiunea a fost

bine pregătită și executată, domnule. Forțele de pază ale spitalului și agenții Serviciului Secret și-au dat toată silința să-i oprească pe răpitori la poartă. Totuși, nu puteau risca să tragă în vehicul, rănind-o pe Prima Doamnă. Camioneta n-a oprit, în ciuda focurilor de avertisment. A spart bariera și, din păcate, a scăpat.

Conversația sonoră o atrăsese pe Amanda dintr-o altă parte a casei. David observă că vestea nu părea s-o surprindă peste măsură.

– Și-a revendicat cineva responsabilitatea? Vreo grupare teroristă?

– Suspecții au fost identificați ca fiind Gray Bondruant și Barrie Travis, domnule Președinte.

La auzul acestor cuvinte, David izbucni:

– Hristoase Atotputernice! Își împinse el degetele prin păr. Bondruant și-a ieșit complet din minți?

– S-a apropiat cu îndrăzneală de agenții din Serviciul Secret care păzeau camera doamnei Merritt, domnule, și a susținut că acționa la ordinele dumneavoastră.

– Ei bine, nu era la ordinele mele! răcni David, scandalizat de simpla idee. Trebuie să fie tratat ca un infractor de rînd. S-a-nțeles?

– Absolut, domnule Președinte. F.B.I.-ul a fost anunțat. Poliția locală a reperat deja vehiculul. A fost lăsat într-un parking de camioane, la cîteva mile distanță de spital. Nu s-a găsit nici urmă de Prima Doamnă sau răpitori. Se pare că au schimbat mașinile, domnule.

Mai calmat, David spuse:

– Mă întorc imediat la Casa Albă. Pot fi găsit în mașină.

– Desigur, domnule Președinte.

Cînd convorbirea se întrerupse, David se răsuci spre George și spuse:

– Cum ai putut permite să se întâmple asta?

– N-a fost vina mea! țipă doctorul. Eu nici măcar nu eram acolo. Probabil a fost o scăpare de securitate.

– Cel puțin! strigă David. Se pare că de fiecare dată când o las pe Vanessa în grija ta, se întâmplă ceva îngrozitor.

Din ușă, Amanda spuse:

– Dacă e vinovat cineva, tu ești acela, David.

– Amanda! exclamă George.

Lui David îi venea s-o surgume pe cățeaua aia neobrăzată pentru că îndrăzea să-i vorbească astfel, dar fu nevoit să-i admire curajul.

– Las-o baltă, George, spuse el scurt. Trebuie să mă-ntorc la Casa Albă neîntârziat. Vii cu mine?

– Desigur.

Parcurseră peronul din față, flancat de agenți din Serviciul Secret care era clar că fuseseră alertați de urgența creată. Limuzina aștepta la bordură, între alte două mașini, cu patru motocicliști în fruntea convoiului.

Gonind pe străzi spre Pennsylvania Avenue, David se asigură că geamul mat dintre el și șofer era ridicat, apoi se întoarse spre George, izbucnind în râs.

– Ți-am spus eu c-o s-o facă. Nu ți-am spus că Gray e destul de nobil, destul de *nebun*, ca să pună la cale o salvare dramatică?

George Allan rămase cu privirea în gol.

– Da, David. Așa mi-ai spus.

– Știam că va încerca s-o scoată de-acolo. Iar când oamenii lui Spence au raportat că bătrînul, Welsh, o făcea pe momeala în seara asta, am bănuit că misiunea începuse.

– Se pare că ai avut dreptate pe toate planurile.

– Ți-ai jucat rolul, George?

– Da. Chiar înainte de a pleca, astă seară.

– Și o să meargă?

– O să meargă. Va muri de nivel toxic al litiului.

Acest lucru, desigur, avea să se determine la autopsie; dar nici medicul și nici președintele nu puteau fi suspectați, fiindcă ei serveau împreună plăcinte și cafea, în momentul când Vanessa căzuse în mâinile lui Gray Bondruant și ale complicei acestuia, Barrie Travis. Urmau să fie acuzați de răpire și crimă.

În calitate de prieten intim, Gray va fi știut că medicația Vanessei trebuia să fie atent administrată și urmărită. O doză prea mică de litiu, și tulburările ei comportamentale nu se mai puteau controla. Una prea mare, putea provoca o criză, coma sau moartea, mai ales când se combina cu sedativele care i se administrau la spital pentru a-i asigura odihna necesară.

– Vor vrea să știe de unde a obținut Gray medicamentul, observă George.

– Un om cu resursele lui? expedie David problema. Unui procuror bun nu-i va fi deloc greu să convingă jurații că e destul de deștept ca să fi obținut litiul, distrugând toate probele.

– Nu mi-e clar motivul. Dacă și-au dat atîta osteneală s-o salveze pe Vanessa, de ce-ar omorî-o?

George era atît de opac, încît uneori David se întreba cum fusese în stare să obțină vreodată diploma de medic. Mai avea și o tendință enervantă de a complica lucrurile simple.

– Gray a fost amantul alungat al Vanessei. Își purta inima-n frunte, să i-o vadă naibii toată țara. La început, s-a mulțumit să plece din Washington și să-și aline amarul în singurătate. Dar dușmănia a copt pe dinăuntru. În cele din urmă, nu și-a mai putut satisface orgoliul pînă n-o omora pe Vanessa.

– Și Barrie Travis?

– E îndrăgostită de Gray. A fost bucuroasă să-și elimine concurența. După incidentul din Shinlin, sînt inamicii publici numerele unu și doi. Oamenii vor fi gata să-i creadă capabili de crima asta infamă.

Președintele își lăsa capul pe spate, zîmbind.

– E un plan atît de strălucit, George. Al dracului de perfect. Spence spunea întotdeauna că e mai bine să nu-ți distrugi dușmanii, ci să-i lași să se distrugă singuri. Mare păcat că nu-i aici s-o vadă pe-asta. Tare i-ar mai fi plăcut.

Capitolul 42

Senatorul Armbruster îi aștepta pe Barrie și Gray la locul stabilit. Elicea elicopterului se învîrtea deja.

– Slavă Domnului că ați reușit, spuse el, cînd Gray sări din mașină. Cum e?

– Vie.

Senatorul alesese o echipă de personal medical, gata să administreze orice tratament de urgență putea necesita Vanessa în timpul zborului spre Washington. În timp ce era scoasă din mașină și întinsă pe o brancardă, medicul șef începu să le dea ordine celor ce-l asistau.

– Draga tatei, ce ți-au făcut? Cuprinse mîna rece a fiicei sale, alergînd pe lîngă targă, spre elicopter.

Gray îl reținu pe doctor atîta timp cît să-i strige:

– A fost teribil de ușor să ieșim de-acolo. Prea ușor. E posibil să fi fost vătămată deja.

Dînd din cap în semn că înțelegea, doctorul nu așteptă să audă mai mult. Sări în elicopter și, în cîteva secunde, acesta își luă zborul, lăsîndu-i pe Barrie și pe Gray în parkingul pustiu al pieței.

Barrie imprimase pe video transferul. Deși calitatea nu corespundea standardelor de televiziune, întregistrarea avea să fie neprețuită. Priviră elicopterul care se înălța, pornind spre D.C.

– Ce-ai vrut să zici cu asta? îl întrebă ea pe Gray, în timp ce băga camera la loc în geantă. Cu ceea ce i-ai

spus doctorului.

– Am sentimentul că băieții din *Tabor House* știau că venim.

Barrie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Gîndește-te, continuă el. În afara demonstrației simbolice de forță de la sfîrșit, efectiv am intrat și am ieșit cu Prima Doamnă a Statelor Unite.

Cu chipul sumbru și încordat, privea după elicopter.

– S-ar putea să fi ajuns prea tîrziu ca să-i mai salvăm viața.

– Nu mișcați! F.B.I.!

Strigătul răsunase din întunericul aflat în spatele lor. Instinctiv, se răsuciră. Patru oameni veneau spre ei în fugă, cu pistoalele întinse, ochind. Se aprinseră faruri. Două mașini năvăliră vuind în parcare, pentru a scrișni din frîne la cîțiva metri de ei.

– Mîinile pe cap, Bondruant.

După cîte se părea, Gray găsi mai cuminte să se supună. Unul dintre agenți se apropie, îi găsi pistolul din cureaua pantalonilor și i-l scoase. Alt agent apucă geanta lui Barrie, apoi o pipăi pe trup.

– Nu sînt înarmată.

– Nu spune nimic, îi zise Gray, în timp ce i se puneau cătușele și i se anunțau drepturile.

Urmîndu-i exemplul, Barrie se lăsă arestată fără împotrivire. Povestea pe care o avea de spus, împreună cu banda video, avea fără-ndoială să-i absolve pe ea și Gray de orice delict comis în timp ce o salvaseră pe Prima Doamnă. Acum însă ar fi vorbit degeaba. Avea să aștepte pînă cînd senatorul Armbruster și Vanessa personal puteau corobora alegația că Președintele își asasinase fiul și plănuise omorîrea soției sale.

Barrie fu escortată la una dintre mașini, iar Gray spre cealaltă. Agentul îi deschise portiera și o ajută să se așeze în spate.

Ceea ce văzu acolo, zăcînd pe banchetă, o umplu

de o asemenea groază, încît urlă și încercă să iasă pe portiera deschisă.

– *Gray!*

Agentul însă îi ținea mîna pe spate, și o împinse înăuntru.

Prin fereastra mașinii, îl văzu pe Gray. Îi auzise țipătul, îi simțise starea alarmată și se lupta cu agenții care încercau să-l urce cu forța în cealaltă mașină. Dar, cu mîinile legate le spate, nu-i putea opri. Fu îmbrîncit pe canapeaua din spate. Portierele se trîntiră. Cu un scrîșnet de pneuri, ambele mașini demarară în viteză.

Barrie suspina, privind-o pe cealaltă pasageră de pe bancheta sedanului gri, care se uita la ea cu ochi orbi, o expresie obscen de goală pe față și o perucă încîlcită, strîmbă. Dolly.

George Allan își privi cei doi fii adormiți, cu capetele abia distingîndu-se de sub pături. Băiatul său mai mic, pe patul de jos, era ticălosul, atletul, viitorul distrugător de inimi. Farmecul iui avea să-l împingă lin prin viață.

Cel mare moștenise seriozitatea Amandei. Chiar și în somn, părea să rumege cine știe ce problemă. Dintre cei doi, el era cel mai deștept, cel biruitor. Intellectul și autodisciplina sa aveau să-i garanteze succesul indiferent ce domeniu își va alege. George spera să fie medicina.

Îi sărută ușurel pe amîndoi, apoi închise ușa după el, ieșind tiptil din cameră. Ușa dormitorului conjugal era întredeschisă. Amanda îi lăsase veioza aprinsă. Indiferent cît de amarnic se certau, cît de înstrăinați se simțeau, în fiecare noapte împărțeau același paț. Părea că-i lăsa lumina aprinsă pentru a-și putea găsi întot-

deauna calea înapoi spre ea.

Îi privi fața adormită. Șuvițele ei de păr brunet, mățos, brăzdau perna. Respira încet, regulat. Era frumoasă. Îi venea s-o atingă, s-o sărute, dar n-o făcu, de teamă să n-o trezească.

leși din odaie, parcurse culoarul spre cabinetul său și închise încet ușa. Avînd cu disperare nevoie să bea ceva, își turnă un pahar, îl duse la birou și se așeză ușurat în fotoliu.

Fusese o noapte grea. Așteptase împreună cu David pînă fuseseră anunțați că Vanessa se afla în siguranță, la spital, împreună cu Clete.

George era foarte obosit. Savură alcoolul, sorbind încet, urmărind căldura pe care i-o răspîndea prin organism. Proprietățile sale îmbătătoare erau alungate de gîndurile negre care-l bîntuiau – și anume, ceea ce-l instruisese David să facă, contrar față de ceea ce făcuse.

Își termină paharul și descuie sertarul de jos al biroului. Nu era un pistol de calibru greu, dar, cînd se descărca în cerul gurii cuiva, era suficient pentru a rezolva treaba fără durere. Controlă camerele revolverului și văzu că toate erau încărcate; apoi, fixă butoiul la loc și depuse arma pe mapa de birou.

După aceea, căută în buzunarul de la piept și scoase un mic flacon de plastic. Sigiliul era intact, iar litiul se afla încă înăuntru, fără să curgă ucigător prin venele Vanessei, așa cum crezuse David.

În răfuiala finală, George îl învinsese pe David, oprindu-se în ultimul moment dinaintea comiterii unui asasinat cu sînge rece. Spera ca Amanda s-o considere o victorie. Poate că acest sfidător cîntec de lebădă avea să compenseze anii de slăbiciune. Putea chiar să-l iubească pentru asta. Măcar puțin.

Puse fiola pe mapă, luă pistolul și introduse țeava în gură.

În timpul lungului drum, Barrie încercă să afle vești despre Daily de la oamenii care o răpiseră, dar nici zbieretele, nici rugămințile, nici suspinele și nici amenințările ei nu-i smulseră din tăcerea lor hotărâtă. Gray era la fel de nelămurit când ajunseră la destinație, un bloc administrativ din centrul orașului Washington. Fură înghesuiți în ascensorul de serviciu și conduși spre biroul din capătul culoarului de la etajul șase.

Întrucât Gray le dădea de furcă la fiecare pas, îl împinseră pe el primul. Exclamația sa obscenă nu prevesti nimic bun pentru ceea ce i se pregătea lui Barrie.

Se așteptase să vadă trupul bătut, învinețit și, probabil, însîngerat, al lui Daily. În schimb, acesta stătea culcat pe o canapea, arătînd foarte obosit. Fu atît de recunoscătoare să-l găsească, încît înaintă împleticită prin cabinetul slab luminat și îngenunche lîngă sofa, neștiind dacă să rîdă sau să plîngă.

– Daily, ești bine?

– Acum, da, gîfii el. Cînd văd că ești okay și nu te-au împușcat.

– O aveau pe Dolly în mașină. M-am temut că...

– Mi-au adus un rezervor nou de oxigen, așa că, deocamdată, trăiesc. Lasă-mă pe mine. Ați scos-o pe doamna Merritt?

– Da. Acum e pe mîini bune, deși părea foarte bolnavă. Nu sîntem siguri dacă va supraviețui.

Cu ajutorul agentului care-i scotea cătușele, Barrie se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre gazdă. Își repezi furioasă încheieturile mîinilor înainte, arătîndu-i cercurile roșii din jurul lor.

– Au fost necesare brutalitățile astea, Bill?

Procurorul general William Yancey arăta cam fîstîcit.

– Bună, Barrie. Domnule Bondruant.

Gray făcu o mutră incredulă.

– Vă cunoașteți?

– Din colegiu, răspunse Yancey. Barrie lucra la postul de radio al campusului, ca reporteră. Eu eram președintele coaliției politice a studenților. În zilele mai greoaie, venea la mine după subiecte.

– Încă o mai fac, uneori. El e sursa mea de la Justiție.

– El e sursa ta?

– Nu dezvălui nimic confidențial, explică Yancey. Mai mult, doar confirm sau neg informații pe care le-a primit din alte părți. O împiedic s-o ia razna, ceea ce uneori e cam greu de făcut, adăugă el, încruntându-se la Barrie.

– Bill, a fost necesar? repetă ea.

– Trebuia să operăm o arestare formală. Tu și Bondruant sînteți căutați pentru răpire.

Privi spre Daily.

– Domnul Daily a mărturisit că e complice.

– Daily a participat, dar n-a fost o răpire. Am salvat-o pe Vanessa Merritt.

– De ce anume, de cine?

– De soțul ei.

Yancey o privi grav pe Barrie, apoi pe Gray.

– Mă temeam că ai să spui asta.

– Nu pari foarte surprins, remarcă ea.

– În ultima vreme, am primit niște telefoane foarte stranii. De la Armbruster. De la Merritt. Se pare că re-apariția domnului Bondruant la William Yancey îi neli-niștește pe toți. Mai întâi, am fost îndemnat să-l prind, apoi s-a insistat să nu-l prind. După cum reiese, Bondruant legase tovărășie cu, ghici ghicitoarea mea, cu tine. Apropo, adăugă el sec, mari mășcări le-ai mai spus oamenilor mei la înmormîntarea lui Howie Fripp. Imaginează-ți-i numai povestindu-mi-o pe-aia cu muia

pe autostradă.

– Cu ce? făcu Gray.

– O poveste lungă, bogodăni Barrie.

Apoi, lui Yancey:

– Am făcut-o cît mai lată, fiindcă nu e'ram sigură că erau băieți de treabă.

– Erau agenți F.B.I.

– Știu, dar m-am gîndit că puteau fi...

Îl privi pe Gray consternată, întrebîndu-se cît de mult putea dezvălui.

De la locul său de pe canapea, Daily îi ușură decizia:

– Credea că lucrau pentru Spencer Martin.

– Spencer Martin, repetă îngîndurat Yancey. Vă mai supravegheau și alții. Echipa mea i-a interceptat de mai multe ori. Ne întrebam cine erau.

– Era Spence, spuse scurt Gray.

Yancey se întoarse spre el.

– Și cred că trebuie să te cred pe cuvînt.

– Trebuie să fii principalul apărător al legii în țara asta. Adică, să-i prinzi pe-ăia răii.

– Mai înseamnă și să protejez drepturile celor despre care unii *susțin* că sînt răi. Indiferent de motiv.

Simțind ostilitatea crescîndă dintre ei, Barrie se grăbi să intervină:

– Bill, după ce ți se vor clarifica faptele, sînt convinsă că vei fi și tu de acord că Spencer Martin e un individ periculos.

– Sînt numai urechi. Care *sînt* faptele, Barrie? Numele tău e pus în legătură cu Prima Doamnă de cînd ai făcut serialul despre S.I.D.S., iar Prima Doamnă a dispărut în mod misterios. Gogoșile lui Dalton Neely sînt o insultă la adresa inteligenței mele. Doctorul George Allan mi se pare total incompetent. Serviciul Secret păstrează o tăcere respectuoasă. Am știut că pregăteați ceva pentru seara asta, cînd ați făcut schimbarea aia

din garajul etajat. L-am ridicat pe bătrîn...

– Hei! protestă jignit Daily.

– ...ca să nu fie atacat sau ucis de persoanele care-mi spuneți că lucrează pentru Spencer Martin.

Descheindu-și sacoul costumului, își puse mâinile în șolduri.

– Vreau să știu ce naiba se întâmplă și trebuie să aud toată povestea. De-asta ați fost aduși aici, în loc să fiți aruncați direct în pușcărie și inculpați pentru delikte penale grave.

– Îți apreciez încrederea, Bill, spuse Barrie. Dar, înainte de a-ți vorbi, n-ar trebui să am un avocat prezent?

– Se poate. Dacă vrei s-o iei pe `calea aia. Sau poți doar să fii sinceră cu mine.

– Neoficial?

– Neoficial.

Ani de zile, îl cunoscuse ca fiind un om de onoare. Nu o dată, integritatea lui îi tăiasse calea spre cîte un reportaj reușit. Se supăraseră pe el pentru că bloca informații cînd era vorba de securitatea națională, dar nici n-o îndreptase vreodată pe piste greșite. Nu avea nici un motiv să-l suspecteze.

– În regulă. Dar sînt atîtea de spus, încît nici nu știu cu ce să încep.

– Hai să începem cu Spencer Martin.

– Cît de multe știi despre el? Este...

– Ai grijă, Barrie, dădu Gray din cap spre Yancey. O fi el fostul tău coleg de clasă, și poate s-a dovedit o sursă corectă și de încredere, dar înainte să dai pe gură, amintește-ți cine l-a numit și pentru cine lucrează.

Jignit, Yancey replică:

– Îmi amintesc *eu* cine m-a numit, domnule Bondruant. Dar lucrez pentru poporul Statelor Unite, și-mi iau foarte în serios munca și responsabilitatea care o însoțește.

Adevărat, slujba i-o datorez lui David Merritt, însă nu-s imun la duhoarea care emană zilele-astea din Casa Albă. Cît despre Spencer Martin, știu de armata lui personală. Are informatori și agenți operativi infiltrați cam prin toate sectoarele guvernului federal, inclusiv, mi-e rușine să recunosc, acelea care cad sub auspiciile Departamentului Justiției.

Mai periculoasă decît toate astea însă, e influența pe care o deține asupra Președintelui. Vreau să știu de ce și în ce măsură se bazează Merritt pe el. Sincer, Bondruant, mă temeam pentru Barrie că petrecea atîta timp cu dumneata. De-asta am informat-o despre recenta dumitale vizită la Casa Albă. Am bănuir că erai unul dintre facilitatorii lui Martin.

– Ai bănuir prost.

– Proabil. Ai plecat datorită doamnei Merritt, cred.

Gray dădu din cap.

– Și tot de-asta am fost tîrît înapoi.

Procurorul general îl privi cîteva momente pe Gray drept în ochi, după care reveni spre Barrie.

– Ai declanșat totul cu reportajul ăla despre S.I.D.S., nu?

– De fapt, Vanessa Merritt a început, invitîndu-mă la o cafea. E o poveste lungă și, spunînd-o, îl voi acuza pe Președinte de crime indescriptibile.

– De-asta ați fost aduși aici, replică Yancey. Indiferent cît de lungă și încurcată e povestea, indiferent cine e implicat, vreau s-o ascult pînă la capăt.

Capitolul 43

– Căcat! Se face praf toată blestemăția. Barrie și Gray încă n-au fost prinși. Vanessa e-n împuțitul ăla de spital. *În spital!* Era vorba să primesc cumplita veste că a murit. Când colo, primesc vestea minunată că e tratată la spitalul G.W.U.

– Calmează-te, David.

Se răsuci spre Spence, cu ochii duri ca diamantele.

– Nu mă lua de sus, Spence. Dacă m-am futut, e valabil și pentru tine. Ține minte asta, când îmi trîntești platitudinile tale încrezute.

– Nu te-am luat de sus, nici încrezut nu sînt. Sînt la fel de îngrijorat ca tine. Dar dacă ne pierdem capul, nu vom face decît să înrăutățim și mai mult situația.

– Nu cred că poate fi mai rea de-atît.

– Ba cum să nu poată.

David își lovi cu pumnul palma opusă.

– Cum s-a putut întîmpla așa?

– Nu știu. La *Tabor House*, totul a mers conform planului. Oamenii mei și-au înghițit mîndria și l-au lăsat pe Bondruant să-i învingă. Dar de unde puteam noi ști că la doar cîteva mile de- acolo îi aștepta Clele cu un elicopter?

– Ei bine, trebuia să știi. Pentru asta te plătesc. Și unde dracu-i George? A șters-o și probabil s-a dus acasă. Telefonează-i. Întreabă-l dacă doctorii de la spital

vor putea desface ce-a făcut el.

– I-am telefonat acasă de cîteva ori. Telefonul e ocupat, iar la apelul pe pager nu mi-a răspuns.

– E medicul curant al Vanessei. Poate l-au chemat la spital, spuse cu speranță David.

– Foarte improbabil, David. După povestea asta, Clete n-o să-l lase să se mai apropie nici la o milă de ea.

– Hristoase! Dacă nu merge...

– Ne vom gîndi la altceva, spuse calm Spence. Ceea ce nu trebuie să pierdem din vedere e că Vanessa a devenit o amenințare la adresa administrației. Ea, tu și cu mine sîntem singurii care știm ce s-a întîmplat în camera copilului, în noaptea aia. Probabil că și George bănuiește, dar nu are cum să fie sigur. Într-un fel sau altul, trebuie să asigurăm tăcerea Vanessei. Atunci, nu va afla nimeni.

– Decît, spuse David îngîndurat, privindu-l pe Spence, tu și cu mine.

Se crăpa de ziuă, cînd Președintele Merritt ajunse la spital ca să-și viziteze soția. În locul costumului său obișnuit, preferase să poarte haine sport și un hanorac, considerînd că, cu cît arăta mai răvășit, cu atît mai convingătoare avea să-i fie neliniștea.

Serviciul Secret apăruse înainte de sosirea lui. Spitalul se afla într-o stare de haos abia controlat. Presa se înființase în forță, întrecîndu-se să prindă ultimele vește din saga în curs a sănătății Primei Doamne. Președintele intră în spital prin bucătărie și, folosind un ascensor rezervat personalului, fu escortat pînă la camera ei.

Intră. Socrul său stătea în picioare lîngă pat.

– Ce face, Clete? Întrebă el îngrijorat.

– De ce n-o întrebi pe ea?

Vanessa părea să doarmă, dar când David îi ridică mîna, ochii i se deschiseră. David îi zîmbi radios.

– Bună, iubito. Slavă Domnului că ești bine.

– Bună, David. Ce frumos din partea ta că ai venit, replică ea cu o voce plină de sarcasm.

– Domnule Președinte, dumnealui este domnul doctor Murphy.

David luă absent la cunoștință prezentarea făcută de Clete.

– Ce este cu soția mea, doctore?

– După părerea mea, domnule Președinte, i s-a făcut un dozaj de litiu nepotrivit de mare, mai ales întrucît era în combinație cu haldol și alte sedative.

– Credeam că analizele sîngelui îi sînt monitorizate permanent.

Medicul ridică din umeri.

– Doctorul Leopold mi-a faxat fișa dumneaei medicală de la *Tabor House*. Nivelurile înregistrate sînt așa cum ar trebui să fie, dar nu corespund cu ceea ce a constatat laboratorul nostru.

– Cum a putut personalul doctorului Leopold să comită o asemenea eroare?

Nimeni nu se aventurează cu vreo deducție. De fapt, în cealaltă latură a patului, unde stătea doctorul Murphy, domnea o tăcere jenată.

– Care e prognoza? Întrebă scurt David.

– E intoxicată. I-am aplicat o curățire intravenoasă a sistemului. Va dura cîțva zile. Apoi, voi repotrivi dozajele medicației la un nivel eficient, dar sigur. N-ar fi de așteptat să mai fie redusă la starea de zombie, ca atunci când a sosit.

– Dar se va face bine?

– Da, domnule Președinte.

– Slavă Domnului!

David strînse mîna Vanessei și o apăsă pe buze, după care se aplecă, sărutînd-o ușurel. Gura ei nu era mai caldă și mai în suflețită decît aceea a unui manechin.

Doctorul se scuză, lăsîndu-i pe cei trei singuri. Înainte ca Armbruster să prindă ocazia de a lansa un atac, David trecu la ofensivă:

– Am să-i iau pielea lui Dex Leopold pentru asta.

Clete spuse:

– Înainte de a te preocupa prea mult de pielea altora, propun să- ncepi să te gîndești cum ți-o scapi pe-a ta.

David simulă mirarea.

– Ce vrei să spui?

Se auzi o băiate în ușă. Intră Spencer Martin.

Vanessa inspiră scurt, vădind mai multă animație decît pînă în acel moment. Clete remarcă:

– Măi, măi. S-a întors fiul risipitor.

Spence păru imun la ironie. Privi pe lîngă Clete, vorbindu-i Vanessei:

– Mă bucur să aud că ești pe vindecate.

Apoi, lui David:

– Dalton Neely are mult de furcă să convingă mass-media că prognoza doamnei Merritt e pozitivă. Cred c-ar trebui să vă adresați personal ziariștilor, domnule, și să asigurați națiunea că Prima Doamnă își va relua curînd activitatea.

– Bună idee, încuviință David. Clete, ce-ar fi să vii cu mine? Prezența ta va accentua vestea cea bună.

Clete o privi pe Vanessa.

– N-ai nimic împotrivă, draga tatei? Te deranjează să rămii singură?

– Nu mai sînt singură, tăticule, răspunse ea încet.

– Sigur că nu.

Se aplecă și o sărută pe frunte. Cînd se ridică, întinse un braț spre ușă, spunînd:

– După dumneavoastră, domnule Președinte.

Lui David nu-i plăcea calmul senatorului. Deloc. Și chiar mai puțin îi plăcea scîrba pură cu care îl privea soția lui. Totuși, își luă rămas bun de la ea, îi promise că se va mai întoarce să-i facă încă o vizită în cursul zilei și-i sărută tandru mîna, înainte de a-i da drumul.

De la bun început, David Merritt fusese un președinte popular, dornic să simtă sub mîini carnea oamenilor care-l aleseseră. Stilul său prietenos le crea dificultăți celor angajați să-l apere. Ziua de azi nu făcea excepție.

Spre disperarea agenților din Serviciul Secret, conferința de presă improvizată avu loc la parterul spitalului, cu ziaristii și personalul medical înghesuindu-se lîngă cordonul de nylon care oferea o firavă baricadă.

Hărțuit, Dalton Neely se dădu recunoscător la o parte din fața Președintelui, a cărei sosire electrizase toată mass-media. Fu imediat bombardat cu întrebări răcnite. Ridică mîinile, cerînd să se facă liniște. Cînd vacarmul se potoli, anunță că el și senatorul Armbruster tocmai veneau din salonul doamnei Merritt.

– Am vorbit amîndoi cu ea. E lucidă, se simte bine și are moralul foarte ridicat. Senatorul Armbruster și cu mine avem deplină încredere în îngrijirea pe care i-o acordă acest excelent personal de medici, surori și tehnicieni medicali.

Clete era uimit că David se putea manifesta cu un asemenea aplomb, indiferent de situație. Obiectiv vorbind, putea face un pas înapoi, admirîndu-l pe președintele cultivat de el aproape cu mîinile goale. Dar mai crease și un monstru. Și, la fel ca în romanul clasic al

lui Mary Shelley¹, creatorului îi revenea rolul de a-și distruge opera.

Președintele pară o întrebare despre doctorul George Allan, spunând că în prezent doctorul Allan nu era disponibil. Întrebărilor despre așa-numita răpire a doamnei Merritt de la *Tabor House*, le răspunse că nu avea de făcut nici un comentariu pînă nu era complet informat despre incident.

– Veștile sînt contradictorii, adăugă el.

Apoi, îi rugă să fie înțelegături față de scurtimea conferinței de presă, le mulțumi din inimă pentru preocupare și-și croi drum spre ieșire. Clete refuză să răspundă la întrebările aruncate spre el, dar îi ceru lui David să-l ducă pînă acasă.

David fu nedumerit de cerere, însă consimți și-l informă pe șofer că aveau de făcut popasul neprogramat, în drum spre Casa Albă.

– la alta, îi spuse fără ceremonie Clete lui Spence, cînd acesta încercă să se urce în limuzina Președintelui.

Spence îl privi pe David, în așteptare de instrucțiuni.

– Te rog, Spence, răspunse Președintele.

Clete observă că lui Spence nu-i convenea, dar se supuse, ca să salveze aparențele.

– Cînd a ieșit la suprafață? Întrebă el, în timp ce convoiul pornea din parcajul spitalului.

– Cînd ai scornit tu povestea aia ridicolă despre... cum era? O „chestiune personală delicată“?

– Ceva în sensul ăsta, chicoti Clete. Sincer, regret că Bondruant nu l-a omorît pe ticălos cînd a avut ocazia.

1. – Mary Wollstonecraft Shelley (1797-1851), a doua soție a poetului Percy Bysshe Shelley, autoarea romanului „Frankenstein, sau Prometeul modern“ (n.tr.)

– De-asta mi-ai cerut să te iau cu mașina? Ca să-mi prezinți iar opiniile tale negative despre sfătuitoarul meu, pe care nu ți le-a cerut nimeni?

– Nu. Ceea ce am de spus e mult mai important decât el.

– Dă-i drumul, Clete. Arunci mereu aluzii suculente că sînt în pragul prăbușirii și numai tu mă poți salva.

– De fapt, n-ai nimerit prea departe, David. Sînt singurul care mai stă între tine și o căcăstoare așa de-adîncă, încît niciodată n-ai să-i găsești fundul.

David fluieră.

– Pare serios.

– Mă iei peste picior, David? Ia încearc-o p-asta.

Își potrivește privirea care intimidă la putere maximă.

– Copilul Vanessei nu era al tău, așa că l-ai omorît și ai încercat, cel puțin de două ori, s-o omori și pe ea.

Așa cum se așteptase, cuvintele lui șterseră zîmbetul de pe fața lui David.

– Dacă Vanessa ți-a spus asta, e mai bolnavă decât credeam și știm amîndoi că e nebună de legat.

Clete își stăpîni enervarea, nedorind să-i acorde lui David nici măcar atîta avantaj.

– N-am să pierd prea mult timp cu asta, David. Pentru toate acuzațiile pe care le fac, vei avea o duzină de negații mincinoase, explicații sau justificări. Știu cum operezi, fiindcă eu te-am învățat. Așa că, hai să ne fie ușor la amîndoi. Îți pot garanta un lucru pe care-l vrei și-ți trebuie.

– Care-i ăla?

– Tăcerea mea. Și a Vanessei.

– În schimbul...?

– Unui divorț necontestat.

David nici nu clipi.

– Cred că te senilizezi, Clete.

– Ai cuvîntul meu că nu.

– Ai sugerat un divorț necontestat și rapid între mine

și Vanessa?

– Nu l-am sugerat. L-am mandatat. De nu...

Zîmbetul disprețuitor al lui David Merritt reveni.

– De nu, ce?

Clete introduse mîna în servietă și scoase un plic poștal lipit.

– De nu, mă duc la Bill Yancey și i-l supun atenției pe ăsta.

Îi dădu plicul ginerelui său, care îl deschise și scoase cîteva fotografii color. David le dădu drumul de parcă ar fi fost niște cobre vii.

– Îți întorc stomacul pe dus, nu? A sîngerat ca dracu'. Dar un lucru pe care nu l-a făcut Becky Sturgis, a fost să moară accidental. N-a căzut pe spate în timpul unei încăierări cu tine și nu s-a lovit cu capul de colțul unei mese, cum mi-ai spus tu în noaptea aia. Ai omorît-o în bătaie, David. Așa cum atestă fotografiile astea.

David își reveni de pe urma șocului cu remarcabilă ușurință.

– Țasta-i un bluff, Clete. Nedemn de tine. Nu *eu* apar în fotografiile. Pozele astea pot fi ale oricărui cadavru. La o adică, tu însuși puteai s-o omori în bătaie pe fata de-aici.

– Puteam, dar n-am făcut-o. În plic nu sînt numai fotografiile.

David îl scutură, iar în poală îi căzu o casetă audio.

– Tu ai ucis-o, David. Ai recunoscut fapta într-o confesiune printre lacrimi. Mai ții minte? Dacă nu, poți auzi totul pe bandă.

Și adăugă, încetișor:

– Eu înregistrez totul, David. Ulterior, șterg ceea ce e neimportant, și păstrez tot ce se poate dovedi util într-o bună zi. După ce-am văzut ce-i făcuseși acelei sărmane fete fără apărare și copilașului ei, m-am hotărît să păstrez banda asta anume.

Avu mulțumirea să vadă broboane de sudoare apă-

rînd pe fruntea Președintelui. Acesta spuse:

– N-ai s-o folosești niciodată, Clete, fiindcă ești la fel de vinovat ca mine.

– N-aș vrea s-o folosesc, recunosc Clete. Viața mea în serviciul publicului s-ar sfîrși în dizgrație. În schimb, aș prefera de-o mie de ori să te las în pace și să-mi trăiesc restul zilelor respectat ca un om politic de calitate, cu fiica mea alături. Incidentul ăsta urît din trecutul tău, adăugă el, arătînd cu capul spre fotografii, poate să dispară, *puf*, uite-așa. Tot ce ai de făcut e s-o lași pe Vanessa să plece fără tărăboi și fără nici o explicație necuvenită către presă.

– Și cum propui să fac asta?

Clete ridică din umeri.

– Voi doi aveți divergențe ireconciliabile, punct. Moartea copilului a tensionat căsnicia. Milioane de cupluri din toată America vă vor înțelege. Sinceritatea cu care vei aborda divorțul ar putea chiar să-ți aducă vreo cîteva voturi din simpatie.

David strînse fălcile.

– Mă crezi idiot? Un divorț înaintea unui an electoral ar însemna sinucidere politică. Probabil că partidul nici nu mă va mai nominaliza.

– N-ai de unde să știi. Divorțul nu e o crimă. Totuși, dubla omucidere este, și nu există nici un amendament de limitare.

Îi lăsă ginerelui său timp să reflecteze la hidoasele repercusiuni ale scoaterii poveștii cu Becky Sturgis la lumină. După o vreme, spuse:

– Îți propun un tîrg generos, David. Chiar dacă n-am interese investite, te sfătuiesc să-l primești.

– Fotografiile alea nu dovedesc nimic, și nici banda.

– Nu contează dacă se dovedește, spuse îndărătnic Clete. Simpla aluzie la un scandal de asemenea proporții ți-ar elimina șansele pentru al doilea mandat. Ba chiar, ai deveni un paria. Orice-ai încerca, povestea

asta o să te bîntuie pentru tot restul zilelor.

David părea pe punctul să facă explozie, dar Clete știa că acea primă rundă o cîștigase. Și mai avea să cîștige destule înainte de a-l pune pe David la podea, cerșindu-i mila. Acela era marele scandal de odinioară, însă mai existau și altele, o traistă întreagă. Unul cîte unul, avea să le scoată la iveală și să le expună. Erau destule ca să-i ajungă zece ani, destule ca să dureze pînă mult timp după ce Clete Armbruster avea să putrezească în mormînt. Însă urma să moară fericit, știind că David Merritt nu mai cunoștea nici un moment de liniște.

Deocamdată însă, Clete era satisfăcut. Ajungea pentru o singură dimineață.

– Poți păstra copiile, David. Mai am și altele. A propos, în caz că te gîndești să-l trimiți pe Spence sau pe vreunul din mamelucii lui la mine, și avocatul meu are copii ale fotografiilor și benzii. A fost instruit să le preda presei în eventualitatea morții mele din alte cauze decît cele naturale.

Șoferul opri limuzina în fața casei senatorului.

– Stai o clipă, spuse David, apucîndu-l pe Clete de braț în timp ce acesta se pregătea să coboare. Ai garantat tăcerea ta, dar cum rămîne cu Barrie Travis și Gray Bondruant? Nu ești înhăitat cu ei?

Clete se burzului la acest gînd.

– Ziarista aia cu capul în nori și omul care mi-a sedus fiica? Cam greu. Lasă-i în seama mea.

Îl bătui pe genunchi:

– Gîndește-te la tot ce ți-am zis și caută-mă. Sînt convins că tot la vorba mea ai s-ajungi.

Capitolul 44

Procurorul general stătea la fereastră, cu pumnii apăsai la spate, întinzîndu-se. Barrie își dorea să fi știut la ce se gîndea. O crezuse? În timpul relatării, o întreprusese pe alocuri pentru a-i cere să clarifice cîte un amănunt, dar cînd ea terminase, Yancey se ridicase și începuse să se plimbe prin încăpere, fără a indica prin nimic dacă îi credea spusesele.

Gray se retrăsese de lîngă ei și se uita la televizor, unde era transmis marele eveniment al zilei. Înjură printre dinți, cînd Președintele făcu scurta declarație presei, la spital, dar cînd un medic repetă că Prima Doamnă avea să se vindece pe deplin, Gray nu-și putu ascunde profunda ușurare.

Evident, o împărtășea și Barrie. Dar n-ar fi fost omește să nu simtă și un junghi de gelozie.

La un moment dat, în timpul monologului ei, Daily adormise. Barrie se bucura că avea posibilitatea să se odihnească. Arăta complet prăbușit.

– Ceea ce nu înțeleg, spuse procurorul general, întorcîndu-se cu fața spre ei, este de ce doamna Merritt nu l-a dat singură de gol.

Barrie răspunse fără a sta un moment pe gînduri:

– De frică. Îi era frică de el, Bill. În ziua cînd ne-am întîlnit la cafea, părea gata să-și iasă din minți. Nu cred că toate nevricalele ei pot fi puse pe seama

maniaco-depresivității. Atunci a început prima oară să suspecteze că-i erau zilele numărate și că bărbatu-său ar încerca una ca asta. Fixarea acelei întâlniri cu mine a fost primul semnal de fum pe care l-a lansat.

Yancey privi spre Gray.

– Ce e cu George Allan?

– E marioneta lui David. N-are coaie să fie altceva. David l-a prins la înghesuială. Doamna Allan a recunoscut-o în fața noastră.

– Așa e, Bill, confirmă și Barrie. Sînt convinsă că ți-ar susține cazul.

– Cazul? repetă el, pufnind. N-am nici un caz. N-am decît cuvîntul a doi fugari care sînt căutați pentru răpire.

– Dar ne crezi, insistă ea. Știu că ne crezi, altfel nu ne-ai fi adus aici, în primul rînd.

Îl se alătură, la fereastră.

– E chiar atît de greu de crezut că un șef al statului e capabil de crimă? Uită-te-acolo.

În soarele dimineții, se vedea vîrfurile Monumentului Washington.

– Monumente pentru președinți. Unii au fost niște ticăloși, alții au fost oameni onorabili și de ispravă. Înalți, scunzi, războinici, oameni de stat. Dar singurul lor numitor comun, pe lîngă oficiul în care au fost aleși, e acela că erau *oameni*. Istoria i-a exaltat, i-a făcut să pară mai mari decît în realitate, în unele situații i-a înălțat la rangul de semi-zei, dar n-au fost.

Au fost oameni, muritori, cu defecte de caracter. Au rîs, au plîns, s-au înfuriat, s-au constipat. N-au fost scuțiți de mîndrie, durere, suferință sau...

Îl privi pe Gray.

– Sau gelozie. David Merritt știa că soția lui îl înșelase. Născuse copilul altui bărbat. N-a putut tolera una ca asta. Așa că, a luat măsuri.

A mai făcut-o și înainte.

Gîndul o izbi atît de puternic, încît se cutremură.

Cuvintele erau atât de clare, încît crezu că le spusese cineva cu voce tare.

– Cum?

Yancey o privi.

– N-am spus nimic.

Interveni și Gray:

– Ziceai că...

– Stați, ridică ea mîna, făcîndu-le semn să tacă.

Brusca revelație avu un impact atât de puternic, încît părea aproape biblic. Puterea sa o îngenunche. Literalmente. Căzu la podea.

– Barrie!

Gray îl împinse pe Yancey la o parte și îngenunche în fața ei. O apucă de umeri, privind-o îngrijorat în ochi.

– Barrie, ce este?

Glasul lui părea să răsună de la mare distanță, abia auzit pe deasupra vuietului din capul ei.

A mai făcut-o și înainte.

Unde auzise aceste cuvinte? Sau le citise? De ce-i răsăriseră în minte tocmai acum? De ce păreau de o importanță vitală?

Apoi, într-un moment de orbitoare claritate, își aminti unde le citise, și știu răspunsurile la toate acele întrebări, iar ceafa începu s-o mănînce.

– Barrie, te simți bine?

Bill Yancey se ghemuise lîngă Gray, cu o îngrijorare evidentă.

– Zi ceva, fir-ai a dracu'! exclamă Gray.

– Ce se întîmplă?, se ridică Daily în capul oaselor, scărpinîndu-și capul plin de mătreață. Ce-i aici? Ce-i cu ea?

Daily. Dumnezeu să-l binecuvînteze, nu-i spusese el de-o mie de ori că un bun reporter scormonește *adînc*, că *întotdeauna* există încă un strat de dezvăluit, că niciodată nu trebuie să expediezi nimic, indiferent cît de neimportant și nevaloros ar părea?

Cele mai bune piste – cele care fac ca un reportaj să fie senzational, care ridică un subiect așa-și-așa la un nivel ce zguduie lumea – erau acelea găsite în cele mai improbabile locuri, locuri unde niciodată nu te-ai fi gândit să le cauți.

Fusese acolo tot timpul. *Tot timpul, fir-ar al dracului!* Printre hîrtiuțele și însemnările pe care le luase din biroul ei de la W.V.U.E. Verificase pista, dar numai superficial. Nu săpase destul de adînc.

Acum, își impuse să nu se aprindă prea tare. Putea să se înșele. Putea totuși să se dovedească o fundătură, dar instinctul îi spunea altfel. În orice caz, trebuia să afle.

Împingîndu-i pe cei doi în lături, sări în picioare.

– Trebuie să plec.

– Unde să pleci?

– La... Prefer să nu spun. Pînă nu aflu.

– Vrei să pleci, dar nu știi unde te duci?

– Ba cum să nu știu unde mă duc, replică ea nervoasă. Nu știu ce voi găsi cînd ajung acolo. Poate, nimic. Poate, ceva. Dar trebuie să merg.

Bill Yancey spuse:

– Barrie, nu te pot lăsa să ieși de-aici...

– Te rog, Bill. Trimite pe cineva cu mine. Un șerif S.U.A. Să-mi pună cătușele, nu-mi pasă. Numai, te rog, lasă-mă s-o fac. S-ar putea să spargă totul.

– Ce ar putea?

– Asta-i ceea ce nu pot să spun.

– De ce nu poți să-mi spui?

– Fiindcă nu vreau să mă fac de rîs dacă greșesc!

Strigătul ei fu urmat de o lungă tăcere.

Apoi spuse:

– Las-o să se ducă.

Gray vorbise, iar cînd Barrie se întoarse surprinsă spre el, o privi în ochi, comunicîndu-i o mie de lucruri, dintre care nu ultimul era încrederea absolută în ea.

În clipa aceea, știu că îl iubea. La dracu'. Îl iubea foarte mult.

– Las-o să se ducă, repetă el, susținându-i privirea. Știe ea ce face.

– Puteați să-mi luați mau' cu-o pană, când v-arătați cu-o scrisoare de recomandare de la procurorul general.

Guvernatorul adjunct Foote Graham era la fel de dezarmant pe cât îl indica numele. Nu corespundea bătașului stereotip portretizat în filmele cu închisori. Avea un stil molatec, era subțire ca nuiua și purta ochelari cu rame groase. Avea destul bun-simț ca să nu-și exprime curiozitatea față de uniforma medicală murdărită pe care o purta Barrie. Nu avusese timp să se schimbe.

Îi mulțumi că o primise fără audiență fixată dinainte.

– Am plecat într-o așa de mare grabă din Washington, încît n-am avut timp să vă anunț că veneam.

Bill Yancey unsese toate roțile. După ce aprobase călătoria în Mississippi, îi pusese la dispoziție un turbo-reactor particular. La aeroportul Jackson, o așteptase o mașină cu escortă, pentru a o duce la închisoarea din Pearl. Foote Graham era uimit de înaltele relații ale vizitatoarei sale și acceptase imediat s-o ajute în orice fel putea.

– Presupun că interviul dumneavoastră cu Charlene Walters e urgent? Întrebă el.

– Regret, domnule guvernator Graham. Acest lucru e confidențial.

– Nu pot să-mi dau seama, clătină el din cap cu uimire. Da' dacă dumneavoastră și procurorul general Yancey ziceți că-i chestie de securitate națională, cine-s

eu să mă îndoiesc?

O introduse pe o ușă deschisă de o gardiană în uniformă.

– Vă așteaptă, spuse femeia. Și-i furioasă ca un bărzăune c-am scos-o din recreație.

Deținuta bea dintr-o cutie de *Pepper* și arăta într-adevăr scoasă din fire, când guvernatorul Graham și Barrie Travis se apropiară de ea. Charlene Walters era o femeie micuță, cu piept osos, concav, și membre ca niște fuse. Părul ei alb, coafat super-permanent, forma o aureolă creată în jurul capului mic. Ochii negri, sclipitori, și stilul iute, brusc, în care se mișca, îi aminteau lui Barrie de o vrabie.

Măsurînd-o din priviri, pufni cu dispreț:

– Ei, ca sigur că mult ți-a trebuit.

Barrie îi întinse mîna dreaptă.

– Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Walters.

Charlene Nebuna îi strînse mîna, după care i se adresă cu condescendență guvernatorului:

– Avem de discutat chestii private. Te deranjează?

Deși îi sfidase autoritatea, Foote Graham zîmbi.

– Firește că nu. Dispar.

I se alătură gardienei care stătea la o distanță respectuoasă. Barrie și Charlene se așezară de-o parte și de alta a unei măsuțe.

– Înțeleg că v-am întrerupt recreația. Îmi cer scuze.

– Ai țigări?

Barrie se scobi în poșetă și scoase același pachet pe care i-l oferise Vanessei Merritt, cu cîteva săptămîni în urmă. Charlene scutură o țigară și și-o înfipse între buzele subțiri. Barrie i-o aprinse, apoi o întrebă dacă avea ceva împotrivă să întregistreze convorbirea.

– Numai dacă-mi lași țigările.

Barrie zîmbi a încuviințare. După ce verifică reportofonul, întrebă:

– Mi-ați lăsat în corespondența de la W.V.U.E. cîteva

mesaje care m-au intrigat.

– M-ai crezut o farsoare.

– Păi, eu...

– Altfel, m-ai fi căutat.

Charlene avea să fie o parteneră de dans perfecționistă, care nu tolera nici un pas greșit. Barrie adoptă o altă tactică.

– Aveți perfectă dreptate, doamnă Walters. V-am crezut nebună. De fapt, încă mai cred că s-ar putea să fiți.

Aplecându-se înainte, Charlene îi făcu cu ochiul, răutăcioasă.

– I-am făcut să mă creadă și ei. Sony, adică. L-am găsit pe lisus imediat după ce-am ajuns aici, da' nebunia a fost aia care-a făcut minuni. Nebunilor poate să le meargă aproape cu orice. Ai rămîne uimită.

Charlene Walters era nebună, ba bine că nu. Nebună de legat.

– Prima oară când m-ați sunat, spuse Barrie, ați lăsat mesajul: „a mai făcut-o și înainte.“ La cine vă refereați?

– Păi, la cine credeai, îngrămădito? La Președinte, normal. La David Malcomb Merritt.

Împunse fața de masă cu o unghie galbenă, ruptă.

– L-a omorât pe băiețelul ăla, micul Robert Rushton, cum mă vezi și cum te văd.

– Ce vă face să credeți asta?

– Ești bătută-n cap, sau ce? N-ascuți? Cum îți spusei, a mai făcut-o și-nainte. A mai omorât un bebeluș. Cu ani în urmă.

Aceasta era informația pe care venise Barrie în Mississippi s-o audă.

– Mă tem că trebuie să-mi spuneți mai concret decît atît.

Charlene expiră un fuior de fum și continuă:

– David Merritt lucra pentru senatorul Armbruster. Arătos june mai era. Avea muieri cu zecile. Una din ele

a rămas borfoasă. Becky Sturgis o chema. A făcut un băiețuș, cînd Merritt era plecat la Washington. Cînd s-a întors, ea i-a proptit copilu-n față. Nu l-a prea încălzit ideea să ajungă tătîc și soț. Da' Becky, ea-și pusese-n cap să-l ia de bărbat și îl tot pisălogea.

Așa că-ntr-o noapte, cînd băiețușu' ei avea doar cîteva săptămîni, Merritt s-a dus la rulota ei ca să se răfuiască. Au început să urle ca toți dracii. Copilul orăcăia. El l-a sufocat pîn-a murit.

Poate n-o fi vrut să omoare copilu'. Poate voia doar să nu mai plîngă. Da' dacă tot îl omorîse, cred că s-a gîndit să nu lase martori. A bătut-o pe Becky Sturgis pînă la loc comanda.

Fronăind pentru a-și degaja sinusurile, Charlene învîrți țigara ca pe un mic baston de marelșal.

– Nu-i nici o scuză pentru-o violență ca asta față de femeii. Absolut nici una. Chiar dacă nu eram infractoare condamdată, nu pupa el votul meu, numai de-asta.

Povestea era prea tare ca să fie asimilată dintr-un foc, așa că Barrie își căptuși mintea, gîndindu-se cît de interesantă era viața. Istoria țării putea fi foarte bine modificată de această septuagenară păsăresc-comică, ispășindu-și condamnarea pe viață pentru jaf cu mîină armată și omor.

Dar cine s-o creadă? Ea o credea? Credibilitatea Charlenei era subțire ca hîrtia de orez. Putea să fi inventat povestea ca să-și umple timpul. Moartea lui Robert Rushton Merritt îi trezise interesul. Serialul despre S.I.D.S. al lui Barrie îi atîrșase flăcărilor imaginației. Găsise o fraieră care s-o asculte, care făcuse atîta drum tocmai pînă-n Mississippi pentru a sta de vorbă cu ea. Născocirea acelei povești putea fi cea mai grozavă distracție a Charlenei în ani de zile.

Sau putea fi adevărată.

Oricum, Barrie se hotărî să procedeze cu prudență. Acea putea fi bomba secolului. Dacă o compromitea,

nu numai viitorul ei, ci și al națiunii, avea să fie sacrificat de propria-i nepricepere.

– Totul sună foarte...

– Incredibil, completă Charlene, cînd Barrie șovăi. Nu-i nevoie să mă crezi. Întreabă-l pe moș Cletus Armbruster.

– Senatorul?

Charlene își schimonosi cu dezgust trăsăturile veștede.

– E cel mai într-o dungă politician care-a călcat vreodată pe fața pămîntului, și asta spune cîte ceva.

– Știe despre Becky Sturgis?

– Dacă știe? Ce naiba, fato, cine crezi c-a făcut problema să dispară? exclamă Charlene. Merritt s-a dus la el chiar în noaptea aia. S-a ocupat dom' senator.

– Senatorul Armbruster e un om puternic, dar nici chiar el n-ar putea face să dispară două cadavre, argumentă Barrie. N-a avut loc o anchetă criminalistică?

– Dacă vrei să-i zici așa, spuse Charlene, scuturîndu-și disprețuitoare țigara în direcția scrumierei. Buzunarele lui Armbruster erau dolda de oficiali din oraș și de stat. A amintit niște favoruri, atîta tot. Becky și bebelușul ei nu făceau nici cît o ceapă degerată pentru băieții de la tribunal.

Barrie înclină din cap, neîncrezătoare.

– Armbruster nu poate să fi fost implicat. N-ar fi permis ca Vanessa să se mărite cu David Merritt, știind că a fost capabil de...

– Pe ce planetă trăiești? Sigur că i-a dat voie să-l ia de bărbat. Îi convenea ca fie-sa s-ajungă Prima Doamnă.

Își adună un cocoloș de flegmă și-l scuipe pe podea.

– Căcănarii. Cu toții. Cred că pot face tot ce pot, și să le meargă. Oamenii ca mine și ca moșu' meu, noi trebuie să ne plătim crimele. Da' nu unii ca

Merritt și Armbruster.

– Mă tem că aveți dreptate, spuse Barrie. Dacă tot ce mi-ați spus e adevărat, s-a întâmplat, când, acum douăzeci de ani? Dacă Armbruster a acoperit cu succes o dublă crimă, atunci și-a acoperit și urmele la fel de bine. Nu există nici o cale de a dovedi că s-a întâmplat vreodată.

Charlene bătu cu palma în masă, făcînd-o pe Barrie să tresară, speriată.

– Ești cea mai timpită fătucă la care i-a dat vreodată suflare bunul Dumnezeu. Crezi că-mi cheltuiam eu banii să te sun tocmai hăt la Washington, D.C., și să-mi bag în laț gîtu-ăsta slăbănog, dacă n-aveam dovezi?

Capitolul 45

– E mai mult decît merita, se aplecă Bill Yancey peste masă, proptindu-și palmele pe suprafața netedă. Oferă-ne dovada că Președintele l-a sufocat pe copilul Vanessei și a încercat s-o omoare, și ți se va acorda imunitatea penală.

Spencer Martin păstră tăcerea. În tot timpul interogatoriului, fusese admirabil de stoic, privind drept înaintea, închis în el ca o statuie, parcă detașat de circumstanțele în care se afla.

Biroul era plin de resturile mai multor mese la pachet și cești de cafea goale. Aproape că aburea de tensiunea generată în timpul îndelungatei nopți și al zilei ce urmasse. În pofida protestelor sale, Daily fusese dus la un hotel. Doi agenți F.B.I. îl însoțiseră și îi se ordonase să stea cu el și să-i satisfacă nevoile pînă la noi dispoziții. William Yancey și Gray Bondruant își petrecuseră întreaga zi în acel birou, așteptînd neliniștiți o veste de la Barrie.

Cînd în sfîrșit le telefonase de la închisoarea din Mississippi și le relatase conversația avută cu Charlene Walters, Yancey spusese:

– Nu putem continua fără sprijin din interior, iar Spence Martin e maximum ce putem obține.

Ordonase ca Spence să fie adus pentru interogatoriu. Spence venise pașnic, dar încă nu cooperase.

Gray, care se opunea ca Spence să primească imunitatea, se simțea răzbunat de tăcerea încăpățînată a acestuia. Îl prevenise pe procurorul general că mai ușor ar fi smuls declarații de la o ridiche, și avusese dreptate.

– Ți-am spus că ăsta o să fie un exercițiu de zădărnice, zise el acum. De-asta ți-a refuzat oferta de a chema un avocat. Știa că n-o să scoată nici o vorbă. Poți să-l torturezi pînă la moarte, înainte de a-l turna pe David Merritt.

Yancey, însă, nu era încă gata să renunțe.

– Domnule Martin, unii dintre foștii dumitale agenți operativi sînt dispuși să depună mărturie împotriva dumitale pentru a evita ei înșiși punerea sub acuzare. Ești implicat în mai multe delictе grave, bune pentru ani grei în închisoarea federală.

Nimic.

– Howie Fripp? Îți spune ceva numele ăsta, domnule Martin? Ar cam trebui. Ești suspect în cazul asasinării lui.

Spencer nici nu clipi.

– N-o să-ți spună o boabă, interveni iarăși Gray. N-o să-ți spună nici măcar că l-am împușcat și l-am închis într-un beci de rădăcinoase. Dacă ți-ar spune, ar trebui să explice și de căuta acolo. Îți pierzi timpul.

Yancey își trecu o mînă peste chelia în curs de avansare.

– Prea bine, domnule Martin. Oferta mai e valabilă doar treizeci de secunde. Dacă o respingi, vei fi supus unei anchete parlamentare care are șanse să fie fără rival în istoria americană.

Spencer Martin se ridică în picioare.

– Dacă ai avea dovada vreunei ilegalități din partea mea, aș fi în stare de arest. Nu încerca să-mi mai forțezi mîna, Bill. E nedemn pentru amîndoi.

Yancey bombăni un blestem.

Spence îi zîmbi afectat, apoi porni spre uşă.

– Yancey, e-n regulă dacă am o vorbă între patru ochi cu el?

Era clar că lui Yancey nu-i plăcea ideea, dar le-o permise. Gray îl urmă pe Spence în hol.

De cum se închise uşa în urma lor, nonşalanţa lui Spence se risipi. Îl apucă pe Gray de gît şi-l trînti la perete. Chipul i se înroşise de furie, hidos.

– Aş vrea să te omor pentru că m-ai băgat în beciul ăla împuţit.

Gray dădu la o parte mîinile lui Spence şi-l împinse în lături.

– Dar n-ai s-o faci. Fiindcă ar fi o prostie să mă omori, şi nimeni nu te-a acuzat vreodată că ai fi prost, Spence. Pînă acum.

În ochii lui Martin apăru o scînteie de interes. Fugară, curînd înlocuită de cinismul său obişnuit.

– Tu cine eşti, copoiul cel bun?

Gray ridică din umeri.

– Crede ce vrei. Ar fi trebuit să accepţi tîrgul propus de Yancey.

– Chiar crezi că el, sau altcineva, ar putea să doboare administraţia lui David? chicoti Spence. N-o să se întîmple niciodată, Gray. Toţi o să ajungeţi de rîsul lumii pentru că aţi încercat. Te-ai aliat cu cine nu trebuia, amice. Am fost scrupulos de atenţi. David e beton armat. Ştii bine.

– Că administraţia se prăbuşeşte sau nu, pentru tine n-are nici o importanţă, Spence. N-ai să ştii niciodată, că-i așa, că-i altfel, fiindcă vei fi mort de mult.

Zîmbetul fudul al lui Spence îşi pierdu puţin din insolenţă.

– Începi să prinzi ideea, Spence? Ai fost părtaş la planurile lui David pentru Vanessa, poate şi pentru copil. Deci, cît timp tu eşti viu, nu e beton armat. Imediat ce-o să-i vină ideea asta, ai intrat în istorie.

David o să-și găsească alt Ray Garrett. Îl mai ții minte? Infanteristul ăla marin tânăr și drăguț, însărcinat să mă asasineze când am devenit incomod pentru Biroul Oval? Ce păcat că ești atât de-al dracului de sigur încît nu poți vedea în ce poziție hazardată te afli. Înțelegerea cu Yancey ți-ar fi oferit o oarecare protecție.

– Mai du-te-n pizda mă-tii.

– Perfect, Spence. Riposta defensivă a oricărui înfumurat tîmpit care n-are altceva cu ce să se apere.

Gray deschise ușa biroului, spunînd peste umăr:

– Păzește-ți spatele, *amice*.

Era a doua zi spre seară, cînd Barrie reveni la Washington. Se întîmplaseră multe în absența ei. Tentativa de sinucidere a doctorului George Allan apăruse pe prima pagină a ziarului *Washington Post*. Era în comă, cu soția sa la căpății.

– Cum au reușit s-o țină ascunsă două zile? întrebă Barrie.

– Din respect față de familie, îi spuse Gray. Cel puțin, asta a fost varianta lui Neely.

Erau oaspeții-guvernului federal, într-un confortabil apartament de hotel. La ușă erau postați șerifi S.U.A. Bill Yancey vorbea la telefon din camera alăturată. Cînd și cînd, prindeau frînturi din conversațiile lui însuflețite.

– Biata Amanda. Probabil c-a fost îngrozitor pentru ea, să-l găsească așa.

– Împușcătura a trezit-o. A năvălit în cabinetul lui. Dacă nu venea, ar fi murit așezat la birou.

– Spre binele ei, sper să scape, și dacă da, să nu rămînă ca o legumă.

– Oricum, e greu pentru ea și copii. Ce-o fi avut în

cap nenorocitul?

– Cred că era disperat și n-a mai știut ce să facă.

– Întotdeauna există o alternativă, pentru Dumnezeu, replică Gray furios. Probabil că Yancey i-ar fi oferit posibilitatea de a devenit martor al statului.

– Dacă răzbește, spuse Barrie, sînt sigură că Bill va face exact asta.

Văzu consternarea de pe chipul lui Gray și-și aminti că acesta își pierduse ambii părinți cînd nu era mult mai mare decît fiii lui Allan. De asemenea, era obosit și hăituit, neras și nervos. Toți aveau nervii în pioaneze. Avuseseră patruzeci și opt de ore bogate în evenimente.

Și nu se întrezărea nici un respiro.

Daily, cel puțin, era la adăpost și se odihnea liniștit. Se afla în luxul relativ al unui alt apartament din hotel. Cînd Barrie trecuse să-l vadă, bombănise că nu i se dădea voie să meargă acasă, dar îi plăcea televiziunea prin cablu, *room service*-ul și compania celor doi tineri agenți F.B.I. care fuseseră însărcinați să-l păzească. Îi ascultau captivați poveștile incredibile din anii de ziarist.

Barrie aruncă o privire spre exemplarul din *Post* aflat pe măsuta de cafea și abordă alt articol de pe prima pagină.

– Spence să fie oare ofensat de mica scriitură pe care a primit-o?

– Flatat, mai degrabă, replică Gray. Și-a cultivat personalitatea misterioasă. Cu cît știe lumea mai puțin despre el, cu atît mai bine.

– Nu-mi vine să cred, parcurse Barrie din nou materialul.

– Am încercat să-l previn, dar n-a vrut s-asculte. Nu era decît o problemă de timp pînă-l scotea David din joc. Singurul lucru care mă surprinde e cît de repede a lovit.

– Chiar crezi că Merritt a aranjat tîlhăria asta?

– Tîlhărie, măciuci, îi aruncă Gray o privire dezolată. Spence a fost doborât în fața apartamentului de doi tipi care numai că n-aveau tatuat FEDS pe frunte. Ce fel de tîlhari aleg o victimă în jurul căreia frige așa aerul? Spence umbla întotdeauna înarmat. Pe lîngă cuțit, mai purta și un pistol, în teaca de la gleznă. Cei care l-au tîlhărit erau la curent cu asta. Au știut exact cum să-l dezarmeze.

După cele aflate în Mississippi, Barrie nu se mai îndoia de lipsa de scrupule a lui Merritt. Fără ezitare, putea pune să-i fie ucis cel mai credincios prieten. Înfiorîndu-se de frică, își strînse coatele în mîini.

– Sîntem și noi pe lista lui, nu?

– Fără-ndoială.

– Atunci, ce părere are despre asta?

Arătă a treia veste-bombă de pe prima pagină, în care era vorba de ea și Gray. Vanessa Merritt declarase oficial că le mulțumea prietenilor ei, Barrie Travis și Gray Bondruant, pentru a o fi scos din *Tabor House*. Acțiunea clandestină, datorită politicii stricte a spitalului față de vizitatori. Confuzia, rezultînd în suspectarea lui Barrie și Gray de răpire, era absurdă, spusese ea din patul de spital. Travis și Bondruant o predaseră direct tatălui ei, care îi aștepta cu un elicopter. Suna asta a răpire?

– Sînt convins că a redactat-o Clete, iar David nu e deloc încîntat, spuse Gray despre declarația Vanessei. I-ar fi venit foarte la-ndemîină dacă eram împușcați ca fugari. Acum însă, nu mai are încotro decît să susțină varianta nevesti-sii asupra evenimentului. Nimeni n-ar pune la îndoială cuvintele Vanessei și ale lui Clete.

– Dacă aș fi John Q. Public, eu n-aș crede nimic pozitiv spus de ei despre noi. Mai ales după incidentul din Shinlin.

Gray ridică din umeri.

– Ne-am pupat, ne-am împăcat.

Așa se părea, mai ales când procurorul general intră să le dea ultima veste.

– Senatorul Armbruster vrea să te vadă.

– Pe mine? exclamă Barrie.

– De ce? întreb Gray, bănuitor.

– Vrea să-i dea un interviu în exclusivitate. Spune că i-l datorează.

– Exclusivitate despre ce? întrebă Barrie. Ce-ar putea să fie?

– Nu te agita, o temperă Gray. Nu te duci.

– Nu mă duc pe dracu'! Nu pot lăsa să-mi scape o exclusivitate.

– Ai deja una.

– Asta nu-nseamnă că nu mai pot primi încă una.

Gray se întoarce spre Yancey.

– De când s-a întors Barrie, tot ce-ai făcut a fost să vorbești la telefon, în timp ce noi ședeam aici cu palma-n cur. De ce nu facem nimic? Cu tot ce ai, poți lichida povestea în clipa asta. Intri-n Biroul Oval, îi pui cătușele ticălosului, îi citești drepturile și termini naibii totul.

– Nu-i chiar așa de simplu. Vorbim despre Președintele Statelor Unite.

– Știu despre cine vorbim! strigă Gray. Și e un asasin.

– Calmează-te! strigă și Yancey; apoi, pe un ton mai rezonabil: Îți înțelegem cu toții dorința de a te răzbuna pentru doamna Merritt și copilul ei. Dacă Președintele e vinovat de crimele care i se atribuie – și toate dovezile indică asta, adăugă el, când văzu că Gray se pregătea să-l întrerupă, atunci trebuie să procedăm cu mare atenție. O singură greșeală să facem, și a scăpat basma curată. În timp ce așteptăm rezultatele de la laborator, nu văd nimic rău în a o lăsa pe Barrie să discute cu Armbruster.

– Îți spun eu ce e rău, replică furios Gray. Și ăla-i la

fel de criminal ca David. Ai auzit ce-a spus Walters. Lista acuzațiilor contra lui Clete e lungă cît brațul. Barrie ar putea cădea într-o capcană care s-o coste viața.

Procurorul general clătină din cap.

– Armbruster a spus că doamna Merritt e externată din spital în după-amiaza asta. Va fi și ea de față, așa că nu poate avea intenții violente.

Se întoarce spre Barrie.

– Deduc că ești dispusă?

– Absolut.

– Unde și cînd? se răsti Gray.

– Acasă la senator. La ora opt.

Capitolul 46

La ora opt punct, Barrie sună la ușă. Îi deschise un agent din Serviciul Secret, care îi ceru politicos să-i vadă geanta. O percheziționă, apoi i-o înapoie și trecu prin jurul ei un detector de metale portabil.

Senatorul Armbruster îi ieși în întâmpinare. Îi apăsă mâna între ale lui, spunând cu efuziune:

– Sper că după seara aceasta vom putea lăsa toate neînțelegerile în urmă, domnișoară Travis. Am vorbit deja cu fostul dumatăle șef de la W.V.U.E. Ca o favoare personală pentru mine, a acceptat să te reangajeze. Îți poți relua serviciul.

– Vă mulțumesc, domnule senator, dar nu mai doresc să fiu angajată la W.V.U.E., și cu atât mai puțin din milă.

Armbruster zîmbi mărinimos.

– Sincer să fiu, nu te condamn. După cele de astă seară, îți vei putea vinde materialul la prețuri mult mai mari.

– Sînt curioasă cu privire la natura exclusivității pe care mi-ai promis-o.

– Atunci, nu te mai țin în suspense.

O conduse într-un salon elegant, mobilat cu gust. În șemineul de marmură ardea un foc vesel. Vanessa, îmbrăcată într-un halat cu volane și arătînd ca o eroină firavă de roman victorian, stătea cu picioarele întinse pe

un divan. Încă mai avea atașată o instalație intra-venoasă.

În fața focului, cu un braț rezemat de consolă, stătea în picioare Președintele Statelor Unite.

Nimeni nu indicase că avea să fie și el prezent. În fața casei nu aștepta nici un convoi de mașini sau membri ai suitei. Singurii agenți din Serviciul Secret la vedere erau cei doi care stătuseră în hol la sosirea ei, iar Barrie bănuia că o păzeau pe Vanessa. Încercă să-și ascundă agitația.

– Bună seara, domnișoară Travis.

Barrie își dezlipi limba de cerul gurii și răspunse:

– Bună seara, domnule Președinte.

Abia dacă-și auzea propriile cuvinte, peste bubuitul inimii.

– Bună, Barrie.

O privi pe Vanessa.

– Doamnă Merritt.

Aceasta zîmbi.

– După toate prin câte-am trecut împreună, cred c-ar fi cazul să mă numești Vanessa.

– Mulțumesc.

Așezîndu-se pe scaunul indicat de senator, Barrie îi privi pe toți trei ca un martor la bară – sau o femeie condamnată, în fața plutonului de execuție.

– Pari să te simți mult mai bine decît ultima oară cînd te-am văzut, îi spuse ea Vanessei.

– Mă simt într-adevăr mult mai bine. Ce face Gray?

Barrie aruncă o privire spre Merritt, dar expresia acestuia nu se schimbă.

– E șocat de ceea ce i s-a întîmplat lui Spencer Martin aseară.

– Cum sîntem cu toții, replică Armbruster, cu regret prefăcut.

– Gray îți trimite salutări, îi spuse Barrie Vanessei.

– Nici nu știu cum să vă mulțumesc că m-ați scos

de la *Tabor House*. Sub îngrijirea lui George, aş fi murit.

Lui Barrie îi veni să-şi lovească tâmpla cu podul palmei. Unde ajunsese? În Ţara Minunilor? Era oare Alice, care tocmai se rostogolise prin oglindă într-un tablou din altă lume? De când trecuse pragul senatorului Armbruster, nimic nu se întâmpla aşa cum prevăzuse. Oricît de logic părea, dialogul lor putea fi fără şir: Cu siguranţă, Vanessa nu credea că George Allan, de capul lui, ticluise s-o ucidă.

Barrie nu văzu altă variantă decît să urmeze bizarul scenariu, pentru a vedea unde ducea.

– Îţi mulţumesc că ai lămurit problema răpirii.

– A fost o încurcătură care se cerea clarificată.

Nimic mai simplu; Vanessa o expediase. Senatorul întrerupse tăcerea jenată, oferindu-i lui Barrie ceva de băut.

– Cu ce să te tratez?

– Cu nimic, mulţumesc. Ceea ce aş dori mai mult e să ne apucăm de treabă. De ce m-aţi invitat aici?

– Noi – toţi trei – am considerat că-ţi datoram această dovadă de curtoazie, domnişoară Travis.

Se părea că senatorul era purtătorul de cuvînt al întredevederii. De cînd o salutase, Merritt nu mai spusese nimic, dar Barrie era conştientă permanent şi incomod de privirea lui plină de ură.

– Cum spuneam adineaori, continuă Armbruster, dorim să lămurim această nefericită confuzie, s-o risipim. Datorită întregii ostilităţi simţite de ambele părţi, îţi întindem o ramură de măslin, sub forma unui interviu exclusiv.

– Pe ce subiect?

Armbruster îl privi pe David, care se uită la Vanessa, apoi la Barrie.

– Vanessa şi cu mine divorţăm.

Barrie fu prea năucită ca să vorbească, dar nu era nevoie. David continuă cu explicaţiile:

– Dalton Neely va pronunța o declarație pentru presă mâine la amiază, deși încă n-o știe. Va citi această scrisoare din partea mea către poporul american. Îți dau un exemplar în avans.

Scoase din buzunarul de la piept al sacoului un plic și i-l întinse lui Barrie.

– O pot citi acum?

Merritt dădu din cap. Barrie deschise plicul și scoase două coli cu antetul prezidențial. După o introducere dulceagă, ajunse la subiectul scrisorii și începu lectura, cu voce tare:

– „Moartea fiului nostru a avut un efect cumplit asupra doamnei Merritt și a mea. Cerințele acestei investiții au contribuit și ele în mare măsură la nefericirea ei. Nici unul dintre noi nu îl acuză pe celălalt pentru destrămarea căsniciei. Ne acceptăm fiecare vina individuală a eșecului, deși eu trebuie să-mi asum partea cea mai mare de responsabilitate. De nenumărate ori, rolul de președinte l-a depășit pe acela de soț atent.

Vanessa este o femeie incredibil de altruistă. Nici o alta n-ar fi îndurat atât de multe, și atîta timp, ca ea. Nu am decît profundă admirație și afecțiune pentru Vanessa Armbruster Merritt.“

Barrie se opri din citit, ridicînd capul. Ar fi putut la fel de bine să se uite la trei portrete formale. Trăsăturile lor erau încremenite într-o amabilitate perfectă și perpetuă.

Reveni la scrisoare.

– „Vanessa și cu mine ne dăm seama că voi, poporul american, veți fi la fel de deziluzionați și întristați ca noi de această întorsătură a evenimentelor, dar niciunul nu e imun față de dilema prin care trec milioane de familii din comunitatea noastră mondială. Nu vă cerem decît să nu ne judecați prea aspru și să apreciați sinceritatea cu care tratăm această situație nefericită.

Urmînd exemplul socrului meu, senatorul Armbruster, Vanessa și cu mine ne-am dedicat viața serviciului

public. Plănuim să vă servim în continuare, în orice calitate ne îngăduiți. Vorbind în numele meu propriu, mai mult decît oricînd în calitate de președinte, am nevoie de sprijinul vostru neîngrădit. Vă mulțumesc."

Era semnată David Malcomb Merritt, Președintele Statelor Unite. Barrie împături scrisoarea și o băgă la loc în plicul oficial.

– Foarte elocvent, domnule Președinte, spuse ea.

După o clipă, adăugă:

– Și foarte fals.

– Mă scuzi?

Barrie trase adînc aer în piept, sărind în sinea ei de la trambulina mare.

– Nu mă doare inima pentru divorțul ăsta, domnule Președinte. V-ați eliberat. Fiindcă sînt convinsă că face parte dintr-o învoială, nu? Un tîrg cu senatorul Armbruster și cu Vanessa.

– Dar e scandalos, izbucni Armbruster. Îți depășești pîna și propria dumitale obrăznicie, domnișoară. Te-am invitat aici în seara asta...

– Sperînd că-mi veți putea cumpăra tăcerea cu un interviu în exclusivitate despre divorțul din Prima Familie. Regret, domnule senator, nu batem palma. Nici o șansă, domnule Președinte.

Se ridică, apropiindu-se de divanul pe care stătea Vanessa.

– Cum ai putut accepta asta, întrebă ea, bătîndu-se cu plicul peste palmă, cînd ți-a ucis copilul?

– Chem Serviciul Secret.

– Nu, Clete, ordonă David, oprindu-și socrul în ușa salonului. Hai să ne lămurim. Domnișoara Travis mă împoașcă de săptămîni în șir cu noroi, influențată, fără-ndoială, de Gray. E timpul să audă și varianta mea.

Întorcîndu-se spre ea, spuse:

– Nu eu l-am omorît pe Robert Rushton Merritt. Nu știu cum ai ajuns la concluzia asta ridicolă și

calomnioasă, dar te înșeli.

– Vanessa mi-a dat de înțeles că dumneavoastră ați făcut-o. După evenimentele din ultimele câteva zile, o cred.

– Ai interpretat greșit un lucru pe care l-a spus într-un moment cînd era atît de deprimată încît nu mai putea judeca limpede.

Barrie îngenunche, ajungînd cu ochii la nivelul ochilor Vanesei.

– Cînd m-ai contactat atunci, prima oară, erai deprimată clinic? Sau erai speriată? A înăbușit copilul în prezența ta, sau l-ai găsit stînd lîngă cadavru, cu perna în mînă?

– Copilul a murit de S.I.D.S.

Neluîndu-l în seamă pe Președinte, Barrie o apucă pe Vanessa de mînă.

– Îl lași să scape după ce ți-a asasinat copilul și a încercat să te omoare și pe tine?

– Te previn, domnișoară Travis, încă o vorbă și...

– Tatăl tău te-a convins să accepți înțelegerea asta, nu-i așa? Nu el a propus să păstrezi tăcerea în schimbul unui divorț civilizat? Știi de ce te-a îndemnat să primești?

– Fiindcă știe că mă tem, răspunse Vanessa, cu voce slabă. Vreau să scap de căsnicia cu David.

– Taci din gură, Vanessa! strigă David. Nu-i spune nimic!

Barrie insistă:

– De ce crezi că Președintele a acceptat un divorț, cînd i-ar putea reduce șansele de realegere? Ce motiv ar fi destul de serios ca să-ți acorde divorțul?

Vanessa era distrusă, fixînd-o pe Barrie cu ochii ei mari, albaștri:

– Nu... nu știu.

– Fiindcă tatăl tău amenința să demaște un secret îngrozitor, dacă soțul tău spunea nu.

– Te avertizez pentru ultima oară...

– David, lasă-mă să chem Serviciul Secret, îl imploră Clele.

Barrie continuă, mai tare decât ei:

– Tatăl tău știe unde e îngropat cadavrul, Vanessa. În situația asta, nu e numai o figură de stil. Există într-adevăr un cadavru îngropat. Al altui copil. Născut cu ani în urmă, de către o femeie numită Becky Sturgis. Nici acel copil nu fusese dorit, așa că soțul tău l-a omorât. Iar tatăl tău l-a ajutat să mușamalizeze crima.

Vanessa își privi tatăl.

– Tăticule? E adevărat?

– Firește că nu! Femeia asta e nebună, Vanessa. Toată lumea o știe. Nu te poți încrede în nici un cuvânt din ce spune.

– Din povestea asta nu poți scăpa prin caceal-male, domnilor, replică Barrie. Nu vă va folosi la nimic să-mi închideți gura. Știu prea mulți oameni. S-a terminat.

– Pe dracu'!

Răspunzînd imediat la strigătul furios la Președintele, agenții din Serviciul Secret deschiseră ușa:

– Domnule Președinte?

Merritt le făcu nervos semn să plece.

– Ieșiți afară! răzni el. E confidențial.

– De data asta, cine-o să vă mai spele rufele murdare, domnule Președinte? întrebă Barrie. Doctorul Allan a încercat să se sinucidă datorită contribuției lui la trădarea dumneavoastră.

– A încercat să se sinucidă din cauza propriei lui incompetențe. E un Barrie Travis al medicinei, un cretin total. Nici măcar să-și zboare creierii cu succes n-a reușit.

– Dar Spencer Martin? întrebă Barrie. Ați pus să fie omorât aseară fiindcă știa prea multe secrete. Era și el în cameră cînd ați sufocat copilul?

– L-ai omorât pe Spence? țipă Vanessa.

David îi aruncă o privire veninoasă, apoi îi spuse lui Barrie:

– N-am omorât copilul. De câte ori trebuie s-o spun. Dacă ar fi aici, și Spence ți-ar spune același lucru. Nu eu l-am omorât. Ea a făcut-o! exclamă el, arătînd-o cu degetul pe Vanessa.

Vanessa țipă, șocată și scandalizată.

– Vanessa nu și-a ucis copilul, replică Barrie. Nu mai mult decît și-ar fi omorât și Becky Sturgis fiul nou-născut. Dumneata l-ai strangulat.

– O, Dumnezeule! *Dumnezeule!* se văită Vanessa.

– Așa este, continuă Barrie. Apoi, a bătut-o fără milă pe tînăra aceea. Cel puțin, din experiența de-atunci a rămas cu o lecție. A învățat să folosească tactici mai subtile.

Vanessa se răsuci din nou spre tatăl ei.

– E adevărat, tăticule? Ai știut?

Arătînd la fel de pleoștit ca un cauciuc dezumflat, senatorul se retrase spre un fotoliu, lăsîndu-se să cadă pe pernă. Atitudinea lui indica vinovăția ce-i apăsă umerii, grea de douăzeci de ani.

Vanessa țipă, parcă în agonie:

– Deci este adevărat. O, Doamne! De ce m-ai lăsat să mă mărit cu el? De ce m-ai încurajat să-i nasc copilul? suspină ea. Îmi doream atît de mult un copil.

Își privi soțul de parcă ar fi avut în față încarnarea răului.

– Cum l-ai putut ucide? Era atît de neajutorat, atît de drăgălaș.

Merritt rîse aspru, ca un lătrat:

– Ce proastă sentimentală ești, Vanessa. Și ce falsă. Copilul ăla te scotea din minți. Nu-i mai suportai pînsetele. Eras incapabilă să-l îngrijești, la fel cum ești incapabilă de orice. Nu l-ai iubit. Chestia pe care a spîrcîit-o Gray în tine, și pe care o romanzezi acum așa

de ridicol, era scîrnă. Trebuia să tragi apa după ea. Așa, ne-ai fi scutit pe amîndoi de multe belele.

Barrie rămase năucită de urîtenia vorbelor Președintelui. Armbruster amuțise de uimire.

Vanessa însă, nu. Cu ochii scăpărători, sări în picioare. Se clătină slăbită, dar se sprijini de spătarul divanului.

– Ticălosule, nu Gray a fost. A fost Spence.

– *Spence?* exclamă Merritt.

Spence? Barrie simți că i se învîrtea capul.

Părintd să nu-i mai pese de furtunul intravenos din braț, Vanessa se apropie de soțul ei, trăgînd după ea suportul pe roțile.

– Da, Spence, Spence! aproape că-i scui pă ea numele în față. Ai crezut că Gray era amantul meu fiindcă ai vrut să crezi că el era. Un om ca Gray Bondruant, cu un simț inflexibil al datoriei, a ce se cuvine și ce nu ca al lui, să se culce cu soția celui mai bun prieten!

Rîse, sarcastică.

– Trezește-te la realitate, David. Gray nu făcea decît să se poarte frumos cu mine fiindcă știa de celelalte femei ale tale. Nici un moment nu ți-a trecut prin minte că Spence era cel care- ți futea nevasta, continuă ea, cu aceeași voce umflată, fericită să-i distrugă iluziile despre omul căruia îi acordase o asemenea încredere. Dar el m-a futut. Iar eu am vrut. Numai că, tot eu am fost cea păcălită. N-a fost cu nimic mai grozav ca tine. Era un ticălos rece și fără inimă, cum ești și tu. Efectiv s-a bucurat că a murit copilul.

Vocea i se frînse.

– Spence nu voia să aibă parte de el, iar asta mi-a rupt inima. Dar, cel puțin, fiul meu n-a fost al tău. Cel puțin, n-am adus pe lume copilul *tău*.

Merritt îi dădu o palmă.

Acest lucru îl smulse pe Armbruster din fotoliu. Cu un răget de leu bătrîn, se repezi la protejatul său.

Merritt însă, îl împinse în lături aproape fără efort.

– Ești de rîsu' lumii, Clete, hohoti el. N-ai nici o putere, nici la propriu nici la figurat. Ești un eunuc. N-ai coaie să mă forțezi pe mine spre *nici o* decizie.

Privindu-și soția, spuse:

– M-am răzgîndit în legătură cu divorțul, Vanessa. Nu privind acordarea lui, ci motivele. Cred că a sosit timpul ca oamenii să afle ce pizdă ordinară ești.

Apoi îi zise lui Barrie:

– Cît despre dumneata, dacă-ți știi interesul, fute-ți valea de- aici. Și fute-l și pe Bondruant, cu ocazia asta. Deși nu mă- ndoiesc că ai și făcut-o.

Porni spre ușă și o deschise larg.

Gray Bondruant stătea de cealaltă parte a pragului, împreună cu procurorul general Yancey și o falangă de agenți federali.

– Domnule Președinte, aveți dreptul să păstrați tăcerea...

– Ce mă-ta cauți aici, Bill?

Gray se împluzi pe lîngă Yancey și Merritt, aplecîndu-se spre cele două femei.

– Sînteți bine?

Strîngînd-o la piept pe Vanessa, care plîngea, Barrie dădu din cap.

– N-are nimic.

– Dar tu?

– Sînt bine. Zguduită. Părea gata să mă omoare cu mîinile goale.

– Îl omoram eu mai întîi, replică Gray.

Ochii lui o țintuiră cîteva secunde, apoi se răsuci să ajute la activitatea în curs, de arestare a Președintelui și a senatorului Armbruster.

Merritt nu reacționa demn și pașnic. Ba chiar se zbătea ca un maniac. Urla invective la adresa lui Yancey, dar acesta, spre propriu-i merit, își păstra calmul, în timp ce-i enunța președintelui drepturile.

Apoi, Merritt începu să zbiere că Vanessa, nu el, omorîse copilul, și că tot ce făcuse de-atunci fusese ca s-o apere.

– L-a sufocat. Ea a fost, nu eu. Ea e nebuna.

– Vă recomand să nu mai spuneți nimic, domnule Președinte, spuse Yancey. Sînteți implicat și în altă crimă, din Mississippi.

– Nu știu despre ce vorbești. Clete! Clete, spune-i cît de bolnavă e Vanessa.

Armbruster deschise gura, dar avea buzele moi. Obrajii i se bălăngăniră cînd încercă să articuleze cuvintele, fără să reușească.

– Senatorul Armbruster va avea posibilitatea să depună mărturie, îi spuse Yancey lui Merritt. Depoziția lui va fi pentru noi la fel de valoroasă ca aceea a martorului ocular.

– Nu era nimeni în camera copilului, decît Spence, Vanessa și cu mine. Spence e mort, iar ea minte.

– Nu mă refer la moartea lui Robert Rushton Merritt, îi explică Yancey. Avem un martor ocular al asasinatului din Mississippi.

În sfîrșit cuvintele procurorului general părură să penetreze perdeaua sîngerie a turbării lui David Merritt. Pentru prima oară, dădu semne că înțelegea crunta realitate a situației. Îl privi lung, încruntat, pe Yancey, apoi se întoarse spre Clete.

Clete înfruntă privirea omului pe care-l făurise și acum îl distrusese, dar cu un preț personal curemurător.

Ochii lui Merritt se îngustară ca două fante pline de răutate.

– Pungaș ticălos, șuieră el. Ce-ai făcut?

În exclusivitate

– Când mi-am recăpătat cunoștința, era lângă mine senatorul Armbruster.

Cuvintele încete și tărăgănite ale lui Becky Sturgis umpleau studioul de televiziune, altminteri tăcut. Echipa de emisie blocase camerele pe stativ. Erau la fel de absorbiți de relatarea ei ca și milioanele de telespectatori care urmăreau emisiunea în întreaga lume. Femeia își privea mâinile, strîns încleștate în poală.

– Îmi amintesc că, atunci când mi-am revenit, speram să mă trezesc dintr-un coșmar îngrozitor, dar era de adevăratelea. Copilașul meu murise. Trupșorul lui continua să zacă pe podea, unde-l aruncase David. Peste tot era mult sînge. Cred că era al meu. David mă lovise foarte tare.

– David Merritt, Președintele?

– Da, doamnă. Numai că pe-atuncea nu era președinte.

Purta un batic care-i acoperea adîncitura permanentă de la tîmplă, unde scalpul îi fusese cusut grosolan peste fractura de craniu. Era foarte stînjenită de desfigurare. Când o cunoscuse Barrie, purta un trening de închisoare. În seara asta, avea pe ea o rochie simplă. În afară de eșarfă, nu mai purta nici o podoabă.

– După ce mi-a dat prima lovitură, nu mai țin minte nimic, decît că m-am trezit și senatorul Armbruster

stătea în genunchi lângă mine, luîndu-mi pulsul la gît. S-a mirat că mai trăiam, fiindcă David îi spusese că eram moartă.

– Îi mai spusese senatorului Armbruster și că *dumneavoastră* uciseserăți copilul.

– Nu l-am ucis eu, răspunse Becky cu tărie. David l-a ucis. Și i-am spus senatorului adevărul. A fost foarte bun. Mi-a spus să nu-mi fac griji, că o să aibă el griji de tot.

– Ce a făcut?

– A chemat un doctor, care a venit la rulotă, mi-a cusut pielea capului și mi-a făcut o injecție contra durerilor.

– Nu ați fost dusă la spital?

– Nu, doamnă.

– Când a fost anunțată poliția?

– Senatorul Armbruster a telefonat la biroul șerifului. Când au ajuns acolo ofițerii...

Începu să plîngă. Barrie n-o îmboldi. Îl lăsă timp să-și revină înainte de a continua.

– Senatorul Armbruster i-a mințit. Le-a spus că îmi omorîsem copilul. Le-a spus să mă aresteze. M-au dus în oraș și au început să mă interogheze. Voiau să semnez o declarație, spunînd că făptuisem un omor din culpă. Am refuzat. O vreme.

– Iar apoi, ați semnat-o.

– Da, doamnă. Numai ca să mă lase în pace. Mă durea așa de rău capul. Vomasem de cîteva ori. Mi-era rău. Așa că am semnat o hîrtie unde scria că îmi omorîsem copilul. Dar nu l-am omorît eu. David Merritt l-a omorît, și a plecat crezînd că mă omorîse și pe mine.

Ajutată foarte puțin de Barrie, Becky Sturgis povesti despre eroarea judiciară orchestrată de senatorul Armbruster. Acesta apelase la cîteva favoruri politice. În cîteva zile, un judecător o condamnase la închisoare pe viață. Fusese transferată din arestul de comitat în

închisoarea statului, unde rămăsese pînă în urmă cu două zile, cînd Barrie aflate despre existența ei de la Charlene Walters. Procurorul general Yancey intervenise pe lîngă autoritățile din Mississippi ca să fie adusă la Washington.

Barrie o întrebă:

– Credeți că senatorul Armbruster l-a crezut mai degrabă pe David Merritt, decît pe dumneavoastră? După părerea dumneavoastră, senatorul a crezut sincer că ajuta la aplicarea justiției aruncîndu-vă în pușcărie?

– Nu știu, răspunse Becky cu sinceritate. Dar bănuiesc că m-a înșelat pentru ca David să nu aibă necazuri.

– Știți că David Merritt v-a crezut moartă în toți acești ani?

– N-am știut pînă ieri. Cred că senatorul l-a înșelat și pe el.

Pentru a-și păstra obiectivitatea, Barrie se abținu să declare adevărul cel mai evident: senatorul Armbruster o ținuse pe Becky Sturgis în rezervă pentru eventualitatea de a trebui s-o folosească vreodată împotriva ginerelui său. Barrie o descoperise înainte ca Armbruster să fi devenit destul de disperat pentru a avea nevoie de ea.

– Ați stat tot timpul ăsta în închisoare, domnișoară Sturgis?

– Da, doamnă. Eliberarea pe cuvînt de onoare mi s-a refuzat de două ori.

– De ce? Conform dosarului, ați fost o deținută exemplară.

– Nu știu de ce, doamnă. Comisia îmi refuză cere-rile, și atît.

Barrie lăsă tăcerea să se prelungească, pentru ca telespectatorii să tragă încă o concluzie evidentă: Armbruster avusese grijă ca Becky Sturgis să nu fie niciodată eliberată pe cuvînt de onoare.

– Pînă în urmă cu cîțiva ani, ați stat în aceeași celulă

cu o femeie numită Charlene Walters. I-ați spus povestea dumneavoastră.

Becky Sturgis dădu din cap.

– S-a întâmplat după ce David devenise președinte. La început, Charlene nu m-a crezut, a crezut că inventasem totul. Dar când copilul lui a murit la Casa Albă, a început să creadă că poate spusese adevărul. Mai ales după ce a văzut serialul dumneavoastră despre S.I.D.S. A făcut-o pe Charlene să-și spună că poate Robert Rushton Merritt era unul dintre acei copii care sînt uciși și se face așa ca să pară S.I.D.S.

– Domnișoară Sturgis, urmează cea mai dificilă întrebare pe care am să v-o pun astă seară. Sînt convinsă că toată lumea vrea să știe de ce nu v-ați manifestat. În toți acești ani petrecuți la închisoare, de ce n-ați atras nimănui atenția că fuseserăți arestată pe nedrept și silită să semnați o mărturisire falsă?

Becky ridică din umeri, ca și cum ar fi acceptat pe deplin zădărnicia propriei sale vieți.

– Nimeni n-a stat să se întrebe, cînd am dispărut. Nimeni n-a venit vreodată să mă caute. Nu locuiam de mult timp în orașul acela. Cred că oamenii au crezut că plecasem la fel cum venisem. Nu am familie. Cui să-i fi spus?

– N-ați avut avocat?

– Ba da, doamnă. Mi-au numit unul din oficiu, în noaptea aceea în biroul șerifului, dar el îmi spunea în-continuu că e mai bine să semnez declarația. A zis că ar putea comuta acuzația la omucidere cu premeditare, dacă nu mărturiseam omorul din culpă. Într-un proces de omucidere, spunea el, puteam să pierd și să fiu condamnată la moarte.

Și plus de asta, am fost mult timp bolnavă. Aveam dureri de cap care mă băgau la infirmeria închisorii zile-n șir. Uneori, mi se rupea filmul și nu-mi mai aminateam perioade întregi de timp. Au trecut cîțiva ani pînă

am simțit că-mi revenisem cu capul.

Atunci, am început să-i scriu scrisori avocatului, dar el nu mi-a răspuns decît la cîteva. Apoi, a încetat cu totul să-mi mai scrie. Am încercat să-l găsesc la telefon, dar mi se spunea întotdeauna că era plecat și nu mi-a telefonat niciodată la rîndu-i. Într-o zi, celălalt avocat – îi am numele scris pe undeva – a venit să mă viziteze în închisoare. A spus că avocatul meu murise și să nu-i mai bat la cap. Dacă mai făceam tărăboi, Armbruster avea să mi-o plătească cu vîrf și-n-desat, așa a zis. Între timp, David ajunsese congressman. Cine m-ar fi crezut pe mine, împotriva lui David și a lui Clete Armbruster?

– Bună întrebare, domnișoară Sturgis. De ce să vă fi crezut? Ce dovadă aveți că David Merritt v-a ucis copilul, v-a bătut și v-a părăsit crezîndu-vă moartă?

– Nici una. Dar pot dovedi că era tătîcul copilașului meu, spuse ea mîndră. În ziua cînd mi-a fost omorît copilul, îi tăiasem o șuviță de păr și unghiile. Le-am păstrat în toți anii ăștia, într-o cutiuță de mucava. Acum sînt la domnul Yancey. A spus că le pot da la analiză, să vadă dacă David e sau nu e tătîcul. N-am vrut să le dau, fin'că numai asta mi-a mai rămas de la copilașul meu. Dar domnul Yancey mi-a promis că mi le va înapoia de îndată ce laboratorul termină cu ele. Or fi crezînd oamenii că mint, dar copilașul meu le va spune adevărul.

Barrie nici nu se putea gîndi la o notă mai potrivită pentru încheierea interviului.

– Vă mulțumesc, domnișoară Sturgis.

Se răsuci spre camera din studio, care se apropia pentru prim- plan.

– Conform procurorului general Yancey, analizezle A.D.N. preliminare asupra părului și unghiilor tăiate au indicat că David Merritt este tatăl fiului lui Becky Sturgis. Această concluzie ar trebui să contribuie esențial pentru revizuirea arestării și declarației ei. Oficialitățile su-

gerează că i se va acorda un proces mult timp amînat. Încă nu este clar dacă David Merritt va fi inculpat pentru omucidere, deși a fost deja acuzat de obstrucționare a justiției, împreună cu senatorul Armbruster.

Senatorul Armbruster a fost arestat la domiciliu. A demisionat oficial din senat, azi după-amiază. Președintele Pietsch a fost numit interimar, după ce Congresul l-a inculpat pe David Merritt și i-a cerut demisia.

Fostul președinte se află de asemenea în stare de arest la Blair House, unde va rămîne pînă cînd rocurorul general Yancey va avea posibilitatea să organizeze două investigații pe scară largă: una referitoare la crimele din Mississippi, cealaltă privind moartea lui Robert Rushton Merritt.

Este prea devreme ca să speculăm care va fi dez-nodămîntul acestei povești incredibile. De-a lungul istoriei națiunii noastre, și alți președinți au avut de înfruntat scandaluri, dar nici unul nu poate rivaliza cu acesta.

Indiferent dacă prezumtivele sale crime sînt dovedite sau nu, David Merritt a fugit de la locul unui omor din Mississippi, pentru a evita să depună mărturiile și eventual să fie pus sub acuzare. Acest fapt în sine reprezintă un delict federal și a fost suficient pentru a pune capăt administrației sale ca Președinte al Statelor Unite.

A prezentat Barrie Travis. Bună seara.

– Salut. Intră.

Barrie făcu un pas în lături, primindu-l pe Gray în apartamentul de hotel unde se instalase temporar cu locuința.

– Mersi. Sînt onorat să fiu în aceeași cameră cu tine.

Ești vedeta zilei.

– Celebritatea mea nu i-a impresionat pe cel de la *room service*. Încă le mai trebuie o veșnicie ca să-mi aducă un sandwich.

Se uită la ceas.

– Patruzeci de minute, și se mai adună. Între timp, eu mor de foame.

– Ce-i cu luminile?

– Nimic. Mi se părea mai odihnitor așa.

Apartamentul era în întuneric, cu excepția unei lămpi slabe de lângă fereastră. Draperiile erau trase, dezvăluind frumusețea capitalei noaptea.

Barrie tocmai ieșise de sub un duș lung și fierbinte, prelungit, înfășurată de la urechi până la glezne într-un halat alb flaușat, oferit de hotel. Avea părul încă ud, dat pe după urechi.

– Ți-am văzut emisiunea, aruncă Gray în treacăt.

Barrie îl privi cu speranță, ținându-și respirația.

– Foarte bună, Barrie.

În timp ce se încălzea sub zîmbetul lui aprobator, Barrie își moderă succesul.

– Eu n-am făcut nimic. Povestea s-a spus de la sine.

– Dacă nu erai tu, nu era nici o poveste.

– Dacă nu erau Merritt și Armbruster, iarăși nu era nici o poveste. Nu mi-a plăcut în mod deosebit ceea ce a avut de spus Becky Sturgis lumii.

– Acum unde e?

– Într-un hotel. Bill a plasat cu ea două polițiste. Va fi dusă înapoi la închisoare mâine și va trebui să rămână acolo până-i revizuieste cazul un judecător din Mississippi.

– Interviuul a fost atât de emoționant, încât va striga toată lumea să i se dea drumul.

– Cel puțin i se va acorda un proces cu juri. M-ar surprinde s-o condamne. Dacă da, probabil va fi con-

damnată la termenul pe care l-a executat deja.

După un moment de gândire, Gray întrebă:

– Ce-a făcut C.N.N.-ul ca să te obțină?

– Au licitat mai mult decît toți ceilalți. Ce pot să spun? bătu ea din gene. Totu-i de vânzare.

– Uite-ți sandvișul, spuse Gray, ducîndu-se să răspundă la ușă. Semnă nota și puse tava pe măsuta din fața canapelei.

– A telefonat Amanda Allan, continuă Barrie. George prezintă unele semne care i-au încurajat pe medici. E optimistă. Îl iubește foarte mult și e gata să-i ierte orice dacă supraviețuiește.

– Mă așteptam din partea ei. Daily ce face?

– Îi suport nota de la hotel. Nu vreau să se mai întoarcă în casa aia lugubră. E destul de rău că moare. Nu e cazul să moară acolo. În plus, nu cred că vreunul din noi s-ar putea întoarce, fără a-și aminti zilele alea înspăimîntătoare prin care am trecut.

– Unde va locui?

Barrie rupse din coaja de pîine.

– Mă gîndesc să cumpăr o casă. Undeva în suburbii. Cu o cameră separată în care să stea Daily. Despăgubirea de asigurare pentru casa mea a fost mai mult decît generoasă, iar cu salariul pe care-l negociez, voi putea să-mi cumpăr aproape tot ce vreau. Aș putea lua și un cîine, ca să-i țină de urît în lipsa mea. Cred că-s gata să îndrăgesc un altul, deși nu-l va înlocui niciodată pe Cronkite, bineînțeles.

– I-ai aruncat ideea asta lui Daily?

– A mîrîit el ceva cum că nu-i „un caz de caritate-n mă-sa”, dar o să se răzgîndească, zîmbi Barrie cu drag. După ce mîncase un sfert din sandwich, împinse tava deoparte.

– Credeam că mori de foame.

– Ca să vezi, nu muream.

– Ce este, Barrie?

– Nimic, replică ea nervoasă. Apoi, fără tragere de inimă, spuse: nu știu.

– Ai ajuns exact unde voiai, în vârful profesiei, cu toate televiziunile din țară bătîndu-se să te ia cu contract. Poți spune singură prețul. Ai făcut interviul secolului. Credeam că te voi găsi pilind șampanie.

– Asta credeam și eu c-o să fac, răspunse cu tristețe Barrie. Dar te-ar surprinde să afli ce deprimat e să fii persoana responsabilă pentru răsturnarea unui Președinte.

– Nu tu ești persoana responsabilă. David și-a provocat propria prăbușire.

– Ai dreptate, evident. Aici, se bătu ea cu degetul în frunte, știu că ai dreptate. Poate sînt ambivalentă din cauza lui Howie. A fost o victimă și n-ar fi trebuit. Sînt vinovată indirect.

– Spence e vinovatul.

Oftă, deznădăjduită.

– Cred că-i cam ca un fel de post-partum. După un travaliu greu, am născut copilul, dar încă nu-s sigură că-l iubesc.

Ferindu-și ochii, spuse:

– Apropo, mi-a telefonat Vanessa în după-amiaza asta.

Gray o privi întrebător.

– Mi-a mulțumit pentru că am tratat interviul cu Becky Sturgis afit de discret, cînd aș fi putut exploata subiectul, făcîndu-l mai senzațional.

Tăcu o clipă, gîndindu-se.

– Cred că reținerea mea demonstrează că mă maturizez. Am evoluat mult, personal și profesional.

→ Fără-ndoială.

– Oricum, continuă Barrie, renunțînd la tonul introspectiv, Vanessa părăsește Casa Albă astă seară, dar nu e tristă că pleacă, lăsînd în urmă asemenea amintiri îngrozitoare.

Evident, e zdrobită de povestea lui Becky Sturgis. Repetă mereu că n-a putut înțelege cum s-a putut tatăl ei implica în ceva atât de abject – termenul meu, nu al Vanesei. Nu numai că a mușamalizat o crimă cu violență, dar i-a și permis să se mărite cu David. A *încurajat-o*. Se simte trădată.

– Cu Clete cum a rămas?

– Susține că nu-l va ierta niciodată.

– Repudierea din partea ei e exact ceea ce merită, dar o să-i scurteze zilele.

Barrie dădu din cap.

– I-a promis lui Bill Yancey cooperare deplină când va începe ancheta asupra morții lui Robert Rushton. Acum, când nu mai are de ce să se teamă pentru viața ei, poate spune adevărul. David a asasinat copilul, dar Spence a fost cu ideea să acuze S.I.D.S.

– E în genul lui. Simplificările erau punctul forte al lui Spence.

– Vanessa a fost îndrăgostită de el?

– De Spence? Nu. Dorea de la el ceea ce dorește o femeie de la un bărbat: atenție și protecție. Din pizmă, i-a servit lui David o porție din propria lui doctorie, cu un bărbat pe care David îl credea de-o loialitate incoruptibilă. Dar, când Spence i-a întors spatele, a suportat greu respingerea.

– Și s-a îndreptat spre tine.

– Pentru prietenie.

Barrie se ridică, ocolind nervoasă măsuța.

– Nu-s convinsă că numai asta voia.

– Asta-i tot ce-a primit.

– Ai fi putut să-mi spui.

– Nu era nimic de spus.

– Asta ai fi putut să mi-o spui.

– N-am dorit-o pe Vanessa și n-am avut-o niciodată.

Poftim. Mulțumită?

– Da. A fost chiar așa de greu?

Gray își împreună vîrfurile degetelor, rezemîndu-și-le de buze, și o privi pînă cînd Barrie se foi sub ochii lui.

– Ce? întrebă ea.

– Cred că ceea ce te-a doborât e faptul că nu mi-am declarat iubirea nemuritoare.

Barrie slobozi un pufnet deloc potrivit pentru o doamnă.

– Na poftim, iar te flatezi singur. Ai prostul obicei de-a o tot face, Bondruant.

– Sînt aici cu tine, Barrie, spuse el calm; apoi întinse mîna, o apucă de cordonul halatului și o trase încet spre el. Casa aia pe care vrei s-o cumperi, cît de mare va fi?

– De ce?

– Mi s-a oferit un post în Departamentul Justiției. Un fel de muncă liber-profesionistă. Sună interesant. Voi petrece mult timp la Washington și-o să am nevoie de-o locuință.

– Înțeleg.

Inima ei își accelerase bătăile. Pofta de mîncare îi revenise. Ba chiar, era flămîndă ca un lup.

– Și cum rămîne cu Rocket, Tramp și Doc?

– Pun pe cineva să vadă de ei și de fermă în lipsa mea. În funcția asta, voi avea mult timp liber. O să mergem frecvent în Wyoming.

– Ai plănuit totul.

– Aproape.

Gray trase de capetele cordonului, îi desfăcu halatul și, strecurîndu-și mîinile înăuntru, i le puse pe talie. O țintuia cu ochii.

– Mi-ai spus odată să nu mă uit prin tine ca și cum n-ai conta. Conțezi, Barrie. Leapădă tot gunoiul emoțional cu care te-au lăsat părinții tăi. Tatăl tău n-a înșelat pe nimeni, decît pe el însuși. Conțezi al dracului de mult.

Apoi, o trase călare peste genunchii săi, își arcui mîna pe după ceafa lui Barrie, o trase spre el și o sărută, strecurîndu-și erotic limba în gura ei, făcîndu-i pîntecul să se prăbușească în gol și sufletul să se înalțe pînă la cer.

Vîrfurile degetelor lui îi găsiră sfîrcurile, încordate, suprasensibilizate. I le apăsă, le mîngîie, îi frămîntă sîinii în timp ce Barrie se lupta cu hainele lui. Buzele lui Gray i se închiseră peste un sfîrc, pe cînd ea îl lua într-însa. Îi călări cu patimă neînfrînată. Unde învățase să se miște astfel? Cum ajunsese la acea abilitate carnală de a-i stîrni plăcerea? De la ce strămoș păgîn moștenise cunoștințele acelea tenebroase?

Nimic în experiența ei nu rivaliza cu modul în care trupul îi reacționa față de al lui, sau nevoia de a-i face plăcere. Cu cîteva secunde în avans, Gray îi simți orgasmul.

– Ai să-ncepi să urlî ca data trecută?

– Dacă nu te oprești.

– Nici o șansă, gemu el. Îi cuprinse șoldurile, ținîndu-le pe loc.

Barrie gîfii, pradă delicioasei plăceri pe care i-o provoca în adînc.

– Adică... dacă tu nu mă oprești... cred că s-ar putea să urlu.

Gua lui i-o captură într-o nouă sărutare, care se dezintegrează la începutul celor două orgasme simultane. Gray își îngropă chipul în despicătura sîinilor lui Barrie. Oftaturile ei încete, sacadate, răspîndeau în întuneric semne de sunet erotic.

Apoi, se prăbuși la pieptul lui, mîngîindu-l pe gît cu nasul și buzele. Gray o ținu mult timp îmbrățișată. Cînd în cele din urmă o desprinsese de el, îi dădu la o parte părul umed de pe față, îi trecu peste obraz vîrfurile degetului arătător, îi mîngîie cu degetul mare buzele umede.

Niciodată nu mai demonstrase o asemenea tandrețe, iar ochii lui Barrie se umplură de lacrimi. Șopti un singur cuvînt:

– Bondruant.

– Știi, spuse el, vocea ta aproape că mi-o scoală. E jenant.

Rîzînd încetișor, Barrie se aplecă să-l muște drăgăstos de gît.

– Deci, se poate spune că ești împătimit categoric după mine?

Cînd nu răspunse, Barrie se retrase pentru a-i privi chipul. Gray miji ochii, indicînd că n-o nimerise tocmai bine.

– Îndrăgostit? Îndrăzni ea cu teamă.

Nu făcu decît s-o privească, răspunzîndu-i din ochi, cu inegalabila lor intensitate albastră.

– Serios? șopti Barrie.

– Nu te agita prea mult. N-am să-mi amintesc niciodată cînd e ziua ta, sau Sfîntul Valentin, sau aniversările. Nu-s genul cu floricele-și-inimioare.

Barrie îi puse mîinile pe obraji.

– Ai să mă-nșeli?

– Nu.

Tonul lui nu lăsa nici umbră de îndoială.

– Niciodată.

– Atunci, n-am nevoie de inimioare și flori.

– Dar de sex?

– De sex am nevoie.

Mai tîrziu, au rămas culcați în patul larg. Pielea netedă și răcoroasă a fundului lui Barrie se cuibărea în părul cald de pe pîntecul lui Gray. Bărbia i se rezema de creștetul capului ei. O ținea cuprinsă cu brațul, acoperindu-i posesiv sînul cu mîna. Cînd și cînd, degetul mare îi trecea peste sfîrc. Cînd și cînd, Barrie îi ducea mîna la buze și săruta locul care încă mai purta urme vagi de dinți, unde-l mușcase cu săptămîni în urmă.

Îi venea somnul. Apoi, chiar înainte de a adormi, îi rosti numele.

– Hmm?

– Vrei s-auzi o ironie?

Gray nu spusese nimic, dar Barrie știu, după nemișcarea lui, că asculta.

– L-am iubit pe tatăl meu. Cu disperare.

Încet, Gray îi șopti în păr:

– Știu.

Epilog

Telefonul de pe biroul lui Barrie sună. Se uită la ceas. Mai erau cinci minute pînă să intre pe platou. Avea timp pentru o convorbire scurtă. Putea fi Gray. Îi telefona adeseori înainte de ora emisie, pentru a-i ura să rupă un picior – preferabil pe-al lui, de cum ajungea acasă.

Zîmbind la gîndul acestei posibilități, Barrie ridică receptorul.

– Barrie Travis.

– Te-am văzut ieri la televizor. Ți-ai vopsit părul?

Era Charlene Walters.

– Mi l-am deschis. Îți place?

– Nu. Ar trebui să ți-l faci la fel ca-nainte.

Barrie zîmbi. Charlene era aproape la fel de celebră ca ea. Numele ei apăruse în toate articolele, tipărite sau transmise, despre demolarea administrației Merritt. Deținuta se considera acum colegă cu Barrie.

– Ce faci, Charlene?

– Am gaze. Ne-au dat fasole la prînz.

– Îmi pare rău s-aud. Ascultă, trebuie să intru în emisie peste...

– Probabil ești în al nouălea cer, după ce-ai pus în mișcare.

Trecuseră șase luni de la reînvierea lui Becky

Sturgis. Se pregăteau procesele Merritt și Armbruster. Acuzatorii încă își mai organizau dosarele. Avocații încercau să adune argumente împotriva probelor complicate și martori dispuși să depună mărturii incriminatoare în schimbul imunității sau al circumstanțelor atenuante.

– Nu-mi face nici o plăcere că s-au distrus niște vieți, răspunse Barrie. Deși sper că asta va ajuta ca pe viitor să se prevină asemenea abuzuri de putere fără conștiință.

– N-aș băga mâna-n foc, când oamenii sînt cum sînt.

Barrie se uită la ceas. Trei minute. Își propti receptorul între umăr și obraz și luă din sertarul biroului pudriera și puful. Nu avea timp să se machieze.

– Mă bucur mult că te-am auzit, Charlene, dar...

– Eu, una, aș vrea să-i scoată pe ticăloșii ăia și să-i spînzure. După ce i-au făcut lui Becky, n-ar trebui să mai fie lăsați o singură zi să respire.

– Dacă sînt condamnați, sistemul judiciar îi va pedepsi cum se cuvine.

Charlene pufni cu dispreț la adresa sistemului.

– Cel puțin, când ți-am spus despre Becky, ai făcut ceva. A durat cîtva timp, dar pînă la urmă te-ai apucat de treabă.

– Da, deci...

– Nu ca ea. Ea n-a făcut nimic.

– Ei, ea era în închisoare. Cum spunea, n-a prea putut.

– Nu Becky, toanto. Doamna Merritt.

Barrie lăsă jos oglinjoara și luă din nou receptorul în mînă.

– *Doamna Merritt?*

– Nu-așa am zis? Vanessa Armbruster Merritt.

Cu siguranță, îi scăpase ceva. Cu un ochi la ceas, unul la oglindă și Charlene sporovăindu-i la ureche,

pierduse un detaliu vital.

– Vrei să zici că i-ai spus Vanesei Merritt despre Becky Sturgis?

– *Mhm!*

– Când, Charlene?

– Când ce?

– Când ai vorbit cu ea – când i-ai spus despre Becky Sturgis și copil?

– Ia să vedem noi. A fost după ce mi-a spus Becky, normal. Trebuie să fi fost la scurt timp după ce doamna Merritt a devenit Prima Doamnă.

– Charlene, dacă iar e vreo poveste de-a ta...

– Tu ești prietena mea. Eu nu le zic povești la prietene.

Lui Barrie i se învîrtea capul.

– Să mă asigur că înțeleg. I-ai spus doamnei Merritt, Primei Doamne, despre Becky Sturgis – despre legătura ei de-acu' atîția ani cu David Merritt?

– Totu'. La fel cum ți-am spus și ție. I-am zis că David Merritt omorîse copilul lui Becky și că senatorul îl scăpase basma curată.

Barrie își rezemă cotul de birou, proptindu-și în palmă capul ca să nu se mai învîrtească încăperea în jurul ei.

– I-am trimis scrisori după scrisori, continuă Charlene, prevenind-o că s-a măritat cu un ucigaș, da' nu m-a luat în seamă. Cel puțin, așa credeam eu. Pe urmă, într-o zi, mi-a dat telefon aicea la pușcărie. A dat alt nume, normal, da' a lăsat un număr unde s-o sun cu taxă inversă. Am stat de vorbă o juma' de oră și mai bine. S-au șucărit toate cucoanele care făceau coadă la telefon, da' le-am băgat în mă-sa.

Ceasul de pe biroul lui Barrie ticăia, însă nu la fel de tare ca inima ei. Își înghiți un val de gheață.

Un asistent de platou vîrî capul pe ușă:

– Barrie? Nouăzeci de secunde.

Barrie luă la cunoștință.

– Charlene, nu i-ai spus nimănui că te sunase Prima Doamnă?

– Ba cum să nu! exclamă ea. Da' crezi că m-au crezut?

Pe femeia care fusese drăguța din colegiu a lui Robert Redford și născuse copilul din flori al lui Elvis? Cine s-o fi crezut?

– Deci...

Barrie nu mai putea duce un singur gând pînă la capăt.

– Deci...

– Barrie? reapăru asistentul. Te simți bine? Intrăm într-un minut.

– Vin acum.

Apoi, Charlenei:

– Deci, după ce i-ai spus povestea lui Becky Sturgis, ce-a zis?

– A zis să rămînă între noi și să nu-i mai scriu, că asmute F.B.I.-u' pe mine. Eu i-am zis că poa' să vin-aici, s-o cunoască pe Becky și s-audă povestea cu urechile ei, da' ea a zis că nu, nu putea face asta. A zis că se întîmplase demult și, oricum, probabil nu era adevărat. M-am înfuriat ca toți dracii, eu îmi dădeam atîta bătaie de cap s-o găsesc și ea nici măcar nu mi-a luat în seamă avertismentu'. Peste nici doi ani, rămîne grea. După ce i-am zis, încă s-a mai apucat să facă un copil cu omul ăla. Precis că era nebună.

Vanessa Armbruster Merritt era oricum, numai nebună nu.

Barrie, te rog, ajută-mă. Nu înțelegi ce încerc să-ți spun?

Dacă motivația a fost simpla pizmă dintotdeauna?

Nu eu i-am omorît pe Robert Rushton! Ea a făcut-o!

În privința asta, David Merritt spusese adevărul.

Ea e nebuna.

Și, cu cuvintele Charlenei Walters, filosoafă de pușcărie: *Nebunilor poate să le meargă aproape cu oricine. Ai rămîne uimită.*

Cu voce abia auzită, Barrie întrebă:

– Ai mai primit vreo veste de la Vanessa Merritt de-atunci, Charlene?

– O singură dată. Cînd m-a sunat și mi-a propus să-ți dau telefon.

Sfîrșit

Un roman uluitor, cu personaje fascinante,
povestea unei reportere TV, care încearcă cu
disperare să dezvăluie o crimă oribilă,
petrecută în culisele Casei Albe.

Dragoste, gustul puterii, o intrigă captivantă
în jurul unei mize uriașe – iată ingredientele
unui mare succes.

EXCLUSIV

Un roman care urmează să fie ecranizat, spre
încântarea milioaneilor de admiratori ai
SANDREI BROWN.

Lei 7900